

AYLEM GÜNGÖRDÜ

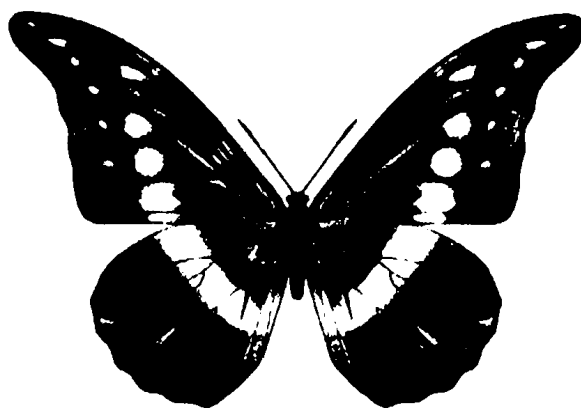
Parola
yayınları

*Biliyorsunuz av, iyi avcının ayağına gelir.
Doğrudur şüphesiz ama avcı kim, av kim?
İşte bu üzerine parmak basılacak bir sorudur, baylar.*

Dostoyevski

1. BÖLÜM

“AV”

(Bölüm için şarkı önerisi: Arctic Monkeys- Do I Wanna Know?)

Adam soğuğu sevmiyordu. Kaldırımında yürürken, kruvaze yaka paltosunun yakalarını usulca yukarı kaldırdı ve gece kadar siyah olan saçlarının üzerine bir şapka yerleştirdi. Kıyafetlerine karşı oldukça takıntılıydı. “Pürüz” olarak tanımladığı en kural tanımayan işlerde bile ipek takım elbisesinin kırışmamasına özen gösterirdi. Kendisine yeni nesil Dapper Don¹ deniliyordu. Tehlikenin zarafetle birleşmiş hâliydi... Önce kızı uzaktan görmek istemişti. Belki ona dair bir şeyler bulmak amacıyla, belki de yaptığı şeyin doğru olduğuna emin olmak istemesinden... Ama ne olursa olsun, bu pürüzden kurtulmalıydı.

Sonunda kızın çalıştığı barın kapısının önünde durdu. Nefesinden çıkan beyaz buğu halkaları adamın etrafında dans ediyor, soğuk parmak uçlarını ısıırıyordu. Yine de adamın tek bir mimiği dahi hareket etmedi. Üşümedi. Hiç uykuya ihtiyaç duymayan ölümsüz bir yaratık gibi zinde görünüyordu. İçeri girdiğinde en ufak bir heyecan, bir endişe ya da ona benzer bir duygu barındırmıyordu içinde. Bazıları onun insan bile ol-
1 John Joseph Gotti Jr. (27 Ekim 1940-10 Haziran 2002), New York'un Beş Mafya ailesinden biri olan Gambino ailesinin 1986'dan 1992'ye kadar liderliğini yapan ünlü İtalyan-Amerikan gangster ve mafya babasıdır.

madığını söylerdi. Kızı gördüğünde de olağan dışı bir şekilde içinde hiçbir insani duygu uyanmadı. Aksine yüzündeki sert ifade güçlendi ve gözlerini karanlık bir nefret bürüdü.

Yaşı kaçtı? On dokuz mu? Yirmi mi? Bir gün bile daha büyük olamazdı. Kız ise ondan habersiz, elindeki boş şarap bardağını, neredeyse beyaz bir bezle kurulamakla meşguldü. Beline kadar inen dalgalı, k ll  kumral saçlarını açık bırakmış, önüne lekeli siyah bir önlük takmıştı. Artık mek nın kapanmasına çok az bir süre kaldığından olsa gerek, insanlar bir hayli azalmış; dans eden çiftler, arkadaş grupları sarhoşluktan kendilerini birer köşeye atmışlardı. Adam sırtını bir duvara vererek öylece kızı izledi. Karanlık barda kızın yüzünü seçmek o kadar kolay olmasa da ara ara yüzüne vuran spot ışıklardan onu tanımıştı. Fotoğraftakinden çok daha güzel olduğu aşik rdı. Onun, bu kızda ne bulduğunu anlayabiliyordu. Ancak nasılsa karar verilmişti ve her zaman olduğu gibi bu "pürüz" de halledilmeliydi. Kızın hakkında çok düşünmeye gerek yoktu, tanımaya gerek yoktu, bazen başkalarının suçlarını masumlar  derdi. Buna yapabileceği bir şey yoktu. Kızın çıkışını bekleyebilir, onu ara sokaklardan birinde hızlıca öldürebilirdi ve böylece intikamın doymak bilmeyen midesini bir nebze olsun rahatlatacak bir şey yapmış olurdu. Ancak bunu yapmasına imkân yoktu. Bu, tüm varlığına ters düşerdi ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

O sırada iri yarı, kirli sakallı birisi kızın yanına gelerek kolundan tuttu. "Baksana güzelim, evimde büyük bir bar var. Biraz da orada bana içki hazırlamaya ne dersin? Ne zaman bitiyor vardiyan?"

Kız iri mavi gözlerini nefretle sarhoş adama diktiğinde ilk defa gözlerini gördü. Gayya kuyusu kadar derin ve o kuyuyu baştan ayağa buzla kaplatacak kadar dondurucu bir bakıştı bu. Kollarını birleştirmiş, kızı merakla izlemeye devam ediyordu. Ancak kız bir tepki vermeden yaptığı işe, bardaklara dikkatini tekrar yoğunlaştırdı.

“Senin dilin falan yok mu?” dedi sakallı adam. Bir yandan dengede durmaya çalışıyordu. Kız tekrar görmezden gelmeyi tercih etti. Ancak sakallı adam ısrarlı tavrını sürdürerek tezgâhın üzerine eğilip kızın kolunu yakaladı. İşte o sırada kız sakin tavrının sonuna gelerek, yanında duran viski şişesini adamın kafasında kırdı. Adam yere yığılıp başından aşağı viskiyle karışık kanlar süzülürken, etraftakiler sarhoşluktan sıyrılıp telaşla yardıma koşmaya başladılar. Anlaşılan bilincini yitirmişti.

Ancak sadece kızı uzaktan izleyen bu yabancı adam, sert bakışlarını kızın yüzünden bir an olsun ayırmıyordu. Biraz daha yaklaşarak kızı daha dikkatle incelemeye devam etti. Kızın yüzündeki bir kas bile hareket etmemişti. Merhamet etmiyordu, adama acıımıyordu, ufacık bir hata yaptığını düşünmüyordu. Sakince önlüğünü çıkarmakla meşguldü. Derinliklerine kadar kızı koruma içgüdüleriyle dolu bir an. Yerde yatan adam bunu hak etmişti. Kendisiyle çelişiyordu. Düşünceli bir şekilde sigarasının ucunu alevlendirdi. Gri sis karışımı yüzüne doğru yürürken kızı izlemeye devam etti.

“Ambulans yolda, polisi aramalıyız!” dedi yerde yatan adamın yardımına koşanlardan birisi. Kız elindeki önlüğü hızlıca bir kenara attı ve içeri girdi. Adam, onun yan taraftaki ara sokağa bağlı, mutfak kapısından çıkacağını tahmin ediyordu. Hızlıca adımlarını oraya yönlendirdi. Varması bir dakikadan az sürmüştü. Duvara yaslanıp sigarasını içmeye devam etti. Sonunda kız kapıya çıktığında yakınlarda bir yerlerde ambulans sirenlerinin sesi duyuluyordu. Tam karşısına dikildi. Tuhaf; fotoğraftakinden daha farklı, çok daha güzeldi.

Kız yanından teğet geçip hızlıca ilerlemek istemişti ancak adam ani bir hareketle sigarasını kızın tam ayağının dibine fırlattı. Kız döndü ve sorgu dolu bakışlarını adama dikti. İstersen bir anda işini bitirebilir, buradan kolaylıkla kaybolabilirdi. Bu sokağın ve buna bağlı hiçbir sokağın kameraları çalışmıyordu nasılsa. Dün gecedan beri. Tedbirli olmayı severdi. An-

Aylem Güngördü

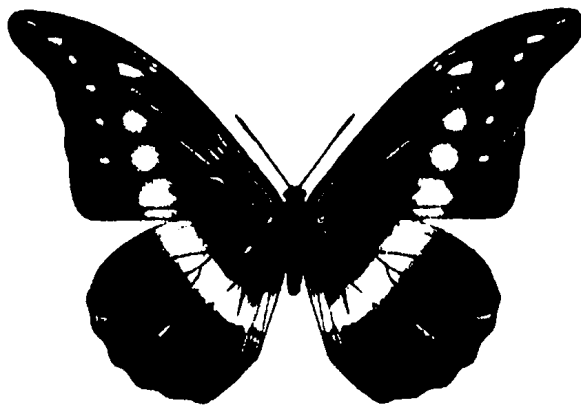
cak adam bir oyun oynamaya karar vermek zorunda hissetti kendini. Hem o krizleri fırsata çevirmeyi severdi. Az önce yaşanacak olan şeyleri ve kızın bu kadar kolay avucuna düşeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Av ve avcı fikri şimdi ona çekici gelmeye başlamıştı.

Artık iyice sabırsızlanan kıza elini uzattı.

“Polislerle uğraşmak istemiyorsan benimle gel.”

Ve kız, adamı çok şaşırtan bir hareketle hiç tereddüt etmedi. Soru sormadı. Söyleneni yaptı.

Uzanan o eli tuttu.

2. BÖLÜM

“TUTSAK”

O eli tuttuğum an bir şeylerin ters gideceğini anlamıştım.

Gözlerinin içine baktığım o birkaç saniye içerisinde, kendi cehennemim olacağını hissetmiştim ama yine de kulak vermedim. Simsiyah gözlerini incecik, belli belirsiz mavi bir hare çerçevesiyordu. Çekim alanına girenin, bir daha asla kendisinden kaçmasına izin vermeyecek ve onu yutacak kadar büyük ve güçlü bir kozmik cisim gibiydiler. Evrende hâlâ sırları çözülmemiş olan iki kara deliğe benziyorlardı.

Onu görmediğimi sanıyordu ama görmüştüm. Buraya her gece gelenlerin aksine farklı bir duruşu vardı. Kendini gizlemeye çalışmıştı ama dikkat çekmeyecek birisi değildi. Barda öylece dikilmiş, beni izliyordu. Her ne kadar istemesem de erkeklerin ilgisine alışkındım. O yüzden önemsemedim. Güzelliğim bana bahşedilmiş en büyük lanetimdi. Oysa ben hepsinden uzak durmayı tercih ediyordum. Yıllardır binbir emek vererek büyüttüğüm kozamda bir kelebek olarak saklanıyordum belki de...

Şimdi yüzüme düşen birkaç iri yağmur tanesi bir anda sağanak yağmura dönüşürken çok yakınlardan gelen bir ambulans sesi duydum.

“Gel benimle,” dediğinde hiç ses çıkarmadan onu takip ettim. Telefonunu çıkarıp birine bir mesaj yazdığını fark ettim. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama inanılmaz soğukkanlıydı. Bu yabancının neden bana yardım ettiği hakkında bir fikrim yoktu ama o kısmın üzerinde durmadım. Sadece evime gitmek istiyordum.

Birkaç parça eşyayı alıp her ne kadar aramalarımın cevabı vermese de Atakan’ı aramayı düşündüm. “*Başını bu ara belaya sokma, göz önünden uzak dur!*” demişti bana çekip gitmeden önce. Tabii her zaman olduğu gibi daha fazla açıklama yapmamışlardı. Onu dinlemek zorundaydım, en azından bunun kendi yararına olduğunu biliyordum. O yüzden bu adam tek çıkış yolumdu.

Caddeye çıktığımızda sakince etrafı kolaçan etti ve hemen önümüzde duran lüks bir aracın yolcu kapısını açarak yüzüme baktı. *Lexus* marka siyah ve oldukça güzel bir arabaydı. Tedirginliğim zirveye tırmanıyordu ama belli etmedim. Adam, sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Bir süre sessizce gittik. Hiç konuşmuyordu. Aramızdaki bu uzun sessizlik rahatsız edici bir hâl almaya başlamıştı.

“Yardımın için teşekkürler,” diye mırıldandım. Bu adamla aynı arabada olmak beni germeye başlamıştı. Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Neden ona güvendiğimi anlamıyordum. Anlık bir kaçış yolu izlemiştim sadece. Ama buraya kadardı. “Beni şu sapakta bırakabilirsin.”

Soğuk bakışlarını üzerime dikti ve kastettiğim sapağı hiç duraksamadan geçti. Zihnimin sadece küçük bir yerinde bir telaş ayaklandı. Sadece bana yardım etmek isteyen biriydi, değil mi? Beni tanımıyordu, bana zarar vermesi için bir sebep olamazdı. Olabilir miydi?

“Durdur şu arabayı!” diye bağırdığımda kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissettim. Araba ani bir fren yaptığı anda, emniyet kemerim olmadığı için öne doğru fırladım ve

alnımı çarptım. Yine de aldırmadan hemen arabanın koluna uzandım. Açılmıyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdım. Artık korkumu gizleyecek hâlim yoktu. Bu arabadan hemen inmem gerekiyordu. “Hemen indir beni bu lanet arabadan!”

“Anlamıyorum...” dedi çok sakın bir ses tonuyla. “Sana yardım ettiğimi de nereden çıkardın?” Simsiyah gözleri, bir insana ait olamayacak kadar vahşiydi.

Gözlerim korkuyla büyürken arkadan bir el uzandı ve ağzımı bir bezle kapattı. O elle savaştım, bağırarak istedim ama nafile olduğunu biliyordum. Kendi avını saatlerce izleyen ve saldırmak için fırsat kollayan avcıya kendimi teslim etmişim. Kim olduğuna, benden ne istediğine ya da benimle ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim karardığında en son gördüğüm şey, onun simsiyah gözleri olmuştu ve fısıldıyordu.

“Bir süre bana eşlik edeceksin...”

Kendime geldiğimde hava hâlâ karanlıktı ve büyük bir yatakta yatıyordum. Birkaç saniyelik bir boşluktan sonra son hatıralarım zihnimdeki sisler arasından belirirken hemen kendimi doğrulttum. En son bu yatakta yatmamıştım. Evimde bile değildim ben. En son bardaydım ve sonra o adamın arabasına binmişim. Kendimi beladan uzak tutmaya çalışırken daha büyük bir belaya atmıştım.

Kaçırılmışım.

Gözlerimin karanlığa alışmasını bekleyemeyecek kadar dehşet doluydum. Zaman ve yer kavramım yok olmuştu. Örtüyü üstümden fırlattığımda tam karşımda kor gibi yanan bir

sigara izmaritinin ucu kızıla çaldı, ardından tekrar sönükleşti. Öylece olduğum yerde kaldım. Nefes dahi alamıyordum.

“Kimsin sen?” diye haykırarak sormak istedim ama sesim fısıltıdan ibaretti. Gözlerim karanlığa alıştığından, karşımdaki koltukta bir beyefendi gibi oturmuş, sigarasını içtiğini görebiliyordum. Öylece donuk bakışlarla beni izliyordu ve oldukça ürkütücüydü.

Bu sefer daha kaba bir sesle, “Kimsin sen?” diye sordum.

“Avcı...” dedi sakinlikle.

Kafamı toplamaya çalışıyordum. Kontrolü elime almalıydım. “Bak,” dedim elimi alnuma götürürken. Çarptığım yer hâlâ sızlıyordu ve ağrı, bir sarmaşık gibi beynimin her bir hücrelerine yayılıyordu. “Bir yanlışlık olduğunu düşünüyorum, tamam mı? Seni tanımıyorum, seni daha önce hiç görmedim. Neden beni kaçırdın? Organ mafyası mısın?”

“Hayır,” dediğinde sigarasının sonuna geldi ve kül tablasına bastırdı. Organ mafyası olmadığı için şanslı sayılırdım hatta bu duruma sevindiğimi bile söyleyebilirdim. Kesinlikle bir yanlışlık olmalıydı.

“O zaman neredeyim? Bırak beni gideyim!”

“Şişşşt...” dedi elini dudaklarına götürerek. Benim dehşet dolu hâlime karşılık çok sakin bir tavrı vardı. “Çok fazla soru soruyorsun.”

O anda sinirlerim cidden bozuldu ve gülmeye başladım. Bu durumu öylece kabullenmemi beklemiyordu, değil mi? Tabii ki çok fazla sorum vardı. Hiçbir sebep yokken kaçırılmışım ve durumu anlamaya çalışıyordum. Bilinmezlik korkutucuydu. Bir yanlışlık vardı ve ben bunu sakince ortaya çıkarmak istiyordum.

“Beni niye kaçırdın? Eğer amacın fidye istemek falansa hiç boşuna umutlanma. Benim için sana kimse fidye ödemez.”

“Seni fidye için de kaçırmadım.”

"Bak," dedim ayağa fırlayarak. "Organ mafyası değilsin fidveci değilsin. Burada ne boklar döndüğünü bilmiyorum ama bir yanlışlık olduğu ortada!" Kontrolümü kaybetmeme çok az kalmıştı ve sakın tavrımı korumaya çalışıyordum. "Seni tanımıyorum. Beni öylece kaçıramazsın. Seni gördüğümü kimseye söylemeyeceğim. O yüzden..." Hızlıca etrafa bakarak çantamı aradım ama ortalıkta yoktu. Zaten bu, şu an umurumda olacak son ayrıntıydı. "Ben şimdi gidiyorum," dedim ve kapıya doğru yeltendim. Öylece oturuyor ve sessiz kalıyor oluşu bana cesaret vermişti. Kapıdan çıkmayı başarırısam koşabilirdim. Çok hızlı koşabilirdim.

"Bir saniye..." dedi aynı sakın ses tonuyla. "Yanlışlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle öyle!" Kendimden emin tavrımı sürdürdüm ve başımı dikleştirdim. O ayağa kalkmaya yeltenirken hemen kapı koluna uzandım, kilitliydi. Gözlerim ay ışığının yansıdığı pencereye takıldı. Yüksekte olduğumuzu görebiliyordum, hatta bir ağacın dalları giriyordu görüş mesafeme. Kesinlikle giriş katında değildik. Ama ne kadar yüksekteydik?

Ayağa kalkar kalkmaz bakışlarımı hemen adama çevirdim. Yaptığım hesapları anlamasını istemiyordum. Şansım yaver giderse buradan şimdi yürüyerek çıkabilirdim. Ancak birden aramızdaki mesafeyi kapattığında, ne olduğunu bile anlayamadan kapıyla onun kollardan kafesi arasında sıkıştım. Gözlerini dikmiş, göz bebeklerimin tam içine delici bakışlar atıyordu. Kalbimin korkuyla atan ritmini ağzımda hissedebiliyordum.

"Bu kadar aptal olamazsın, değil mi?"

"Sensin aptal!" dediğimde bana öyle bir bakış attı ki nefesimi tutmak zorunda kaldım. Damarlarımdaki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Öyle bir bakıyordu ki sanki ruhumdaki en karanlık sırları anlıyor gibiydi. Kendinden emin ve ne istediğini bilen bu gözler karşısında bir nebze olsun cesareti-

mi yitirdiğini kendime itiraf etmek istemesem de bacaklarım beni ele verdiler. Olağan gücümle, "Bırak beni!" diyerek kollarından kurtulmaya çalıştım ama nafileydi.

Birkaç saniye sonra yumuşak bir hareketle kapıdan ayrıldı. "Şimdi uslu bir kız ol ve yatağına geç."

Bana söyleneni yaptım. Yatağın ucuna oturdum ve çaktırmadan ona baktım. Ceketini düzelitti ve dikkatlice tekrar koltuğa yerleşti. Az önceki canavar hâinden eser kalmamıştı.

"Neredeyim ben?" dedim sinirleneceğini bilsem de.

"Küçük bir kız çocuğu gibi böyle sorular sormaya devam edecek misin, önemli olan gerçekten bulunduğun konum mu?"

Birkaç saniye duraksadı.

"...Beste?"

Adımı söylediği an, karnuma bir bıçak darbesi yemiş gibi acıyla irkildim. Yirmi yıllık hayatım boyunca belki binlerce kez duymuştum, ruhumu esir alan bedenimin adını: Beste. Ama ilk kez kulaklarıma bu kadar dehşet geldi ismim. Karnım dondu. Bir yanırlılık yoktu. Hedefi bendim. Avcının Av'ı bendim.

"Adımı nereden biliyorsun?" dediğimde belli belirsiz gülümsedi.

"Burada her şeyi bilen benim, hiçbir şeyi bilmeyen ise sensin, ~~küçük~~ küçük kız."

Bana küçük kız demesi sınırlarımı bozsa da bir şey diyemedim. Asla küçük bir kız olamamıştım ben, küçük bir kız olduğum zamanlarda bile...

"Neredeyim?" dedim tekrar bir cevap alma umuduyla. Kaçamak cevaplar vermesi beni sınırlendirmeye başlamıştı. "Her neredeysem beni aramaya başlamışlardır çoktan! Polise gitmişlerdir bile!" Amacım biraz da olsa korkmasını sağlamaktı, belki böylece beni bırakabilirdi.

Az önce senin için fidye istersem kimsenin ödemeyeceğini söylememiş miydin? O kimseler mi düşecek şimdi peşine?

Beni bırakman için yalan söyledim. Tabii ki beni arayan bunları olacak. Olmayacağını mı sanıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. Gözlerinden belli belirsiz bir ışıltı geçti ve o mavi hareyi parlattı. Eğleniyor gibiydi ve ben bu itadesinden nefret etmiştim.

"Sen zaten polislerden kaçmak için tutmadın mı benim elimi? Şimdi onlardan medet umman ilginç."

"Ben sadece başımı belaya sokmamaya çalışıyordum."

"Öyleyse," dedi tekrar ayağa kalkarak. "Yanlış yerdesin."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım. Artık kendimi tutacak vaziyette değildim. Bir anda dibimde bittiğinde nefesim kesildi. Beni hayatında hiç görmemişti ama her nasılsa öfke doluydu.

"Sen Atakan'ın o küçük sürtüğüsün. Biraz burada misafir olacaksın ve bana yardım edeceksin. Bu süre zarfında beni sinirlendirmemeni tavsiye ediyorum."

Yüzünü benden uzaklaştıran kadar dilimi tuttum. Beynimde Atakan yankılanırken parçaları birleştirmeye çalışıyordum.

"Atakan'ın sürtüğü falan değilim ben! Benimle doğru konuş!"

Bir anlık bir şaşkınlığın gözlerinden geçtiğine yemin edebilirdim. Beni korkutamazdı. Bu adam beni kaçırdığına göre canımı yakabilir, işkence uygulayabilir hatta beni öldürebilirdi. Beni öldürecek olma düşüncesi beni panikle doldursa da beni asla sindiremezdi. Bir kenara geçip öylece ölümünü bekleyen bir kelebek değildim ben. Kozamdan çıkma vaktim geldiyse yaşamak için çıkacaktım, ölmek için değil.

Onun misafiri olacağımı söylemişti, yani buradan kaçmak için bir nebze de olsa umudum vardı. Bir yandan ise aklım hâlâ bilinmeyende idi, Atakan'ı sevmiyordum bile ben. O sadece...

Gözlerini kapattığını gördüğümde düşüncelerimi sakin ses tonuyla bir bıçak gibi böldü. "Cesur olmak için fazla aptalsın..." diye mırıldandı.

"Beni kaçırmamanın Atakan'la ne ilgisi var?" diye sordum. Zihnimde birkaç parça birleşmeye başlamıştı ama hâlâ anlayamıyordum. Olayları kendimle bağdaştıracağım, ucundan tutacağım bir ip yoktu elimde. Benimle ne ilgisi olduğunu çözemiyordum. Olabilecek bir sürü hedef varken neden *bendi*? Atakan'ın bu herifle ne gibi bir ilgisi vardı ve konu nasıl bana bağlanmıştı? Lanet olsun, hiçbir fikrim yoktu.

"Seni bir süre zorunlu olarak misafir edeceğim ve merak etme, burada kılına zarar gelmeyecek." Birkaç saniye duraksadı. "Burada kadınlara zarar verilmez."

Cevap vermeden suratına bakmaya devam ettim, ona güvenecek değildim.

"Sana anlatmadı mı?" diye devam etti alaycı bakışlarının arasından. "En azından kim olduğumu biliyorsundur."

"Anlatmadı ve senin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok!"

Yatağın ucunda, yanımdaki boşluğa oturdu. Gözlerini gözlerime sabitledi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ondan korktuğumu sanıyordu ama yanılıyordu. Beni tanımıyordu. Nefesi dudaklarımı yalarken ses telleri harekete geçti.

"Kuzey Bozkurt."

"Beste Güngördü ben de," dedim sakinlikle. "Bir yanlışlık olmadığına eminsin, değil mi?"

Gözlerinin sinirle karardığını görebiliyordum ama pes etmedim. "Zorunlu misafirlik"te ev sahibine kibarlık yapmazdınız herhâlde.

"Salak mısın yoksa salağa mı yatiyorsun?" dediğinde yataktan kalkarak koltuğuna geri oturdu. İfadeleri çok sıklıkla değişiyor, yerini ifadesizliğe bırakıyordu. Onu çözmek çok zordu. Bir an öylece durup onu inceledim ve ilk defa ona dikkat ettim. Karanlık odaya dolan ay ışığının gölgesinde bir put gibi öylece beni izliyordu. Yakışıklı bir çehresi vardı. Fiziki düzgündü, omurgasını dimdik tutuşu ona güçlü bir hava veriyordu. Kirli sakalları ve hafif dağınık saçları gözlerindeki zehri daha ön plana çıkarıyordu. Yirmili yaşlarını bitiriyor olmalıydı. Ona alıcı gözle bakmamak elde değildi. Tek kelimeyle kusursuz olması insanı yaralıyordu ama nefretle baktığım bir eşkıyadan fazlası olamazdı.

"Sorularıma cevap vermek zorundasın. Beni kaçırmanın Atakan'la ne ilgisi var?"

"Seninle hiçbir ilgisi yok ve sana söyledim, burada misafirsin."

"Benim masum olduğumu bile bile beni kaçırdın, öyle mi?" dedim ona aldırmayarak sıktığım dişlerimin arasından.

"Bazı günahları masumlar öder, günahkârlar acı çeker."

"Beni burada alıkoyduğun için Atakan'ın üzüleceğini mi sanıyorsun? Ne saçmalık!"

Tekrar ayağa fırladığında bu konuşmanın sonuna geldiğimizi anlamıştım.

"Seninle oturup bunları sabaha kadar tartışmayacağım. Seni burada tuttuğum için Atakan'ın delireceğini biliyorsun, küçük yılan. Seni arayıp bulacağına emin olduğun için mi bu hırçın tavırların?"

Cevap vermemi beklemeden dışarı çıktı. Kapıyı üzerime kilitlemesiyle şimdilik gittiğini anlamıştım. Beni düşüncelemlerimle baş başa bırakmıştı.

Gerçekten beni kaçırp, Atakan'ın üzüleceğine inanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı. Erkeklerden zaten hiçbir zaman hoşlanmamıştım ama Atakan hayatımda gördüğüm en onursuz insandı. Beni sevmediği yetmiyormuş gibi bana ait en önemli, hatta tek değerli parçamı benden çalmaya çalışıyordu. Bir parçayı atladığımı biliyordum. Bunu düşünecektim, hatta istediğim kadar düşünebilirdim ama önce buradan kaçmalıyım. Bu kadar oyun bana yetmişti. Burada ne olduğuna dair en ufacık bir fikrim yoktu ve ben bundan rahatsızlık duymaya başlamıştım.

Hemen ne kadar yüksekte olduğumuzu görmek için pencereye koştum. İkinci kattaydık ve hemen önümde büyük bir ağaç vardı. Kaçmak gerçekten de kolay olurdu ancak aşağıdaki adamlar olmasaydı... Anlaşılan Kuzey Bozkurt beklediğimden daha tedbirliydi. Aşağıda evin etrafında gezen onlarca siyah takım elbiseli, *bluetooth* kulaklıklı adam vardı. Buradan kaçmak neredeyse imkânsızdı. Hepsini nasıl atlatabilirdim ki? Uzayıp giden ormana baktım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikir yürütemiyordum ve hâlâ gece olduğuna göre neredeyse yirmi dört saattir bu adamın elindeydim. Çakan şimşek beni irkiltse de mecburen yatağıma geri döndüm ve yanı başımda duran gece lambasını açtım. Ruhumu daraltacak kadar siyah bir odanın içindeydim. Hızlıca etrafımı incelemeye koyuldum.

Saten yatak örtüsüne kadar her şey simsiyahtı. Tam karşımda duvardan fırlıyormuş gibi görünen bir kadın heykeli vardı ve boş göz bebeklerini dikmiş, bana bakıyordu. Onun tam altında az önce Kuzey'in oturduğu *chester* tipi berjerler duruyordu. Odanın içerisi sigara kokuyordu. Ayağa kalkarak kül tablasına baktım. Neredeyse bir pakete yakın izmarit duruyordu tablada. Demek ki burada ben uyanana kadar başımda beklemişti. Beni uyurken izlediğini düşününce ürperdim ve olduğumdan daha rahatsız hissettim. Hemen solumda bir kapı duruyordu. Onun banyo olduğunu tahmin etmek güç

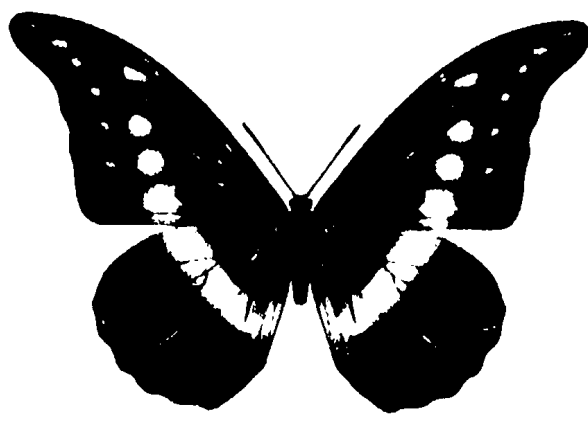
değildi, nitekim kapısını araladığımda yatak odası gibi siyah tonlarda döşenmiş bir banyo karşımda duruyordu. Küvet oldukça çekici geliyordu ama şu an bunu düşünemezdim, tüm enerjimi buradan nasıl kaçacağımı planlamaya harcamalıydım. Kendimi oldukça yorgun hissediyordum. Sinirlerim altüst olmuş vaziyetteydi. Tekrar yatağa uzandım, dizlerimi karnıma çektim ve gözlerimi kapadım...

Bir şey beni uyandırmıştı. Beni neyin uyandırdığını bilmeden aceleyle odaya göz gezdirdim. Kimse yoktu. Üşüyordum. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum. Bölük pörçük uykularımın arasında zaman mefhumunu yitirmiştim. Bu sefer gündüzdü ama kara bulutlar tüm gökyüzünü esir almıştı.

Birden, hiç beklemediğim bir anda bir adamın çığlığını işittim. Var gücüyle bağıırıyordu. Gökyüzü onun çığlığını yarararak kendi çığlığını patlattığında korkuyla doğruldum. Düşen yıldırım yüzünden bir anda tüm oda aydınlandı.

İşte şimdi çok korkuyordum. İliklerime kadar korkuyor, korkunun tadını dilimin ucunda hissedebiliyordum. Yanılmışım, bu adam tehlikeliden de öteydi. Bu adam ölümün ta kendisiydi. Avlarını birer birer toplayarak onların cehennemi olan bir avcıydı. Bir *katildi*.

Kapının kilidindeki anahtarın dönme sesi yükselirken bakışlarımı kapıya sabitledim. Alnımdan terler süzülürken nefes alışverişlerim sıklaştı. Kapı yavaşça açılırken daha fazla korkuya karşı koyamadım ve gözlerim karardı...

3. BÖLÜM

“HATA”

*Karanlık ve soğuk bir ormanın tam ortasında dikiliyordum.
Titriyordum.*

*Dişlerim birbirine çarparken kendimi bir nebze ısıtmak için
kollarımı bedenime doladım. Tepede yapayalnız, gecenin bekçisi
uğursuz ay beni gözlerken, kafamı yukarı kaldırıp kaçamak bir
bakış fırlattım. Yüzüne düşen gri bulutlar arasından dikkatle beni
izliyordu.*

*Etrafta yüzlerce ağaç vardı. Belki de binlerce... Hepsi bir mız-
rak gibi toprağa saplanmış, öylece dikiliyorlardı. Yapraklarını dö-
küp serdikleri yerlerden ayak izlerimi silmişlerdi.*

*Sisler ardındaki ağaçların arkasına saklanan gölgelerin bana
bakan gözlerini görebiliyordum. İçime ruhumun her bir zerresine
çılgılık attıracak bir korku doldu. Yön duygum kayboldu. Nerede ol-
duğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kim olduğumu bile bilmiyordum.
Hissedebildiğim tek şey korkuydu.*

*Toprağı ezen cılız, çıplak ayaklarıma baktım. Üzerimde be-
yaz bir elbise vardı. Alnımda bir ıslaklık hissederek elimi alnıma
götürdüm. Kanıyordu. Bir anda kanın metalik kokusu burnumu
doldurdu. Kapkaranlık, ıssız ormanda belli belirsiz bir çıtırtı işit-
tim. Etrafı dinledim. Ansızın, nereden geldiğini bilmediğim bir ses
kulaklarımı doldurdu.*

Bir parti, bir çiftlik, bir anı, bir yerleşik gibiydi

Ardından sığınların arasında da sığınlar vardı ve karavankalar büyük
bir el bulağına uzanıyordu

Gözlerimi açtığımda tam başucumda durmuş, kafasını
aşağı vermiş bir şekilde beni inceliyordu.

Her ne kadar artık uyanmış olsam da kâbus kaldığı yer-
den derin ediyormuş gibiydi. Ama o an yaşadığım kâbustan
da uyanabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Az ön-
ceki rüyamın etkisinden daha zerre kurtulamamışken bu adı
herif başucumda görmek tüylerimi ürpertmişti. Gece kadar
sırtın gözlerini gözlerime kenetlemişti. Gözlerindeki nefreti
bertak bir sırtın ardındaki çakıl taşları kadar net bir şekilde
görebiliyordum. Ürpordim ve sırtımdan belime doğru süzü-
len ufak bir ter damlacığını tenimde hissettim.

Sonra birden anımsadım. Bir adamın çığlığı zihnimin her
yerini doldurup kulaklarıma ulaştığında o anı tekrar yaşa-
dım. Burada kötü bir şey olmuştu ve acilen buradan kaçmayı
başaramazsam aynı şey benim de başıma gelecekti.

Ben düşüncelerimle savaşıırken tek kaşı havalandı ve ka-
fasını dikleştirdi. Bir şey düşündüğü belli oluyordu ama ko-
nuşmamayı tercih etti. Onun yerine sakın adımlarla ilerleyip
tam karşıdaki yerine, soldaki berjere oturdu.

Gözlerimi ondan ayırmadan üzerimdeki örtüyü kenara
çektim ve ayağa kalktım.

"Nereye?" diye sordu sakinlikle. Sorusu sinirlerimi ger-
mişti.

"Ben artık eve gideyim derdim ama malum..." dedim
sinirle. Karşıdaki adamdan korkuyordum ama karşısında
sinmemeye kararlıydım. İfadelesizce yüzüme bakmayı sürdür-

rürken anlaşılan üslubumu pek beğenmemiştir. "Lavaboya gidiyorum."

"Git!" dedi tükürür gibi. Hızla yürüdüm ve kapıyı ardından sert bir şekilde kapattım.

İşimi halledip, yüzüme soğuk su çarparken gözlerim aynamdaki yansımama takıldı. Kendi gözlerimin içine bakarak solgun görünen tenime dokundum. Gözlerim, her an ağlayacak kadar nahif gözüküyorlardı ama içimdeki vahşi ışıltıyı görebiliyordum. Ne olursa olsun, kendimden vazgeçmeyecektim. İşime yarar bir şey bulma umuduyla çekmeceleri karıştırdım. Havlu, şampuan, sabun gibi zararsız şeyler dışında hiçbir şey yoktu. Kendimi koruyup kollayacağım ufak bir şey aradım. Ama yoktu.

O sırada birinin odanın kapısını tıklattığını işittim. "Kuzey?" dedi bir adam sesi. Nasıl biri olduğunu hayal edemesem de sesinin tonundan onun da Kuzey yaşlarında olduğunu hayal ettim.

"Bir dakika bakabilir misin?" dedi ve ardından ekledi. "Kız nerede?"

Kuzey'in bunları duymamam için adamı dışarı çıkaracağını tahmin ettiğimden hemen musluğu tekrar açtım ve kulağımı kapıya dayayarak dinlemeye çalıştım.

"Bana karışma..." dedi Kuzey sessiz bir şekilde.

"Bu kız daha bir çocuk, üstelik masum. Lütfen bunca yaptığın şeyden sonra bu kızdan hıncını alacağını söyleme bana. Öfkene yenik düşüyorsun! Biz zorla özellikle de bir *kadını* alıkoymak insanlar değiliz. Bu, savaştığın her şeye ters düşüyor!"

"Çık dışarı!" diye hırladı Kuzey adama.

"Peki. Atakan her yerde kızı soruşturuyor, haberin olsun."

Kapının kapanma sesini duymamla musluğu kapattım. Bu adam kundi bilmiyordum ama benim masum olduğuma inanması ve beni bırakmak istemesi Kuzey'in düşüncelerini değiştirmişe benzeriyordu.

Kapıyı araladığımda koltukta oturmaya devam ediyordu. Hiçbir şey duymamış gibi davrandım. Hem ne diye odama gelip duruyordu ki? Buraya gelip hiçbir sorumu cevaplama-yacaksa burada oturmasının anlamı neydi? Midem açlıktan kazınırken başımın döndüğünü hissettim ve yanındaki ber-jere oturdum.

Kaçırıldığımdan beri hiçbir şey yememiştim. Mide kasıl-malarım devam ederken aramızda sonsuza dek sürecektir gibi olan sessizliği ben bozmuştum. "Bana yemek getir."

"Ne dedin sen?" dedi sakince. Yine de havaya yayılan o sinsi tınıyı algılayabilmişim. Her seferinde onu sinirlendir-meyi başardığımın farkındaydım. Ondan korkuyordum da, tehlikenin tanımından daha tehlikeli olduğunu biliyordum. Muhtemelen benden nefret ediyor gibi duran biriyle böyle konuşmamam gerekirdi ama böyle biriydim ben işte. Denge-siz, asi ve içindeki kelimeleri olduğu gibi dışa vuran bir kim-liktim.

"Duydun," dedim fazla uzatmadan. "Beni açlıktan öldür-mekten daha zekice bir plan tasarladıysan, bana yemek getir."

Gözleri sinirle alevlendi ve ayağa fırladı. Bense sakince yerimde oturup ona bakmaya devam ediyordum.

"Sen bana emir verebileceğini filan mı sanıyorsun? Senin yemek yemen filan umurumda bile değil. Bir besleme gibi bakılman için değil, bana her şeyi anlatman için buraya getiril-din!"

Söyledikleri içimde bir yerlerde saklanmış olan küçük kız çocuğuna dokundu. Acımasız sözleri kalbime bir ok gibi sap-lanmıştı ve orada durdukça hasar vermeye devam ediyordu. "Önce yemek yiyeceğim!" diyerek bağırdım. Duygularımı

kontrol edemiyordum. Sinirlerim bozuluyor, güçlü kalmakta zorlanıyordum.

Tek bir hamleyle yanıma geldi ve beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. Nasıl o kadar hızlı hareket edebildiğine bir anlam verememiştim. "Yürü!" dedi sertçe.

Kapıyı açtı ve hemen soldaki merdivenlerden beni sürükledi. Beni öldürmeye mi gidiyordu? Hemen şimdi ipimi çekip beni darağacında mı sallandıracaktı? Korkuyla peşinden sürüklendim. Beni mutfağın ortasına attığında sinirle ona baktım.

"Ne istiyorsan ye şimdi. Sonrasında konuşacağız."

Bana karşı bu kadar acımasız olması çok saçmaydı. İğneleyici bir şekilde, "Pek misafirperver değilsin, değil mi?" diye sordum. Masum olmam bir tarafa ne yaptığımı bile bilmiyordum. Sadece onun değil, benim de ona sorularım vardı. Bu bilinmezlikten sıkılmışım. Arkasını dönüp gitmeye hazırlandığı sırada, "Çığlık atan kimdi?" diye sordum.

Keskin gözlerini bana dikti ve kaşlarını çatı. "Beni bu kadar kızdırmaktan korkmuyor musun?" dedi sakince.

"Burada kadınlara zarar verilmeyeceğini söylediğin hâlde bana bir şey yapacaksan hiç durma," dedim sesimin titrememesine özen göstererek. Korkuyordum ama korkunun ecele faydası yoktu. Daha ne kadar bu şekilde yaşayacağımı bilmiyordum.

"Ben kadınlara dokunmam," dedi dişlerinin arasından.

"Kimdi o çığlık atan?" diye sorumu tekrarladım.

Neredeyse uzun sayılacak bir duraksamadan sonra geldi ve bar taburesi şeklindeki bir sandalyeye oturdu.

"Sorularından kurtulamayacak mıyım?"

"Cevaplamadığın sürece hayır."

"Önce yemeğini ye," diye buyurdu. Dolabı açtım. İki kapaklı kocaman bir dolaptı ve içinde bir sürü yemek vardı.

Yine de onlara dokunmadan konserve ürünlere yöneldim ve tezgâhtaki ekmeği alıp tam karşısına yerleştim. Kıtlıktan çıkmış gibi yiyordum ama dışarıdan nasıl gözüküğüm umurumda bile değildi. Biraz doyduktan sonra gözlerinin içine baktım. "Şimdi cevaplar mısın?"

"Bir pürüz sadece..." dedi önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

"O öldü mü?" diye sordum.

"Bu seni ilgilendirmez..." Birkaç saniye duraksadı. "Ama hayır."

"Peki..." dedim tabureden ayaklarımı sallandırarak. "Beni ilgilendiren kısma gelirsek, benim Atakan'la hiçbir ilgim yok. Gerçekten beni kaçırmış olmana üzölmeyecektir bile."

"Seni bu kadar sevmediğini düşünüyordun madem, neden evlenmeyi kabul ettin onunla?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökölürken, "Evlenmek mi?" diye sordum.

"Bak kızım!" dedi sinirle. "Bana yalan söylerken bir daha düşün. Senin Atakan'ın sevgilisi olduğunu da, o barda tanıştığınızı da biliyorum. Masumum ayağına yatıp elimden kurtulamazsın. Sorularıma cevap ver."

"Demek biliyorsun..." dedim vakit kazanmaya çalışırken. Şimdi parçalar yerine oturmuştu ve Kuzey denilen adamın beni neden kaçırdığını anlamıştım. Ama bilmediği çok önemli bir ayrıntı vardı...

"Kudurmuş bile çoktan. Her yerde seni aramaya başlamış..." Yüzünde tebessüme benzer, tehlikeli bir kıvrım oluştu. Oyundan zevk alıyor gibi bir hâli vardı.

"Tamam," dedim bir anda değişerek. "Madem her şeyin farkındasın..." Yalan söylediğimi anlamaması gerekiyordu.

"Kabul etmeye karar verdin yani?"

"Evet, o benim," dedim sakince. "Atakan'ın sevgilisiyim."

"Neden birden her şeyi öylece kabullenmeye karar verdin?"

"Yalan söylerken bir daha düşünmemi isteyen sendin!"

Beni kafasında tarttığını ve çözmeye çalıştığını görebiliyordum. "Atakan nerede?"

"Bilmiyorum."

İfadesiz tavrını sürdürüyordu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı ve bu benim ödümü patlatıyordu. Bana inanıyor muydu, yoksa kelimelerimin ardındaki yalanın zehirli kokusunu duyabiliyor muydu, bilmek mümkün değildi.

"Peki, aramızda neler geçtiğini biliyor musun?"

"Onun sana ne yaptığını bilmiyorum ve umurumda değil. Tek bildiğim, *benim* sana bir şey yapmadığını bildiğin hâlde beni burada zorla tutuyor oluşun!"

"Sen sadece yolu Atakan'la kesişen şanssız bir insansın. Atakan bana ihanet etti ve ben ihaneti affetmem. İkinci şans vermem."

Güldüm. "Sen de Atakan'ı bulamadığın için masum sevgilisini kaçıracak Atakan'dan olan intikamını alacaksın yani? Tek suçum Atakan'ı sevmem mi? Bence bu en boktan mafya dizilerinde bile alt sınıf bir senaryo olur."

Gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım raks etti. "Böyle söyleyince bana da mantıksız geldi. Belki de avımla biraz eğlenmek daha mantıklıdır? O küçük, sevimli kadınına bir başkasının dokunduğunu duysa ne derdi sence?"

Gözlerim korkuyla büyüdü. "Sen..."

"O çok sevgili Atakan'ın seni kurtarmak için benim önüme çıkmazsa, evet. Aynen düşündüğün gibi... Yok, eğer senin için gelmezse, benim için hazırlanmaya başlasan iyi edersin... Bu senin için büyük bir şans olur, güzelim. Öyle herkesin başaracağı bir şey değildir benim yatağıma girmek."

Aylem Güngördü

Gözlerine nefretle baktım. Bu adam bir katilden çok daha fazlasıydı. Bir canavardı!

‐Sen insan değilsin!‐ diye bağırdım ve odama fırladım.

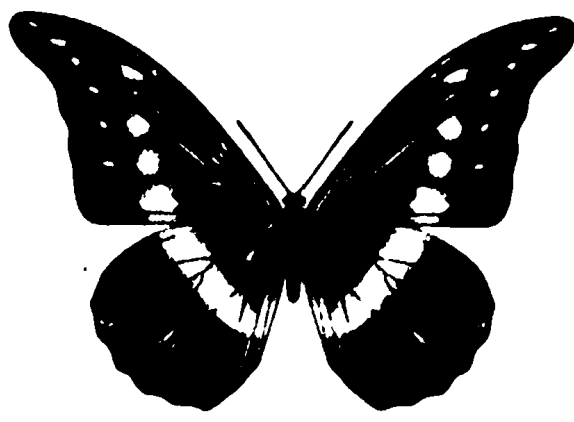
Yatağıma uzandığımda gözyaşlarım kendiliğinden bir sicim gibi iniyorlardı. Bana hiçbir Şey bilmeyen küçük bir kız olduğumu söylediğini anımsadım. Kuzey Bozkurt  l mc l bir hata yapmıştı. Ona yalan söylemek zorundaydım. Başıma ne gelirse gelsin, bunu kaldırabilirdim ama ‐o‐ buna dayanamazdı. Benim kadar güçlü olmadığını biliyordum.

Atakan asla beni kurtarmak için gelmeyecekti.

     ben hiçbir zaman Atakan'ın sevgilisi olmamıştım.

Atakan'ın sevgilisi olan...

Ablamdı.

4. BÖLÜM

“KAÇIŞ”

Odama çıktığımdan beri saatlerdir kimse gelmemişti. Kuzey beni düşüncelerimle baş başa bırakıyordu. Tutsak olmanın en iyi yanı da buydu galiba. Kimseyle iletişim kuramazken ve bir odaya hapsedilmişken düşünmek için çok fazla zaman vardı. Yataktan kalktım ve pencereye yöneldim. Gündüz, nöbetini geceye teslim ederken, gökyüzü bir ressamın siyaha boyamadan önce tuvaline attığı bir parça kırmızı renk gibiydi. Bakışlarımı aşağı indirdim. Adamlar pencerenin önünde nöbet tutmaya devam ediyordu. Buradan nasıl kaçacağıma dair fikirler üretmeye devam ederken, bir yandan da bu meselenin ne olduğunu çözmeye çalışıyordum.

Kafamdaki taşlar yerli yerine oturmaya başlamıştı.

Kuzey ve Atakan arasındaki bu ölümcül meselenin ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da bu konunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Ablam, *Bilge Güngördü* ile.

Kuzey’in asıl aradığı kişi Bilge’ydi ama her nasılsa beni o sanıyordu.

Ona Bilge diyordum çünkü aramızda sadece iki yaş vardı. Ailemizi kaybettiğimizden beri birbirimizin en yakını, kardeşi, ailesi olmuştuk. Daha sonra Bilge, çalıştığı barda Atakan

ile tanışınca, Atakan benim hayatıma bir kâbus gibi çökmüştü. Birbirimizi sevmiyorduk. En başından beri yıldızımız barışmamıştı. Bir süre sonra ikimiz de rol yapmayı bıraktık. Beni sevmediğini göstermekten çekinmezdi. Bilge beni sevse de bu duruma karışmaktansa hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı yeğliyordu.

Anıları pas geçip son günleri hatırladım... Bir gariplik olduğu ortadaydı. Atakan her zamankinden biraz farklı davranıyordu ama ucunun bana dokunacağı hiç aklıma gelmezdi. Nasıl olduğunu anlamadığım şekilde iki yıllık işimden olmuşum ve Atakan kötü günlerimde yanımda olacağını söylüyordu. Zaten onlar Bilge'yle biraz uzun bir tatile çıkacaklardı ve onlar dönene kadar Bilge'nin yerine çalışarak para kazanabilirdim. Yani bana söylediği buydu. Tek başıma da kalacaksam paraya ihtiyacım olacaktı. O yüzden hiç düşünmeden kabul etmiştim.

Tabii son bir şey daha vardı: *Asla ama asla başımı belaya sokmamam gerekiyordu.*

Göz önünde bulunmamam, dikkat çekmemem en iyisiydi. Hiç kimseyle kavga etmeyecek ve ne olursa olsun, polislerden uzak duracaktım. Ne de olsa barlar tekin yerler değildi ve o, kıcımlı toplamak için buralarda olmayacaktı. Başımın çaresine bakmam gerekiyordu.

Son cümlesinin anlamını biliyordum. Atakan'ın pis işler çevirdiğini de tahmin ediyordum. Bir şekilde başım belaya girebilirdi ve tetikte olmalıydım ama şimdi Atakan'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Beni bir "av" hâline getirmişti. Beni Bilge gibi göstermek için elinden geleni yapmıştı. Bilge'yle dış görünüşümüzdeki benzerlik ortadaydı. Öyle olmasak da birbirimize neredeyse tek yumurta ikizleri kadar benziyorduk. Ancak bizi çok yakından tanıyan birisi aramızdaki farkı görebilirdi. Yine de anlayamadığım bazı noktalar vardı. Konu Kuzey olunca hiçbirini çözmek mümkün değildi.

Hava tamamen kararıncaya kadar bütün çekmeceleri taradım. Sabah mutfakta beni yalnız bırakacağını anladığımda sorularımla onu engellememiş olmayı diledim. Böylece kıyafetimin içine bir bıçak yerleştirebilirdim. Kimsenin bana yardıma geleceği yoktu. O yüzden kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım.

Beni burada asıl esir bırakan şeyin korkularım olduğunu düşünüyordum. Korku en büyük tutsaklıktı. Cesaretimi toplayıp ne olursa olsun, buradan kaçmam gerekiyordu. Cesur ve güçlü olmam gerekiyordu. Birkaç gündür hiç kaçma girişiminin olmaması belirli bir seviyede güven yaratmış olabildi. En azından uslu durduğum için tetikte beklemediklerini umuyordum.

Burasının Kuzey'in yatak odası olduğundan emindim. Düzgünce katlanmış kıyafetlerine göz gezdirdim. Sadece koyu renk şeyler barındıran dolabındaki takım elbiseler açık renkten koyu renge olacak şekilde sıralanmışlardı. Kuzey'in kokusu burnuma ulaştığında sarsıldım. Kahve ve yağmurdan sonraki toprak kokusu gibi bir kokusu vardı. Odanın her yerine sigarayla karışık bu tuhaf koku sinmişti. Bende kıyafetlerinden birini alıp koklama isteği uyandırır da cezbedici kokuyu görmezden gelip araştırmama devam ettim. Ceketlerinin ceplerinde kalan herhangi bir şey aradım ama yeni alınmış gibi tertemizdi. Herhâlde kullanmasa bile ara ara kuru temizlemeye veriyor olmalıydı. Bu Tanrı'nın unuttuğu dağ başında bile kıyafetleri bu kadar özenliyse, Kuzey Bozkurt takıntılı biri olmalıydı.

Dolabın kapağını kapatarak şifonyere yöneldim. İlk çekmecedeki değerli olduğunu tahmin ettiğim bir sürü saat duruyordu. Bir tanesini elime alarak inceledim. Çok pahalı olmalıydı. Diğer çekmecelerde de işime yarayacak hiçbir şey yoktu. Çaresizce şifonyerin üzerinde duran küçük, yuvarlak çift taraflı aynaya baktım.

İşte karşımdaydı!

Küçük aynayı elime alarak kapının koluna uzandım. Hâlâ kilitli olmaması inanılır gibi değildi. Kimsenin gelmediğine emin olduğumda, odanın en ücra köşesine giderek aynayı kırdım ve küçük bir parçasını elime aldım.

Koşarak pencerenin yanına gittim. Aşağıda bir adam duruyordu ve telefonla konuşuyordu. O adamı oradan nasıl atlabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de evin içinden geçip ön kapıdan çıkmak daha mantıklı olurdu. Nerede olduğumuzu bilmiyordum, ormanın tam ortasında bile olabilirdik ama yeterince koşarsam bir caddeye kesinlikle ulaşırdım. Yoldan geçen bir arabadan yardım isteyebilirdim. En azından Bilge'ye haber verecek zamanım olurdu. Atakan beni soruşturmaya başladığına göre kaçırıldığımı biliyordu. Planının işe yaradığını duyduğunda sevinmiş olmalıydı. Bunu Bilge'ye söylemediğine ise adım gibi emindim. Öldürülsem bile onun için fazlalık olan benden kurtulmuş olacaktı.

Eğer öldürülmezsem ve beni kurtarırsa da kahraman olacaktı ve ondan sonsuza dek kurtulamayacaktım.

Sıkıntıyla üfledim ve yatağımın yanında duran ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Tekrar aşağı bakarak, adamın görmediği bir anda camı hafifçe araladım. Kırık ayna parçasını elimde tutarak kapıdan dışarı çıktım. Sessizce soldaki merdivenlere yöneldiğimde evde tek bir ses kırıntısı yoktu. Sola doğru kıvrılan merdivenlerden aşağı temkinli bir şekilde inerek mutfağın olduğu alt kata ulaştım.

Merdivenlerin bitimindeki duvara yaslanıp, aynayı tutarak biri var mı diye kolaçan ettim. Kimse gözük müyordu. Usulca kafamın küçük bir bölümünü uzattım. Solda, mutfağın girişini görebiliyordum. Merdivenleri inmeye devam ederken elimdeki ayna parçasını sıkı sıkı tutuyordum. Kapı ilerideydi, aramızda tahminimce birkaç metrelik mesafe vardı. Heyecanla kapıya doğru atılmak üzereyken birinin sesini işittim ve beni görmemesi için duvarın arkasına saklandım. Bu az önce odaya gelen adamın sesiydi.

“Kızla ne yapacaksın?” diye sordu ses.

Uzun bir sessizlik oldu. “Onu önce yem olarak kullanacağım,” dedi Kuzey. “Atakan’ı buraya çekmek istiyorum. Yine de tuhaf olan bir şeyler var, Mete. Atakan’ın şimdiye kadar ordusuyla burayı basmış olması gerekirdi. Bu evin yerini çok iyi biliyor. Beni biraz tanıyorsa, burada saklandığımızı da biliyordur. Sadece sorup, kızı benim aldığımdan emin olmak istemiş. Kızın onun için önemli olduğu ortada ama hâlâ bir şey yapmıyor. Bu çok garip.”

“Yapma, kızı gelip öylece senden alamayacağını biliyor. Mutlaka farklı bir plan yapıyor. Ama ne?” Biraz duraksadıktan sonra devam etti. “Kızın öldüğünü söylesek peki?”

“O zaman ona gelmesi için hiçbir sebep bırakmamış oluruz.”

“Her yerde arıyoruz. Hangi deliğe girdiğini Tanrı bilir.”

“Merak etme, eninde sonunda bulacağım onu. Ama kafamı kurcalayan önemli bir şey var, Mete.”

“Ne?”

“Kızın bu kadar kolay bir av olmasında yanlış bir şeyler var. Her şey bu kadar basit olamaz. Kızı da beraberinde götürüp saklayabilirdi. Onu bu kadar kolay hedef olarak bırakmasındaki sebep ne?”

“Belki de kız umurunda bile değildir. Sana bu kızla evlenmek istiyorum derken yalan söylemiştir?”

“Öyle olsaydı neden yakalanma pahasına bu kızı araştır-sın?”

“Bilmiyorum, Kuzey.”

“Bu işte bir iş olduğu ortada ama çözemiyorum,” dedi düşünceli bir şekilde. Nefesimi tuttum. Kuzey bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı. Doğrusu bu, Kuzey’i çok az bir zaman oyalayacak bir ayrıntıydı. Yakında istediğinin ben olma-

Aylem Güngördü

diğını çözecekti ve o zaman onun için hiçbir değeri olmayacaktı. Belki de o zaman beni öldürmeye karar verirdi.

“Bu kızın medyaya kayıp ilanı verecek bir akrabası yok, değil mi?” diye sordu Kuzey düşüncelerimi bölerek.

“Araştırdığımız kadarıyla yok. Bardaki adamların hepsiyle konuştuk. Birkaç senedir Beste’nin bu iş yerinde çalıştığını, gelen giden bir akrabası olmadığını söylediler. Zaten Atakan da önce kıza ailesini kaybettiğini söylediği için acıyıp, sonra âşık olduğunu söylememiş miydi?”

“Her konuda ne kadar paranoyak olduğumu biliyorsun. O bar, Atakan’ın haraç kestiği barlardan biri. Kolay kolay öteklerini sanmıyorum. Sen yine de bu olayın peşinde ol. Başımız bir de polisle belaya girmesin.”

“Atakan’ın haraç kestiği bar mı? Onu haraç hakkında uyardığımı sanıyordum. En son benim haberim oluyor her şeyden.”

"Öyleyse gözünü dört aç, Mete. Kızı kontrol ettin mi?"

"Hayır, bakmadım. Bir kontrol edeyim."

Mete'nin ayaklandığını duyunca, arkamda duran merdivenleri hiç düşünmeden indim ve karanlık içerisinde eğilerek saklandım. Mete, hiç benden tarafa bakmadan yukarıya çıktı. Kuzey salondayken kaçmam imkânsızdı. Koşup dışarı kaçsam bile beni yakalayacağını çok iyi biliyordum. Zaten neredeyse bir doksana yakın, iri cüsseli bir adamla asla baş edemezdim. Sakince bekledim. Birkaç dakika sonra Mete'nin koşarak merdivenlerden indiğini işittim.

"Kuzey!"

“Ne var?” Ses tonundaki ifadesizliği korumaya çalışıyordu ama meraklanmıştı. Salondan çıkarak bir saniyeliğine görüş açıma girdi. Şimdi mutfağın tam önünde konuştuklarından onları göremiyordum.

"Kız kaçmış!"

“Emin misin?”

“Bütün odalara baktım. Camı da açıktı. Camdan atlamış olmalı.”

“Öyle olsaydı bunu arkadaki adamlardan biri görürdü.”

“Dalgınlığına gelmiş olabilir.”

“Öyleyse, hata sevmediğimi iyi bilirsin.”

Gözlerimi devirdim. Kuzey Bozkurt, benim onun için bir “hata” olduğumu ve benim Bilge olmadığımı öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ve Atakan tabii ki çok aptalca bir plan yapmıştı ama büyük ihtimalle fazladan birkaç gün ona kaçmak için yeterli zamanı sağlamıştı.

“Bütün evi ara, her deliğe bak. Büyük ihtimalle kendine kaçtı süsü vererek bir yere saklanmıştı. Camdan kaçabileceğine ihtimal vermiyorum. Bir numara çevirdiğinden eminim. Alper’e de söyle, yerinden ayrılan olmuş mu diye sorgulasın adamları hemen. Kızı biraz korkutmam lazım belki de, rahat durmuyor.”

“Yapma, Kuzey,” dedi Mete. “Atakan’ın sevgilisi diye Atakan’mış gibi davranma kıza. O sana hiçbir şey yapmadı. İki gündür yaşadıklarını düşün, kolay değil. Tabii ki kaçıp kurtulmak isteyecek. Merak etme, her hâlükârda başına bir şey gelmeden bulacağız onu, fazla uzağa gitmiş olamaz. Masum bir kızla bu kadar uğraşman doğru değil, kendinle çelişiyorsun.”

“Masum olup olmaması umurumda bile değil. Bana Atakan’ı getirsin yeter. Ona bir zarar vereceğim yok, yeter artık.”

“Gözünü tamamen nefret bürüdü, anlıyorum ama bu sana yakışmıyor. Benim tanıdığım Kuzey Bozkurt işlerine bir kadını alet etmez.”

“Demek ki beni o kadar da iyi tanıyamamışsın... Şimdi hemen dediklerimi yap, Mete! Daha fazla zaman kaybetme!”

Mete yukarıya beni aramaya giderken, Kuzey de adımlarını mutfağın içine yöneltmiş olmalıydı ki tekrar görüş açım açılmadı. Usulca merdivenleri çıkarken birinin dışarıdan bir ıslık çaldığını duydum. Büyük ihtimalle Alper denilen herif, adamları yerinden ayrılıp ayrılmadığını öğrenmek için sorguluyordu. Kapıyı görecektir mesafedelerse işim bitmişti ama risk almak zorundaydım.

Ses çıkarmamaya özen göstererek salonun önüne geldim. Görünürde kimse yoktu. Üst katta Mete'nin aramasının uzun süreceği kesindi çünkü ev anladığım kadarıyla çok büyüktü. Sanırım Kuzey, mutfağın hemen yanında duran odaya girmişti. Kapısı kapalıydı. Aceleyle dış kapıya doğru ilerledim. Alper'in adamları sorgulaması çok kısa sürecekti çünkü emindim ki patronu Kuzey olan hiç kimse kafasına göre hareket edemezdi. Atakan dışında tabii. Sessizce dış kapının koluna uzandım ve aralayarak kendimi dışarı attım. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum. İlk yüzüme çarpan havanın berbat derecede soğuk olmasıydı. Kahretsin, üstüme Kuzey'in ceketlerinden birini almak bile aklıma gelmemişti ama artık bunun için zamanım yoktu. Korkuyla çevreme baktım. Kimse gözükmüyordu. Yerimden fırlayarak bahçe kapısına atıldım. Koşu yapmayı sevdiğim için kondisyonum yüksekti. Birkaç saniye içinde bahçe kapısına ulaştım ve demir parmaklığı havalandırarak kapıyı açtım.

Sadece bir saniye derin bir nefes aldım.

Kaçmıştım.

Hızla koştum. Yorulmamak, kesilmemek için önce biraz ısınmam gerekirdi ama yavaş olacak durumda değildim. Bilge'yle birkaç senedir gittiğimiz dans kurslarından sonra kaslarımın beni yarı yolda bırakmayacağını umuyordum. Sağ taraftan bir patika uzanıyordu ama aldırmadan ormanın içine daldım. Benim muhtemelen buradan gittiğimi düşünürlerdi. Önce izimi kaybettirmem gerekiyordu. Sık ağaçların arasında neredeyse nefes bile almadan koştum. Karanlıktı. Önümü bile

göremediğimden sürekli bir şeye takılıp düşüyordum. Yolumu hafifçe aydınlatan ay ışığı yeterli değildi. Sadece ağaçlara çarpmamamı sağlıyordu. Süresini bilmediğim kadar koştum. Sonunda ciğerlerim pes etti. Kanım biraz oksijen doldurmak için çırpınıyordu. Sırtımı bir ağaca vererek derin soluklar aldım. Elimdeki kırık ayna parçasını hâlâ bırakmamıştım, beni bulurlarsa kendimi savunmak istiyordum ama elimi derin bir şekilde kesmiş olmalıydım. Elimden oluk oluk kan geldiğini hissediyordum. Her yerim yapış yapış olmuştu. Ağacın dibine oturarak bacaklarımı inceledim. Yırtılan pantolonumdan dizlerim gözüküyordu. Elimdeki ayna parçasını alıp bluzumun bir kısmını kesmeye çalıştım. O parçayı elime bağlamam gerekiyordu. Ama yırtılmıyordu, çok kalındı. Koşarken hiç üşümemiştım ama şimdi kuvvetle esen rüzgâr, terimi soğuturken titremeye başladığımı hissettim. Kollarımda kuvvet kalmamıştı. Dişlerim birbirine vururken yağmur şiddetini hızlandırdı. Etrafıma bakındım. Ne bir araba sesi geliyordu ne de bir ışık vardı.

Yerimden doğrularak yönümü bulmaya çalışıyordum. Her yer karanlıktı.

Ormanın herhangi bir yerinde, hiçliğin tam ortasıydım. Bu hâlde daha fazla ne kadar devam edeceğimi bilmiyordum. Ormanda vahşi hayvanlar olabilirdi. Elimdeki ayna parçasını daha büyük bir gayretle bluzuma sürttüm. Ellerimin yapışkan bir sıvı içerisinde kaldığını hissedebiliyordum. Yağmurdan dolayı ıslanmış önüme iten saçı ittirdim ve bir kez daha denedim. Sonunda kumaşı delip koparttım ve elime hızlı bir düğüm attım. Kendimi zorlayarak tekrar koşmaya çalıştım ama bacaklarım buna izin vermedi. Yoluma yürüyerek devam etmek zorundaydım. Yağan yağmur şiddetini arttırırken, öfkeli Zeus oklarından birini ormana fırlattı. Görüş açım birkaç saniyelik aydınlandığında bütün umutlarım yerle bir oldu. Çevremde beni kurtaracak kimse olmadığını fiziksel bir biçimde görünce canım yandı. Her yerde binlerce ağaç var-

dı. Tek yaşam belirtisi buydu. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Hâlâ İstanbul'da mıydık? Arabada baygın kaldığım zaman içerisinde beni her yere getirmiş olabilirdi. Uzunca bir süre yürümeye devam ettim. Hiçbir şey görmediğim için seslere karşı duyarlı hâle gelmiştim. Ormanın kendine özgü sesleri vardı. Yaprakların hışırtısı, kırılan dalların sesi, yağmurun toprakla öpüşmesi korkunç bir melodi yaratıyordu kulağımda. Uzaklardan çakalların seslerini duyabiliyordum. Kanımın kokusunu almaları uzun sürmezdi. Kendimi kapana kısılmış bir av gibi hissediyordum. Ya burada vahşi hayvanlara yem olacaktım ya da daha kötüsü, Kuzey beni bulacaktı. İki türlü de sonum gelmişti.

Sonunda dayanamayıp bir ağacın altında durdum. Sırlıklam olmuşum ve çok üşüyordum. Kollarımı bedenime sararak ağacın dibine çöktüm. Yüzümden belli belirsiz bir gülümseme geçti. En azından, Kuzey'in gerçekten kaçtığını anladığında yaşadığı hayal kırıklığından tuhaf bir zevk aldım. Yoluma devam etmek istiyordum ama mecalim kalmamıştı. Ağacın altında ne kadar uzun süre oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Uzaklardan bir ses duyduğumu sandım. Koşan bir insan sesi. Belki de beynim bana oyun oynuyordu. Gözlerim gittikçe kapanırken, bir ışığın yüzüme vurduğunu görür gibiydim. Bedenim gittikçe ısınıp gevşiyordu. Artık o kadar da üşümediğimi fark ettim. Kendimi sıcak ve tatlı bir uykuya teslim etmek üzereydim.

Biri koşarak yanıma geldi. "Uyan!" dedi telaşla. "Kahretsin, uyan!"

"Beni rahat bırak," diye mırıldandım ve başımı iyice arkaya verdim.

"Kuzey, bulduk!" diye seslendi aynı kişi. Kuzey... O buradaydı. Belki de rüya görüyordum. Bilmiyordum, düşünemiyordum. Düşüncelerim buzdan bir kar küresine hapsolmuştu sanki. Biri küreyi ters düz çevirerek, gerçekte düşü ayırt edemeyecek kadar zihnimi bulandırıyor.

Birilerinin yanıma koştüğünü hissettim. Bu sefer daha büyük bir ışık huzmesi gözlerimi kamaştırdı. Göz çukurlarıma korkunç bir ağrı saplandı. Hayır, tekrar oraya dönemezdim. Bir kere daha olmazdı. Biraz uyursam eski gücüme kavuşup yoluma devam etmeliydim. Sadece biraz uyumam gerekiyordu.

“Bırak beni,” dedim belli belirsiz. Gördüklerimin gerçek olduğundan bile şüpheliydim ama gerçek olma ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Beni bulduğunda bana yapacaklarını hayal bile edemiyordum.

Birinin yüzümü ellerinin arasına aldığını hissettim.

“Aptal!” derken burnuma gelen kahve ve odunsu toprak kokusunu hissedebiliyordum.

“Aptal!” dedi tekrar. Sesini tanımuştım. Beni bulmuştu.

“Ne olur...” dedim göz kapaklarımı aralamaya çalışarak. “Bırak beni.”

“Kapa çeneni!” dedi sertçe. Ceketini çıkarıp bana giydirmeye çalıştığını hissediyordum ama karşı koyamadım. Göz kapaklarımın üzerindeki ağırlık gitgide büyüyordu.

“Evime gitmek istiyorum! Bırak beni!” diye haykırmak istedim ama sesim fısıltıdan ibaretti.

“Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Cevap vermek istedim ama sözcükler ağzımın duvarlarına çarparak yok oldular. Soğuk bir elin alnıma dokunduğunu hissettim. “Ateşi var.”

Elimdeki ayna parçası alındı.

“Kanaması da var, her yeri kesik içinde.”

“Zavallı,” dedi biri, bana *uyan* diye emreden kişinin sesi idi bu. Büyük ihtimalle Mete’ydi.

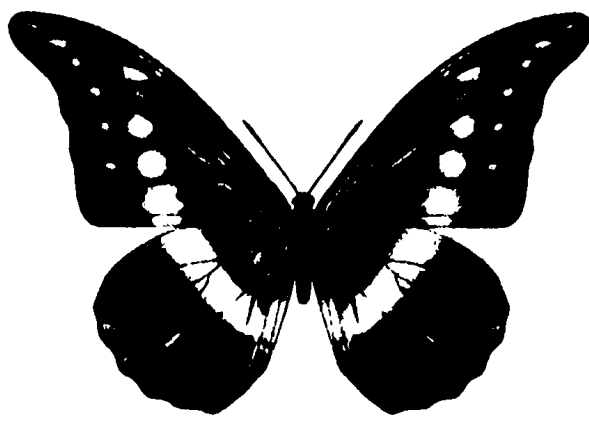
Gücümü toplayarak son kez, “Bırak beni,” dedim. Bilinci mi kaybetmeden önce güçlü eller beni kucakladı ve kollarının

Aylem Güngördü

arasına aldı. Kokusu buram buram burnuma dolarken kendimi serbest bıraktım.

“ lmeyeceksin,” dedi kulağıma doğru.

“ ünkü seni buldum.”

5. BÖLÜM

“KELEBEK”

Şiddetli bir gök gürültüsü kulağımı çınlattığında gözlerimi açtım.

Dışarıda fırtına devam ederken ben yine aynı, o uğursuz yatağa geri dönmüştüm. Kendimi doğrultmaya çalıştım ama başaramadım. Her yerim ağrıyordu. Başımın ağrısı bütün bedenime yayılmış gibiydi ve kendimi günlerce uyuyacak kadar yorgun hissediyordum. Ne kadardır bu yatakta yattığımı bilmiyordum ama yatağın yanında duran bitmiş serum askısını gördüğümde şaşkınlığımı gizleyemedim. Sağ kolumda ufak bir bant duruyordu. Üzerime ise askılı, ince ve vücuduma tam oturan siyah bir gecelik giydirmişlerdi. Her kiminse benimle aynı beden olmalıydı. Yeni ve neredeyse her yerimi gösteren incelikteki bu geceliği bana kimin giydirdiğini aklımın sonra düşünülecekler rafına yerleştirmeye çalıştım. İç çamaşırlarım içimde yoktu. Birisi sanırım ateşimi düşürmek için tüm kıyafetlerimi çıkarmıştı. Sonuçta temiz bir kıyafet giydiğime odaklanmaya çalışırken, kaç gündür duşa girmediğimi fark ettim. Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalışırken etrafıma bakındım. Yanıma bir bardak su konulmuştu. Kendimi hafifçe doğrulttum ve bardaktaki suyu kafama diktim. Yetmemişti ama idare ederdi.

Karanlık içime işlerken abajura uzandım. Abajur, duvara dayanmış ve kollarını önünde birleştirmiş olan Kuzey'i gözler önüne serdiğinde istemsizce irkildim. Gözlerimiz birbiriyile buluştuğunda yüzünde ondan kaçmayı başardığıma dair bir hayal kırıklığı aradım ama bakışlarındaki keskinlik bir an bile ödün vermiyordu. Anlaşılan onun o sarsılmaz öz güvenini kıramamış, sadece daha çok öfkelenmesine yol açmıştım.

"Gizlice beni izlemene gerek yok," dedim tersleyerek.

Sakin adımlarla yürüyerek yine tam karşımdaki ve soldaki berjere oturdu. "Seni gizlice izlediğimi kim söyledi?"

"Karanlıkta ne yapıyordun ki? Rehin olabilirim ama bu kişisel alanıma saygı duymayacağın anlamına gelmiyor."

Hiçbir tepki vermeden öylece bana bakmaya devam etti. Kurallarını kendisinin koyacağına dair bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama bir yorum yapmadı. Gözlerinde eğleniyor gibi bir ifade saklıydı ve bu beni çileden çıkarıyordu. Masanın üzerinde duran sigara paketine baktım. Düşünmeden ayağa kalktım ve izinsizce içinden bir tane sigara alarak karşısında yaktım. Normalde sigara içen bir insan değildim ama şu an gerçekten rahatlatıcı geldiğini inkâr edemezdim. Sol elimi, sigarayı tuttuğum sağ kolumun dirseğine sabitledim ve sigara dumanını ona doğru üfledim.

Tek yaptığı, arkasına yaslanıp beni baştan aşağı süzmek oldu. Üstümdeki gecelikte karşısında bu kadar cüretkâr duruyor olmaktan normalde utanmam gerekirdi ama hiç utanmıyordum. Yırtıcı bakışlarımla ona karşılık vermeye çalıştım. Gözlerinden belli belirsiz bir ifade geçti. Etrafındaki o mavi hare her an beni içine çekecekmiş gibi duran bir tılsım gibi parlıyorlardı.

Sigaradan bir nefes daha çekerken ayakta durmaya devam ettim. Bakışlarının vücudumda dolaşıyor olması beni rahatsız ederken istemsizce kaşlarımı çattım. "Kıyafetlerim nerede?"

“Neden?”

“Merak ediyorum.”

Dudağının kenarında küçük bir kıvrım belirdi. “Asıl merak ettiğin, aslında kıyafetlerini kimin çıkardığı, **minik kelebek**. Yanılıyor muyum?”

Başımdan, tırnak uçlarıma kadar ürperdim. Vücudumun sağ omuz kısmından başlayıp kalçalarımın altına kadar uzanan minik, siyah kelebeklerin olduğu bir dövmem vardı. Beni onun giydirdiğine ve dövmeme gönderme yaptığına eminim. Sinirlerim zirveye ulaşırken, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye çıkıştım ve sigaramı söndürerek yatağımın oraya ilerledim.

Suratındaki ifade birden ciddileşti ve başını yukarı kaldırdı.

“Bu kadar yeter! Oyun oynamayı kes! Seni çıplak görsem bile seni arzulayacağımı mı sanıyorsun?”

Ayağa kalkıp sözlerin üzerimde iyice tesir etmesini bekleyecek kadar acımasızdı.

“Sen benim için Atakan’ın artığından başka bir şey değilsin.”

Yanımda duran boş bardağı alarak hiç düşünmeden ona fırlattım. Öyle hızlı bir şekilde gelişti ki kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek ses çıkana dek ne olduğunu idrak edemedim.

Ani bir refleksle kendini sola kaydırırken, onun da bunu hiç beklemediğini biliyordum. Yine de kıl payı kurtulmuştu. Cam kırıkları, duvara kulaklarımızı cınlatacak kadar tiz bir sesle çarpıp kırıklarını saçarken, göz göze geldiğimiz o an aslında tüm parçaların ruhuma battığını hissettim. Suyun altında dakikalarca nefessiz kaldıktan sonra yüzeye çıktığında ciğerlerin aldığı ilk nefes kadar şok ediciydi. Duvara seken birkaç parça Kuzey’in yanağına batmış olmalıydı ki ince bir

kan damlası yanağından süzüldü. Elini götürüp silmeye bile tenezzül etmezken, öldürücü bakışları ruhumu kırbaçlıyordu.

“Ben kimsenin artığı değilim!” diye haykırdım. İçimden taşan öfke vücuduma güç verdiğinde ona doğru hızla koştum ve saldırıya geçtim. Sinir krizi geçirdiğimin farkındaydım ama kendime engel olamıyordum. Beni bu odaya hapsetmişti, zavallı kaçma girişimim mağlubiyetime ruh üflerken bana bir paçavra gibi davranmasına müsaade edemezdim. Gururum ve kişiliğim ölümüne sebep dahi olsa Kuzey Bozkurt’un karşısında korkuyla eğilmeyecektim.

Kuzey’e saldırmaya çalışırken tek hamlede kollarımı tuttu ve beni ters çevirerek sırtımı gövdesine yapıştırdı. Nefesini kulağımda hissettim. Ne yaparsam yapayım, hareket edemiyordum. O sırada kapının ardından Mete seslendi.

“Kuzey? Ne oluyor?”

“Git!” diye emretti Kuzey. Sesindeki öfke tınısına irkilmem gerekirdi ama zerre umurumda değildi. Mete tahmin ettiğim gibi içeri girmedi hatta cevap bile vermeden uzaklaştığını işittim. Bileklerimi saran güçlü eller daha sıkılaştı ve canımı yaktı. Beni kendine daha çok yapıştırırken hırıltılı nefes alışverişlerini duyabiliyordum.

“Bırak beni!” diye bağırdım ama bileklerimdeki baskı daha da güçlendi.

“Sen, kelebek...” dedi fısıldayarak. Sesindeki tehlike ve soğukkanlılık iliklerime işliyordu.

“Sen ölüme uçuyorsun ama farkında değilsin.”

Bir anda beni çevirip yüzümü yüzüne çevirdi. Bir kolunu bedenime dolayıp beni iyice kendine yasladı. Göğüs kafesimdeki baskı artarken ciğerlerim isyan etmeye başlamıştı.

“Öylece durup ölümümü beklemekten iyidir.”

Gözlerine ilk defa bu kadar yakından baktım. Nefes bile alamıyordum. Alt dudağım istemsizce titredi ve âcizliğimi ele

verdi. Ona aynı şekilde karşılık vermek istiyordum ama inanılmaz güçlüydü. Üzerimde bu kadar etkili olması beni afallatmıştı. Ondan korkmuyordum, çekinmiyordum ama garip bir şeyler hissediyordum. Ondan nefret ediyordum ama içimde bir yerlerde saklanan küçük kız çocuğu bana kötü davranmasına anlam veremiyordu. Haksızlığın karşısında adillik için çırpınıyordu. Başının okşanması için yanıp tutuşuyordu belki de.

Meydan okumaya devam ederken, "Kimsenin artığı değilim ben," diye mırıldandım. Histerik hâlim geçmiş, sakinleşmişim. Hipnotize olmuş gibi gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum.

"O hâlde, kimsin sen?" diye sordu.

Kuzey'in bir şeylerden şüphelendiğini biliyordum. Bu sözlerim belki de Atakan'la olan bağımı daha da fazla sorgulamasına sebep olsa da kendimi bastıramıyordum.

"Artık değilim, benden öylece bir paçavra gibi bahsedemezsin." Yalvarır gibi bir ses tonuyla konuşuyordum, neredeyse ağlayacak olduğumu hissettim.

Zihnimi dağıtmaya çalışırken yanağından süzülen kana odaklandım. Sadece yanağında değil, boynunda da kesikler vardı. Bunu ona yaptığım için mutlu olmam gerekirdi, belki de bir nebze olsun rahatlamalıydım ama içimde hiçbir şey uyanmadı. Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde alt dudağıma bakıyordu. Ağırca bakışlarını kaldırdı ve göz bebeklerimle buluştu. Beni kendinden ittirirken sendeledim.

"Uslu bir kız olacaksın!" dedi sinirle. Ellerini başının arasına alırken, onun ifadesiz tavrının yok olmasındaki sebebi merak ediyordum. "Daha fazla oyun yok."

"Ne yaparsın, tekrar kaçırıp beni zorla buraya mı hapsedersin? Özgürlüğümü, hayatımı elimden mi alırsın?"

"Hayatını Atakan'dan daha mı çok seviyorsun?"

Bu soru karşısında nasıl bir cevap vereceğimi kestiremedim. İçimden evet diye haykırmak geçiyordu ama sessiz kalmaya devam ettim. Çünkü Kuzey'in henüz bilmediği ama eninde sonunda beni tehdit edeceği ve hayatımdan daha önemli tek şey ablamdı. "Ne dememi bekliyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Atakan'ın sevgilisi değil misin sen? Üstelik evlenme teklifini *kabul* eden sevgilisi?"

"Öyleydim," diye mırıldandım. Kaçmadan hemen önceki, Kuzey'le Mete'nin konuşmaları aklıma geldi. Kuzey, Atakan'ın beni neden saklamadığını merak ediyordu. Onun eninde sonunda gerçeği öğreneceğine emindim ama belki biraz ertelemeyi deneyebilirdim.

"Artık değilim," dedim ona bir adım yaklaşarak. "Sen beni bulduğunda biz çoktan ayrılmıştık. Beni hiç sevmediğini fark ettiğini, hislerinin geçici bir şey olduğunu söyleyip çekip gitti. Böyle bir adam için canımı vermemi bekleme benden!"

Tek kaşı havalandı. Sözlerimi kafasında tarttığını görebiliyordum.

"Sana kaç kere söyledim ama dinlemedin! Benim Atakan'la hiçbir ilişim olmadığını, beni kaçırmamanın onun umurunda bile olmayacağını anlattım!"

Söylediğim yalanla en azından beni neden böylece bıraktığına dair bir fikir oluşsa da kafasındaki taşların yerlerine oturmadığını görebiliyordum.

"O zaman neden bunu baştan söylemedin?"

"Beni kaçırmıştın ve öldürmenden korkuyordum!"

"Artık korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum." Yüzüne meydan okur bir ifadeyle baktım. "Ve korkmayacağım."

İfadesiz bakışları geri dönerken ne düşündüğünü kestirmek güçtü. En azından kafasını karıştırdığımı biliyordum.

“Bu da bana çevirdiğin oyunlardan biri sadece. Belki de bir tuzak?”

“Oyun?” dedim anlamamış gibi yaparak. “Hangi lanet oyundan bahsediyorsun?”

Elini uzatıp çenemi nazik olmayan bir biçimde tuttu. “Zekâmı hafife alma, minik kelebek.”

“İyi!” dedim çenemi ondan kurtararak. “İstedliğini düşünebilirsin, umurumda bile değil. Atakan benim için asla gelmeyecek, bunu bil!”

“Bunu göreceğiz!” Bana hiç inanmadığını yüzünden okuyabiliyordum. Daha da önemlisi bana hiç güvenmiyordu. Kuzey tahmin ettiğimden de zekiydi.

“Bekleyip göreceğiz, değil mi?” dedim kapıyı işaret ederken. Hâlsizliğim tekrar kendini göstermişti. Başımın ağrısı midemi bulandırıyor. O kadar boğuşma, ateşimi tekrar yükseltmiş olmalıydı çünkü cayır cayır yandığımı hissediyordum. Ve acilen banyo yapmalıydım.

“Duş almalıyım...” diye mırıldandım. “Ve yemek yemeliyim. Artık burada kaldığıma göre temel ihtiyaçlarımı düzenli bir şekilde karşılayabilirsin herhâlde.”

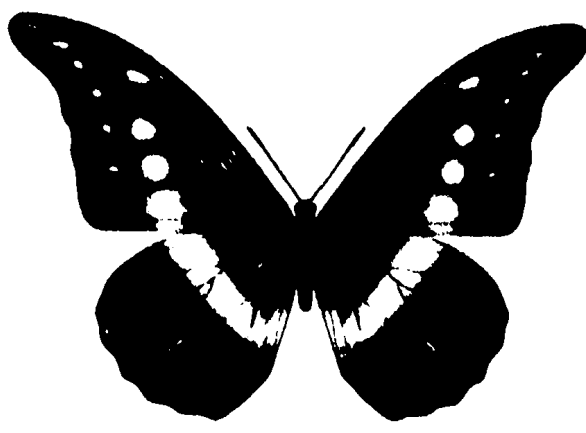
Sert bakışlarıyla bir numara çevirip çevirmediğimi anlamak istiyor gibiydi.

“Duş alacağıma inanmıyor musun?” diye sordum.

“Tekrar kaçmak gibi bir aptallık yapma! Eğer yaparsan...”

Sözünü kestim. “O kadar korkuyorsan, burada kalabilirsin. Nasılsa beni çıplak görsen bile arzulamazsın...”

Beni göz hapsine alan bakışlarının gölgesinde yürüyerek banyonun kapısına kadar gittim. Sırtım ona dönük bir şekilde askılarımı çözdüm ve geceliğimin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim...

6. BÖLÜM

“KESKİN”

Küvete su doldurup içinde ne kadar durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. O kadar uzun bir süre durmuştum ki parmaklarımın uçları buruşmuştu. Su iyice soğuyunca üşümeye başladığımı hissedip havluma sarındım ve banyonun kapısını araladım. Kuzey’in hâlâ odada olup olmadığını merak ediyordum ama çoktan gitmişti.

Kuzey’in gözlerinin önünde geceliğimi çıkardığımdaki yüz ifadesini görebilmeyi gerçekten isterdim. Onu afallatmayı, şaşırtmayı, hayal kırıklığına uğratmayı istiyordum ama o her zaman oyunu benden bir sıfır önde tamamlamayı başarıyordu. Hep bir adım önümde oluyordu. Oda bomboştu ama yatağımın üzerine düzgünce katlanmış olan pijamaları, geceliği, kot pantolonu ve birkaç kazağı gördüğümde şaşırdım. Ufak bir de kutu duruyordu giysilerin yanında. Özenli bir şekilde, bir düzine iç çamaşırı yerleştirilmişti. Hepsinin üzerinde etiketleri parlıyordu. Yeni alınmışlardı. Bu alışverişi bana kimin yaptığını merak ettim. Anlaşılan, Kuzey Bozkurt’un paslı zincirlerle kilitlenmiş kalbi biraz da olsa insafa gelmişti. Kuzey ortalarda gözükmüyordu ama omzumu silktim. Yakında tekrar beni görmeye geleceğini biliyordum.

Saçlarımı havluya dolayıp pijamalarımı üzerime geçirdim ve yatağıma uzandım. Ateşim düşmüştü ama hâlâ hasta

ve hâlsizdim. Biraz uyumaya karar verdiğim sırada öfkeyle duraksadım. Tam olarak ne yapıyordum?

Normalleşiyordum. Yemek yiyor, duş alıyor, havluyla saçlarımı kuruluyordum. Pijama giyinip uyku çekmeyi planlıyordum. Burada yaşamaya alışıyordum. Beynim çok yakınımda olan tehlikenin umurunda değilmiş gibi hareket ediyordu. Bu evin içinde beni kaçıracak, özgürlüğümü elimden alan bir adamın varlığını unutuyordu.

Kuzey'in bana ettiği hakaretler canımı yakıyordu.

Aslında bunların hepsini beni Atakan'ın sevgilisi sandığı için yapıyordu ama yine de öfkeleniyordum. Çünkü burada esir tutulan, neredeyse soğuk yüzünden ölümden dönen, her an Kuzey Bozkurt tehlikesiyle yaşayan bendim. Eğer ben olmasaydım ve Kuzey gerçekten Bilge'ye ulaşabilseydi tüm bunları ablamın yaşayacak olması fikrine katlanamıyordum. Buradan ne olursa olsun kurtulmalı ve Atakan'la Bilge'ye ulaşmalıydım. Atakan'ın kaçırılmamla ilgili ne kadar şey bildiğini bilmiyordum. Onun ablamı koruyabileceğinden de emin değildim. Bir şekilde onlara ulaşmanın yolunu bulmam gerekiyordu.

Kapı çalınınca şaşkınlıkla kapının olduğu yöne baktım. Kapımın çalınıyor olması benim için fazlasıyla zarif bir hareketti. Kuzey'in bir anda bu kadar kibarlaşması pek mantıklı gelmedi. Gelenin Mete olduğunu düşünüyordum ama kapının aralanmasıyla farklı biri görüş açıma girdi.

Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim ve neredeyse benimle aynı vücut ölçülerine sahip bir kız elindeki yemek tepsisiyle içeri girdi. Bana giydirilen geceliğin onun olduğunu anlamıştım. Kısacık, erkek tıraşı, kızıla çalan saçları, iri kahverengi gözleri vardı. Burnunda, kaşında, dudağının hemen üstünde ve kulaklarında *piercingler* vardı. Vahşi tabiatlı olduğu her hâlinden belliydi ama yaşamı elinden alınan birinden daha vahşi olamazdı.

Odanın bir köşesinde sessizce bekleyip onu izledim. Tepsiyi yatağın üzerine bıraktı ve cebindeki ilaçları çıkarttı. Sadece birer adet bırakması dikkatimi çekmişti. İntihar etmemem için düşünülmüş bir hareket olduğu belli oluyordu.

“Kuzey misafirperverlikte gelişme gösteriyor,” dedim alayla hapları işaret ederek. İfadesiz kalmaya çalışarak söylediğimi duymazdan geldi. Birkaç saniye sonra konuştu.

“Başka bir şeye ihtiyacın varsa söyleyebilirsin.”

“Sen kimsin?” dedim tepsiyi kucağıma alırken. Çatal ve bıçağı elime aldım ve tabağımdaki ete uzandım. Bir parça keşip ağzıma attım. “Gerçekten karnım acıkmıştı, teşekkürler.”

“Afiyet olsun. Başka bir şey lazım mı?”

“Bu kıyafetleri sen mi aldın?”

“Kuzey ayarladı, bilmiyorum.” Bir an önce gitmek istediği tavırlarından belli oluyordu.

“Neredeyiz?”

“Sana bunu söyleyemem.”

“Söylesen ne olacak ki?”

“Tepsiyi alırım bir saate. Başka bir şey lazım değilse...”

“Beni neden kaçırdığını biliyorsun, değil mi?”

“Başka bir şeye ihtiyacın yok herhâlde!” dedi bağırarak. Gevezelik ettiğime sinirlenmiş gözüküyordu.

“Senin Kuzey’le bağlantın ne?” diye sordum bu sorunun cevabını gerçekten merak ederek. Sorularımla onu bezdirmiştim ama aslında amacım onunla sohbet etmek değildi. Sadece onu bir şekilde yanımda tutmaya çalışıyordum. “Hadi ama, günlerdir yalnızım. Konuşacak birine ihtiyacım var.”

Gözlerini devirdi. Kapıdan çıkmaya yeltenirken, “Dur!” diye bağırdım. Bana arkası dönük bir şekilde durdu. Tepsiyi yatağa koyarken, bu şekilde durduğu için inanılmaz şanslıydım. Sinsice arkasından yaklaştım. “Aslında bir şeye ihtiyacım var. Regl oldum ve...”

“Anladım, tamam geti...” Bana doğru dönerken onu arkadan bir anda kıştırdım ve birkaç saniye içinde bıçağı boğazına dayadım. Ne olduğunu bile anlayamadan onu pençelerimin arasına almayı başarmıştım.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye tıslarken bıçağın ucuyla boynunu biraz deldim ve kanamasını sağladım. Ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. “Kes sesini!” diye fısıldadım. “Aşağıda kim var?”

“Seni aptal! Aşağıda tonlarca adam var. İşini bitirirler. Sen daha beni kesmeden vururlar seni.”

“Bu işin sonunda Kuzey’in beni öldürmeyeceği ne malum zaten? Beni vurana kadar senin boğazını çoktan kesmiş olurum. Vücudundaki kanın yüzde kırkını saniyeler içinde kaybedip ölürsün. Doğru tampon yaparlarsa seni hastaneye yetiştirip yaşatırlar belki. Ancak çok büyük iki problemin var.” Bıçağın ucunu biraz daha bastırarak konuşmaya devam ettim.

“Birincisi, hastaneye gitmek için çok az bir vaktin olacak. Dağın başındayız ve etrafımızda bırak hastaneyi, yerleşim yeri bile yok. Bunu gözlerimle gördüğümü herhâlde biliyordur.” Derin bir nefes alarak devam ettim.

“İkincisi, hastaneye gitmeyi diyelim başardın, seni kimin öldürmek istediğini araştıracaklar. Polis sizi rahat bırakmayacak. Zaten anladığım kadarıyla kirli işlerle uğraşıyorsunuz. Bu da senin yüzünden Kuzey’in başına bir sürü bela açılması demek. Hoşuna gitmeyeceğinden eminim. Aptallığın pahalıya mal oldu. Sana hapları bile tek tek vermen söylenirken, tepsime bıçak koyman pek zekice değil bence. En kötü ihtimalle onun sana olan güvenini tamamen kaybedeceksin.”

Sinirle yerinde sallanarak elimden kurtulmaya çalıştı ama kesik biraz daha artınca durmak zorunda kaldı. “Ne istiyorsun?”

“Aşağıda kim var?” diyerek sorumu tekrarladım.

“Mate ve Kuzey. Çalışma odasındalar. Bahçede onlarca adam var.”

“Sen kimsin?”

“Mate’nin sevgilisiyim ben.”

“Güzel, yani senin ölmeni istemezler. Şimdi beni iyi dinle. Buraya arabayla geldiğimize göre arabanın anahtarları da buralarda bir yerlerde olmalı. O anahtarı gidip birlikte alacağız ve ben arabaya binene kadar sesini çıkarmayacaksın. Bir de bana silah bulacaksın ve arabayı sen süreceksin.”

“Aptallık ediyorsun! Arabaya binip öylece kaçabileceğini mi sanıyorsun? Dışarıdaki adamlar bizi gördüğünde görmezden mi gelecekler? Kuzey’e haber vermeyecekler mi? Beni bırak, bu olayı kimseye anlatmayacağım.”

“O zaman beraber arka koltuğa bineceğiz. Bir adamı da arabayı sürmesi için ayarla ve çenesini kapadığından emin ol.”

Cevap vermedi ve kapıyı araladı. Bıçağı tam şah damarının üzerinde tutmaya devam ederek birlikte merdivenlerden inmeye başladık. Daha iyi bir plan tasarlayabilirdim ama her şey çok ani geliştiğinden doğru düzgün düşünemiyordum. Anlık planlar tasarlıyordum. Ortalık sessiz gözüktüyordu. Mutfağın yanındaki çalışma odasının kapısı kapalıydı. Yavaşça odanın önüne doğru yürümeye devam ettik. Midem kasılıyordu. Korku dolu olduğumu belli etmemeye çalışarak bu şekilde yürümeye devam ettim.

Kız bir anda bana bir tekme savururken, “Kuzey!” diye bağırdı. Kapıdan çıkmaya odaklandığım için bu darbeye hazırlıksız yakalanmışım ama reflekslerim isabetliydi. Kızın boynunu koluma sıkıştırdım ve sırtımı duvara yasladım. Kapıdan dışarı fırlayarak tam karşımda duran Kuzey’le göz göze geldim. Ardından Mete şaşkın bakışlarla dışarı çıktı ve ağız dolusu bir küfür savurdu.

“Yaklaşmayın!” dedim hızlıca. “Yoksa kızın şah damarını keserim ve bu konuda ciddiylim!”

Mete anında belindeki silahı çıkartarak bana doğrulttu.

“Onu hemen bırak yoksa seni gebertirim!”

“Hayır!” dedim Kuzey’e doğru. “O silahı şimdi beline koymazsa saniyeler içinde boynunu keserim. Gerisini siz düşünürsünüz.”

Mete tekrar bir küfür savurdu. Namlunun ucu direkt alnımı hedeflerken, her an tetiği  ekebilecekmiş gibi gözüküyordu.

“Sen bilirsin!” dedim Mete’ye ama bir yandan silahı ortadan kaldırması için dua ediyordum. Bu kıza zarar verebileceğimden emin değildim.

“Kaldır silahı,” dedi Kuzey, kızd n s z len kanı gördüğünde.

“Kuzey, saçmalama!” diye bağırdı Mete.

“Kaldır,” dedi sakince. Bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyordu. Alnımdan s z len ter damlası şakağıma doğru ilerlerken Mete’ye baktım. Mete bir başka küfür savurdu ve başını ellerinin arasına alarak gözlerini kapattı. Ardından seri bir şekilde silahını beline yerleştirdi.

“Güzel,” dedim Kuzey’e. “şimdi kapıyı açın ve  nden yürüyün. Biz arka koltukta otururken, siz de öne geçip en yakın karakola gideceksiniz. Sizi burada bırakma riskini göze alamam. Kimseyle konuşmadan arabaya binin. Kimse bizi takip etmeyecek. Elinizdeki telefonları da bırakın,” dedim Kuzey’in elindeki telefonu işaret ederek. “Bir terslik çıkarsa kıızı öldürürüm.”

“Tamam,” dedi Kuzey sakince ve kapıyı araladı.

“Ne tamam?” dedi Mete. “Böylece gitmesine izin mi vereceksin?”

“İmge’yi öldürmesindense gitmesine izin vereceğim elbette.” Fazlasıyla sakın oluşu bende şüphe uyandırsa da sonuçta adının İmge olduğunu öğrendiğim bu kızın ölmesini istememesi için mantıklı sebepleri vardı.

“Bu işin peşini bırakacağımızı mı sanıyorsun?” dedi Mete tükürür gibi. “Atakan’ın sende ne bulduğunu anlıyorum. Ma-sum değilsin sen!”

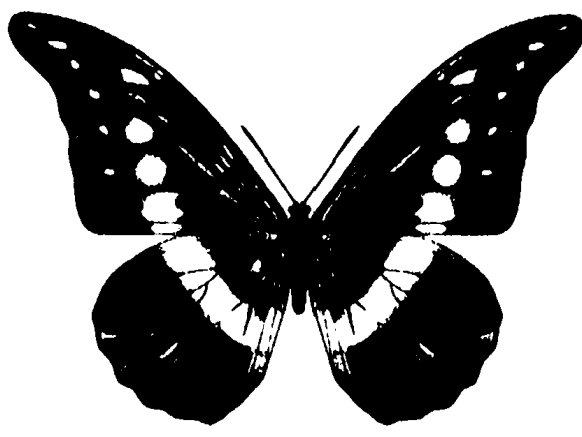
Mete’nin söyledikleri umurumda bile değildi. *Hadi, işe koyulun* dercesine kafamı sağa yatırdım ve kapıyı gösterdim. Kuzey’in gözlerinde raks eden eğlenir ifade her ne kadar beni korkutsa da şansımı denemek zorundaydım.

O sırada Kuzey’in elinde çalan telefon hepimizi irkiltti. Daha önce fark etmemiştim ama telefonu tanıyınca afalladım. Bu telefon bana aitti ve her ne kadar ekranda şifre olsa da şifreyi çok basit bir şekilde kırabilirlerdi. Sadece basit bir L harfini çizmeleri yeterli olacaktı. Bilge’yle olan fotoğraflar, konuşmalar, her şey açığa çıkacaktı. Böylece deşifre olmuş-tum ya da olmama çok az kalmıştı.

Kuzey yavaşça elindeki telefonu kendine yöneltti. Bakış-ları bana kaydı ve yüzüme birkaç saniye baktı. Ardından tele-fon ekranını bana çevirdi ve kimin aradığını gösterdi.

Atakan arıyordu.

Yutkundum ve “Aç,” dedim. “Aç ve hoparlöre al.”

7. BÖLÜM

“KARAR”

Telefonun diğer ucundan Atakan'ın sesi yükselirken damarlarımdaki tüm kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Her bir zerrem nefretle dolmuştu. Şu an bıçağı boynuna dayadığım İmge'den, Mete'den, kendisine benzediğim Kuzey'den tiksiniyordum. Masum birini alıkoyduğu için ona lanetler yağdırıp şimdi aynı şeyi yaptığım için kendimden nefret ediyordum. En çok da tüm bunlara sebep olan Atakan'dan nefret ediyordum.

“Kuzey Bozkurt!”

Neşeli, kendinden emin ses tonu evde yankılanırken saf-ramdan yükselen acı suyun genzime tırmandığını hissettim.

“Biliyorsun, görüşmeyeli epey oldu. Beni özleyeceğini düşündüm.”

Bakışlarımı Kuzey'e çevirdim. Onu okumak istiyordum ama yüzünün kıyıları güneşli bir gündeki denizler kadar sakin. Aklından ne geçirdiğini anlamak imkânsızdı. Sinirlendiyse bile belli etmeden sakince cevap verdi.

“Barlas... Gelip bir kahvemi içmeye ne dersin?”

Telefondan bir gülme tınısı yükseldi ama o kadar kuvvetli değildi. Atakan'ın cesur hamleleri vardı ve bir şekilde Kuzey'le başa çıkabileceğini düşünüyordu. Ya da yaptığı her

Aylem Güngördü

neyse, Kuzey'i karşısına almaya değeceğini... Yine de Kuzey kadar kendisine güvenmediğini hissedebiliyordum.

"Beste'nin telefonu elinde olduğuna göre onu öldürdün ve kanıtları yok etmeye çalışıyorsun?"

"Belki de..."

Bu sefer Atakan'ın gülüşü daha canlıydı.

"Onu öldürmediğine bahse girebilirim. Sen bunu yapamazsın. Zaten pek kolay lokma değil, ha?"

Kuzey sessizliğini korurken bakışları bana ve elimdeki bıçağa kaydı. *Bunu görebiliyorum*, demek istercesine tek kaşı havalandı ve sol dudağının yanında hafif, alaycı bir kıvrım belirdi.

"Elinde çok değerli bir şeyimi tuttuğunu sanıyorsun, değil mi? Vazgeçemeyeceğim, onu almak için senin karşına çıkacak kadar aptallık yapacağım birini?"

"Aslında sanmıyorum, bundan eminim. Yine de sende o cesareti göremiyorum, Barlas."

Hattın diğer ucundan bıkkınlık ve alay karışımı bir nefes sesi duyuldu.

"Ah Kuzey ah, hep böyle kendinden emindin sen..." Güldü ve devam etti. "Elinde değerli hiçbir şey yok. Beste'yi öldür gitsin. Beni asla bulamayacaksın. Belki de bu iflah olmaz öz güvenin kaybettiriyordur sana..."

Kuzey bir bıçak gibi Atakan'ın sözünü kesti. "Yanılıyorsun. Beste'den bahsetmiyordum. Beste'nin senin sevgilinin küçük, yaramaz kız kardeşi olduğunu bilmediğimi mi sanıyordun yoksa?"

O anda gözlerim karardı. Kuzey'in bunu nasıl çözdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Oysa birkaç saat önceye kadar kim olduğumu hâlâ sorguluyordu. Yanındaki Mete'nin bile bundan haberi yoktu. Şaşkınlıkla Kuzey'e döndü ve emin olmak ister gibi yüzüne baktı. Ben bunları seyrederken, bir anda ne oldu-

ğunu bile anlayamadan, İmge bıçağı elimden kaptığında her şey için çok geç kalmıştım. Hızlı davranacak durumda değildim. Beni gafil avlamıştı. Vücut fonksiyonlarım o an çalışmayı bırakmıştı. Hayatım ellerimden kayıp giderken, bir kez daha benim için tüm umutlar tükenmişti. Artık kaçış yoktu. İmge bıçağı yere fırlatıp yüzüme bir tokat indirdi. Yaşadığım şok bununla birleşince dengede durmakta zorlandığımdan tepki veremiyordum. İmge tekrar bir hamle yaptığı sırada Kuzey, İmge'nin kolundan çevik bir hareketle tuttu ve onu Mete'ye doğru sert bir şekilde fırlattı. Öyle ki Mete, İmge'yi tutmakta zorlanmıştı ve yere düşmekten son anda kurtulmuşlardı. Her şey öyle ani gelişmişti ki Atakan'ın bu olanları duyduğundan bile emin değildim. O kendi şokunu yaşamakla meşguldü.

"Kuzey?" dedi Atakan'ın cılız sesi. Hâlâ güçlü duruyor olsa da beklediği hamlenin gelmesi canını sıkıyordu. "Benimle oyun oynama. Bilge benimle olduğuna göre..." Atakan'ın cümlesi aklına birini geldiğini belli edecek şekilde yarıda kesildi ve kısa bir aradan sonra devam etti.

"Sana neden inanayım?"

Kuzey cebinden cep telefonunu çıkararak bir ses kaydı açtı. Bir adam çığlık çığlığa, "*Beni buradan çıkarın!*" diye yalvarıyordu. Bu çığlığı daha önce de duymuştum. Beni korkutuyordu ve bayılmama sebep olan adamın ta kendisiydi. Bildiğim kadarıyla Atakan'ın hiçbir akrabası yoktu. Onun kim olduğunu tahmin edemesem de gözümün önünde olan olaylar kanımı donduruyordu. Ama beynimi kurcalayan şey, Atakan'ın ablamla birlikte olduğunu söylemesiydi. Bilge'nin benim kaçırıldığımdan haberi var mıydı? Yoksa benim gibi rehin mi tutuluyordu? Hiçbir şey düşünemiyordum. Konuşmak, hesap sormak geliyordu içimden ama mecalim yoktu. Dizlerimin bağı çözülmüştü ve ayakta bile durmakta zorlanıyordum.

Atakan birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra hiddetle bağırdı. "Onun kılına bile zarar gelirse..."

‐Seni bulana kadar gelmeyecek, Barlas. Sende karşıma çıkacak cesaret olmadığını biliyorum. O yüzden iyi saklan. Çünkü seni bulduğumda gözlerinin önünde  ld recekim onu.‑

Daha Atakan’ın cevap sesi bile duyulmadan Kuzey telefonu tüm gücüyle duvara fırlattı. Telefonum paramparça olurken hayatta kalma içgüdülerim devreye girmişti. Olabildiğince sırtımı duvara yapıştırdım ve kendimce siper aldım. Kuzey her şeyi öğrendiğine göre ve ben  mge’yi hayatıyla tehdit etmişken beni öldürebilirdi. Artık işine yaramazdım. Atakan kendi ağzıyla beni öldürebileceğini söylemişti ve ben bu kadar şey bilirken, öylece elimi kolumu sallayarak buradan gidemezdim.

Kuzey’in vahşi bakışları ben yerine  mge’yi seçtiğinde nefesimi tuttum. Bir anda  mge’yi kolundan yakaladı ve onu Mete’den ayırdı.  mge’nin korkudan büzüldüğünü görebiliyordum. Kuzey Bozkurt nasıl biriydi, daha önce neler yapmıştı da insanlar ondan bu denli korkuyorlardı?

 mge bakışlarını yere çevirirken, Kuzey onu kendisine bakması için zorladı ve sert bir hamleyle yüzünü kendine çevirdi. ‐Bir daha asla ama asla... Misafirlerimize böyle kaba davranma!‑

Mete hızla araya girdi ve Kuzey’in kolunu hafif bir şekilde tuttu. ‐Kuzey, lütfen. Bir daha olmayacak. Odana  ık sen,  mge.‑

Kuzey, Mete’ye doğru dönüp, ‐Sen de...‑ dedi.

 mge merdivenlerden koşarak çıkarken, Mete sessizce onu izledi. Kuzey bir süre gitmelerini bekledi ve bakışları beni buldu. Neye bu kadar sinirlendiğini anlayamıyordum ama beni sahiplendiğini düşünecek kadar aptal değildim. Hayatımda kimse beni sahiplenmemişti ve Kuzey gibi bir adam asla ilk olmayacaktı.

“Nasıl çözdün?” dedim hem merakla hem de onu biraz oyalamak isteyerek. Korkuyordum, hem de çok. Korkumun kokusunun etrafıma zehirli bir gaz gibi yayıldığını hissedebiliyordum. Beni okumak kolaydı, Kuzey’in bunu bildiğini de biliyordum ama cesur davranmam gerekiyordu.

“Ne fark eder?”

“Benim tüm bunlarla bir alakam yok. Sana başından beri söyledim.”

“Bana hep yalan söyledin, minik kelebek.”

“Sevdiklerimi korumak için her şeyi yaparım!”

Yüzünde alaycı bir gülümse belirirken, onun pürüzsüz yüz çehresine bir kez daha hayranlıkla baktım. Tek kelimeyle kusursuzdu ve insanı baştan çıkaracak kadar tehlikeli gözüküyordu. Üzerimdeki etkisi görmezden gelemeyeceğim kadar büyüktü. Ondan sırf bu yüzden bile nefret edebilirdim.

“Beni rahat bırak!” diye haykırdım.

Sakince kollarını önünde birleştirdi. “Kapı orada!”

İnanamayan gözlerle ona baktım. Dalga mı geçiyordu? Kapıya yöneldiğim an arkamdan yaklaşıp silahı kafama mı dayayacaktı? Yerimden hiç kımıldamadan öyle dikilmeye devam ediyordum.

“Gitsene!” diye hurladı hiç beklemediğim bir şekilde. “Günlerdir bunun için uğraşmıyor musun? Kendi canın için sen de masum birinin canına kastetmedin mi sırf buradan kurtulmak için? Bana kızıp lanetler okurken sen de aynı hataya düşmedin mi? Daha fazla beni suçlama ve git şimdi!”

Günlerdir kaçmak istediğim evden şimdi dışarıya bir adım atamıyordum. Doğru olan buydu, olması gereken buydu ama bana *yanlış* gibi geliyordu.

Kuzey cebinden araba anahtarı çıkarttı ve elime tutuşturdu. “Git.”

Anahtarı elimde sıkıca tuttum ve dudaklarımı dişledim. Saçmalıyordum. Tabii ki gitmeliydim. Kararımı değiştirmeden, bir daha asla Kuzey'in yüzünü görmemek üzere uzaklaşmalıydım buradan. Bu adamla aynı yerde kalacak değildim.

Hızlandım ve bahçeye doğru yürüdüm. Adamlar hızla bana doğru yöneldiler ama bir anda durdular. Kapıda Kuzey'in dikildiğini ve ensemdeki bakışlarını hissedebiliyordum.

"Başından beri tek bir şeyde hep doğruyu söylüyordun, minik kelebek..." dedi arkamdan. Yavaşça arkama döndüm. Kapının önünde durmuş, önümüzde alabildiğince uzanan kapkaranlık ormana çevirmişti bakışlarını.

"Hiçbir işime yaramazsın. Senin bu olanlarla ilgin yok. Seni asla kaçırmamalıydım ama bir anlık öfkeme yenik düştüm. Bu kapılar bir daha asla açılmamak üzere sana kapana-cak ve söz veriyorum, bir daha beni görmeyeceksin."

Sözleri kalbime bir ok gibi saplanırken olduğum yerde hareketsiz bir şekilde duruyordum.

"Doğruca polise gidip, burada duyup gördüğüm her şeyi anlatmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü sevdikleri için her şeyi yapabilecek biri onların hayatını riske atmayacaktır." Kuzey ağır bir hareketle arkasını döndü ve kapıyı kapatıp içeri girdi.

Şimdi özgürdüm ama kafamda beni yiyip bitiren endişelerimin tutsağıydım aslında. Araf'taydım. Bilge, Atakan'ın elindeydi ve az önce sandığımdan daha büyük bir şeyin ortasında olduğumdan emin olmuştum. Daha birkaç gün önce Atakan'la çıktığı tatilde kafa dinlemek için telefonlarıma cevap vermeyen Bilge'nin belki de bunu isteyerek yapmadığını fark etmiştim. Zihnim alarm çanlarını çalarken panikten nefes almayı bile unuttuğum için derin bir nefes aldım. Planım neydi? Gerçekten polise gitmek mi? Belki de Kuzey Bozkurt olayını hiç anlatmayıp, sadece ablamın kaybolduğunu söyleye-

bilirdim. Peki ama Kuzey Bozkurt gibi çok bağlantılara sahip olduğu her hâlimden belli olan bir adam bile onu bulamıyorsa polis nasıl bulacaktı?

Hızla arabaya yöneldim ve sürücü koltuğuna bindim. Sakinleşip bir plan yapmaya çalışıyordum ama nereye gideceğime dair fikrim yoktu. Depodaki benzinin beni en azından bir şehir merkezine götürmek için yeterli olabileceğini görüyordum ama bu saatten sonra hiçbir şey olmamış gibi evime gidemezdim. Düşüncelerim göç eden kuşlar gibi kafama üşüşürken, direksiyonu sıkıca kavradım. Kuzey'in eninde sonunda Atakan'ı bulacağını biliyordum. Ama bugün buradan ayrılırsam ben, Atakan'ı nasıl bulacağımı bilmiyordum. İpuçlarını takip edip soruştursam bile Kuzey'in, Atakan'ı benden önce bulacağı kesindi. Yani lütfen, onun emrine amade adamlarına karşılık ben tek başıma nereye kadar Bilge'nin izini sürerek dedektifçilik oynayabilirdim? Bunu tek başıma yapabilir miydim bilmiyordum. Atakan'ı nerede bulacağıma dair bile bir fikrim yoktu. Atakan'ı bir şekilde bulup ablamı ondan *benim* geri almam gerekiyordu. Kuzey'den önce bulamayacağıma göre, aynı anda bulmayı deneyebilirdim.

Gözlerimi istemsizce önümde tüm heybetiyle dikilen eve çevirdim. Büyük ve uğursuz bir havası vardı. Âdeta beni yutmak için bekleyen, arkasında şeametli kara bulutların kol gezdiği lanetli bir canavar gibiydi. Kapıyı açtım ve nemli havayı içime çektim. Hava aydınlanıyordu ama umutları da beraberinde getirmiyordu bu kez. "Bunu yaptığımı inanamıyorum..." diye mırıldanırken arabayı kilitledim. Tutsak bırakılıp kaçmaya çalıştığım eve şimdi özgür irademle geri dönüyordum. Dahası bu eve giremeyecek olmaktan korkuyordum şimdi. Kuzey'in beni geri çevirme ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. Az önce bana bu kapıların asla açılmayacağını söylemişti.

Demir kapıdan içeri girerken bahçede dikilen ve beni izleyen güvenliklerden gözlerimi kaçırdım. Belki de her şeyi

kulaklarındaki bluetoothlarla Kuzey'e anlatmışlardı bile. Acı-
nası şekilde arabada beklediğimi ve bir ezik gibi eve geri d n-
düğümü...

Sakince kapıyı tıklattım. Kuzey'in çalışma odasında oldu-
đunu varsayıyordum ama aradan geçen yarım dakika boyun-
ca kapı açılmadı. Güçlü bir şekilde kapıyı tekmeledim. Kaşla-
rım çatılmıştı. Ev sessizlik içinde önümde dikilmeye devam
ederken sinirlenmeye başlamıştım.

Kapıda dikilen adamlardan birinin yanına gitmeye karar
verdim. Kel kafalı, siyah güneş gözlüklü, siyah takım elbise
giymiş adamın yanına gittim. Put gibi dikiliyor, benimle göz
teması kurmaktan ka ınıyordu. Bunun Kuzey'in emirlerin-
den biri olup olmadığını merak ettim. Adamlarına beni g r-
mezden gelmelerini mi söylemişti? Artık benimle tamamen
işi bitmiş miydi?

"Kuzey'e kapıyı açmasını söyler misin?" dedim otoriter
bir ses tonuyla. Adam bakışlarını bana çevirdiğinde nefesimi
tuttum.

"Böyle bir yetkim yok," dedi adam. Arkamı dönerek ne
yapacağımı düşünmeye çalıştım. Kuzey'in beni duymama ih-
timali sıfırdı bana göre.

"Dışarıya çıkmanızı rica ediyoruz," dediğinde bile ona
dönmedim.

Burada Kuzey'den izinsiz kuş bile u urtmazlardı. Kuzey,
benim şu anda bahçede olduğumu zaten biliyordu ve eğer
beni buradan çıkarmak isteseydi bunu adamlarına rica etti-
receğini hiç sanmıyordum. Aslında belki de ne yapmaya  a-
lıştığımı merak etmesi de doğaldı. Tüm dengelerimin şaşması
da  yle.

Koşarak tekrar kapının önüne geldim ve kapıyı yumruk-
ladım. "A  kapıyı!"

Kimseden ses gelmeyince gerçekten sinirlenmeye baş-
lamıştım. Kuzey'den korkmuyordum ve istediğimi almaya

kararlıydım. Dönüp bahçeyi taradım ve gözüme kestirdiğim büyük dekoratif bir taşı kucağıma aldım. Evin sağ kısmına doğru dolandım. Muhtemelen adamlar ne yapacağımı anlamış olmalılardı ama seslerini çıkarmadılar. Kuzey'in çalışma odası olarak tahmin ettiğim camın önüne geldim ve büyük bir suretle taşı cama doğru fırlattım. Cam saniyenin kırkta biri kadar sürede yere inerken, içte kalan perde havalanarak yavaş yavaş okşadı. Kendimi havaya kaldırdım ve evden içeri atladım. Burayı ilk defa görüyordum. Masanın hemen önünde cam parçalarının saçılmış olduğu ceviz ağacından olduğunu tahmin ettiğim bir masa duruyordu. Kaldığım odaya benzer şekilde burası da oldukça maskülen şekilde dizayn edilmişti. Önümde koskoca siyah kapakları olan bir kitaplık vardı ve içi neredeyse her dilde kitaplarla doluydu. Hayranlık dolu bakışlarım odayı tararken, Kuzey'in tam arkamdaki siyah koltukta oturup sigarasını yaktığını görünce irkildim.

"Neden hiç uslanmıyorsun?" dedi sigarasını iki elinin arasına sıkıştırırken. Sanki tüm gece boyunca o şeyleri biz yaşamamışız, daha demin bu kocaman camı kırıp içeriye girmek yerine kapıyı tıklatıp girmişim gibi bir sakinlik vardı üzerinde.

"Seninle kalmak istediğime karar verdim."

"Anlayamıyorum..." diye mırıldandı kafasını sağa doğru yatırarak. "Daha bir saat öncesine kadar bu evden çıkmak için her şeyi göze almıştın oysaki... Hatta birini öldürmeyi bile."

"Şimdi işime gelmiyor."

"Bununla ilgilendiğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu belki de 'misafirinin' evinde biraz daha kalmak istemesi olarak yorumlayabilirsin."

Yüz ifadesi değişmedi ama esprimden hoşlandığını düşündürdü bana.

"Hâlâ ilgilendiğimi düşünmüyorum. Sana az önce de söyledim, bunlarla bir ilgin yok. Hayatına geri dön."

“Bak,” dedim telaşla. “Ben olmadan Atakan’ı bulamazsın çünkü senin kadar olup olmadığını bilmesem de Atakan’ı tanırım. Ama daha önemlisi Bilge’yi tanıyorum. Ve senin camından kimse beni tanımıyor. Dolayısıyla senin hayaletini bulabilirim. Kimseye çaktırmadan her yere girip çıkıp, Atakan’ın nerede olduğuna dair ipuçları bulabilirim.”

Hiç ikna olmuş gibi durmasa da yutkundum ve devam ettim. “Atakan’ı en az ben de senin kadar bulmak istiyorum. Ablam güvende mi bilmiyorum bile! Dönecek bir hayatım yok, benim hayatım ablam! Hayatıma dönmemi istiyorsan, kalmama izin ver.”

“Sana neden güveneceğim peki? Bu işte Atakan’ın yanına geçmeyeceğini nereden bileceğim?”

“Sence sana yem olarak beni Bilge gibi göstermiş birine güvenir miyim?”

“Atakan’ı bulmama yardım edeceksin ve karşılığında?”

“Karşılığında bu evde senin dediğin anlamda bir ‘misafir’ olmayacağım, istediğim gibi takılacağım ve Atakan’ı bulduğumuzda bizim gitmemize izin vereceksin. Aranızda her ne varsa kendiniz halledin. Sadece ablamı bulup güvenli hayatımıza geri dönmek istiyorum.”

“Polis dururken sen bana neden güveneceksin?”

“Güvenmeyeceğim,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Bu riski almak zorundayım çünkü başka çarem yok. Atakan’ı ancak seninle bulabilirim.”

“Bir şartla...”

Kuzey sigarasını söndürürken lafını böldüm.

“Benden kaldıramayacağım şeyler istememek şartıyla.”

“Şartın şartı olmaz.” İfadesindeki netlikten onu reddetmeyeceğimi anlamıştım. “Bu yola giriyorsan, kaldıramayacağından çok daha fazla şey yaşayacağını bilmelisin önce. Benim dünyam...” Sağ elinin başparmağıyla havada bir daire

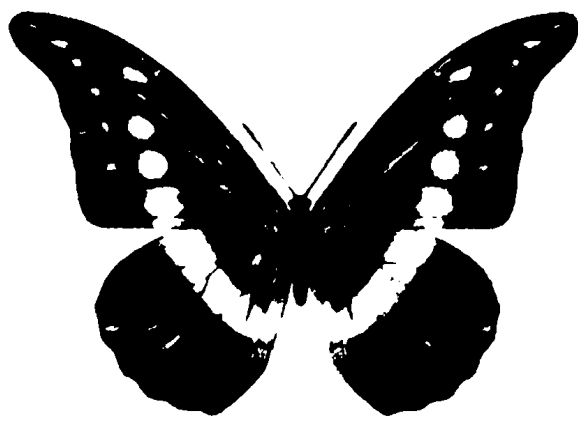
çizdi. "Göründüğünden daha karanlık şeylerle dolu... Eğer yanımda kalmaya karar verdiysen minik kelebek, ömrünü gerçekten son gününmüş gibi yaşamayı öğrenmen gerek..."

"Neymiş şartın?"

"Onu daha sonra öğreneceksin. Şimdi yukarı çık ve odanda dinlen. Bu gece sekizde hazır ol çünkü evden ayrılıyorruz. Başka soru sorma."

O sırada birinin koşarak merdivenlerden indiğini işittim. Ayak sesleri gittikçe yaklaşırken Mete birden odaya daldı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı ve kötü bir şey olduğuna adım gibi emindim. Bunu anlamak için kâhin olmak gerekmiyordu.

"Kuzey, sanırım bunu duymak isteyeceksin!"

8. BÖLÜM

“KAN”

O sırada kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek bir ses duyuldu.

Bir şeyler ayakucumdan beynime doğru hızla tırmanırken, hissettiğim bu duygunun adını panik olarak tanımladı zihnim. Daha ne olduğunu bile anlamadan, evin bütün camlarının aynı anda keskin ve dehşet bir sesle kırıldığını işittim. Dışarıdan ateş sesleri yükselirken nefesim kesildi. Saldırıya uğruyorduk.

Kuzey aynı anda kendini bana siper etti ve beni kollarının arasına çekti. Beni sürüklercesine alt kata doğru götürürken aklımdaki tek şey kaçmaktı.

“Kuzey!” dedi Mete belindeki silahı eline alırken. “Tüm mekânlar baskın yedi! Şimdi de burası!”

“İmge’yi al,” diye emretti ve başka bir yorum yapmadı.

Mete’nin yukarı kata yöneldiğini gördüğümde hayatta kalma dürtülerim tüm bedenimi ele geçirmişti. Kendimi toparlamaya ve hareket ettirmeye çalıştım ama boşunaydı. Kuzey beni öyle sıkı tutmuştu ki neredeyse kucağında taşıyarak götürüyordu. Merdivenleri indiğimizde beni hafifçe ittirdi ve cebindeki silahı çıkararak şarjörün içindeki mermileri kontrol etti. Bodrum katında hiç gün ışığı yoktu ama tepedeki ampul-

den süzölen incecik ışık onun yüzünü biraz da olsa aydınlatıyordu. Korkusuz siyah gözleri nefretle kısılmıştı ve o mavi halkalar az sonra yaratacağı katliamın ısıltılarını saçıyordu. Gitmeden önce bana kısa bir bakış fırlattı.

“Ben gelene kadar sen burada bekliyorsun.” Hâlâ bu kadar sakin oluşunu kesinlikle beynim reddediyordu. Hızla merdivenlere yönelirken, bir şey aklına gelmiş gibi kafasını geriye çevirdi.

“Ve sakın bir aptallık yapayım deme!”

Onaylar bir şekilde kafamı aşağı doğru eğdim. Kuzey gözden kaybolurken, içimdeki tüm panik dalgalarına rağmen bununla boğuşmak ve başa çıkmak zorundaydım. Yere oturdum ve kollarımı bacaklarıma doladım.

O sırada merdivenlerden ses geldiğinde telaşla duvara doğru sindim. Gelenin İmge olduğunu görünce bir rahatlama hissettim. Yüzünün kireç gibi bembeyaz kesildiğini görebiliyordum. Silah sesleri çok yakından geliyordu. Evin içindeler mi yoksa bahçedeler mi çözmek mümkün değildi ancak bu işin arkasında Atakan'ın olduğunu anlamamak aptallık olurdu. Demek ki bir nefes gibi bizi her adımımızda takip ediyorlar ve aslanın ininin yerini biliyorlardı. Arabayla kaçıp gitsem ne olurdu, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Muhtemelen az ileride Atakan'ın adamları tarafından kısıvrak yakalanacak ve öldürülecektim.

İmge nefret dolu bakışlarını üzerime dikerken ben de hoşnutsuz bir ifadeyle gözlerimi devirdim ve derin bir nefes aldım. Bugünkü olaydan sonra benden nefret ettiğini biliyordum ama ikimiz de bu bok çukurunda ne olacağını bilmeden sessizce ecelimize doğru koşuyorduk. Daha önce böyle durumlarla karşılaşmış mıydı, ne kadardır bu adamlarla aynı işi yapıyordu, merak ettim. Daha fazla kayıtsız kalamamıştım. Aklımı kaybetmeden önce sadece bilmek istiyordum.

“Şimdi ne olacak?”

İmge inanmamış gibi yüzüme baktı.

“Seninle oturup dertleşemeyeceğim, kusura bakma!”

İmge’den bir bilgi akışı alamayacağım neredeyse kesin olduğundan susmayı tercih ettim. Aradan ne kadar zaman geçtiğine ve o korkunç silah seslerine ne kadar katlandığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yukarı kattan hızlı ayak sesleri geldiğinde korkuyla merdivenlere baktım. Kuzey, Mete’yle birlikte hızla aşağı inerken ayağa kalktım. Yüzündeki sert ifade karşılaşmak istemeyeceğim türdendi. Bir katilden fazlasıydı. Korkutucu ama tuhaf bir biçimde asil duruyordu. Elleri kolumu sert bir biçimde kavradı ve kendine doğru çekti.

“Gidiyoruz!”

“Nereye?” dedi İmge telaşla.

“Daha güvenli bir yere,” diye yanıtladı Mete. “Araç bizi bekliyor.”

Hızla evden çıktığımızda dışarıdaki manzarayı görmeyi yeğlerdim. Her yerde kan vardı. Çok fazla kan ve yerde yatan çok fazla insan... Kuzey ve Mete’nin üzerleri kanlarla kaplıydı. Kuzey’in bu kadar adamı olduğunu görmemiştim. Hayatta kalmayı başaranlar kenara toplanmışlar ve daire oluşturmuş, bir şeyler konuşuyorlardı. Muhtemelen bir planları vardı ama ne olduğunu merak etmedim. Havada süzülen kanın kokusunu hissedebiliyordum. Kusmak üzereydim. Yaşadıklarım birden kaldıramayacağım kadar ağır bir yük hâline dönüşürken, midemden hızla yükselen safranın tadını alabiliyordum. Daha demin konuştuğum uzun boylu gözlüklü adam yerde kanlar içinde yatıyordu. Gözlükleri çarpılmış, yüzü tuhaf bir biçim almıştı. Elindeki silah yere düşmüş, parmakları düzensiz kıvrımlarla yere serilmişti.

“Öldü mü?” diye haykırdım Kuzey’e doğru dönüp.

“Evet.”

Kuzey ilk defa bakışlarını üzgün bir şekilde yerde yatan adama çevirdiğinde midem acıyla kasıldı. Surat ifadesi bir-

kaç saniye sonra yerini ifadesizliğe bırakırken, onun öylece adamları bu şekilde bırakmasına anlam veremiyordum. İnsanlar onun için ölmüştü ve öylece gidiyorduk. Bunun gerçek olduğunu kabullenemiyordum. Bu olayın böyle güpegündüz yaşanması aklıma sığmıyordu.

Ben gözlerimi yerde yatan adamlardan alamazken, seri bir şekilde kolumdan tuttu ve beni yolcu koltuğuna bindirdi. Yüzümü ellerimin arasına alarak öylece bekledim. Mete ve İmge arka koltuğa yerleşirken, Kuzey sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Yüzümü cama doğru döndüm, gözyaşlarım sicim gibi boşalırken uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyordum. Gördüğüm manzarayı aklımdan çıkaramıyordum. Aklıma "o gece" geliyordu. Yine her yerde çok fazla kanın olduğu... Cevaplarını hâlâ aradığım o gece...

Neyin içine düştüğümünden veya buna katlanabileceğimden emin değildim. Karanlık, azgın dalgalara kendimi bırakırken yeterince düşünecek vaktim olmamıştı. Sanırım o kadar da güçlü değilim, diye fısıldadım kendime...

Uyandığımda hava kararmıştı ve Kuzey hâlâ arabayı kullanıyordu. Bir süre daha hiç sesimi çıkarmadan aynı pozisyonda devam ettim ama ağrıyan sırtım buna daha fazla müsaade etmedi. Belimi doğrulttum ve kaçamak bir şekilde Kuzey'e bakış attım.

"Al," dedi uyandığımı görünce. Ortamızda duran küçük, beyaz bir poşeti bana uzattı. "Ye bunu."

"İstemiyorum," diye mırıldandım. Midem hâlâ bulanırken bir şey yiyecek durumda değildim.

Kuzey cevap vermedi ve arabayı sürmeye devam etti. Bir saat kadar sonra ormanlık bir yolun ilerisindeki bir dağ evinin önünde durduk. Evin sol arka çaprazında bire bir ay-

nısı başka bir dağ evi daha duruyordu. Neredeydik, nereye gelmiştik, hiçbir fikrim yoktu. Kontağı kapattı ve hep beraber aşağı indik. Dışarı çıktığımda tenimi yalayan soğuk dişlerimin birbirine vurmasına sebep olmuştu.

Kuzey, evin kapısını açarken peşimizden birkaç arabanın daha geldiğini görebiliyordum. Yüzüme vuran farlardan kaç tane olduğunu anlamam mümkün değildi.

“Geç!” dedi sertçe. Lafını dinleyerek içeriye girdim. İçerisi buz gibi ve karanlıktı. Peşimizden Mete ve İmge gelirken Mete, Kuzey’i kenara çekip birkaç şey söyledi. Ardından İmge’yi de alıp üst kata doğru gözden kayboldular.

Ben öylece olduğum yerde dikilirken, ağzımdan çıkan soğuk hava buharı karanlığın içinde süzülüyordu. Kuzey hızla önümden geçerek duvardaki şalterleri kaldırdı. Tekrar önümden geçerek sol tarafımdaki odaya girdiğinde ben de peşinden girdim.

Titremem devam ederken, hâlâ o evde ölen adamların görüntüsü aklıma düşüyordu. Dehşet dolu her an zihnime üşüşürken gözlerimi kapatma ihtiyacı hissettim.

“Üşüyorsun,” dedi Kuzey dolabın kapağını açarken. Bir kazak çıkarıp başımdan aşağı geçirdiğinde, kollarımı kaldırarak bana giydirmesine izin verdim.

“Atakan orada olduğumuzu biliyordu ve sen de onun bunu bildiğini biliyordun!”

“Evet,” dedi kısaca yatağın çaprazındaki koltuğa oturup. Sigarasını cebinden çıkararak yakışını ve dumanı içine çekişini izledim. Bir sigaranın sinirlerime çok iyi gelebileceğini biliyordum ama midem bunu kaldıracak kadar iyi değildi.

“O hâlde neden bir önlem almadın?” dedim haykırarak. “Neden daha önce buraya gelmedik mesela? O zaman hiçbir adam ölmemiş olurdu!”

O kadar titriyordum ki kelimelerim kesik nefeslerimin arasından çıkıyordu. Kuzey sakince sigarasından bir duman

Aytem Güngördü

daha alırken, bu kadar kayıtsız kalıyor oluşuna sinirlenmeden edemedim.

‐Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?‐ Nefretle diktiğim gözlerimden, tiksintiyle çıkan sözlerimden kendine gelmesini umuyordum.

‐Sakin ol,‐ dedi dingin ama tehlikeli bir tınıyla.

‐Sakin olmak istemiyorum! Atakan’la aranızda ne bok dönüyorsa bunun bu şekilde halledilmesini istemiyorum, tamam mı?‐

Hiç beklemediğim bir şekilde sesi geceyi yaran bir şimşek gibi odada tınladı ve ayağa fırladı. ‐Bunun böyle olmasını ben mi istedim sanıyorsun? Ne biliyorsun ki sen?‐

‐Bu boka en az senin kadar battım, değil mi? Ne bilmem gerekiyorsa söyle o hâlde!‐

Bedenime söz geçiremezken kasılan uzuvlarımla iki büküm oldum ve yere oturdum. Üşüyordum, korkuyordum, bilinmezliğin içinde sürükleniyordum. Kuzey’in ima ettiği karanlık dünyanın içine çekildiğimi ve yok olduğumu hissedebiliyordum. Parçalanıyordum ve elimden bir şey gelmiyordu.

Kollarımı bacaklarıma sardım ve öylece bekledim. Sonunda ayağa kalktı ve beni kucağına aldı. Öyle güçsüz, öyle zayıf hissediyordum ki itiraz bile edemedim. Beni kollarının arasına aldığı anda burnuma gelen hafif toprak kokusunu lanet ederek içime çektim. Şu anda beni saran kollar ölümü çağırıyordu, bir katilin ellerinde duruyordum. Yine de tuhaf bir şekilde bana güven veren kollarından ayrılıp, uzandığımda bir huzursuzluk hissettim. Uyumak istiyordum ama aklımda seyahate çıkan düşünceler arasında uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Kapıya doğru birkaç adım attı ve geriye döndü. ‐Sana son bir kez daha söyleyeceğim. ~~Manadan korkuyorsan, a-~~

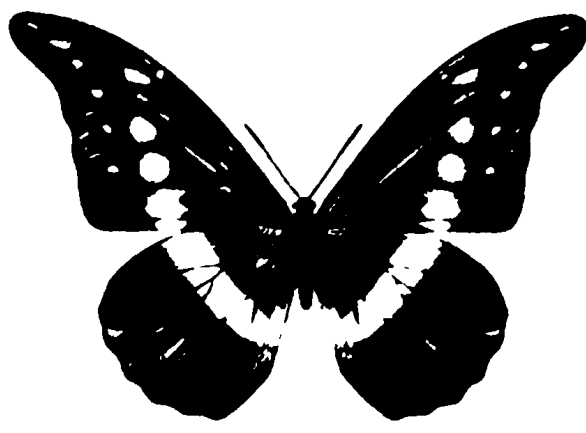
'le oynamas Bu iş sandığından çok daha zor. Eğer bunu yapamayacaksan istediğin zaman gidebilirsin."

Yatağında hafifçe doğruldum ve camdan yansıyan ay ışığında hafifçe aydınlanmış olan yüzüne baktım. "Evet, belki de gitmeyi düşünmeliyim. Senden uzak bir yere."

"Senin de dediğin gibi, bu boka en az benim kadar battın, Beste. Bilge'yi bulduğunda bile bu işten öyle kolay sıyrılabileceğini düşünüyor musun gerçekten? Benden uzak olsanız bile Atakan rahat bırakacak mı sizi? Karar senin." Birkaç saniye duraksadı ve devam etti.

"Gitmek için sabaha kadar vaktin var."

Kapıyı kapatıp giderken yutkundum ve ruhumdan kopan parçalardan feragat ettim. Şimdi tamam mı demeliydim, yoksa yola devam mı etmeliydim?

9. BÖLÜM

“ELBİSE”

Hiçbir insan kaderinden kaçamaz.

Ben kaderin önüme serdiği dikenli yolda ilerlerken kaderimden değil, kendimden kaçıyordum aslında. Bugüne kadar kendinden başka kimseye muhtaç olmamış ben, kendi iç savaşımında kaybediyordum. Kendi kendime yeniliyordum. Düşmanımın gözlerinin içine bakarken, asıl düşmanımı nasıl yeneceğimi düşünüyordum. Daha bir gün öncesine kadar beni zorla alıkoyan bir adamla iş birliği yapmak ruhumun en karanlık notalarından acı dolu sesler çıkarırken, ruhumdan kopan parçaların, gözlerindeki o kara deliklerden düşüşünün yansımaları görebiliyordum.

Onun da benim gibi hiç uyumadığı belliydi. Sabaha kadar oturmuş, önündeki viski şişesini içmişti. Yine de tek bir sarhoşluk emaresi yoktu gözlerinde. Saçları darmadağındı, yüzünde çökmüş bir ifade vardı. Aklından neler geçiriyordu, bilmiyordum. Düşüncelerinin ardındaki perdelerin arasına gizlenmiş tehlikeli bir canlı vardı sanki. Ben o perdeyi aradığım anda üzerime atlayacak ve beni paramparça edecek gibi hissediyordum. Susmayı tercih ettim ve kapının pervazına yaslandım.

Gözlerimiz buluştuğunda bardağın sonunda kalan yudumu ağır ağır bitirdi ve bardağı vere attı. Bardak kırılmadan, yüksek sesle verde yuvarlanırken ifadesiz yüzünü izledim.

Kalıyor musun?" diye sordu bir anda.

Başka çarem var mı?"

Avağa kalkarken, "Sen bilirsin," diye mırıldandı ve kenara nırlattığı ceketini aldı.

Yanımdan geçip üst kata doğru çıkarken, "Bu kadar mı?" diye sordum.

Arkası bana dönüktü ama cümleyi duymasıyla birlikte olduğu yerde durdu. "Bu kadar mı derken?"

Tüm olanlardan sonra kalmayı seçiyorum ve tüm söyleyeceğin 'sen bilirsin' mi? Buraya zorla getirildiğimde ben değil, sen biliyordun ama?"

Önce sol ayağını hareket ettirirken ağır adımlarla bana dondu. Gözlerini direkt üzerime dikmişken bakışlarımı kaçırdım. Çok saçmalamıştım. Söylediklerime pişman olmuşum bile ama artık çok geçti. Kendimi tekrar o simsiyah gözlere bakmaktan kendimi alamadım. Gözleri apayrı bir dünyaydı. Daha önce kimsede görmediğim kadar farklı ve derindi. Göz bebeklerini çevreleyen mavi hareler koyulaşmaya başladı.

Tam dibimde durdu. Nefesi yüzüme vururken korkusuzca bakmayı sürdürdüm.

"Ne bekliyordun?" Sesi sakın olmaktan çok uzaktı. Neredeyse bağınyordu. "Ne bekliyordun? Yanımda kaldığın için teşekkür etmemi mi bekliyordun? Seni kaçırdım çünkü seni önce vem olarak kullanarak Atakan'a ulaşacağımı düşündüm. Şimdi bana daha yardımcı olacağına inandığım için buradasın ama sen olmadan da istediğim her şeyi eninde sonunda elde edebilirim ben. O yüzden kendine dikkat etsen iyi olur, ufaklık. Bir katilin evinde yaşıyorsun. Bu kadar cesur olma."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştım.

İşaret parmağını bana doğru sallıyordu ve sanırım buzdandan kralın ilk defa ifadesi değişmişti. Dünya umurunda değilmiş gibi değildi bu sefer, şu an içinde bulunduğu ruh hâli tamamen ofkeliydi.

“Sen burada duruyorsan benim için değil, Bilge’nin hayatı için duruyorsun. Sana bir daha böyle açıklama yapmayacağım. Aptal sorular sorarak beni bir daha sinirlendirme yoksa kilitli kapılar ardında yaşamaya devam edersin!”

Aynı anda İmge merdivenlerden aşağı inerken, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sicim gibi boşalmaya başladı. Kuzey Bozkurt, kalbi olmayan bir caniydi ve ben burada kalmayı seçerek kendime en büyük ihaneti etmiştim. Yine de kendim ile Bilge arasında bir tercih yapmam gerekmişti ve ben, Bilge’yi seçmek zorundaydım. Annemle babam çok uzun zaman önce gitmişlerdi. O yüzden elimde kalan tek şey, Bilge’ydi ve ne pahasına olursa olsun, Bilge’yi Atakan’dan kurtaracaktım.

Kuzey bana son bir bakış atıp yukarı çıkarken, İmge’yle göz göze gelmemek için odaya girdim ve ardımdan kapıyı kapatarak gözyaşlarımı akıttım. Ta ki artık göz pınarlarımdan yaş akmayana kadar, bitkin düşüp uyuyana kadar ağladım. Bir sınavdaydım.

~~Hayatıma zerre kadar değer vermeyen insanlarla birlikte hayatım için savaşmak benim sınavımdı.~~

Biri beni uyandırdığında korkuyla yataktan fırladım. İmge yatakta yanıma oturmuş, yanındaki kahvaltı tepsisiyle bana bakıyordu. Bakışları hâlâ sertti, yüzündeki piercinglerin hepsini çıkarmıştı ve yüzünü gizleyen o kopkoyu makyajından eser yoktu. Bu hâliyle çok daha genç ve çocuksu gözüküyordu.

“Yemek tepsisine bıçak koymadım bu sefer.”

‘Sa malıklara gülecek vaktim yok, kusura bakma!’ Ters bir bakış atarak yatağıma geri oturdum. ‘Yemeğı de geri g tur. istemez’ Kuzey’e söyle, yemeyeceğı!’

Kuzey uvuyor. Kuzey demedi bu sefer, kendim getirdim. Dunden beri bir şey yemiyorsun.”

Kızın bu düşünceli hareketi içimde bir yerlere işlerken, yine de dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Benden nefret etmesi daha olağanken neden birden bana yardımcı olmaya çalıştığını anlayamıyordum. Yine de karnımdan gelen sesler, kızın haklı olduğunu söylüyordu. Tepsiyi önüme alıp sessizce bir şeyler yemeye koyuldum. İmge yataktan kalkıp, kapıya doğıru yönelirken hâlâ bana öfkeli olduğunu hissedebiliyordum.

Ben yemeğimi yerken sırtını dolaba verdi ve kollarını önünde kavu turarak beni izledi. Umursamamaya çalışsam da bu oldukça rahatsız ediciydi.

‘Bütün gün öyle duracak mısın?’ diye sordum ters bir bakış fırlatarak. Daha d n beni terslemeye devam ederken birden iyilik meleğı olmaya mı karar vermişti?

‘Sakıncası mı var?’

‘Bir şeye ihtiyacım yok,  ekilebilirsin.’ K stah bir tavırla burnumun ucunu kaldırdım.

Sınırlendiğini yüz ifadesinden anlayabiliyordum ama bir şey soylemedi. Kapıya doğıru yönelirken hissettiğı şeyin ne olduğunu anlamlandırmaya çalıştım. Bana bir yemek getirdi diye ona sonsuz iyilikle yaklaşıp değıldim ve onun da buna alınacağını sanmıyordum. Yine de alnı kırıştı ve düşünceli bir ifadeyle bana dondu.

‘Bak. ’ Kendiyle çelişen ifadesi yüz hatlarına yansıyor-du. ‘Yaşadığın şeyler kolay değıl. Ben bu hayata alışığım ama bunlar senin gördüğün şeyler değıl. Bu kadar hır n ve asi olmanın sebebini anlayabiliyorum. Mete hâlâ sana çok kızgın ama ben seni anlayabiliyorum.’ Birkaç saniye bekledi. Söz-

lerinin vumuşadığını hissedebiliyordum. Arkadaşım mıydı? Kesinlikle değildi. Ama sesinde hissettiğim tını kesinlikle anlavaştı.

“Muhtemelen yerinde olsam aynı şeyi yapardım.” Cevabımı bile beklemeden kapıyı kapattığında kendi düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

İmge’ye şaşırmıştım ama doğrusu bu tavrı karşısında rahatlamıştım da.

Kuzey...

Bana olan kaba tavrını düşününce gözlerime hücum eden yaşlar karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Neye bu kadar bozuluyordum ki? Çatışma sırasında, ilk kurşun sesini duyduğumuzda üzerime kapaklanmasını hatırladım. Gerçekten bana bir şeyler olmasından mı korkmuştu yoksa dediği gibi yanında kalarak daha çok mu işine yarıyordum? Kafamdaki bu düşüncelerin tehlikeli olduğunun farkındaydım. Kuzey’in benim için korkması neden umurumda oluyordu? **Bir oyun oynuyorduk. Fırtına yaklaşıyordu ve biz bu fırtınaya hazırlanıyorduk. Biz bir savaş veriyorduk ve bu savaşta tek destek el tutabildiğimiz diğer elimizdi.** Kuzey’e güvenmiyordum. Bu işin sonunda ölebilirdim bile. Ama yaşamak için denemek zorundaydım. Bu işin sonunda gerçekten ne olacağını bilmek beni korkutsa da en azından şimdilik güvendedim.

Yine de kalbim bana bu kadar kötü davranmasının altında kafesi dar gelen bir kuş gibi eziliyordu. O eve geri döndüğüm andan beri bana, aynı yolda ilerlediğimiz hissini vermişti ama şimdi davranışları tamamen değişmişti. Dengesizin tekiydi. Aklımı bunlarla bulandırmak istemediğimden olsa gerek kafamı salladım. Bunları düşünmeyecektim.

Aradan geçen birkaç saat sonunda İmge tekrar geldi. Bakışlarımı ona kaydırırken elindeki sandviçi ve dumanı üzerinde tüten çayı bana uzattı.

Mutfak bir ust katta. Acıktığın zaman istediğin Şeyi yiyebilirsin. Beste. Artık misafir olmadığını biliyorsun. Sana yemek getirmesem a  kalacaksın."

Sandviçi kenara koyarken  aydan bir yudum aldım. O kadar sıcaktı ki dilimin ucu yanmıştı. "Teşekkürler, a  değilim zaten.

Gözlerini devirip açık bıraktığı kapıdan acele adımlarla salona geçti. Hızlı bir şekilde geri gelirken elinde bir sürü paket duruyordu. Geriye dönüp tüm paketleri salona getirmesi için u  dört tur yapması gerekmişti.

"Bunlar ne?" dedim sinirle. şimdi de Kuzey Bey canı öyle istiyor diye sanırım bana iyi davranmaya karar verip giyecek mi aldır mıştı? Bana hediye yollatıp vicdanını mı susturmaya çalışıyordu?

"Bunlar bu gece için," deyince durumun sandığımdan biraz daha karışık olduğunu anladım.

"Bu gece için derken?"

Imge paketleri yatağın üzerine taşıyarak tek tek açmaya başladı.  fak bir koliden bir sürü makyaj malzemesini yatağın üstüne serdi. O kadar farklı çeşit ve tarzda ürün vardı ki bazılarının ne işe yaradığını bile bilmiyordum. Zaten çok makyaj yaptığım da söylenemezdi. Burada sayamayacağım kadar çok çeşit fırça vardı. Ben bir tek allık fırçası kullanırdım. O da bazen. Hepsinin Chanel, Beymen, Giorgio Armani markalı gibi çok pahalı ürünler olduğunu görebiliyordum.

"Benim makyaj malzemelerimden de verebilirdim elbette ama Kuzey bunun daha hijyenik olacağını düşündü. Hepsin senin."

"Bunlar bir servet ediyor olmalı!" dedim hayretle.

Bu gece bunların neden lazım olacağını da sormak istedim ama diğer paketlere gelmişti bile sıra.

"Bunları görene kadar bekle!" dedi heyecanla. Paketlerin içinden çıkan elbiseler benim dolabımın iki katından bile fazlaydı. Benim birkaç kot pantolonum, birkaç çift spor ayakkabım, birkaç tane de kazağım vardı. Paketlerin içinden son derece şık ceketler, takımlar, elbiseler çıkıyordu. Üzerinde gördüğüm fiyat etiketleri inanılır gibi değildi.

İmge heyecanla paketleri açmayı sürdürürken sinirle mırıldandım ve uzanarak onu durdurdum.

"Bunlar ne için, İmge?"

"Sanırım bunu sana Kuzey söyleyecek. Kıyafetleri gördükten sonra odama gelsin demişti."

"Ben mi gideceğim onun ayağına?"

İmge inanamazmış gibi bir bakış attı. "Burada kalmayı isteyen sen değil misin? Garip bir kızsın."

"Tamam," dedim hak vererek. "En azından ne olduğuna dair bir fikrin vardır?"

İmge'nin sert bakışları geri döndü. "Böyle bir yetkim yok, Beste."

Ben yukarı çıkmak için yeltenirken, "Bekle," dedi. "Tamam, bunların hepsini şimdi açmama gerek yok. Burada düşünebileceğin her şey var. Kazaklar, çoraplar, iç çamaşırları, günlük kıyafetler... Kendin bakarsın. Hatta başlayan reglin için istediğin ped de orada..." Ters bir bakış fırlattı ama yorum yapmayarak yere doğru eğildi.

"Ama bu..." Köşede, yerde duran kocaman beyaz paketi eline aldı. "Özellikle bu gece için seçildi. Bu gece hazırlanıp bunu giymen gerekiyor. Ayrıca saçın için de düzleştirici, maşa gibi şeyler de var. Hangi pakette olduğunu hatırlayamıyorum. Bulursun."

Elbiseyi gördüğümde ağzım açık kaldı.

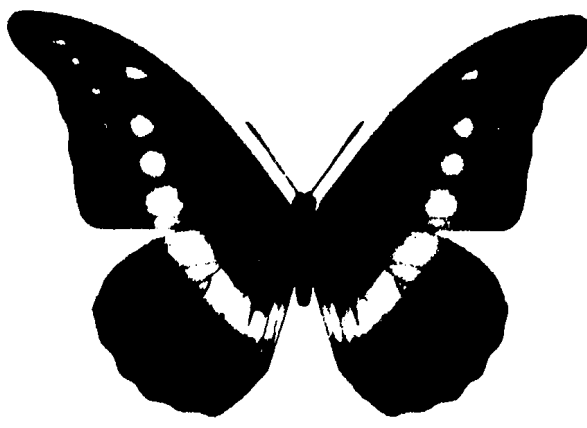
"Bunu mu giyeceğim?"

‐Emir büyük yerden,‑ dedi üst katı işaret ederek. ‐   n c  katta soldan ikinci kapı.‑

Elbiseyi görünce bir şeylerin yolunda olmadığı hissi midedin a rmasına sebep olmuştu. Kırmızı, mini askılı bir saten elbiseydi bu. Göğüs dekoltesi meydan okurcasına derin gözüküyordu. Sanki bir  irkinli i gizlemek ya da onu hafifletmek için  nden yapılan bir süsleme gibi hissediyordum bunu. Tıpkı bir çocuğa i ne yapmadan önce verilen çeker gibi. A a ıdakilerin süslü bir maske olduğu izlenime kapılmadan edemiyordum.

Soldan ikinci kapının önüne geldiğimde biraz durdum. Bana nasıl bir teklifle geleceğine dair hiçbir fikrim yoktu. ‐Eğer kalmaya karar verdiysen minik kelebek, ömrünü son g n nm   gibi yaşamayı   renmen gerek...‑ demişti bana. Bilinmezli e doğru bir adım atarken, daha ben kapı kolunu bile tutamadan aniden kapı açılınca tökezledim ve sarsıldım.

Beni bir kez daha kollarına alırken mavi harel  o siyah gözleri beni içine çekiyor gibi hissetmekten kendimi alıkoyamamı tım...

10. BÖLÜM

“TABLO”

Belimden nazikçe tuttu ve beni kendine doğru çekti. Düşmemek için kollarımı boynuna dolarken gözlerimiz birbirleriyle çarpıştı. Kavisli çenesi, bir heykeltıraşın özenle oyup oraya yerleştirdiği gibi görünen burnu ona daha anlamlı, sert bir duruş kazandırıyordu. Mükemmeliyetin timsali Fi gibi yüzündeki ahenk gözlerimin merakla tüm hatlarında gezinmesine sebep oldu.

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama beni olabildiğince nazik şekilde tekrar ayağa kaldırdı. Parmak uçlarının dokunduğu yerlerdeki boşluğu hissederken tenim karıncalandı. Bu adamın benim üzerimdeki etkisini anlayamıyordum. Kendimi toparlayarak bir adım gerilerken, bakışlarımın normale dönmesini umdum.

Arkasını döndü ve kapıyı açık bırakarak odaya girdi. Adımlarını takip ettim. Burası da bir çalışma odasıydı. Nerede olduğunu bilmediğim eski evdeki çalışma odasına göre daha küçüktü ama tavana kadar uzanan rafları, birbirinden değişik kitaplar süslüyordu. Elbise konusunu biraz erteleyerek önümdeki rafa yöneldim. Bir kitap dikkatimi çekti. Uzunarak ellerime aldım ve ağır, kalın kitabın üstündeki toz tabakasını üfleyerek kapağını araladım.

“Edgar Allan Poe...”

Bir cevap arar gibi yüzüne baktım. Kayıtsız ifadesi değişmedi ve koltuğunda arkasına yaslandı. Her an dengesizleşip bu sakin duruşunu bozabilirdi. O yüzden susmayı tercih ettim ve elime aldığım kitabı tozlu rafların arasına geri koydum.

"Şaşırmadın."

Onunla ortak bir noktamız olduğunu görmek dikkatimi dağıtmıştı. Aklıma gelen bir Poe cümlesiyle dudaklarım kıvrıldı.

"En kayıtsız insanların bile içinde hassas noktalar vardır. Yaşamla da ölümle de dalga geçen, tamamen kaybolmuş ruhların bile dalga geçemeyeceği şeyler vardır."

Gözleri bir an keskinlikle parladı. Sözleri tanıdığını biliyordum ama benden etkilenmiş miydi, bilmiyordum. Bakışları birkaç saniye içinde eski hâline dönerken, buzdan kral ayağa kalkarak bir sigara yaktı ve masayı arkasına alarak ona yaslandı.

"Edebiyattan daha önemli işlerimiz var, minik kelebek."

Tekrar elbise aklıma geldiğinde sinirlenmeye başladım ve dağılan dikkatim yerine geldi.

"O elbise ne?"

"O elbiseyi bu gece giyeceksin, Beste." Ses tonu tehlikeli bir şekilde kararlıydı. İtiraz kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Ne için?"

Sigarasını söndürürken ağır adımlarla yaslandığı masadan kalktı ve koltuğuna doğru ilerledi. Rahat bir tavırla yerine yerleşti ve ellerini birbirine birleştirdi.

"Bu gece, bir davet düzenleniyor."

"Nasıl bir davet?"

"Beş yıldızlı otellerin geniş salonlarında yapılan şık bir kokteyl olarak beklemiyorsun umarım?" Yüzünde dalga geçtiğine dair bir işaret aradım ama yoktu. İşin içinde pis bir şeyler döndüğünü düşündüm. Belki illegal yollardan uyuştur-

cu kaçakçılığı ya da silah kaçakçılığı yapılan, kadınların şuh kahkahalar atıp ellerinde martini kadehleriyle boyunlarında ki otuışlere sarıldığı, beyefendilerin simsiyah smokin takımlarıyla göz kamaştırdığı bir davet... Yeraltı dünyasının nasıl işlediğini bilmem mümkün değildi. Benden bir cevap gelmevince kaşlarını kaldırdı. Kaşlarının hemen üzerinde katlanan kıvrımların kusursuzluğunu izledim.

"Bir açık artırma." Birkaç saniye ne düşündüğümü anlamak istercesine yüzüme baktı ve devam etti. "Geçen sene Roger ve Steven adlı iki kişi ölen annelerinin bodrumunda bir tablo buldular."

"Türkiye'de mi?"

"Hayır, Amerika'da. Hollandalı ressam Rembrandt'ın 'Bilinçsiz Hasta' isimli tablosunu. 1.1 milyon dolara Türkiye'den bir alıcı buldular."²

"Harika, beni ilgilendiren kısım neresi tam olarak?"

"İşte bu gece, bu tablo tekrar alıcıya çıkacak ve açık artırmaya sunulacak." Çekmecesinden bir şeyi avucuna aldı ve yanıma geldi. Elimi ellerinin arasına alarak içine yuvarlak bir cam bıraktı. Cam ilk bakışta simsiyahtı ama biraz sağa sola yatırınca içinde beyaz bir şey parlıyordu. Değişik, üç boyutlu parlak bir nesneydi.

"Bu ne?" diye sordum anlayamayarak.

"Bu içeriye giriş biletin."

"Seninle gitmiyor muyum bu davete?"

"Teknik olarak hayır. Ben de orada olacağım ve seni izleyeceğim. Birbirimizi tanımıyor gibi olacağız. Senden bu gece

2 Tabloyu bulan kardeşlerin hikâyesi gerçektir. Üç kardeş annelerinin evini boşaltırken toz içinde kalmış bir tablo buldular. Daha önce büyükannelerinin evinin yemek salonunda gördükleri bu tabloyu bir antikacıya gösterip "sıradan" yanıtını alan kardeşler resmî açık artırmada "en fazla 800 dolar" beklentisiyle satma kararı aldılar. Fransız bir alıcı resmi 1,1 milyon dolara satın aldı. Daha sonra, tabloyu 4 milyon dolara Amerikalı televizyoncu James Colby'ye sattı. Fransız ve Alman alıcıların tablonun gerçek olduğu bilgisini nasıl aldıkları ise hâlâ bir sır.

o elbiseyi giyip, muhtemelen tabloyu satın alacak olan adamın ilgisini çekmeni istiyorum."

"Neden?"

Gözlerime baktı ve önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attırdı. "Çünkü minik kelebek, göz kamaştıracak birine ihtiyacım var."

Sözleri karşısında yutkundum. Güzel olduğumu biliyordum. Her zaman gözlerden uzak, görünmeyen, kendi ıssızlığında mutlu olacak biri olmak istemiştim ama bu benim lanetimdi. Yine de kendimi topladım ve kaşlarımı çattım. Bu işin bu kadar basit olacağını düşünmek aptallık olurdu.

"O adamı konuşturmak için iyi bir motivasyonun yanı sıra, beceriyle ağzından laf alman gerekecek."

"Kim ki bu adam?"

"Yeraltı dünyasının karanlık adamlarından biri kısaca. Ama asıl bizi ilgilendiren kısım, Atakan'ın şu an iş yaptığı kişilerle bir bağlantısı olması. O bağlantılardan en az birine bile ulaşabilirsek Atakan'a bir adım daha yaklaşmış oluruz."

"Bir saniye..." dedim kafamın karışmasına engel olamarak. "Atakan'ın iş yaptığı adamlar mı? Atakan'ı bu işte tek başına sanıyordum?"

"Buz dağının sadece görünen kısmı yoktur, Beste."

"Anlat o hâlde? Her şeyi anlat!"

"Gerçek, her zaman bir kuyunun dibinde değildir. Biz onu vadilerin derinliklerinde ararız, o ise dağların tepesinde-dir.³ Hadi git hazırlan, bir saat sonra çıkacağız. Ve o elbiseyi giy."

"Ama o elbise..."

"Herhâlde utanmazsın..." dedi dudaklarında alaycı bir gülümseme raks ederken. "Önümde cüretkârca geceliğini yere atan biri için garip bir bahane..."

³ Edgar Allan Poe'nun bir sözü.

Yanaklarım al al olurken utançtan çok öfke duyuyordum. "Kimseden çekindiğim, utandığım yok! Neysem oyum ben!"

Odama geri dönerken düşünüyordum. Evet, gerçek her zaman bir kuyunun dibinde değildi. Belki de biz bir kuyunun dibindeydik...

Hızlı bir duş almak için küvete girdim. Soğuk duş beni kendime getirirken, aklımda elbisemi isteyerek düşürdüğüm sahne canlanıyordu. Bakmış mıydı yoksa gözlerini kaçırmış mıydı benden? Ellerim istemsizce kelebek şekilli dövmelerime giderken bana "minik kelebek" dediği ses tonu aklımda yankılandı. Bunları düşünmemek için suyun soğukluk ayarını arttırdım. Titreyerek duştan çıkıp bana bırakılmış bornozu giydim. Saçlarımı kurutarak odama geçtim.

İmge, elindeki makyaj malzemeleriyle beni bekliyordu.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Sana makyaj yapacağım. Bu gece ne kadar güzel gözükürsen o kadar iyi."

Erkeklerle özellikle güzel gözükme fikri beni rahatsız etse de şu anki amaçlarımız farklı olduğundan sözünü dinleyerek işaret ettiği önündeki koltuğa oturdum.

"Neredeyiz?" dedim birdenbire.

İmge hiç ses çıkarmadan dikkatle işlemini yapmaya devam edince, yine onu konuşturamayacağımı düşünerek ses çıkarmadım.

"Çilingoz," diyerek yanıtladı, beni şaşırtarak.

"Çilingoz mu?"

"Evet, Çatalca taraflarındayız. Önceki kaldığımız yer de Abant'ta ormanın içinde bir evdi. Gerçi burası da oradan fark-

Avlem Gungöndü

sız ancak burayı Atakan bilmiyor. Zaten gelirken de bilerek uzattık yokluğu."

"İsimini kaybettirmek için."

"Evet."

"Küçük in böyle kaç tane evi var?"

"Sayısını bile bilmiyorum, hatta bazılarına hiç gitmemişimdir bu. Onun her yerde bir evi, arabası ve bağlantıları vardır."

"Nereden buluyor bu kadar parayı?"

İmge yaptığı işi bırakarak yüzüme ters ters baktı. "Bu seni ilgilendiren bir mesele değil bence."

"Bu kadar çok bağlantısı varsa Atakan'ı bulmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü muhtemelen şu an Atakan, kendi bağlantıları ile birlikte yurt dışında ve sürekli yer değiştiriyor olması onu bulmayı imkânsızlaştırıyor. Üstelik sadece sizinle konuştuğu bir hat varmış. Onu da seni arayınca öğrendik. Tahmin edersin ki son konuşmadan sonra öyle bir hat artık yok."

İşler tahmin ettiğimden de büyüktü ama asıl beni korkutan Bilge'ydi. Neredeydi? Maalesef bunun cevabını sadece Atakan biliyordu. Ne kadar pislik olursa olsun, Atakan'ın aklına değer verdiğini biliyordum. O yüzden oradan oraya sürülürken ve ben onu bulana kadar Bilge'nin güvende olmasını umdum.

İmge, hâşır bir şekilde uzun saçlarına hafif dalga veren bir şeyler yaptı ve saçının fişini çekti.

"İşte bitti, üstünü giyin. Ben de kendi elbisemi giyip geyeyim. Mete ve ben de orada olacağız. Ama umutma, tanışmıyoruz."

Bapımı onu onayladım. İmge odadan çıkarken, yatağın üzerine serili duran elbiseyi aldım ve büyük bir dikkatle üzerine geçirdim. Aynı ayakkabıdan dört tane yatağın

üzerinde duruyordu. Ayak numaramı bilmedikleri için aynı-
sından birkaç tane almışlardı. Otuz sekiz numara olan topuk-
lu ayakkabıları da giydiğimde hazırdım. Çantam bomboştu
ama kimsenin dikkatini çekeceğini sanmıyordum.

Odadan dışarı çıktığımda salonda kimse yoktu. Şömine-
nin üzerinde duran bir fotoğraf dikkatimi çekince dikkatle
oraya doğru yöneldim. Bu bir aile fotoğrafıydı. Kuzey'in şim-
diki görüntüsünden daha genç bir hâli vardı karşımda. On se-
kiz yaşlarındaydı. Yanında bir kadın ve bir adam duruyordu.
Gülüyorlardı. Anne ve babası olduğunu düşündüm. Kuzey
tam ortalarındaydı ve ikisi de birer kollarını ona dolamışlar-
dı. Kuzey'in güldüğünü ilk defa bu fotoğrafta görüyordum.
Yanağındaki iki gamzesiyle oldukça çekici gözüküyordu.
Fotoğrafı yerine bırakmak üzereyken bir el çerçeveyi hızlıca
elimden aldığında korkuyla irkildim.

Kuzey öfkeli bakışlarla beni izlerken fotoğrafı aldı ve kar-
şımızda duran büfenin çekmecesine koydu.

"Kimsenin özel hayatına burnunu sokmamayı öğren!"

"Fotoğraf, öylece herkesin görebileceği bir yerde duru-
yordu. O kadar özelse baştan kaldırısaydın. Kimsenin bir şeyi-
ni karıştırmış değilim!"

Bakışları sinirle bana dönerken ifadesi birden gevşedi. El-
bise üzerime tam oturmuş, tüm bedenimi sarmalamıştı. Uzun
topuklu ayakkabılarım zaten uzun olan bacak boyumu daha
da uzun göstermişti. Beni tepeden tırnağa inceledikten sadece
birkaç saniye sonra yüzü eski ifadesizliğine geri bürünmüştü
ancak gözlerini üstümden çekmemekte kararlı duruyordu.

Bakışları göğüslerime odaklanırken, elbisemin önünü ka-
patmak için bir istek duysam da direndim. Daha demin sinir-
le bakan gözleri keyifle bakıyordu şimdi. Gözleri hiç utanma-
dan üzerimde gezinirken sinirli bir nefes verdim.

İçeriye Mete'nin girmesiyle birlikte kafamızı ona çevir-
miştik. Onu arabadan indiğimden beri görmediğimi şimdi

Aylem Güngördü

fark etmişim. Sinirli gözleri beni bulduğunda birkaç saniye sonra şaşkınlıkla dudakları aralandı.

“Mete! İmge nerede?”

“Bilirsin, kadınlar,” dedi Mete, Kuzey’e dönerek. “İner şimdi.”

Kuzey kolumdan tuttuğu gibi beni arabaya çekiştirirken koltuğa bıraktığım siyah, sahte kürk montu üstüme geçirdim.

“Çekiştirmene gerek yok!” dedim Kuzey’e terslenerek. “Kendi başıma yürüyebiliyorum!”

Kuzey’den gelen tek cevap dişlerini gıcırdatması olsa da en azından kolumu bırakmıştı. *Mercedes Vito* aracın koltuğuna yerleşirken, Kuzey de yanıma oturdu.

“Yalnız gideceğimi sanıyordum? İkimizin orada inmesi sorun olmaz mı?”

“Yolda seni başka bir araca bindireceğim. Giriş biletini yanına aldın mı?”

Avucumu açtım ve ona siyah, oval camı gösterdim. “Niye giriş biletimiz böyle bir şey ki?”

Kuzey cebinden kendi camını çıkardı. “~~Çünkü Hollandalı~~ **ressam Rembrandt Harmenszoon van Rijn**, ışığın ve gölgelerin ressamı olarak da anılır.” Camı hareket ettirerek içindeki ışığın oluşmasını sağladı.

Büyülenerek elimdeki ışıklı, cam taşa baktım.

“Adamı nasıl tanıyacağım?”

İç cebinden bir fotoğraf çıkararak bana gösterdi. “Adam bu. Mert Salaş. Tabloyu o kadar çok istiyor ki muhtemelen o satın alacaktır. O yüzden kesinlikle bu gece orada olacak.”

Otuzlu yaşlarında ve büyüleyici bir yakışıklılığı olan, esmer bir adam duruyordu fotoğrafta. Bu sırada araç hareket etmeye başlamıştı.

“Ne yapacağım?”

Adamın bir şekilde ilgisini çek ve neler duyacaksın, bir bak bakalım. Adını farklı bir şey söyle. Sakın aptalca bir şeyler yapma, çok nazik durur ama sinirlenirse sana hiç acımayacağına emin olabilirsin."

"Ya adamın ilgisini çekmeyi başaramazsam?"

"Başaracaksın. Güzel kadınlara karşı zaafı var. Seni yatağa atmak isteyecektir."

"Benden bunu mu istiyorsun?" dedim öfkeyle. "Geceyi onunla mı geçirmemi istiyorsun?"

"Sakin ol minik kelebek, hayır. Onunla beraber odaya çık, sonrasını bana bırak."

Sinirle cama doğru döndüm. Birbirimizle hiç konuşmadan geçen bir saat sonrası başka bir araca binerken arkama bile bakmamıştım. Sonunda açık artırmanın yapılacağı yere geldiğimizde, etrafıma bile bakmadan korumaların durduğu kapıya ilerledim ve elimdeki bileti uzattım. Adam sahte olup olmadığını anlamak ister gibi önce elinde inceledi, daha sonra cebine atarak kapıyı araladı.

Gerçekten tam bir parti ortamı vardı. Daha önce fiziksel olarak hiç açık artırmada bulunmamıştım. Ancak bildiğim kadarıyla bu iş bir yerlere oturmuş insanlar arasında olurdu. Burada herkes ayaktaydı, dans ediyorlardı ya da ot içiyorlardı. Bir sürü loca vardı ve her masanın üzerinde buzlara yatırılmış içkiler duruyordu. Bu karanlık ortamda Kuzey'in gösterdiği adamı nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bara giderek kendime bir içki ısmarladım ve etrafı dikkatle kolaçan ettim. Ne Mete'yle İmge'yi ne de Kuzey'i görebiliyordum. Eğer giriş biletimi vermiş olmasaydım doğru yere bile geldiğimden emin olamazdım. Kuzey'in beni nereden izlediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama o kadar büyük bir yerdi ki pusu kurmak için ideal gözüküyordu.

Adam dans edenlerin arasında yoktu. Localardan birinde olduğunu tahmin ettiğimden sonunda adamı bulmaya karar

Aylem Güngördü

verdim. Locaların önünden geçerken çaktırmadan insanlara bakıyordum. Pes etmek üzereyken birinin koluma çarpmasıyla elimdeki içkiyi olduğu gibi yere döktüm.

“Dikkat etsene!” diye beni azarlarken gözlerim korkuyla büyüdü. Bu adamlar dışarıdaki erkeklere benzemezdi. Hepsi tehlikeliydi.

“Şişt...” dedi arkamdan bir ses. “Sevgili minik Aslan, bu kadar güzel bir kadına o şekilde konuşmak hiç yakışık almıyor.” Adam arkadan yanaştı ve önümdeki saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi. Cebindeki bir adet kırmızı karanfili ellerimin arasına tutuştururken, nazikçe boşta kalan diğer elimi öptü. Adamı karanlık ışıklardan dolayı hâlâ göremiyordum ama aptalca bir şey yapıp, buralara alışık olmadığım görüntüsünü çizmek istemiyordum.

Minik Aslan dediği kişi kıs kıs güldü ve bıyığını burktu. “Haklısın aslında, güzelliğine diyecek yok.”

“Bizimle oturmaz mıydınız...?”

“Ece.” Sesim o kadar az ve kısık çıkmıştı ki anlayamayarak kulağını dudaklarıma doğru yanaştırdı. Öksürdüm ve bu sefer daha yüksek bir sesle, “Ece!” dedim.

“Ece... Size bir içki ısmarlamama izin verin lütfen?”

“Gitmeliyim,” dedim sakın durmaya çalışarak.

“Israr ediyorum.”

“Hayır!” dedim neredeyse bağırarak. “Gitmeliyim.” Tam o sırada adamın yüzüne vuran spot ışığı kalbimin durmasına sebep olmak üzereydi. Bakışları hayal kırıklığıyla gölgelenirken yüzüme baktı. Minik Aslan ise her an üzerime atılacakmış gibi duruyordu.

“Pekâlâ...” deyip koltuğuna otururken aceleyle kıkırdadım. Aptalı oynamaya çalışıyordum.

“Şey, belki de kibar davranamadım. Baştan alalım mı?”

Adam beni baştan aşağı incelerken ayağa kalktı ve kollarını belime doladı. Bu kadar hızlı yaklaşmasını beklemediğimden sarsılmıştım. Müziğin ritmine ayak uydurup, beni sağa sola doğru çevirirken vücudunu iyice bana yasladı.

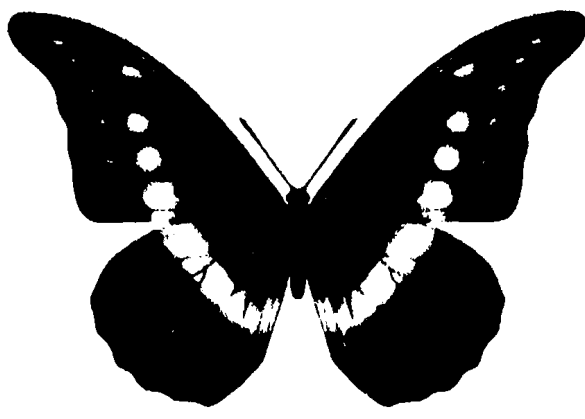
Acemi bir şekilde onunla dans etmeye çalışırken sevimli bir şekilde, "İsmim Ece, senin?" dedim kulağına doğru.

"Mert." Fonda hafif bir müzik çalıp herkes yerine oturmaya başladığında, benden ayrılıp yüzüme baktı.

"Mert Salaş."

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

11. BÖLÜM

“MÜZAYEDE”

Bakışları kendinden emin bir şekilde üzerimde gezindi ve nazikçe belimden tutarak locada yanında oturturdu. Sağ çaprazıma yerleşen, Mert’in “minik aslanı” bir an olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Tiksintiyle onu süzerken kürsünün başına geçen, kırklı yaşlarında, oldukça çekici, takım elbiseli adama bakışlarımı çevirdim. Mikrofonu eline alarak konuşmaya başladı.

“Ladies and gentlemen, welcome to auction. The painting behind that curtain is the most precious piece of this evening.

Tonight we are going to do an auction for ‘Unconscious Patient’ made by the artist of lights and shadows, Rembrandt.”⁴

Alkışlar yükselirken, Mert’in yanımda fazlasıyla heyecanlandığını hissedebiliyordum. Adamın konuşmasını izlerken gözleri parlıyordu. Adam bir hamleyle siyah perdeyi yere indirdi ve tablo ortaya çıktı. Kuzey’in beni izleyip izlemediğini merak ettim. Adamı bu kadar kısa sürede bulup yanına oturduğum için ne düşünmüştü? Ama zamanım kısıtlıydı ve

⁴ “Baylar bayanlar, müzayedeye hoş geldiniz. Bu perdenin arkasında duran tablo bu akşamın en değerli parçası. Bu akşam ışığın ve gölgelerin ressamı Rembrandt tarafından yapılmış “Bilinçsiz Hasta” için bir açık arttırma yapacağız.”

Aylem Güngördü

karşımdaki adamın her yerimde dolaşan bakışlarından rahatsızlık duyarak Mert'e yöneldim.

"Tabloları seviyorsun sanırım."

Çapkın bir şekilde gülerken, "En az güzel kadınlar ve Fransız şarapları kadar..." dedi ve devam etti. "Tablolara, resimlere, ressamalara âşığımdır. Koleksiyonerim. Dünyadaki çoğu müzayede ve sanat galerilerine kayıtlıyım."

"Çok ilginç. Böyle satın aldığınız başka tablolar da var mı?" Tablolar hiç ilgimi çekmese de Mert'in ilgisini çekmek adına muhabbeti sürdürmeye çalışıyordum.

"Sana bir sır vereyim..." Gözleri parlarken biraz daha bana sokuldu. "Geçen sene Sotheby's'ta satılan ve tüm dünyanın gözü önünde kendini imha eden tabloyu hatırlıyorsundur?"⁵

Çok ilgili olmasam da elbette ki duymuştum tüm dünyada olay yaratan bu tabloyu. "Banksy'nin Kırmızı Balonlu Kız Tablosu? 8 milyon dolara satılmıştı ancak medya, alıcısının kimliğinin gizli tutulduğunu yazmıştı."

"İşte o tablonun sahibi benim... Büyüleyici, değil mi? Picasso'nun 'yok etme dürtüsü, yaratıcı bir dürtüdür' sözüne ispat değil de nedir? Kısmen yok ederek -hem de herkesin gözü önünde bana satılır satılmaz- yeni bir şey yarattı ve şu anki parçalanmış hâliyle ederi en az 12 milyon dolar. İstersen bu gece sana evimde tabloyu seve seve gösterebilirim?"

Kaşları havalanmış, merakla ne diyeceğimi bekliyordu. "Tablonun son hâlini görmeyi çok isterim," dedim sesimin hevesli çıkmasına gayret ederek.

Bu tablolar için biçilen rakamlar karşısında şaşkınlığım hızla büyürken Mert'in ilgisini çekebilmişim. Memnun bir şekilde gülümseyip önüne dönmüştü. Kuzey beni otel oda-

⁵ Banksy'nin "Kırmızı Balonlu Kız" tablosunun satıldığı anda kendisini imha etmesi gerçektir. Müzayede sırasında canlı olarak yaratılan ilk eserdir. Banksy'nin kimliği gizlidir. Resmi ilk kez Londra'da bir köprü üzerine Vandalizm akımıyla yapmış. Araştırınız.

sına çıkaracağını düşünmüştü ancak Mert beni evine davet ediyordu. Bakışlarımı büyük salonda gezdirirken, Kuzey'le göz göze gelmeyi planladım ancak görünürde yoktu. Tekrar dikkatimiz kürsüdeki adama kaydı.

"Opening price, 250 thousand dollar!"⁶

Mert tuhaf bir kahkaha patlattı ve elindeki 7 numara yazılı küçük pankartı havaya kaldırdı.

"250 thousand dollar from the gentlemen, number 7!"⁷

Adam birkaç saniye tüm salonu inceledi.

"Okay, looking for 300 thousand?"⁸

Kuzey bir üst locadan pankartını kaldırırken bakışlarımız çarpıştı. Onun tablo için fiyat verenler arasında olduğunu tahmin bile etmemiştim.

"300 thousand dollar from the gentlemen, number 23!"⁹

Tüm bakışlar Kuzey'e dönerken, Kuzey'in bana odaklanan gözleri beni delip geçiyordu. Elindeki 23 numaralı pankartı birkaç saniye sonra indirdi ve tekrar konuşmacıya odaklandı.

"Kahretsin!" dedi birden Mert. "Kuzey Bozkurt denilen herif de burada!"

Minik Aslan kükreyerek güldü. Belli ki Mert bu aslan parçası üzerinde kara mizah yapmaya çalışmıştı çünkü bu adamın boyu en az iki metreye yakındı ve oldukça cüsseliydi. Suratında kocaman bir yarık izi vardı. Dikkatim Mert'in söyleyebileceği her bir kelimeye odaklanırken, Mert ve Kuzey arasında amansız bir düello başlamıştı.

İkisi de birbirlerine nispet yaparcasına pankartlarını sürekli kaldırıyor, acele etmiyor, fazla fiyat yükseltmiyorlardı.

6 "Açılış fiyatı 250 bin dolar!"

7 "7 numaradaki beyefendiden 250 bin dolar!"

8 "300 bin veren var mı?"

9 "23 numaradaki beyefendiden 300 bin dolar!"

“Bizden haberi var mı acaba?” dedi Mert, Aslan’a doğru Aslan beni işaret ederken -soy isminin Aslan olduğunu ona hitap eden bir garsondan öğrenmiştim- Mert bir kahkahayla güldü. “Sadece tabloları meraklı ve en az bu geceki tablo kadar nadide bir hanımefendi, hepsi bu. Kuruntu yapma, minik Aslan’ım...”

Aslan birkaç saniye şüpheli bir şekilde bana baktığında kalbim duracak gibiydi. “Ya Kuzey’in kadınıysa bu?” Yerinden kalktı ve üzerime doğru eğildi.

“Anlayamadım?” dedim ani bir şekilde çıkışarak. “Ne saçmalıyorsun?”

Mert’e doğru döndüm. “Sanırım başka yerde izleyeceğim.” Ayaklandım ve Aslan’a yırtıcı bir bakış attım. Mert, düşünceli dururken böyle bir ihtimali kafasında tartıyor gibiydi. Blöfümün işe yaramasını umuyordum ancak yaramazsa da yine de çekip gidecektim.

Mert de ayağa kalkarken, bakışlarını Kuzey’e doğru yöneltti ama Kuzey oldukça ilgisiz görünüyor ve fiyat arttırmaya devam ediyordu.

Çantamı aldım ve bir adım atmıştım ki Mert kolumdan yakaladı. “Lütfen onun kusuruna bakma, evhamlıdır sadece. Otur lütfen.” Karar veremiyormuş gibi ayakta dikilmeye devam ettim.

“Rica ediyorum...” dediğinde gönülsüzümüş gibi yerime oturdum.

Mert, Aslan’a ters bir bakış fırlattı.

“Yanlışlıkla sana çarpan bir hanımefendi sadece. Onu biz bulduk, değil mi? Yeter bu kadar!” Aslan pek ikna olmasa da susmuştu.

Teklifler devam ederken Mert, “Bizden haberi olduğunu sanmıyorum. Ayrıca...” diye devam etti. “Haftaya büyük bir işe giriyoruz. Atakan kimliklerimizi ve yerimizi büyük bir dikkatle saklıyor. Bu sefer engel olamayacak.”

Fazla konuşmak istemeyen Aslan, "Konuşuruz," demekle yetindi.

"700 thousand dollar from the ladies, number 42!"¹⁰

Kuzey yanındaki adama eğildi ve onunla bir şey konuştu. Az sonra büyük teklif geldi.

"2 million dollar from the gentlemen, number 23!"¹¹ dedi coşkuyla kürsüdeki adam.

Mert'in dudakları kıvrılırken bu meydan okumayı açıkça kabul etti ve pankartını kaldırdı.

"3 million dollar from the ladies, number 38! Any other bids?"¹²

Mert pankartını kaldırdı. "10 million dollar!"¹³

"10 million dollar! Any other bids?"¹⁴

Kimseden teklif gelmedi. Kuzey'in bilerek tabloyu ona bırakacağını biliyordum. Çünkü adamın ötmesi için keyfinin yerinde olması gerekiyordu. Yani tabloyu almak gibi... Kendini sadece konuşması için motivasyon olarak göstermişti. Zekice bir hamleydi.

"If there is no other bids?"¹⁵

"Sold! Sold to the gentlemen number 7, the price is 10 million dolar! Congratulations sir, you bought an excellent painting!"¹⁶

Herkes alkışlarken Mert gururla gülümsüyordu. Kuzey'e olan düşmanca bakışlarını görebiliyordum. Aralarında ne geçtiğini, neden bahsettiklerini anlamam mümkün değildi. Ancak Kuzey ifadesiz ve rahat tavırlarla yerinde oturmaya devam ediyordu.

10 "42 numaralı hanımefendiden 700 bin dolar!"

11 "23 numaralı beyefendiden 2 milyon dolar!"

12 38 numaralı hanımefendiden 3 milyon dolar geldi! Başka teklif var mı?"

13 "10 milyon dolar!"

14 "10 milyon dolar! Başka teklif var mı?"

15 "Başka teklif veren yoksa?"

16 "Sattım! 7 numaralı beyefendiye 10 milyon dolara satıldı! Tebrikler efendim, mükemmel bir tablo satın aldınız!"

Adam kürsüden çekilmiş, tablo nazikçe yerinden çıkarılarak içeri götürülmüştü. Müzik kaldığı yerden devam ederken, Kuzey'in artık yerinde oturmadığını fark ettim. Vücudumu buz gibi bir ürperti sardı, Mert'le baş başaydım.

"Hadi," dedi heyecanla. "Bunu bir şampanya patlatarak kutlayalım!" Garsona bir işaret yaparken, az sonra şampanya patlatıldı ve kadehler dağıtıldı. Mert, Aslan'a yaptığı bir baş işaretinden sonra Aslan yerinden ayrıldı ve beni tamamen Mert'le baş başa bıraktı.

"Ece..." dedi Mert iyice dibime sokulurken. "Seni daha yakından tanımak isterim."

Midem fazlasıyla bulanırken, kadehimden bir yudum alıyormuş gibi yaptım ama içmedim. Bu adamla daha fazla aynı ortamda bulunmak istemiyordum ama Kuzey'e yardım edeceğime dair hayatımın üzerine bir senet imzalamıştım. Daha ilk görevde pes edemezdim.

"Tanı o zaman," dedim cilveli bir gülüş atarak. Bana kendini biraz daha yaklaştırdı ve parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Yüzünün her bir hattını, ağzının derinliklerini, boynunun zarifliğini..." Gözleri aşağılara doğru kayarken, elleri göğüslerimin üzerine gitti. "Göğüslerinin kıvrımlarını merak ediyorum..."

Sol elindeki kadehi masaya bıraktı ve beni belimden tutarak kendine doğru çekti. Dudakları boynuma gömülürken, onu ittirmemek için kendimi zor tutuyordum. Dudakları boyun çizgimden aşağı kaymaya başladığında onu aceleyle ittim. Şaşkın bakışları yüzüme odaklanırken, "Eve mi geçsek?" dedim acemice. "Bana tablolarını göstermek istiyordun!"

O sırada biri kolumu tutunca Mert'le aynı anda döndük.

"Artık gitmemiz gerek!"

Mert şaşkınca bakarken, "Dur bakalım..." dedi İmge'ye doğru ve bana döndü. "Bu kim?"

"Ev arkadaşıyım," dedi İmge. "Ve şimdi müsaadenle..."

Beni Mert'in kollarından hızlıca çekip alırken, kalabalığın arasına karıştık. "Acele et!" dedi İmge kulağıma doğru. "Bu adamın öylece peşini bırakacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Şu anda en az on adam seni almak için peşimize düşmüştür."

"Ne?"

İmge gözlerini devirdi ve beni sürüklemeye devam etti. "Ben şimdi dikkat dağıtacağım. Sağ koridora gidiyormuş gibi yapacağız ama sen bir anda sola doğru döneceksin. Soldan ikinci kapıdaki erkekler tuvaletine gir. Oradaki adam sana bir kapüşonlu ve pantolon verecek, aceleyle onları giy ve çıkış kapısının hemen önünde duran araca bin. Kuzey seni bekliyor!"

"Ya sen?" dedim endişeyle.

"Düşünme bunu, acele et!"

İmge beni de sağ koridora doğru yönlendirirken, kolumu bırakmasıyla acele şekilde sola yöneldim ve ikinci kapıdan içeri girdim. İçerideki adam beni görür görmez elime kıyafetleri tutuşturdu. Aceleyle üzerime kıyafetleri ve ayağıma spor ayakkabıları geçirdim. Topuklu ayakkabılarımı adamın elindeki büyük poşete koydum. Adam "Geliyorlar!" diye fısıldadı ve arkasını döndü. Beni burada tek başına bıraktığına inanamıyordum!

Adam tuvaletten çıkarken son birkaç saniyemin kaldığının farkındaydım. Aceleyle kapüşonlumu başıma geçirdim ve sol elimi duvara yaslayarak pisuvara tuvaletimi yapıyor gibi dayandım. O sırada kapı gürültüyle açıldı.

"Tüm kabinlere bak!" diye bağırdı biri.

Olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışarak, işlemeye devam ediyormuş gibi yaptım ve kolumu dirsekten kırarak önüme doğru aletimi tutuyormuş gibi uzattım. Küçük oyunumun anlaşılmaması ve daha erkeksi bir beden yaratmak için omuzlarımı kabartarak öne doğru eğildim. Adamın bakışlarını üzerimde hissettiğimde ellerim titremeye başlamıştı.

Aylem Güngördü

"Burada kimse yok," dedi adam.

"Beceriksizler!" diye bağırdı Aslan, sesini tanımıştım. "O orospuyu derhâl bulun!"

Sakin adımlarla lavabodan çıktım ve kalabalığa karışarak dış kapıya yöneldim. *Mercedes Vito* araç beni bekliyordu, sadece kapıdan çıkacak ve arabaya binecektim.

Biri beni durdurduğunda korkum zirveye tırmandı. Adrenalin damarlarımda yüksek hızda dolanırken başım döndü.

"Bu acele ne böyle?" dedi Mert gözlerini kısmış gülerken. "Bak bak, tablolarla ilgilenen küçük hanıma bakın, bir anda erkek kılığına girmiş ve kaçmaya çalışıyor."

Mert kolumdan tutup hızla beni, sadece personellerin girebileceği boş merdivenlere doğru sürükledi. Yukarı doğru zorla çıkarırken, "Bırak beni!" diye hırladım.

"İşlerimi yarım bırakmayı sevmem. Ama masum güzelliğinin maskesinin ardında hain bir surat gizli... Bana kim için çalıştığını söyleyeceksin!"

Beni kapalı ve sadece bir yatak olan kıpkırmızı bir odaya doğru ittirdiğinde, kendimi savunmak için bir obje baktım ama hiçbir şey yoktu.

Mert kemerini çözerken, "Kuzey'in kadını mısın sen?" diye sordu.

"Kimsenin kadını falan değilim!"

"Niye böyle kılık değiştirdin o zaman?"

Cebindeki silahı bir hamlede çıkararak bana doğrulttu. Gelip çenemi tutarken sert bir şekilde suratımı salladı. "Beni salak falan mı sandın sen ha? Benim kim olduğumu bilmiyorsun ama az sonra öğreneceksin! Altımda inlerken ve benim adımı sayıklarken, kim için çalıştığını söyleyeceksin!"

Üstümdeki kapüşonluyu bir hamlede çıkardı ve elbise-min önünü hatırı sayılır bir şekilde yırttı. Göğüslerim nere-

deyse tamamen ortaya çıkarken, silahın namlusunu korkudan inip kalkan göğüslerimde gezdirdi.

Birdenbire kapı kırıldığında Mert aceleyle silahını kapıya doğru çevirdi. Kuzey silahı Mert'e doğrulturken içeri en az yirmi adam doluştu.

Mete koşarak yanıma geldi ve yerde duran kapüşonluyu hızla üzerime giydirdi.

Mert, kahkahalarla gülerken silahını indirdi. "Burada olay çıksın istemiyorum. Kadının senin olduğundan haberim yoktu. Her zamanki gibi ağzının tadını biliyorsun, Bozkurt."

Kuzey silahın namlusunu Mert'in boynuna dayadı ve onu duvara yapıştırdı. Küfürlerini sıralarken Mert olduğu yerde küçücük kalmıştı.

"Bir daha ellerini Beste'ye süreceksin olursan, o ellerini alır..." Silahın kabzasıyla ağzına bir tane yapıştırdı. Mert'in dudaklarından kanlar süzülürken gülmeyi başardı.

"Beste, demek... Niye? Sen yollamadın mı onu yanıma? İzlemedin mi locadan bizi? Yoksa bu kadına âşık mı oldun, Bozkurt?" Bir kahkaha daha patlattı.

"Çenenin kapat! Dediğimi duydun! Tekrar görüşeceğiz..." Mert'in silahını elinden alırken kolumu tuttu ve beni sürükledi.

Mert arkamızdan keyiflice, "Elbette..." diye bağırdıktan sonra dayak yediğini işitebiliyordum.

Beni çıkışa yönlendirdi ve az önce kapının önünde bekleyen arabaya yerleştirdi. Kendisi de yanıma oturdu.

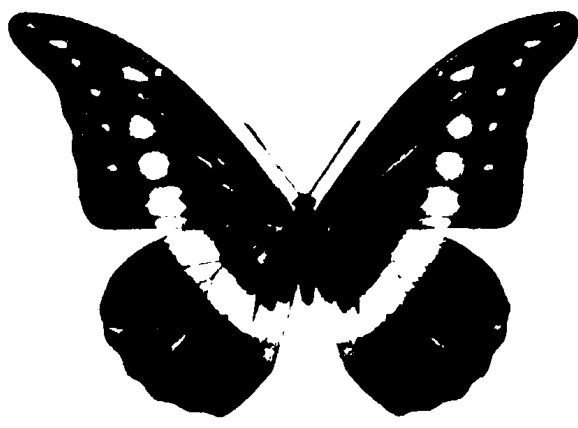
"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu vahşice. Sesi tehlikeli bir yılan türü gibi tıslıyordu âdeta.

"Senin istediğini!" diye bağırdım kontrolden çıkarak.

"Ben sana adamın ağzından laf al dedim, fahişelik yap demedim! Git boynunu öptür, göğüslerini sergile demedim!"

Araba aniden fren yaptığında ikimiz de öne doğru savrulduk. Kuzey beni kollarının arasına alırken nefesi nefesime karıştı. Dudaklarımız o kadar yakın duruyordu ki biraz eğilsem onu öpebilirdim.

Daha da kötüsü, onu öpmek için delice bir arzu duyuyordum...

12. BÖLÜM

“GÜN IŞIĞI”

Kendimi toparlayarak onu ittirdim ve koltuğun en uç köşesine ilıstırdım kendimi.

“Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?” diye haykırdım sinirle. “O belindeki silahtan bir gram bile korkmuyorum! Senin gibi adamların kendine ‘adam’ demesine bile şaşıyorum ben! Tek bildiğiniz yol şiddet, değil mi? Bana söylediğin hakaretlere katlanmaktansa ölümü tercih edeceğimden hiç şüphelen olmasın!”

Kuzey inanamaz gözlerle bana bakarken, arabayı kullanan adamın korkudan titrediğini ve o koltukta yok olmak istediğini hissedebiliyordum. Bu konuşulanlara şahit olmak bile onun için korku vericiydi. Kuzey ikimizi de birazdan öldürebilirdi ama kimse, hiç kimse bana fahişe diyemezdi!

Kuzey, sürücünün omzuna dokunduğu anda adam acı bir şekilde frene bastı. Arkamızdaki araba uzun bir korna çaldı ve küfürler savurarak yanımızdan geçti ama Kuzey’in umurunda bile değildi. Dikiz aynasından arkamızda Kuzey’in adamlarının konvoy yaptığını görebiliyordum.

Sürücü aceleyle koltuğundan inerken, Kuzey de onunla aynı anda dışarı çıktı. Adamı yolun ortasında öldüreceğinden şüphelendiğim için korkuyla kapıyı açtım ve ben de arkala-

Aytem Güngördü

rından fırladım. Adam sadece bir arkadaki arabaya geçerken Kuzey sertçe, "Bin!" dedi ve sürücü koltuğuna kendisi geçti. Yanına oturmaktansa arka koltua oturmayı tercih ettim ve dikiz aynasından yüzüne baktım.

Gözlerini yoldan ayırmıyor ve hiç konuşmuyordu. Saatler sonunda dayanamayıp, "Ne olacak o adama?" diye sordum.

"Hangisine?"

Sesi o kadar öfkeli çıkmıştı ki o kelimelerimin hepsinin tek tek hesabını vereceğimden oldukça emindim.

"Bu arabayı kullanan kişiye? Sana ettiğim hakaretleri duyduğu için onu öldürecek misin? Kimse Kuzey Bozkurt'a hiçbir şey diyemez! Cezası kesilir, öyle değil mi?"

O sırada dağ evinin önüne geldiğimizde hızlı bir şekilde el frenini çekti ve yanıma gelerek beni arabadan çıkarttı. Kolumu tutup beni sürüklerken, nasıl ıktıysam şimdi de öyle giriyordum bu eve. Bir şeyler diyecek gibi oldum ama "Kapa eneni!" diyerek hırladığında, "Kendim yürüyebilirim!" diye karşı çıktım ama yine de beni üst kata sürüklemesine engel olamadım.

Arkamızdan koşarak gelen Mete, "Kuzey!" diye bağırdı. Kuzey ani bir şekilde durarak Mete'ye döndü.

"Kuzey, yapma!" diye uyardı Mete onu. Olacaklardan korktuğu besbelliydi. Sesli bir şekilde yutkunurken ben de korkmaya başlamıştım.

Kuzey kolumu bıraktı ve tamamen Mete'ye döndü. Merdivenlerin tepesinden tam dibinde duran Mete'ye bakıyordu. "Yapma, Kuzey," dedi Mete. "Bu kızı bir yere yerleştirelim, güvende olur. Bırakalım. Anlatamıyoruz, bari bırakalım. Uzak olsun her şeyden!"

Kuzey belindeki silahı çıkartarak Mete'ye doğrulttu. Merdivenleri  yle büyük bir hızda indi ki onu takip etmekte zorlanmıştım. Kuzey, Mete'nin boğazına yapıştı ve onu duvara yapıştırdı.

"Sen kim oluyorsun da benim işlerime karışıyorsun? Sen ne zamandan beri benim yerime kararlar alıyorsun?"

Mete büyük bir mağrurlukla bakışlarını yere indirirken, içeriye giren İmge bir çığlık attı. Ancak iki adam da bunu umursamış değillerdi.

Mete canının tehlikede olmasını bile umursamıyordu. Kafasını kaldırıp Kuzey'in gözlerinin içine baktı. "Yanlış yapıyorsun..."

"Yanlış mı?" Kuzey öyle yüksek perdeden bağırdı ki kulaklarımı kapama ihtiyacı hissettim. Kuzey sol elindeki silahı bana doğrultup beni işaret ederken nefesimi tuttum. "Sence bu kız, bu olayların dışında mı? Ben bıraksam ne olacak?"

"Hiç öğrenmemesi daha iyi belki de. İşleri bok ediyorsun. Bırak, sonsuza kadar uzak kalsın!"

"Neden? Neyi öğrenmemem gerekiyor?" diye sormak istiyordum ama bir şey boğazıma oturmuş gibiydi sanki. Buz dağının görünmeyen yüzeyi ne kadar büyüktü? Ne vardı bu işin içinde? İliklerime kadar titrediğimi hissettim ve baştan ayağa ürperdim.

Kuzey sanki mümkünmüş gibi daha da sinirlendi ve yüzü sinirle kasıldı. "Mete," dedi soluk soluğa. "Bir daha benim işime burnunu sokma! Sakın bir daha bana ne yapacağımı söyleme!"

Mete sesini çıkarmayınca Kuzey bana doğru geldi ve kolumdan tutarak beni çalışma odasına soktu. Üzerindeki ceke ti bir hamlede çıkardı ve düzgünce bir yere astı. Koltuğuna oturdu ve kendine hemen bir sigara yaktı. Sakinliğinin altından ne çıkacağını kestiremediğimden öylece ona baktım.

"Birincisi!" dedi sakinlikten uzak bir sesle. "Benimle bir daha ASLA böyle konuşmayacaksın Beste ve bu uyarıyı bir daha yapmayacağım. Bana adamlığımı öğretmeye sakın kalkışma."

"Benim ileri gitmememi istiyorsan sen de kendi konuşmalarına dikkat edeceksin! Benim 'kadınlığıma' söz edip, kendine 'adam' dedirtmeye zorlayarak olmaz bu iş!"

"BESTE!" diye uluduğunda bir adım geriledim. Yerinden hızla kalktı ve çenemi tuttu.

Elini ittirdiğimde dengemi kaybederek arkamdaki koltuğa düştüm. Yerine geçip otururken, vahşi bakışları üstümde dolanıyordu.

"Şiddet uygulayarak mı bastırmaya çalışıyorsun beni?" diye sordum.

"Sen kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? Senin karşında kim olduğunu biliyor musun sen? Değil senin söylediklerin, şu kelimelerin bir tanesini bile söyleyen bir başkasını çoktan öldürmüştüm ben!"

Hız kesmeden devam etti. "İkincisi, o adam ölmeyecek. Sandığının aksine ego kasan, emrinde çalışan herkesi tek hatasıyla harcayan biri değilim ben. Avlamam gereken pürüzler dışında kimseye dokunmuyorum. Senin gibi kendini bilmez bir kızın söylediklerinden dolayı kimsenin canını almam!"

"Ne için alırsın o canları?"

"Orası seni ilgilendirmez."

Öyle hızlı ve net söylemişti ki bunu ısrar edemeyeceğime emindim. "Bu senin katil olduğun gerçeğini değiştirmiyor ama!"

"Asıl katil ben değilimdir belki!" Durdu ve derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Sigarasının son dumanını da içine çekerek ucunu tablada ezdi.

Sesimi çıkarmadan öylece yere baktım. Demek istediklerini anlayamıyordum ve kendimi gerçekten çok bitkin hissetmeye başlamıştım.

"Bak," dedim Kuzey'e biraz daha ılımlı bir ses tonuyla. "Burada kalıp seninle birlikte savaşacağımı söyledim, sana karşı savaşacağımı değil."

"O zaman ona göre hareket edeceksin."

"Zaten ona göre hareket ediyordum! Bunu başka türlü nasıl yapmamı bekliyordun ki? Birden İmge'yi yollayarak neden her şeyi berbat ettin? Adamın nasıl bir tip olduğunu benden daha iyi biliyordun, bunun için de beni uyarmadın mı zaten?"

Kuzey'den cevap gelmeyince devam ettim. "Ama sana gerçekten yardımcı olabilmem için bana her şeyi anlatman gerek. Beni bıraksan bile olayların içinde olacağım ne anlama geliyor? Bilmeliyim bunu!"

Sandalyesini çevirdi ve gözlerini camdan dışarı dikti. Bir şeyler söylemesini bekledim ama hiç konuşmadan ayağa kalktı. Öylece durup bakışlarını bana dikti. Sonunda konuşmaya karar verdi.

"Anlatacak bir şey yok. İkimizin yolu farklı," dedi Kuzey sakinçe. "Ortak tek amacımız Atakan'ı bulmak ve bu işte bana yardım etmek zorundasın."

"Zorunda değilim ama bunu ben de istiyorum diyelim."

"Zorundasın çünkü Bilge sandığın gibi güvende olmaya bilir!"

"Güvende olmayabilir derken?"

"Sana başka bir şey söylemeyeceğim. Bu benim meselem. Ablana tekrar kavuşmak istiyorsan çok geç olmadan Atakan'ı bulmalıyız."

"Lanet olsun!" dedim öfkeyle. İçime sığmayan endişelerim gözlerimden sızarken, ağlamamı engellemeye çalıştım. Sakinleşmeye çalışırken, Kuzey sesini çıkarmadan sigarasını içmeye devam ediyordu. Kendimi berbat hissediyordum. Bit-

Aylem Güngördü

kindim, yorulmuştum, yaşadıklarım ağır gelmeye başlamıştı bile. Ama pes etmeyecektim. Asla.

“Bir şey  ğrenebildin mi? Anlat!” Sesi otoriterdi ve düşüncelerini anlamak mümkün değildi.

“Tablolara ilgili bir adam, bir koleksiyoner.” Hafifçe  k-sürdüm ve her detayı hatırlamaya çalıştım.

“Devam et.” diye buyurdu Kuzey.

“Haftaya büyük bir i e gireceklerini söyledi, Atakan’ın kimliklerini sakladığını... Senden söz ediyorlardı, senin onları bulamayacağından bahsettiler. Ve ‘bu sefer’ onlara engel olamayacakmışsın.”

“Yeri söyledi mi?”

“Hayır, onu konuşturmaya  alıırken yanındaki, soyadı-nın Aslan olduğunu öğrendiğim adam, benden   phelendi.”

“Aslan mı? Emin misin?”

“E, evet. Minik aslanım diyordu hatta o adama.”

Kuzey’in ellerini yumruk yaptığını gördüğümde iyi bir detay yakaladığımı anlamıştım.

“Güzel...” dedi mırıldanarak.

Rahatsızca yerimde kımıldadım. İşlerin daha yeni başla-dığının farkındaydım ve ne kadarında rol alacağımı bilme-mek beni rahatsız ediyordu.

“Hiç sevgilin oldu mu?” diye sordu birdenbire. Sorusu afallamama sebep olmuştu.

“Olmadı.”

“Neden?”

“Nedeni beni ilgilendirir. Oturup aşk hayatımı konuşma-nın bir faydası olacağını sanmıyorum ayrıca.”

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Ace-miliğinden belli oluyordu zaten.”

O an sinirden kızardığıma emindim. "Senin kadınlarına benzemem ben!" dedim burnumu havaya kaldırarak. Mert belli ki Kuzey'in kadınlarını daha önce çokça görmüştü. Beni de onlardan biri sandığında hiç şaşırmışa benzemiyordu. Diğerlerini de böyle sahipleniyor muydu? Mert, Kuzey'in kadını olmama şaşırmamıştı ama Kuzey'in beni korumasına şaşırmıştı. Âşık olup olmadığını sormuştu ama karşımdaki buzdan kralın aşkı tadabilecek bir kalbi olduğunu hiç sanmıyordum.

"Benzemediğini biliyorum," dedi oldukça ciddi bir şekilde. En azından o da böyle düşündüğü için memnun olmuştum.

"Sen bilmece gibisin."

Bunu duyduğumda ne tepki vereceğimi bilemedim ve gözlerimi kaçırdım, kaçırmamış olmayı dileyerek. Gittikçe ona çekildiğimi hissediyordum ve bu fikirden nefret ediyordum. Beni bu kadar yaralayan, yıpratın, zorla alıkoyan bir adama nasıl böyle çekilebilirdim?

Bana doğru yaklaştı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Peki ya ailen?"

"Ailem hakkında konuşmak istemiyorum." Bakışları pek ikna olmasa da yorum yapmadı.

"Yapma!" dedim sinirle. "Beni zaten araştırmış olmalısın."

"Araştırdım."

"O zaman aileme ne olduğunu zaten biliyorsundur!"

Masasına yarım bir şekilde oturarak kollarını önünde bağladı. "Biliyorum." Bakışlarındaki bir şey beni rahatsız etti. Kuzey'in ailemle bir bağlantısı olmasının imkânı yoktu ama yine de ailemin olmadığını biliyor olması çok şaşırılacak bir şey değildi. Bakışları ifadesiz değildi bu sefer. İsteddiği za-

man kendini kapatmasını çok iyi bilse de istediği zaman gayet okunabilirdi yüzü. Hüzünle karışık bir ifade gözlerinde dans ederken bu konuda konuşmak istemediğimden susmayı tercih ettim ve ayağa kalkarak odama gitmeye hazırlandım. Düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Üzerimdekilerden kurtulup sıcak bir duş almak istiyordum. Küvetin içinde uzanmak ve bedenimle birlikte ruhumdaki kirlerin de akıp gitmesini sağlamak... Çaktırmadan kitaplıktaki kitaplara göz gezdirdim. Sun Zi'nin Savaş Sanatı kitabı gözüme çarptığında doğruca ona gittim. Ayağa kalkarak kitabı aldım.

"Bunu ödünç alabilir miyim?"

Kaşları havalanırken birkaç saniye düşündüğünü görebiliyordum.

"Bu evde artık bir misafir olmadığımı göre... Herhâlde birkaç ayrıcalığım vardır? Duş alırken biraz kitap okumak gibi?"

Kaşları havalansa da bir yorum yapmadı. Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarına uğrar gibi oldu ama hemen yok oldu. "İstediğin zaman buradan gelip kitap alabilirsin, Beste. Gideceğimiz her evde olan her kitaplıktan."

"Sahi mi, şimdi birdenbire bana iyi davranmaya mı karar verdin?"

"Tamamen kötü olmadığımı görmek seni şaşırttı mı?"

Yorum yapmak yerine duymazlıktan gelerek, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Gerçekten ona teşekkür etmiş miydim? Kapıyı ardımdan kapatırken kafamdaki düşünceler ayakta zıplıyorlardı. Daha demin birbirimize etmediğimiz hakaret kalmamışken birden ne oluyordu böyle? Birbirimizle çelişiyor, beraber dengesizleşiyor, bu dengesizlikten bir uyum yaratıyorduk. Ona yaklaştığım her an kendi benliğimden uzaklaşıyor gibi hissediyordum. Düşüncelerim tamamen ele geçirilmiş, mantıktan uzak bir trans hâlini alıyor gibiydiler.

Odamdaki küveti sıcak suyla kapladım ve içine biraz köpük döktüm. Banyoda yok yoktu, İmge duş için alınan malzemeleri bir kutuyla beraber buraya koymuştu. Kutunun içini karıştırmakta bir sakınca görmedim. Bulduğum birkaç spa tabletini de suyun içine attım. Daha doğrusu ilginç gördüğüm ne varsa kullanışını okuduktan sonra küvete atıyordum. Minik banyo toplarını, bulduğum küçük çiçek yağı şişelerini suya atıyordum. Sonunda gökkuşağı renkli banyo köpükleri elde ettiğimde acınası bir şekilde güldüm.

Kıyafetlerimi çıkartıp kendimi ılık suya bıraktım ve başımı küvet yastığına koyarak kitabın rastgele bir sayfasını açtım.

"Sun Zi der ki:" diye başlıyordu... "Eskilerin iyi savaşçıları önce yenilmezliği sağlar, ondan sonra düşmanın yenilebilirliğine bakardı. Baş edilemezlik kendimize, baş edilebilirlik düşmana bağlıdır. Bu nedenle iyi bir savaşçı yenilgiye uğratılamayacağı koşulları yaratabilir ama düşmanı yenilgiye uğratabilecek koşulları yaratamaz."

Kuzey Bozkurt yenilmezdi. Bunu biliyordum. Nasıl yenilmeyeceğini, ne istediğini, ne yaptığını biliyordu. Eninde sonunda zafer kazanacağından adım gibi emindim. İstedikini elde edecekti.

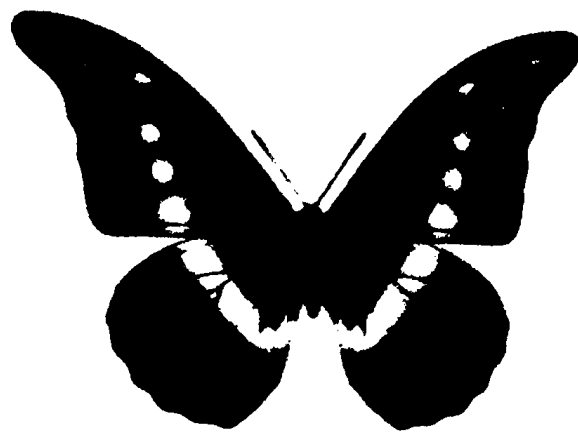
Düşmanla nasıl savaşılacağını biliyordu ama kendiyle nasıl savaşacağını bilmiyordu. Her an kendisiyle bir savaştaydı sanki. İçindeki kötülüğün iyilikle çarpıştığını, daima karanlığın galip geldiğini görebiliyordum. Kendisiyle savaşmaması gerektiğini bilmiyordu zira insanın yenemeyeceği tek savaş kendisiyle olanıydı.

Kapımın birkaç kere tıklatılmasıyla, köpükten görünmeyen bedenimi istemsizce kapatma ihtiyacına girdim ancak içeri giren olmadı. Merakla havlumu üstüme doladım ve banyo kapısını açtım. Kimse yoktu ancak tam kapatmak üzereyken fark edebildim kapının önündeki şeyleri...

Bir şarap şişesi, kadehi ve yanında kulaklıklarıyla birlikte bir CD çalar duruyordu. Dudaklarımda beliren bir gülümseme miydi? Kuzey bana acımış mıydı, yoksa bugün bana fazla yüklenmiş olduğunu anlayıp vicdan mı yapmıştı? Yerdeki elime aldım ve ağzı açılmış şarap şişesinden kadehime doldurdum. CD çalarımın play tuşuna bastım ve müzik kulağıma doldu. Max Richter'in "on the nature of daylight" ruhumu dolarken o an anladım.

~~Ölümce, sessiz bir karanlığa davet ederken beni, huzur bulmamı istiyordu aynı zamanda Kuzey. Ve ben, onun karanlığındaki tek gün ışığıydım. Kendine bile itiraf edemedi-~~

(Bölüm için müzik önerisi: Max Richter / on the nature of daylight.)

13. BÖLÜM

"KIRMIZI"

Gözlerimi araladığımda titrediğimi hissettim. Suyun içinde kaç saat durduğuma dair bir fikrim yoktu ama şimdi, bütün köpükler gitmiş, sıcak su içimi titretecek kadar soğumuştur. CD çaların düşen kulaklığından hâlâ çalmakta olan parçaların boğuk melodisini duyabiliyordum. Kapatma tuşuna bastım ve derhâl sudan çıkarak bornoza sarındım. Çok fazla suda kalmaktan dolayı bütün parmaklarımın büzüşmüş olduğunu görebiliyordum. Odama geçerken pencereden içeri giren gün ışığı yeni sabah olduğunu gösteriyordu.

Kıyafetlerimi üstüme giyindim ama uykum yoktu. Saçlarımı bir dağınık topuz yaparak mutfığı bulmaya karar verdim. Şu an ihtiyacım olan tek şey bir filtre kahveydi. Sütsüz ve şekersiz.

Evden ses çıkmıyordu. Etrafımızın bir sürü adamla çevrildiğini ve evin yüksek bir güvenlikle korunduğunu biliyordum ama diğer ev gibi dışındaki insanların hiçbiri bu eve girmiyordu.

Kapıyı aralarken, bir ayak sesi duyduğumu sandım ama öyle belirsiz bir sestir ki ne olduğunu anlayamamıştım. Arkamı döner dönmez bir kurt köpeğini karşımda bulmayı beklemiyordum.

Karşımda bir *Sibirya Husky* cinsi olduğunu tahmin ettiğim gerçekten çok büyük bir kurt köpeği duruyordu. Bir gözü kahverengi, diğer gözü maviydi. Köpeklerden korkmazdım ama karşımdaki bu iri hayvanın beni nasıl algılayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Köpek dikkatli bakışlarını üzerime kilitledi ve hırlamaya başladı. Birden odama girersem üstüme atlayacağını düşündüğümden onu sakinleştirmek istiyordum.

“Tamam.” dedim hafif bir ses tonuyla. “Sadece yanından geçip gideceğim...”

İri, badem gözlerini gözlerime kenetlemiş ve hiç etkileniyor gibi gözükmüyordu. Siyah beyaz olan tüyleri iyice kabardı ve h rlayarak bana doğru tehlikeli bir adım daha attı.

Yanımdaki boş odaya doğru hızlı bir hamle yapt ğımda o da atağa geçti ve üzerime doğru atıldı. O kadar güçlü ve büyüktü ki dengemi kaybettim ve sırtüstü köpeklerle birlikte yere yuvarlandım.

O sırada Kuzey’in kırbaç gibi şaklayan sesi tüm koridoru doldurdu.

“Jim!”

Jim, dilini dışarı çıkardı ve hızla Kuzey’in yanına gitti. Bense hemen toparlanarak kendimi sakinleştirmekle uğraşıyordum. Köpek, Kuzey’in bacaklarının etrafında turlar atarken bana olan ilgisini tamamen kaybetmişti.

“İyi misin?” Kuzey belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu ama ben kıyafetime yapışan tüyleri temizlemekle meşguldüm.

“Hayır!” Sesim olması gerektiğinden fazla çıkmıştı ama sinirlerim tepemdeydi doğrusu. “Bu iri, vahşi, tüylü, dizginlenemez kocaman şey üstüme atılıp beni öldürmeye çalışmasa daha iyi olabilirdim belki!”

Kuzey başucumda dikilirken, onun ayaklarının dibinde yatan köpeğin gözleri sanki ne dediğimi anlamış gibi kısıldı ve bana küçümser, sinirli bir bakış fırlattı.

"Anlaşılan bu evde gördüğüm her şey en az bir kere beni korkutmaya çalışıyor!"

Kuzey'in kaşları havalandırırken eğlendiğini hissedebiliyordum. "Jim seni korkutacak en son şey olabilir. O, bir kediden bile korkar."

Şimdi Jim sanki anlamış gibi gözlerini devirmiş, büyük bir triple Kuzey'e arkasını dönmüştü ve kös kös önüne bakıyordu.

"Bir de alıngandır tabii. Bu evin bekçiliğini yapıyor ama eh, en azından dışarıdan korkunç duruyor."

Kuzey'i ilk defa bir şeyler hakkında bu kadar sıcak konuşurken görmüştüm. Jim'e bakışları bile oldukça sıcaktı. Onda ki bu yeni yönü fark ettiğimde bakışlarım değişmiş olacaktı ki Kuzey'in tebessümü dudaklarında dondu ve kendini eski hâline bürüdü.

"Sabahın yedisinde niye ayaktasın sen?"

"İnsanın temel fizyolojik ihtiyaçları arasında yiyecek ve su en başta geliyor. Ondan olabilir mi? Bunu anlamam için daha kaç kere tekrar edeceğim?"

"Mutfak ikinci katta." Bu sırada Jim de mutfak kelimesini duyduğunda kuyruğunu sallamayı ihmal etmemişti.

Ben mutfağa doğru ilerlerken, Kuzey'in de peşimden geldiğini fark ettim.

"Niye peşimden geliyorsun?" dedim sinirlenerek.

"O fizyolojik ihtiyaçlar senin kadar benim için de geçerli. Sadece acıktım."

İnanılmaz büyük bir mutfağa girdiğimizde, ilk uzandığı şey yerde duran kocaman bir köpek maması paketi idi. Dudaklarıma istemsizce bir gülümseme ulaşırken, ne düşündüğümü anladığımı biliyordum. Sinirlenerek, "Jim!" diye bağırdı ve köpek mamasını önündeki tasa boşalttı.

"Sakin haddini aşayım deme!" dedi sertçe ve homurdanarak elindeki kupaya sıcak bir kahve doldurdu.

Kendime bir sandviç hazırladım ve kahvemden bir yudum aldım.

Biliyor musun, hiç sana benzemiyor..." dedim Jim'i işaret ederek.

Sahibi ben değilim çünkü. Hayvanlar sahibine benzer." Ses tonu daha fazla yorum yapmak istemediğini belirtircesine soğuktu.

Daha fazla kurcalamak istemediğime karar verip yemeğime odaklandım.

"Sırada ne var?" dediğimde düşüncelerini bölmekte zorlandı ve birkaç saniye sonra kafasını çevirdi.

"Bir sanat galerisi," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Şu minik Aslan denilen adamın, sandığımızdan daha da büyük bir rolü var bu işte."

"Bu işte derken? Tam olarak..."

O sırada keskin bir patinaj sesi kulaklarıma dolduğunda şaşkınlıkla Kuzey'e baktım. Birileri gelmişti.

"Sen devam et," dedi ve bir ok gibi fırlayarak mutfaktan çıktı. Merakıma yenilerek peşinden gittim ve aşağıya indim. Bir kadın ve iki adam kapının eşiğinde dikiliyordu. Kadın bana ters bir bakış attı ve beni tepeden tırnağa inceledi. Sabahın yedi buçuğu olmasına rağmen, saçları ve makyajı az önce kuaförden çıkmışçasına özenliydi.

Hemen yanındaki deri ceketli, aynı yaşlarda olduğumuzu tahmin ettiğim adam siyah camlı gözlüklerini çıkararak bana baktı. "Kız bu mu?"

"Bir şeye benzemiyor," dedi kadın. "Fazlasıyla cılız ve çocuksu."

"Aslında..." dedi adam yanıma kadar gelerek. O sırada gözündeki klasik model, siyah Ray-Ban gözlüğü çıkardı ve beni inceledi. "Masum bir güzelliği var. Bu işi başarabilir."

Kadın şuh bir kahkaha fırlattı. "Tek kelimeyle gösterişsiz desene sen şuna. Ben hâlâ bu işi ben hallederim diyorum ama tehlikeli buluyorsunuz."

Kuzey kapıyı sertçe kapattığında dönüp Kuzey'e baktılar. Bakışlarım Kuzey'in hemen yanında duran orta yaşlı adama takıldı. Kadınlı yanımdaki adam yirmili yaşlarında olmalıydılar ama adam en az kırk beş ya da elli yaşlarındaydı.

"İçeri geçin!" dedi Kuzey emreder bir tonda. Kadın yanımdan geçerken buz gibi soğuk gözlerle bana ters bir bakış fırlattı ve hemen odamın karşısındaki salona girdiler. O sırada Mete ve İmge de merdivenlerden indiler ve hiç konuşmadan içeri geçtiler. Bense kaskatı orada dikilmeye devam ediyordum. O salonda istendiğimden emin değildim. Kuzey'in bana bakışını görmezden gelerek odama yöneldim.

"Nereye?"

"Nereye derken? Misafirlerine çay, kahve ikramında bulunacağımı düşünmüyorsun herhâlde?"

"Bu iş en az benim kadar seni de ilgilendiriyor."

Hiçbir şey demeden salona girdiğinde ben de peşinden girdim ve köşedeki koltuğun üstüne tünedim. Kim olduklarına ve ne için geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kuzey," dedi kadın. "Atakan'ın en son Arnavutluk'ta küçük bir köyde olduğuna dair bir bilgi almıştık biliyorsun ki. Sürekli yer değiştirmesi onu bulmamızı imkânsız hâle getiriyor."

"Kapa çeneni!" dedi Kuzey. Havada uçuşan gerginlik bir toz bulutu gibi etrafa yayıldı. "Sana bir şey sorduğumu hatırlamıyorum."

Mete'nin elindeki dosyayı eline alıp araladı. "Arnavutluk, Karadağ ve Kosova'da yer değiştirerek saklandığını zaten tespit eden ben değil miyim?"

Kimseden ses çıkmadı. "Atakan'ı bu şekilde aramayı öneren sen değil misin, Sarp?"

"Evet," dedi deri ceketli adam. "Deminki alaycı tavrından eser kalmamıştı."

"Bu konuda ne yaptın peki?"

"Hâlâ aradığımı biliyorsun."

"Bu adam haftaya büyük bir işe giriyor. Sanırım diğer kız da işin içinde olacak."

Gözler bana döndüğünde afallamıştım. "Diğer kız derken? Bilge'den mi bahsediyorsun?" diye sordum Kuzey'e. "Bilge nasıl bir işe giriyor olabilir?"

"Rızasıyla girmediğine emin olabilirsiniz." Bu cümle Mete'den gelmişti.

Adının Sarp olduğunu öğrendiğim deri ceketli adam hiç konuşmayan yaşlı adama baktı. Yorum yapmadan öylece dinlemeye devam ediyordu. Sonunda "Polisle görüştünüz mü?" dedi.

"Hayır, şimdilik polise bunu bildirmemiz olanaksız."

"Bilge'nin bu durumla ne ilgisi var?" diye sordum daha yüksek bir sesle. Kimsenin bana hiçbir şey anlatmıyor oluşundan çok sıkılmıştım. "Ne iş dönüyor? Atakan ablamla ne yapıyor, söylesene!"

"Onu..."

"Kapa çeneni, Dolunay!" Kuzey hiddetle kadının karşısına dikildi. "Seni uyarmıştım!"

"Kuzey," dedi yaşlı olan. "Bu şekilde bir yere varamayız."

"Otur, Kenan!" dedi Kuzey adama ters bir bakış fırlatarak. "Sürekli aynı şeylerin üzerinden geiz gerekiyorsa

bunu baş başa halledin. Yarın geceki olaya konsantre olmayı-
lıyız."

"Bir saniye ya!" dedim hiddetle. "Cidden mi? Atakan'ın
ablamlarla ne yapacağını bana söylemeyecek misiniz?"

İmge ilk kez konuştu. "Şimdilik bunu ne kadar az kişi bi-
lirse o kadar iyi, Beste."

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye çıkıştım.

"Burada ne için durduğunu unutma. Bu meselelere de
burnunu sokma!" dedi Mete katı bir sesle. "Ablanı bulmaya
odaklan."

"Hiçbir şey bilmeden bir şeyler yapmamı beklemeniz çok
saçma! Sanat galerisinde ne yapacağım, Kuzey? Şimdi yine
tablo meraklısı hangi manyağın altına girmeye çalışacağımı
söyler misin? Bu şekilde ne yaptığımızı açıklar mısın bana?
Bunun ablamı bulmakla ne ilgisi var ki?"

Kuzey'in cevabını bile beklemeden odadan çıktım ve dış
kapıya doğru yöneldim. Niyetim kaçmak değildi ama sadece
biraz uzaklaşmak istiyordum. İçimdeki öfkeyi, merakı, kay-
bolmuşluğu, nefreti koşmakla boşaltmak, tüm enerjimi bu şe-
kilde doğaya akıtmak istiyordum.

Kapıda bekleyen adamlar beni görünce hareketlendiler
ama bir anda durdular. Arkamda Kuzey'in kapıda dikildi-
ğini biliyordum. Peşimden geleceğini düşünmüştüm ama
onun yerine uzun bir ıslık çaldığında Jim'in de yanımda koş-
turduğunu gördüm. Ormanın içinde istediğim yere koştum.
Kaybolmaktan korkmuyordum zaten. Peşimden bir an olsun
ayrılmayan Jim'in beni eve geri götüreceğinden hiç şüphem
yoktu.

Eve geri geldiğimde, Jim'in de benim de koştuktan hâ-
limiz kalmamıştı. Köpeğin oldukça dost canlısı olması biraz
moral bulmamı sağlamıştı. Yaşlıydı ama hâlâ ataktı ve sevinç
doluydu.

Aylem Güngördü

Eve girdiğimde ortalıkta kimse yoktu. Saatlerdir dışarıdaydım ve öğlen sicağı içimi kavurmuştu. Mutfağa su içmeye çıktığımda adının Dolunay olduğunu anımsadığım kadın orada dikiliyor ve kendine bir çeşit detoks içeceği hazırlıyordu.

Ona ters bir bakış fırlatarak su içtim.

“Şanslısın,” dedi yeşil bir sıvıyı dudaklarına götürürken.

“Pardon?”

“Kuzey’in daha önce hiçbir kadını sahiplendiğini işitmemiştim. Yerin belliydi aslında ama yanında tutmayı tercih ediyor...”

“Ne diyorsun ya sen?” diyerek tersledim onu.

“Dolunay!”

Kuzey’in sesi bir forma dönüşebilseydi onu silah olup öldürebilirdi.

Dolunay hızla mutfağı terk ederken Kuzey de, “Odama!” dedi ve hemen Dolunay’ın arkasından çıktı.

Birkaç bardak daha su içip Kuzey’in çalışma odasına gittim. İçeri girdiğimde her zamanki gibi sigara içiyordu.

“Bugün sana verdiğim bu iznin bir tekrarı daha olmayacak. Başını alıp istediğin zaman evden dışarı çıkamazsın.”

“Hâlâ tutsağım çünkü!”

“Hayır, tehlikedesin çünkü! Hepimiz tehlikedeyiz ve bu işe bulaştığımızdan beri ölümle randevulaşıyoruz, anlıyor musun?”

“Ne tür bir işe bulaştığımız hakkında tek bir fikrim olmasından kaynaklıyor olabilir mi bu rahatlığım?”

“Aptal değilsin, herhâlde evcilik oynamadığımızı biliyorsun. Silahlarla çay partisi mi veriyoruz? O adamlar evi tararken orada değil miydin sen de?”

Sustum. Sessizliğim çığ gibi büyürken, orada durup öylece ona bakmaya devam ettim.

"Bunu öğrendiğin anda, çok daha büyük bir tehlike içrisine girersin. Bilmemen daha iyi. Sadece Bilge'yi bulmaya odaklan."

"Tamam," dedim sonunda pes ederek. "Ne bu sanat galerisi işi?"

"Bu gece İstanbul'un bir semtinde, sosyeteden önemli bir ismin sanat galerisi açılışı olacak. Bu namıdiğer minik Aslan'ın -Kutay Aslan- kardeşi, Cahit Aslan'ın sanat galerisi."

"Kutay'ın orada olmayacağı ne malum?"

"Orada olmayacak," dedi Kuzey. "Sürpriz bir şekilde gelirse Dolunay oradan çıkmanı sağlayacak ki zaten seni götüren de o olacak. Bizim gelmemiz, özellikle benim, çok tehlikeli olur. Eğer Kutay bir şekilde gelmeye karar verirse seni görmeden ayrılmış olacaksın oradan. Kendini Cahit'e Beste olarak tanıtmayacaksın. İsmi Duygu Gelinçek. Bu da sahte kimliğin."

Üzerinde fotoğrafım olan sahte kimliğimi alırken, bu fotoğrafa nasıl ulaştıklarına şaşırmamıştım. "Evimi karıştırmışsın."

"Eee?"

"Hırsız gibi alacağınıza izin alsaydınız keşke. Ayrıca gitmişken belki ben de birkaç eşyayı alabilirdim."

"Sana her şeyin yenisini aldım zaten. İhtiyacın olan her şeyi de alabilirim."

"Senin bana bir şeyler almanı isteyen kim?"

"Durup dururken hurçınlaşmana gerek yok minik kelebek, sakın ol." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir liste yap, ne istiyorsan yeni evine getirteceğim."

"İstemiyorum. Kimse elini benim eşyalarım sürmesin bir daha."

Aylem Gungordu

Her neyse demek istercesine elini kaldırdı.

Gözlerimi devirdim.

Yine ağzından laf mı alacağım?"

Havır dedi Kuzey bu sefer. "Eğer bir şekilde bilgi alabilirsen tabii bu çok şanslı bir durum olurdu ancak pek sanmıyorum. O kadar travmatik bir insan ki sana hemen öteceğini hiç sanmam. Ancak zayıf halka da o, istediğimiz şeyi bize vermesi için onunla bağ kurmalısın. Yani senden istediğim şey. Cahit'in sana âşık olmasını sağlamak."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Bir şekilde onu kendime âşık edip aynı zamanda nasıl Kutay'a görünmeyeceğim? Sen birine âşık olsan onu kardeşinle tanıştırmaz mıydın?"

Sorum onu rahatsız etmiş benziyordu. Yerinde rahatsızca kımuldandı.

"Çünkü Cahit ve Kutay'ın araları yakın bir zamanda açıldı. Mert yüzünden. O yüzden seni istese de tanıştıramaz. Tanıdığın tüm insanları, onun evinde çevresinde gördüğün herkesi, tüm isimleri bana bildirmeni istiyorum. Tüm evini karıştıracak, her bulduğun şeyi bana anlatacaksın."

"Ben... Bana âşık olmasını nasıl sağlayabilirim ki?"

"Bunu çok fazla dert etmene gerek yok bence."

"Âşık etmek için ne kadar bir sürem var?"

"Çok fazla vaktimiz yok. Yine de bir iki ayın yeterli olacağını düşünüyorum. Bu gece bu evden ayrılıyorsun, İstanbul'da Beyoğlu'nda 1+1 bir daire ayarladık sana. Ailenden kalan parayla geçindiğini söyle, ne iş yaptığını sorarsa. Ya da eski mesleğini, kitap editörü olduğunu söyleyebilirsin. Komşuların yok, apartman zaten benim. Göze çarpmaması açısından, adamlarım komşu rolünü üstlenecekler. Gece gündüz korunacaksın. Kafana göre asla dışarı çıkmayacaksın. Sadece Cahit'in eve girmesine izin vereceksin. Ev o içeriye girdiği zaman gizli kameralarla gözetleniyor olacak. Yalnızken sistemi

kapatabilirsin. Ayrıca acil çağrı butonu olacak evin her bölümünde. Kendini tehlikede hissettiğin her an buna basabilirsin. Tabii ki bunlar görünebilir yerlerde değil, ustaca gizlendi. Asla şüphelenmeyecek.

Bir de telefon ayarladım sana. Sadece ve sadece benimle ve Cahit'le haberleşmek amacıyla kullanacaksın. Sürekli açık olacak, nerede olduğun, kimle ne konuştuğun tamamen izlenip dinlenecek, Beste. O yüzden uyarıyorum, sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma. Kutay Aslan bu işin en önemli isimlerinden biri, Mert'in yanındaki minik koruma rolü onun kamuflajı sadece. Kendisine isimle hitap ettirmez. Mert sadece piyundu. Senin yanında konuşarak hayatının aptallığını yaptı. Kutay bunu biliyor, o yüzden Cahit'i takip ettiriyor bile olabilir. Bir şekilde önlem almaya çalışacak. Seni tanıyabilir. Bir şeyden işkillendiğinde akıllı davranman gerekiyor. Çok dikkatli olmalısın. Riskli bir işe giriyoruz, şanslıysak Kutay'ın gizli ininin yerini öğrenebiliriz."

Masadan bir sigara aldım ve ucunu yaktım. Dumanını içime doğru çekerken bozulan sinirlerime iyi gelmesini umuyordum.

"Bir anlık sinirle polise gitmek gibi bir aptallık yapayım deme. Her şeyi tehlikeye atarsın. Dahası bu adamların oyun oynamadıklarını çok iyi anla. Onlar için adam öldürmek nefes almak kadar doğal bir şey, bunu aklından çıkarma!"

"Peki ya âşık edemezsem?"

"Edeceksin."

"Sihirli bir değneğim yok benim. Kimsenin bana âşık olmasını bir anda sağlayamam. Her şey boşa gidebilir. Bir B planın olmalı."

"Benim her zaman bir B planım vardır."

Sigaramı dumanımı yüzüne doğru üfleyerek tablada ezdim. En azından yeni gelenlerle birlikte yaşamayacağıma se-

vinmiştim. Ayrıca Kuzey'in bana gerçekten güvenmeye başladığını görebiliyordum.

Yine de bir şeyler beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Beni sadece amaca götürecek bir piyon olarak kullanıyor olma fikri arada bir gelip zihnimi yokluyordu. Bu düşüncelerim versizdi çünkü ben de bir amaç uğruna bunları yapıyordum. Bilge'nin başına bir şey gelmeden Bilge'yi kurtarmak istiyordum. Kuzey belki de haklıydı, ne kadar az şey bilirim o kadar az hasarla çıkardım bu işin içinden. Bilge'yi de alıp kimsenin bizi bulamayacağı sakın bir sahil kasabasına yerleşmek istiyordum. Şu an ne yapıyordu, bilmiyordum. Uzun bir süredir sesini dahi duymamıştım ve bu beni gerçek manada mutsuz ediyordu. Öte yandan, Kuzey'in beni kolayca Mert'in, Cahit'in önüne atması bende rahatsız edici duygular oluşturunuyordu. Beni kıskanmıyordu. Dahası herkesin dediği gibi beni sahiplenmiyordu da. Ben sadece onu Atakan'a ulaştıracak bir piyondum ve benle işi bittiğinde bir daha beni düşünmeyecekti.

Kafamı dağıtmak için yeni gelenleri düşündüm tekrar. "Gelenler kim?"

"Sarp benim birlikte iş yaptığım bir dostum. O da en az benim kadar Atakan ve bağlantılarının bulunmasını istiyor... Ömrünü buna adanmış biri diyebilirim hatta. Dolunay da birkaç senedir onunla birlikte yaşıyor. Çocuk doktoru ama yeraltı dünyasıyla yakından ilgili biri. Kenan ise çok eski bir aile dostumdur. Büyükada'da bir balık lokantası işletiyor. Oğuz Karahanlı denilen ünlü bir armatörün babası sayesinde bu işe girmiş."

Bir sigara daha yaktı ve devam etti. "Bu evde gördüğün her insana güvenebilirsiniz."

"Ben kimseye güvenmiyorum."

"Şimdilik ben sana güveniyorum ve sakın bu güvenimi boşa çıkarma. Ve güvenecek birini arıyorsan, bu bizden başkası olmasın. Akşam yedide hazır ol."

"Tamam," dedim kapıya yönelerek. Ruhumdaki sıkıntılar taşarak yönelişimi görünmez bir duvar gibi durdurdu. Bu odadan çıktığım anda onu uzun zaman göremeyecek olabildim. Kendime hâkim olamayarak arkama döndüm ve ona baktım. Bana bakan gözlerinde bir anlam yakalamaya çalışıyordum. Ani bir hareketle önüme döndüm ve hızla merdivenlerden aşağı indim.

Saat tam yedide hazırdım, İmge yine bana yardım etmişti. Bu sefer uzun kırmızı ve göğüs dekoltesi epey abartılı bir elbise giymiştim. İmge uzun, dalgalı saçlarımı doğal hâline bırakmıştı ve güzel bir makyaj yapmıştı.

Bir sanat galerisi için fazla iddialı olduğumu düşünsem de İmge, adamın ilgisini çekmem için çarpıcı bir şeyler giyinmemi söylemişti. Bu sefer umursamıyordum çünkü gerçekten başarmak istiyordum. Beni Bilge'ye yakınlaştıracak her şeye vardım.

Dolunay'la birlikte gidecek olmam canımı sıkıyordu. Neyse ki farklı arabalarla gidecektik ve acil bir durum dışında göz kontağı bile kurmayacaktık.

İmge bana alıcı gözle bakıyordu. "Bence sadece Cahit'in değil, tüm erkeklerin gözleri kamaşacak."

"Neden bana iyi davranıyorsun?" diye sordum sözlerini dikkate almayarak. "Seni öldürmeye çalıştım."

"Hayır, çalışmadın." Yüzünde en ufak bir nefret ifadesi belirmedi. "Sen kaçmaya çalıştın. O sırada kullanabileceğin tek şey bendim. Zaten beni öldürmeye de hiç niyetin yoktu. Seni tanımaya başlıyorum, Beste..."

Yüzümde hafif bir tebessüm oluştu.

"Merak etme, kişisel algılamadım bunu." Elini önemsiz bir şeyden bahseder gibi salladı. "Ben hazır olduğumu Dolu-

Ayleni Camıgorddu

nav'a haber veriyim. Belli belirsiz gözlerini devirir gibi oldu ama bu yorum yapmadan dışarı çıktı. Ben de beklemek üzere odamdan çıkıp karşı odamdaki salona ilerledim. Çıtır çıtır yanan odunların çıkardığı huzurlu seslerin kaynağı olan şöminenin başına geçerek alevleri izlemeye koyuldum.

Birkaç dakika sonra ayak seslerini işittiğimde, Dolunay'ın geldiğini sanmıştım ama gelen Kuzey'di. Tamamen ona döndüğümde bakışlarının bütün vücudumda dolaşan bir elektrik akımı gibi dolandığını hissettim. Göğüslerimde biraz fazla mesai yaparak sonunda bakışlarını gözlerime sabitledi.

İnce dibime sokuldu ve gözlerini hiç ayırmadan bana baktı. Mavi harelerle çevrili simsiyah o büyüleyici gözler bana bir şev anlatıyorlardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Fazla güzelsin..." diye fısıldadığında nefesimi tuttum.

Elini kaldırdı ve yanağıma koydu. O kadar yumuşak bir hareketle okşadı ki sağ elindeki yüzüğün halkası belli belirsiz tenime dokundu. Bakışları dudaklarıma kaydığında vücut ısımın hızla yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Hazır mısın?" diyerek Dolunay salona girdiğinde, Kuzey yanağımdaki elini ağır bir şekilde çekti ve arkasına döndü. Dolunay üzerine limon yeşili bir ceket takım giymiş, sarı saçlarını özenle topuz yapmıştı.

"Evet," dedim sinirlerime hâkim olmaya çalışarak. Bir bana, bir de Kuzey'e bir kaşını kaldırmış olarak bakıyordu şimdi. Sonra gözü kıyafetime takıldı ve gözleri açılarak beni birkaç saniye inceledi. Sonra hayatında gördüğü en berbat şeymişim gibi ağzını büktü. "Böyle mi gideceksin yani?"

"Bir sakıncası mı var?"

İnci gibi bembeyaz dişleri ortaya serildi. "Dikkat et, Cahit sana değil, bana âşık olmasın da..."

"Bu kadar kıskanma, erken kırışırsın." Ufak bir tebessüm ederek yanından geçtim ve ceketimi üzerime geçirdim.

Kuzey, ben çıkmak üzereyken arkamdan geldi.

"Dikkatli ol, biz çok yakınlarda olacağız." Araba anahtarını bana uzattı. "Ev adresin ve telefonun arabada. Gideceğin yere navigasyon seni götürecekt."

"Tamam," dedim ve dışarıda beni bekleyen siyah bir *Range Rover* gördüm. Navigasyon yol haritasını gösteriyordu. Çilingöz'dan Beyoğlu'na kadar en iyi ihtimalle iki saat yolculuk gösteriyordu. Sağ koltukta duran adrese ve telefona baktım. Bilge'yi aramam mümkün müydü? Telefonunun açık olma ihtimali var mıydı? Ve bir şey daha vardı koltukta. Onu görünce düşüncelerim dağıldı. Cahit'in fotoğrafıydı bu. Sarışın, yakışıklı olmayan ortalama bir insandı. İnsan ona dışarıdan bakınca yeraltı dünyasıyla ilgili biri olduğunu kesinlikle düşünmezdi. Hatta sanatla uğraşan biri gibi bile durmuyordu. İnsanlar hakkında ilk bakışta nasıl ön yargılı hükümler verdiğimizizi düşününce ürperdim. İster istemez herkes yapıyordu bunu. Kafamızda bir resim çiziyor ve tanıdığımız o insanları o resme oturtuyorduk. Ancak gerçek şuydu ki kimseyi gerçekten görünüşüne göre tanıyamazdık.

Dolunay hızla kendi arabasını çalıştırıp önümden geçtiğinde onu takip etmeye koyuldum. Aradan geçen saatler sonunda gelmek istediğimiz yere varmıştık. Arabayı valeyeye verdim. Dolunay'ın nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu ama onun çoktan içeri girmiş olduğunu düşünüyordum. Girişte aranarak içeri alındım, ceketimi vestiyere teslim ettim ve müthiş bir kalabalığın içine düştüm. Burası sanırım kokteylin yapıldığı giriş salonuydu. Elime bir kokteyl alarak gözlerimle Cahit Aslan'ı taradım. Dün gece biraz şanslı bir şekilde Mert'i bulmuştum ama bu gece öyle olacak gibi durmuyordu.

İleride duran geniş kapıdan içeriye girdiğimde otantik bir sanat galerisiyle karşı karşıyaydım. İçerisi yine kalabalıktı ama geniş, bol ışıklı kokteyl salonunun aksine burası oldukça

loştı. Simsiyah duvarların üzerine çarpıcı resimler konuşlandırılmıştı. Yerlerin ve duvarların simsiyah oluşu, uzay boşluğunda havada süzülen resimler algısına kaptırıyordu insanı. Meşale şeklindeki spot ışıklar öyle doğru konumlandırılmıştı ki insanda düşme ya da önüne bakma ihtiyacı hissettirmiyor, hem de gizemli, etkileyici bir hava katıyordu ortama. Tavan alabildiğine uzundu ve dönen bir spiral şeklinde katları olduğu görülebiliyordu. Her kattan tablolar ışıldıyordu.

Biraz ilerleyerek resimlere göz attım. Resimlerin, tabloların yanı sıra spotların altında parlayan heykeller de göz kamaştırıyordu. Bir saat kadar gezinmeye devam ettim ama Cahit ortalarda gözükmüyordu. Belki de resimlerin arasında fazla zaman harcıyordum, onu kokteyl salonunda aramam daha doğru olabilirdi.

Bir an Dolunay'ın geçtiğini sandım ama kimse yoktu. Etrafıma bakınarak hızla yürümeye başladım ama bir ses beni durdurdu. Duvarların arasındaki bir tabloya bakıyor gibi yapıyordu. Dolunay'a kızgınlıkla baktım.

“Üst katta,” diye fısıldadı ve büyük bir ciddiyetle yoluna devam ederek eserleri incelemeye koyuldu. Biraz daha ilerleyerek kafamı yukarı kaldırdım ve onu elinde kadehle bir tabloya odaklandığını gördüm.

Merdivenleri bularak üst kata çıktım ve yakınında olan bir tabloyla ilgilendim. Onu görebiliyordum, beklediğimden de uzun boyluydu. Her şeyin kusursuzluğundan emin olmak ister gibi bir hâli vardı. Dikkatini çekmek için ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eninde sonunda yanımdan geçmesi gerekiyordu çünkü merdivenlerin orada duruyordum. Ona bakmamaya özen göstererek resimlere odaklanmaya karar verdim. Yanıma yaklaşıp, tam yanımdaki tabloya baktığında tereddütle bana baktığını görebiliyordum. Bir an için ona döndüm ve bakışlarımız çarpıştı. Önündeki tabloya kısa bir bakış attım ve sanki o orada hiç yokmuşçasına tabloyla ilgilendim. Tablodan çok benimle ilgilendiğinin far-

kındaydım, gözlerini benden alamıyor gibi duruyordu. Ama onun için kolay lokma olmamam gerekiyordu. Daha önce kimseyle flört etmemiştim ve bu işin nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca karşımdaki adamın ne kadar tehlikeli olacağına dair de hiçbir fikrim yoktu. İçgüdülerimi dinleyerek hızla Cahit Aslan'dan uzaklaştım ve kendimi bulabildiğim bir lavaboya attım. Sakinleşmeye çalışıyordum. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Kendimi cesaretli biri olarak tanımlardım ama hayır, kendime bile itiraf edemediğim bir şekilde korkuyordum.

Biraz sakinleşip dışarı çıkmaya karar verdim. Hava almak çok iyi gelebilirdi. Her şeyi berbat etmek üzereydim ve bir an önce kontrolümü geri kazanmam gerekiyordu.

Kendime bir teras bularak dışarı çıktım. Arkamdan yaklaşan sesleri duyduğumda, Dolunay olduğuna neredeyse emindim. Beni bir çocuk gibi azarlayacak ve kibir dolu gözlerle içeri girmemi söyleyecekti. Ancak onun yerine çok nazık bir ses, "Merhaba," dedi.

Bakışlarımı sesin kaynağına çevirdim. Cahit Aslan tam da karşımda duruyor ve meraklı bir şekilde bana bakıyordu.

"Merhaba," dedim kendine güvenen, güçlü bir ses tonuyla.

"İsmim Cahit Aslan," dedi büyük bir nezaketle ve elini uzattı. "Bu sanat galerisinin sahibiyim. Gelip bizzat tanışmak istedim."

"Teşekkürler, Duygu ben de." Kuzey'in talimatlarına harfiyen uymak durumundaydım.

"Güzel bir gece, değil mi?" diye sordu gökyüzüne bakarak. "Siyahı çok severim, renklerin en asilidir benim için... Ama bu gece seni bu elbise içinde görmek, siyahı gölgede bırakacak kadar tutkulu olduğunu hatırlattı bana kırmızının."

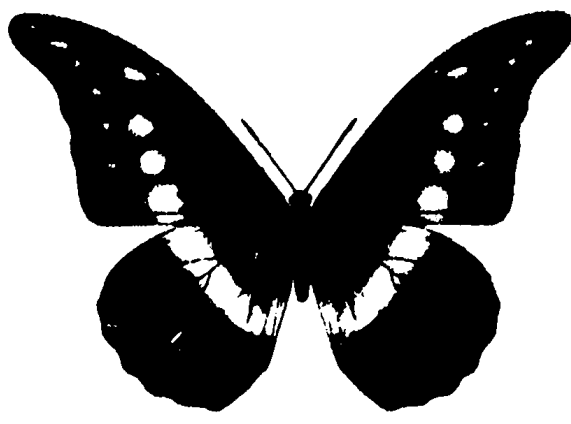
‐Teşekkürler,‑ dedim biraz utanmı  bir hâlde. Birilerini kandırıyor olmak fikrinden nefret ediyordum. ‐Galerin için bol  ans.‑

‐Gidiyor musun?‑ dedi  zg n bakışlarla. ‐Bir  ansım varsa eğer seninle oturup bir şeyler içmeyi çok isterim... Bak, böyle garip durdu unun farkındayım ama uzun zamandır gerçekten kimseden böyle etkilenmemi tim.‑  apkın bir g l   fırlattı ında, hangi kız olsa etkilenir diye düşündüm. Hatta kendimin bile biraz etkilendiğini itiraf etmeliydim.

Bunları düşünürken tereddütte kaldı ımı görünce, ‐Sadece yarım saat... Duygu,‑ dedi.

Tam pek    demek üzereydim ki ismim kulaklarımda yankılanırken bir yanlışlık olmasını tüm i tenli imle diledim ama bir yanlışlık yoktu. Biri bana sesleniyordu...

‐Beste!‑

14. BÖLÜM

“KAHVE”

Her ne kadar arkamı dönmek için büyük bir istek duysam da kendimi Cahit’e bakmaya zorladım. Cahit için “Beste” ismi hiçbir şey ifade etmediğinden o yöne bakmadı, cevabımı duymayı umarak yüzüme bakmayı sürdürüyordu.

“Beste!” diye seslendi tekrar aynı ses. Yeterince ilgilenmezsem belki bir yanlışlık olduğunu düşünüp geri çekilmesini umuyordum seslenen kişinin. Tanımadığım bir kadına aitti bu ses. Zihnim o kişiyi bulmak için çırpınsa da kendimi Cahit’e bakmaya zorladım.

O sırada yaklaşan ayak sesleri Cahit’in de ilgisini çekmiş olacaktı ki kafasını çevirip seslenen kişiye baktığını gördüm. Aklımdan tonlarca şey geçiyordu, plan mahvolmuştu ve kendimi ele vermiştim.

Sonunda arkamı dönüp bana kimin seslendiğine baktım.

“Beste?” dedi yanıma gelerek. “Seni öyle çok merak ettim ki burada karşılaşmak aklımın ucundan bile geçmezdi!” Büyük bir dikkatle üstümdeki kıyafeti inceledi. “Bilge ne yapıyor, neden telefonlarınız kapalı? İyice endişelenmeye başlamıştım.”

“Karıştırıyorsunuz herhâlde,” dedim imalı bir bakış atmaya çalışarak.

Anlamayarak kaşlarını çattı Sena Bilge'nin barmaid¹⁷ arkadaşısıydı. Sürekli Bilgeyle benim yaşadığım eve gelirdi. Bilge Atakanla gittikten sonra barda ben çalışmaya başlamıştım ve kısa bir zaman da olsa Senayla daha samimi olmuştuk. Yani beni tanımaması imkânsızdı ama bir şekilde hâlâ paçayı kurtarmayı ummaktan başka çarem yoktu.

Cahit hiç konuşmadan öyle duruyor, bu konuşmaya bir anlam vermeve çalışıyordu.

Ne karıştırması kızım? İyi misin sen?"

Butun plan altüst olmuştu ve Cahit neden ona yalan söylediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

Duygu demiştin öyle değil mi?" İstemsizce sağ elinin avucunu açarak parmaklarını oynattı.

"Evet, burada bir yanlışlık..."

Ah, burada mıydın? Öyle korktum ki!" Dolunay sinirli bir şekilde Sena'nın yanına geldi. Sadece bir saniyeliğine bana kızgın, öldürücü bir bakış fırlattı ama benden başka fark eden olmamıştı.

Sena şimdi şaşkınlıkla Dolunay'a döndü. Dolunay onun konuşmasına bile fırsat vermeden koluna yapıştı. "Herkesi Beste mi sanıyorsun yine? Sanırım, artık eve gitmeliyiz, canım."

Cahit kadar ben de şaşkındım ama Dolunay idareyi öyle güzel eline almıştı ki kimse konuşmuyordu. "Ah, çok kabayım!" dedi birden bize dönerek. "Uzman klinik psikolog, Duru Tokdemir ben. Siz de galerinin sahibi Cahit Bey olmalısınız?" Kibar ve ölçülüydü konuşması. Cahit'e doğru eğildi ve elini sıktı. Aynı anda ben de parmaklarımı dudaklarıma götürerek Sena'ya susmasını işaret ettim. O kadar şaşkındı ki tek kelime bile edemiyordu zaten.

17 İngilizlerin erkekse barmen, kadınsa barmaid adını verdikleri görevli, müşterilerin istediği içkileri doğrudan doğruya bar tezgâhı üzerinde ikram eder.

Kız kardeşim sizi böldüğü için kusura bakmayın, kendisi Fregoli¹⁸ hastasıdır. Onu bu kadar kalabalık bir yere getirmem elbette benim hatam... Sadece düşünmüştüm ki..." Uzgun bir ifadeyle Sena'ya baktı. "Neyse boş verin, gerçekten özür dilerim -harika bir sergi bu arada- iyi geceler..."

Dolunay, Sena'yı anında uzaklaştırdı. Gerçi Dolunay'ın Sena'yla yapacağı kısa bir konuşmanın ardından, Sena'nın arkasına bakmadan buradan uzaklaşacağına adım gibi emindim. Bir şekilde bu durumdan kurtulduğum için tüm uzuvlarım rahatlamış gibiydi.

Tereddütle Cahit'e baktım.

"Enteresan, değil mi?" Kaşlarını yukarı kaldırdı. "O rahatsızlığı daha önce duymuştum, bildiğim kadarıyla epey nadir bir hastalık."

"Evet, çok garipti," dedim korkmuş gibi görünmeye çalışarak. Cahit dikkatle suratıma baktı. "Yüzün bembeyaz oldu, korkmakta haklısın tabii ki, tehlikeli biri bile olabilirdi."

"Sorun değil, bence bu konuyu kapatalım."

"Bence bu olaydan sonra sana bu gece kesinlikle bir kahve ısmarlamam gerekiyor." Az önceki olayı unutmuş gibiydi ve yüzü tekrar eski çapkın ifadesini almıştı.

"Pekâlâ," dedim uzatmayarak.

Saatini kontrol etti. "Az sonra galeri kapanıyor zaten, ben bu arada gidip benim için gelen birkaç önemli misafire hoşça kal diyeyim... Benim için çok kısa bir süre bekleyebilir misin? Garsondan, senin için özel bir kadeh getirmesini rica edeceğim."

"Teşekkürler."

18 Fregoli sendromu (Binbir surat sanrısı): Fregoli sendromuna sahip kişiler tanıdıkları insanların sokaktaki insanların kılığına büründüklerine inanırlar. Bu hastalar genellikle yaşamlarındaki bir kişiye kafayı takarlar ve o kişiyi her yerde görürler. En küçük bir benzerlik olmasa dahi herhangi bir yerdeki herhangi bir insanı o kişi sanabilirler.

Tamamı on beş dakika sonra girişteki salonda buluşalım
öyleyse?

Katamı aşağı yukarı sallayarak onayladığımı belirttim. Sağdaki elimi eline alarak üzerine minik bir öpücük kondur-
da. Ceketinin düğmesinin önünü çözdü ve içeriye girdi. Ba-
şımı ellerimin arasına alarak derin bir nefes aldım. Neyse ki
Cahit hiçbir şey anlamadan sıyrılabilmişim bu işten. Şimdi
Kuzey'in ne diyeceğini çok merak ediyordum. Teras kapısı-
nın önünden insanlar geçiyor, yavaş yavaş bu açılış akşamını
bitirmek üzere aşağı doğru iniyorlardı.

O sırada yanımdaki küçük el çantasına koyduğum tele-
fondan mesaj bildirimini andıran bir çınlama sesi duyuldu.
Merakla telefonu elime aldım. Dolunay'dandı.

*Kıza durumu uygun bir şekilde izah edip evine yolladım. Sa-
nırını bir daha seni gördüğünde selam bile vermez. Ancak durum
şimdi daha da tehlikeli bir hâl aldı. Ben gelmeden önce Sena'nın tam
olarak ne dediğini bilmeliyim. Sadece sana Beste diye seslendiğini
duydum ama sonrası için fazla uzaktım. Senden başka birinin ismi-
ni zerre mi? Kuzey'e bunu anlatmam gerekiyor."*

Sena, Bilge'nin de ismini söylemişti. Bilge'yle bana ulaş-
madığını ve bizim için endişelendiğini söylemişti. Ama bunu
Dolunay'a söyleyemezdim. Tehlikeliydi, riskliydi, evet bunu
kabul ediyordum. Yine de Kuzey bu kadar şeyi ayarlamışken,
tüm o ev sistemini kurmuşken, Aslan ailesinin kilit aile oldu-
ğunu söylemişken, Cahit'le tanışmışken yani hedefe bu ka-
dar ulaşmışken her şeyin berbat olmasına izin veremezdim.
Bir daha bu aileye yaklaşma fırsatını asla bulamayabilirdik.
Bilge'nin haftaya kendi rızasıyla olmayan bir işe gireceğini
söyledikleri anı anımsadım. Bilge'ye bir an önce ulaşmam ge-
rekiyordu. Kuzey, Bilge'nin isminin duyulduğunu öğrendiği
anda her şeyi iptal ettirebilirdi ve ben bunu göze alamazdım.
Cahit'in tepkilerini ben görmüştüm, az önceki olayı çoktan
unutmuştu ve benimle kahve içmek istiyordu. Risk olduğu-

nu düşünmüyordum ama varsa bile bu riski Bilge için almak zorundaydım.

"Sadece 'Beste' diye seslendi. Aramızda başka bir konuşma geçmedi."

Gönder tuşuna bastım. Cevap birkaç saniye içinde geldi.

"Emin misin?"

"Eminim, Dolunay!"

Birkaç dakika yanıt gelmeyince telefonu çantama kaldırdım. O sırada garson hoş bir *Margarita* kadehiyle yanıma yaklaştı ve Cahit Bey'in ikramı olduğunu söyledi. İçkimi tek seferde içip aşağı salona gitmeye karar verdim. Cahit beni bekliyor olmalıydı.

Salon epey ıssızlaşmıştı. Sona kalan birkaç kişiyle konuşan Cahit, bakışlarını bana çevirdi ama önündeki adamla konuşmaya devam ediyordu. Birkaç saniye sonra kısa bir vedalaşmanın ardından hepsiyle tokalaştı ve kapıları kapattı. İçeride yalnızca ikimiz kalmıştık. Artık beni kollayacak Dolunay bile yoktu.

"Galeriyi beğendin mi?" diye sordu gözlerini salonun dekorunda gezdirirken. Duvarların bile her karışıyla gurur duyuyor gibiydi.

"Beni etkiledi."

Bakışlarını doğrudan gözlerime dikerken, birkaç adım atıp tam önümde durdu. *"Peki ya ben? Ben de böyle etkiledim mi seni?"*

Gözlerimi kaçırdım ve hafifçe ondan uzaklaştım.

Güldü ve kapıya yöneldi. Kapıyı açarak kenara çekildi ve geçmeme izin verdi. *"Benim arabamla gidelim mi?"*

Başımın onay verdiğimde vale çoktan arabayı önümüze getirmişti. Cahit bir tomar parayı valenin eline sıkıştırarak direksiyona geçti. Beşiktaş'a geldiğimizde yol sırasında pek

Avlem Gungordu

Konuşmamıştık. Beşiktaş meydanı oldukça kalabalıktı. Biraz vuruduktan sonra bir bara gış yaptık.

"Kahve içeceğimizi sanıyordum" dedim kaşlarımı çatarak.

Cahit güldü. "Kahve içeceğiz. Güven bana."

Gumbur gumbur seslerin geldiği kapıdan içeri girdiğimizde kapıdaki görevliler telaşla Cahit'in yanına koşturdular.

"Hoş geldin patron!"

Cahit kısa bir hareketle eliyle tüm selamları kabul ettiğini göstererek beni elimden tuttu. Barda, bir üst kata çıkardı ve bir çalışma masasının bulunduğu bir odaya soktu. Çok lüks döşenmiş ferah bir odaydı burası. Yüksek sesli müzik hâlâ gelmeye devam ediyordu ancak şimdi suyun altındaymış gibi ulaşıyordu kulağıma. Odanın dışında bir ses yalıtımı olduğunu tahmin ediyordum.

İki takım elbiseli adam kapıyı araladı. "Bir isteğiniz var mıydı, Cahit Bey?" Konuşan adamın diksiyonu oldukça düzgün ve sesi de çok kibar dı.

Cahit bana döndü ama ben onun ne soracağını anlayıp kapıdaki adama yöneldim. "Filtre kahve lütfen, sütsüz ve şeker siz."

Adam başını itaatle eğip, kapıyı kapatırken Cahit keyifle gülümsüyordu. "Bir tanıdığım bana filtre kahve içenlerin sürprizlerden hoşlanmayan, değişime kapalı insanlar olduğunu söylemişti."

"Öyleyse yanılmış. Değişimden korkmak için aptal olmak lazım, değil mi? Sonunda her şey bir gün değişir."

"Bir gün değişeceğini bildiğin şeyler için yine de korkuyorsan aptal değil, normalsindir." Bir şey dememe fırsat kalmadan konuyu kapatmak istercesine ekledi. "Çok garip oldu, biliyorum. Uzun zamandır, bu kadar yoğun bir gün sonunda sadece kahve içmek istediğim bir kadın olmamıştı. Filtre tercih etse bile."

Bunu iltifat olarak mı almalıyım?"

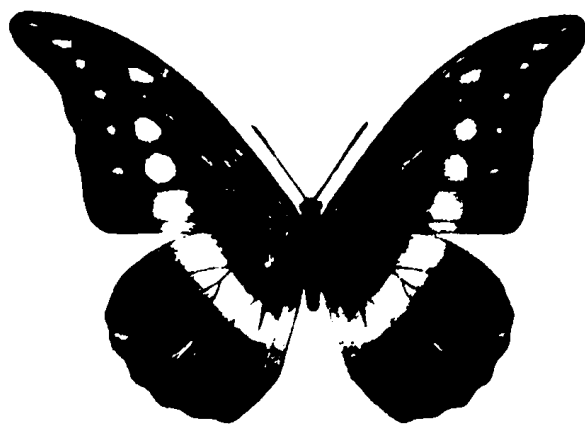
Calıt ayağa kalktığıında huzursuzca yerimde kımıldandım. Tam karşıma dikildi ve beni ayağa kalkmaya zorladı.

"Şimdi soyle..." Gözleri gözlerimi delip geçti ve beni tam bir berraklıkla gördüğünü sandım.

"Kimsin sen?"

O sırada elimdeki telefona gelen mesaj sesiyle irkildim. Ekranında büyük harflerle "KUZEY" yazıyordu.

"HEMEN ÇIK ORADAN!"

15. BÖLÜM

“KAZA”

Telefonumu hızla çantama koydum ve bakışlarımı Cahit’e diktim. Bakışları beni delip geçerken ruhumun ötesini görüyor gibiydi. Kalbim hızlandı ve yerimde kontrolsüzce sendeledim.

“Duygu ben...” dedim anlamsızca mırıldanırken. Ne bildiğini, gerçekten tehlikede olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Cahit kesik kesik güldü ve o sırada kapı çaldı. Dehşetle kapıya baktım. Celladım birkaç saniye sonra kapıdan içeri girecek olabilirdi. Kuzey’in bu adamlar hakkındaki uyarısı zihnimde yankılanıyordu. Alnımdan birkaç damla terin süzüldüğünü hissedebiliyordum. Kapana kısılmış gibiydim ve buradan derhâl çıkmam gerekiyordu.

İçeriye giren adam usulca kahveleri masaya bırakırken, Cahit bir an olsun gözlerini benden ayırmadı. Kapı kapandığında, Cahit’in yüzündeki o sisli gülümseme ciddiyete dönüşmüştü.

“Ciddiyim...” dedi fısıldar gibi bir sesle. “Kimsin sen, Duygu? Seni iliklerine kadar tanımak istiyorum...”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen nefes alışverişlerim anında düzene girmeye başladı. Gözlerimi

Aylem Güngördü

kapadım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kimliğim ortaya çıkmamıştı ve plan kusursuzca işlemeye devam ediyordu. Muhtemelen Dolunay, Sena'nın beni görmesini ve bana seslenişini Kuzey'e anlatmıştı ve Kuzey şu anda tehlikede olduğumu düşünüyordu.

"Benim..." Birkaç saniye duraksadım ve düşünmek için zaman kazanmaya çalıştım. "Benim gitmem gerekiyor."

"Kahveni içmeden mi gideceksin?"

"Evet, üzgünüm, gitmeliyim." Telaşlandığımı anlamasını istemiyordum ama bir an önce buradan çıkmak için can atıyordum.

"Seni bırakayım o zaman." Düşünceli bir şekilde elimde duran telefonuma baktı. "Gelen mesaj seni endişelendirdi sanırım?"

"Önemli bir şey değil ama gitmeliyim. Kendim çıkarım." Elimi durmasını işaret ederek havaya kaldırdım. "Güzel bir akşamdı, teşekkürler."

Kapıya doğru bir adım attım ama Cahit beni kolumdan tutarak durdurdu.

"Sana dair hiçbir şey bilmiyorum, Duygu. Lütfen... Seni nerede bulabilirim?"

"Bulamazsın."

"Öyle mi?" Çapkın bir şekilde gülümsedi. "Yarın akşam köşedeki Çin lokantasında saat yedide o hâlde? Bekliyor olacağım."

Kapıdan çıkmadan önce zoraki bir şekilde gülümsedim. Cahit'in benden etkilendiğini görebiliyordum.

"O zaman belki ben seni bulurum."

Bardan dışarı çıktığımda soğuk hava nefesimi keserken ceketime sarındım. Yanımda para olmadığından arabaya nasıl geri dönecektim, bilmiyordum ama telefonumu çantamdan geri çıkardım. Belki İmge'yi arayabilirdim. Kuzey birçok kez aramıştı. Tam onu geri aramak üzereydim ki ayaklarımın dibinde aniden fren yapan arabadan dolayı ağızımdan küçük bir çığlık koptu.

Tam önümde mat siyah, son model olduğu belli olan spor bir araba duruyordu. Arabanın kapısı açıldığında inledim. Buraya gelmesi ne aptallıktı! Kuzey hızla arabadan indiğinde bakışları oldukça sertti. Genellikle mimiksiz olan yüz ifadesi şu an öfke dolu bakışlar karşısında yenilgiye uğramıştı. Çatılmış kaşları biçimli suratına sabitlenmiş gibiydi. Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kaparken beni kucağına aldı ve yolcu koltuğuna fırlattı. Kapıyı kapatırken gözlerini hızla çevrede gezdirdi ve sürücü koltuğuna bindi.

“Ne oluyor yine?” dedim sinirle. Kemerimi takarken bir yanıt bekledim.

Cevap vermedi. Suskunluğu devam ederken ben orada yokmuşum gibi davranması beni deli ediyordu. Niye her şeyi riske atarak beni oradan almaya geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Planları kafasında kurup bana uygulatan kendisiydi ama bir şekilde hep ben suçlu çıkıyordum ve buna katlanamıyordum.

Bir süre sonra Tem yoluna bağlandığını fark ettim. Ne yaptığını ve nereye gittiğimizi anlaması güçtü. Gaza birden yüklendiğinde sırtımın koltukla bütünleştiğini hissedebiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Cevap gelmeyince sol kolumla göğsüne bir tane yumruk indirdim. İnanamaz gözlerle bana baktığında bir tepki verdiği için zafer çığlığı atabilirdim. Bağırabilirdi, öfkeyle direk-

Aylem Güngördü

siyonu yumruklayabilirdi, her şeyi yapabilirdi ama susması beni çileden çıkarıyordu.

Bakışlarını benden alarak yola kilitledi ve gaza daha da yüklendi.

“Durdur şu arabayı!”

“Durdurmazsam ne olur?” Sesi tehlikeli bir tınıyla arabanın içinde çınladı.

“Durdur şu arabayı, geri zekâlı!” Hızımız gittikçe kontrolden çıkarken torpidoya tutundum. Araba o kadar hızlıydı ki yalpaladığını hissedebiliyordum. Kontrolünde değildi ve ölümümüze doğru son hızla gidiyorduk.

“Tehlikeden hoşlandığını sanıyordum?”

“Bizi öldüreceksin! Şu arabayı hemen durdur!”

Kontrolsüz bir şekilde frene bastığında araba acıyla inledi ve yan döndü. Yolda yatay bir şekilde ilerlerken tekerleklerden çıkan kıvılcımların cama yansıdığını görebiliyordum. Korku dolu bir çığlık attım. Bilincimi kaybetmek üzereydim. Son hızla yatay bir şekilde ilerlerken bana kısa bir bakış fırlattı. İki eli direksiyonu sıkıca kavramıştı ve bu sefer frene daha hızlı basıyordu. Araba yolun ortasında hızla daireler çizerken öleceğimizi düşündüm. Sonsuz gibi gelen saniyeler boyunca araba hızla dönmeye devam etti ve sonunda bariyerlere çarptı. Kafam kontrolsüzce cama çarparken, sağ kulağımdaya nılmaz bir acı hissettim. Kaza yapmıştık ve şimdi arabanın motorundan güçlü bir duman tabakası yükseliyordu.

“Sen hayatımda gördüğüm en geri zekâlı insansın!” diye haykırdım. Bir yandan acıyan kulağıma elimi bastırdım ve birkaç saniye bekledim. Hiçbir şeyim yoktu. Şans eseri burnumuz bile kanamadan, kimseye çarpmadan kazadan kurtulmuştuk. Ama şimdi bir şeyleri daha iyi anlayabiliyordum. Nasıl bir tehlikede olduğumu, bu adamların hiç korkularının olmadığını... Özellikle de Kuzey Bozkurt'un.

Kuzey arabadan dışarı fırladı ve yanıma geldi. Kapıyı açıp beni kollarına aldı.

"Bizi az kalsın öldürecektin!" dedim çığlık dolu bir sesle ondan kurtulurken. Yerde birkaç saniye boyunca sendeledim ve banyerlere tutundum. Midem altüst olmuştu ve başım dönüyordu.

"Bu işin sonunda sağ çıkarsak kendini şanslı sayabilirsin."

"Ne yapmaya çalışıyorsun ya sen?"

"Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?" O kadar sinirlenmişti ki yüzündeki damarlar patlayacak kadar gerilmişti. Yüksek sesle bağırdı ve arabanın kaputuna bir yumruk geçirdi. Sonra hızla geri döndü ve kolumu tuttu.

"Ne yaptın o Cahit denen herifle içeride? Keyifli bir seks mi yaptınız? Bedenini ona teslim mi ettin?"

Söyledikleri yüzüme tokat gibi çarparken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Nasıl beni bu kadar ucuz ve basit görebiliyordu?

"Laflarına dikkat et! Ne dediysen onu yaptım ben!"

"Ben sana sadece seni izleyeceğim yere, sana tuttuğum eve getir o iti demedim mi?"

"Aptal mısın sen? Adamı tanıdığım ilk dakikadan evime çağırarak kendimi basitleştirmekten başka ne yapardım sen-ce? Bana âşık olmasını istemiştin, benimle yatmasını değil! Ve seni ilgilendirmez ama ben kimseyle yatmadım!"

"Adamın barında ne işin var senin o zaman söylesene! Cahit öyle kolay kolay kendi inine kadın götürmez!"

"Ama beni götürdü işte! Bu iyi bir şey değil mi?"

"Aptallık ettin, Beste!" Siniri biraz olsun dinmiş gözük-müyordu. Hiddetle devam etti. "Dolunay bana kimliğinin ifşa edildiğini anlattı. Bu plana artık sadık kalamayız. Çok tehlikeli, anlıyor musun?"

Aylem Güngördü

"Hayır!" Şiddetle titredim. Kulağımın acısını bile duymuyordum. "Bilge'yi bulmadan ben hiçbir planı iptal etmiyorum ve bunun için ne gerekirse yapmaya hazırım!"

"Ne gerekirse mi?"

"Evet! Ne gerekirse!"

"O zaman benim koynuma gireceksin bu gece."

Telefonunu çıkarıp birkaç kişiyi aradı. Bense Kuzey'in bana söylediği son cümlelerin etkisinden çıkmakta zorlanıyordum. Kulağım çınlarken sesler boğuklaştı ve tamamen gitti. Geri geldiğinde öfkeyle ona yöneldim.

"Sen ne saçmaladığını sanıyorsun?" dedim elindeki telefonu yere fırlatarak. Gözlerindeki mavi hare koyulaşmıştı ve göz bebeklerime bakarken iki kör kuyuyu anımsatıyorlardı.

"Her şeyi yapacağını söylemedin mi az önce?" diye başladı. "Plana devam etmemizi ve Bilge'yi bulmayı istiyorsan 1 gece benim olacaksın. Çırılçıplak bütün gece yanımda yatacaksın!"

Bir tokat patlattım. O kadar ani oldu ki başı sağa düştü.

"Bunun için beni öldürmen gerek!" Yüzümdeki tiksinti dolu ifade içimde nefrete dönüştü. Kuzey'in bu kadar aşağılık olabileceğini düşünmemekle hata etmişim.

Birkaç dakika sonra adamlar geldiler. Kuzey, neredeyse pert olmuş son model arabayı işaret ederek, "Bu pisliği temizleyin, polisleri de halledin," dedi ve bizi bekleyen arabaya bindi. Arkasından ben de yolcu koltuğuna yerleştim.

Araba durana kadar ikimiz de konuşmadık. Sonunda bir garaja park etti. Bana tuttuğu eve geldiğimizi anlamıştım. Hiçbir yorum yapmadan onu izledim. Peşimden asansöre bindi ve dördüncü kata bastı. Hemen asansörün karşısındaki daireye yöneldiğinde üzerimdekilerden kurtulmak için can atıyordum. İki gündür öyle çok yıpranmıştım ki içimden sadece hıçkırarak ağlamak geliyordu.

Işıkları açtığında oldukça küçük bir evle karşı karşıyaydım. Yine de içerisi oldukça şık ve ferah dizayn edilmişti. Siyah, beyaz ve gold renkleri hâkimdi salona.

Koltuğun arkasında koskocaman bir kitaplık vardı ve raf-
ların tümü kitaplarla doluydu. Kuzey'in bunca şey arasında
bu kadar ince düşündüğüne inanamıyordum.

"Şimdilik burada kalacaksın." Geçip koltuğa oturdu ve
kendine bir sigara yaktı. "İyi misin?" dedi kulağımı işaret
ederek.

"Bir şeyim yok benim!" Önünde duran sigara paketine
uzandım ve bir tane de ben yaktım. Şu an rahat bir nefes al-
maktan ve sakinleşmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Konuşmaması ve hiçbir şey olmamış gibi orada sigara iç-
mesi beni deli ediyordu. Onun yüzünden her gün ölüme ka-
nat çırttığımı biliyordum ama daha önce hiç ölüme bu kadar
yaklaşmamıştım.

Bir kelebektim ben, her günün son günüm olabileceğini
bilerek ama asla bunu düşünmeyerek yaşıyordum. Belki de
herkes gibi...

"Kimsin sen?" diye sordum sakince. Bakışları bana ka-
yarken, sigarasını ağzına götürüşünü ve dumanı içeri çeker-
ken yanaklarında oluşan küçük çukurları izledim.

"Kimsin söylesene! Bu gece koynuna girmemi isteyecek
kadar aşağılık bir adam mı yoksa üç gün duracağım şu evde
sırf okumayı sevdiğim için şu kitapları buraya getirten adam
mı?"

"Beni tanımlandırma, Beste." Sesi su kadar durgundu
ama bir rüzgâra bakıyordu dalgalanması sanki. "Beni şekil-
lendirme, kafandaki kalıplara oturtmaya çalışma beni. Tanı-
maya çalışma."

"Ne yapmamı bekliyorsun benden?" Sesim öyle âciz çık-
mıştı ki kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Cevap gel-
meyince devam ettim.

Aylem Güngördü

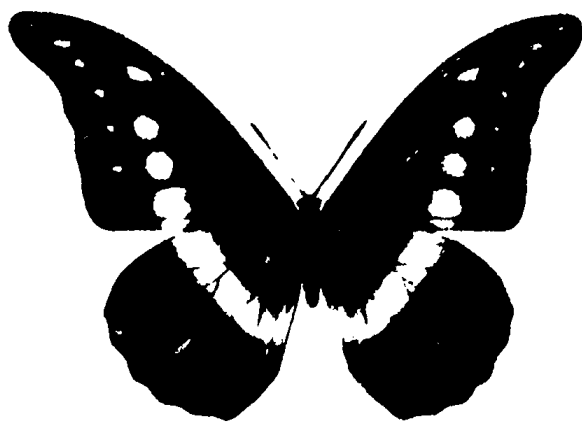
“Bugün o herifle istediğın ilerlemeyi kaydettim. O lanet herifle yarın Beşiktaş'taki Çin lokantasında buluşacağım.”

“Anlamıyorsun.”

Ayağa kalktım.

“Sen de beni kalıplara koymasın iyi edersin, Bozkurt,” dedim kafamı havaya kaldırarak.

“Yarın gece orada olacağım.”

16. BÖLÜM

“TERCİH”

“Sen koca bir aptalsın!” dedi sakince. Ayağa kalktı ve gözlerini gözlerime dikti. Ölümcül sessizlik şalını boğazıma dolarken nefesim sıkıştı.

“Sen her şeyi bildiğini sanan küçücük bir kızsın. Ne yaptığını, kimlerle dans ettiğinin farkında bile değilsin. Bu işin ucunun nereye kadar uzandığının farkında bile değilsin sen! O yüzden sözümü dinlesen çok...”

“Senden emir almayacağım!”

Sözlerim bir hançer gibi lafını keserken hiddetle bana bakıyordu. “Bu işte beraberiz, en fazla ne olur söyleyeyim mi? Bilge de ben de ölürüz, evet, en fazla bu! Ucunun ne boka dayandığı umurumda bile değil benim! Bundan korktuğumu mu sanıyorsun? Ne sanıyorsun ki sen? Korkarak girdiğin bir savaşı kazanamazsın, Bozkurt!”

Kuzey anlamlı bir şekilde gözlerime baksa da etkilenmiş görünmüyordu. Belki de onun karşısında boş edebiyat parçalayan zavallı bir kızdım. Kendime güvenmiyordum ama bu işten korkmuyordum. Kimseden, Kuzey Bozkurt’tan bile korkmuyordum. Kuzey suskunluğunu korurken devam ettim.

“Yarın gece, o lokantada olacağım ve hoşuna gitse de gitmese de o adamı kendime âşık edeceğim.”

Kendine bir bardak viski alarak koltuğa oturdu. Öfkesi-
nin dinmiş olduğunu hissedebiliyordum. Bana karşı yenil-
mişti, oraya gideceğimi sükûnetle kabullenmişti.

“Neden hoşuma gitmesin ki?”

Sözleri karşısında öylece kalakalmıştım. “Bilmem...” diye
mırıldandım. “Bu gece o spor arabayı hangi lanet sebeple
perte çıkarıp neredeyse bizi öldürecekse ondan?” Sözler
ağzımdan bir anda dokulürken hiç şaşırmışa benzemiyordu.
Dudaklarının ucu hafif bir kıvrımla gölgelendi ve baş döndü-
rücü bir şekilde bana baktı.

“Ne düşünüyorsun? Seni kıskandığımı filan mı?”

“Ben... Sadece otokontrolünün eksik olduğunu düşünü-
yorum. Oldukça pervasız, düşüncesiz ve agresifsin.” Kelime-
ler dudaklarımdan çıktığı an pişman olmuşum. Beni köşeye
kıstırmaya çalışıyordu, beni utandırmaya...

“Ancak yine de...” diye devam ettim. “Cevabım evet,
bence beni kıskanıyorsun.”

Kaşları öyle şaşkınlıkla havalandı ki benim bu cesareti
gösteremeyeceğimden oldukça emindi. Söyleyemeyeceğimi,
sineceğimi sanıyordu. Ama beni tanımıyordu. Kuzey’i hâlâ
şaşırtıyordum, hâlâ benimle ilgili bazı şeyleri tam olarak an-
ladığını düşünmüyordum. Kuzey benim için ne kadar kapalı
bir kutuysa ben de onun için öyleydim.

Neredeyse güldüğüne yemin edebilirdim ama tek bir mi-
miği oynamadı. “Hayal âleminde yaşıyorsun, güzelim. Sen
öyle istiyorsun diye öyle olmak zorunda değil.”

“Benim tek umurumda olan ve tek istediğim Bilge. O za-
man sorun yoksa o adamla istediğim her şeyi yapabilirim. As-
lan ailesinin sırrı her ne ise onu sana getireceğim.”

“Dediğim gibi Beste, sadece bu eve getireceksin onu.”

Evet, burası beni kamufle etmek için oldukça güzel tasarlanmış ama eğer gerçek bir kanıt bulmam gerekiyorsa onun evine gitmem gerekiyor.”

Kuzey’in parmaklarının sıkıca deri koltuğa saplandığını görebiliyordum. Kontrol edememe fikri ona çok korkutucu geliyordu, hiçbir işini şansa bırakmak istemediğini görebiliyordum.

“Duş almam gerek,” diye mırıldandım. Üzerimdeki bu kırmızı elbise artık batmaya başlamıştı. Kuzey’in burada benimle kalıp kalmayacağını merak ettim. Sonuçta beni kaçırdığından beri hep aynı çatı altında nefes almıştık ve şimdi bu evde yalnız başıma yaşayacak olmam daha güvenli gelmesi gerekirken korkutucu geliyordu. Yine de bir yorum yapmadım. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve elindeki kadehi sertçe sehpayaya bıraktı. Gitmeye hazırlanıyordu.

Onu öylece bırakıp soldaki koridora doğru yöneldim. Banyo hemen sağımda kalırken geriye tek bir oda kalıyordu. Tam karşımdaki oda yatak odası olmalıydı. Hiç bakmadan banyoya girdim, musluğu açtığımda kapının kapanma sesini duymuştum. Kuzey gitmişti.

Hiç acele etmeden suyun altında öylece durdum. Ilık suyun verdiği o temizleme, arınma hissinin tadını çıkarmaya çalıştım. Aklım Bilge’nin şu an neler yaptığına takılıp duruyordu. İyi miydi? Onu kötü bir şeyin beklediği hissine kapılmaktan kendimi alamıyordum. Daha da kötüsü böyle bir şeyin olabileceğini bizzat duymuştum. Burada, bu düşün altında durmak bile vicdanımı sızlatıyordu ama elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyordum. Kutay Aslan’ın gizli ini-ni bulabilirsem, Kuzey’in Atakan’ı ve benim Bilge’yi bulmam çok kolay olacaktı. Ne olursa olsun, Cahit denen bu adamı kendime âşık etmeli ve onların nerede olduklarına dair bir ipucu öğrenmeliydim.

Havluya sarınarak sağımdaki odaya doğru yürüdüm. Bu kadar büyük olması beni şaşkına uğratmıştı. Kocaman odanın ortasında yuvarlak bir yatak duruyordu ama ondan daha heyecan verici bir şey vardı. Pencereleler tamamen camdandı ve eşsiz Boğaz manzarası ayaklarımın altındaydı. O kadar büyüleyiciydi ki hipnoz olmuşçasına camın önüne doğru yürümekten kendimi alıkoyamadım. Bedenime sarınan havlunun yere düşmesine izin vererek karanlıkta bir süre sessizce şehri izledim ve sonra solumda duran giysi dolabına yöneldim. Eskisinden daha çok kıyafet alınmıştı şimdi. Rahat olacağını düşündüğüm ipek bir geceliği gözüme ilıştırırken, gecelikleri incelemeye devam ettim.

Bir kibrit sesi evin sessizliğini böldüğünde, Kuzey'in hiç bana bakmadan odanın dibindeki berjerde oturmuş, sigarasını yaktığını gördüm. Hemen yüzünün önünde tuttuğu kibritten yansıyan ışık yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri yavaşça bana kayarken kibriti sallayarak söndürdü ve içine çektiği dumanı sesli bir şekilde üfledi.

Anında yerdeki havluma uzandım ve kendimi kamufle etmeye çalıştım.

"Anlaşılan bunu alışkanlık hâline getireceksin."

Onun gözünün önünde elbisemi attığım sahne bir kez daha zihnimde canlanırken öfkeyle tısladım. "Ne cüretle..."

Yanımdaki gece lambasını açarak odayı renklendirdiğinde sustum. Sigarasından bir duman daha çekerek manzarayı izlemeye koyuldu.

"Ne işin var burada?"

"Burası benim evim, Beste."

"Ama artık benim yaşayacağımı söylemiştin?"

"Evet, başka evde yaşıyorduk, şimdi de burada yaşıyoruz. Tam olarak anlamadığın ne? Yoksa burada tek başına yaşayacağını mı düşünmüştün?"

“Eh, istediğim zaman eve Cahit’i getireceksem senin burada olman işimi kolaylaştırmaz doğrusu.”

Ben sadece geceleri burada seninle olacağım ve sen o adamla asla ama asla tek bir gece bile geçirmeyeceksin!”

“Neden?”

“Çünkü ben öyle istiyorum!”

“Kararlarımı ben verebilirim.”

“Hayır, benden habersiz hiçbir karar vermeyeceksin!”

“Artık zorla misafirlik olayını aştığımızı sanıyordum?”

“Gitmekte özgürsün. Bilge’yi tek başına da arayabilirsin ama bunu önermiyorum.”

“Anlamıyorum, senin yanında durmamı neden bu kadar istiyorsun?”

Kuzey duraksadı. “Kişisel bir şey değil. Dolunay’ı ya da İmge’yi ya da bu camiadan başka birini bu işe soksaydım yakalanma ihtimalimiz çok yüksekti. Sadece sen beni hedefe çabuk götüren bir araçsın o kadar.”

“Ve bunun için adam öldürmeyi bile göze alıyorsun.”

Sigarasını söndürürken ayağa kalktı. Önü açık düğmesinden gözüken kaslar onlara dokunma isteği yaratmıştı. Keyifli bir şekilde yatağa yayıldı. Dirseğini yatakta sabitleyerek bileğini şakağına yerleştirdi. “Giyin.”

“Senin kölen değilim!”

Bir hışımla elime geçen bir geceliği alıp üzerime geçirmeye çalıştım ama sadece sabahlık almıştım üzerime. Gerçi ne fark ederdi? Beni ne olursa olsun asla arzulamayacağını kendisi söylemişti. Önünü aceleyle kapatmaya çalışırken Kuzey’in arkamdan yanaştığını hissettim. Bana bunu yapmaya hakkı var mıydı? Öyle yakınuma gelmişti ki kokusu beni tahrik ediyordu. En gizli hücrelerime kadar dokunuyor, bana günahları fısıldıyordu. Sert kahve ve toprak karışımı koku burnuma dolarken sol elini acımasızca boynuma doladı. Tu-

Aylem Güngördü

tuşu oldukça yumuşaktı ama üzerimde kurduğu hâkimiyeti hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatarak bana dokunuşunu bekledim. Tenimin her bir zerresi onun parmaklarının bana değişini hissetme isteğiyle doldu. Belimi kavradığında zevkle titredim. Beni kendine çevirip sabahlığının önünü açarken, içimde iç çamaşırı bile olmayışını düşünmüyordum bile. Göğüslerimin ortası ortada ama iki ucu da kapalı olacak şekilde hafifçe araladı. Eli sabahlığımdan içeri dalarak çıplak belime dokundu. Gözlerimiz kilitlendiğinde hiç konuşmadan öylece birbirimize bakarken hiç düşünmeden onu öpmeyi aklımdan geçiriyordum. Bakışları dudaklarıma kayarken sol eli dolaba yaslanmış, sağ eli hiç düşünmeden kalçalarımın doğru kaymıştı. Sonra birden kendini geriye çekti ve odadan çıkıp gitti. Vücudum amansız bir şekilde onu isterken yatağa uzandım. Düşüncelerimden onu kovmaya çalışmak büyük bir çaba gerektirse de her şeyi kontrol eden Kuzey Bozkurt'un zihnimi de kontrol etmesine izin vermeyecektim. Neredeyse sabah olurken uyuyakaldım...

Uyandığımda içeriden sesler geliyordu. Üzerime hemen bir kot ve tişört giyerek mutfağa yöneldim.

"Sonunda uyandın," dedi İmge. Kuzey ortalıkta yoktu.

"Senin buraya gelmen tehlikeli değil mi?"

"Cahit burayı öğrenene kadar değil. Bir şeyler ye," dedi dolaptan bir sandviç çıkararak.

"Şu an kahveyi tercih ederim."

Kollarını önünde bağladı. "Dolunay anlattı. Neredeyse ifşa oluyormuşsun."

"Beceriksiz oluşumu da ekledi mi?"

Ah, nasıl abarttığını tahmin bile edemezsin." Gözlerindeki muzip ifade ciddiyete dönerken kısa bir an duraksadı. "Çatmeve kararlı mısın? Kuzey bunun çok tehlikeli olacağını düşünüyor."

"Korkmuyorum, İmge."

"Mesele korkmaman değil, Beste. Aynı zamanda planımızı da tehlikeye sokuyorsun. En ufacık bir hata hepimizin yerini deşifre edebilir."

"Bu kadar tedbirli olmak bizim zamanımızı çalıyor. Vaktim yok, risk almak zorundayım. Bu fırsat bir daha ayağımıza gelmeyebilir."

"Pekâlâ," dedi İmge. "Bir şeyler ye, açlıktan ölecek kadar zayıf duruyorsun. Sonra seni hazırlarız."

Sözünü dinleyerek bir şeyler yedim. Buluşacağımız vakit hızla gelirken İmge ne giyeceğime bakıyordu. Sonunda çok abartı bir süslenmenin iyi olmayacağına karar vererek siyah basit ama balon kollarıyla şık duran bir elbise giydirdi bana İmge. Dağınık bir topuz yaptım ve siyah, büyük güneş gözlüklerimi yüzüme yerleştirdim. Dışarı çıktım ve Çin lokantasına gitmek üzere arabaya doğru yürüdüm. Şimdiden otuz dakika geç kalmıştım bile ama beni bekleyeceğini biliyordum.

Sonunda lokantaya vardığımda içerisi oldukça kalabalıktı. Cahit'i gözlerimle tararken onun hemen sol çaprazımdaki masada oturduğunu gördüm. Kafasını kaldırdı ve bakışlarımız buluştu.

Yüzünde garip bir tebessümle ağır bir şekilde ayağa kalktı ve elimi öptü. "Gelmeni beklemiyordum aslına bakarsan."

"Ben de," dedim rahat olmaya çalışarak. Beni masaya götürdü ve sandalyemi nazikçe benim için çekti. Karşıma yerleştirirken, gözlerini benden bir saniye olsun ayırmıyordu.

Rahatsız edici bir sessizlik aramızda dolanırken garsona sipariş vermek üzere elini kaldırdı. Birkaç şey sipariş verdikten sonra tekrar bana döndü.

Aylem Güngördü

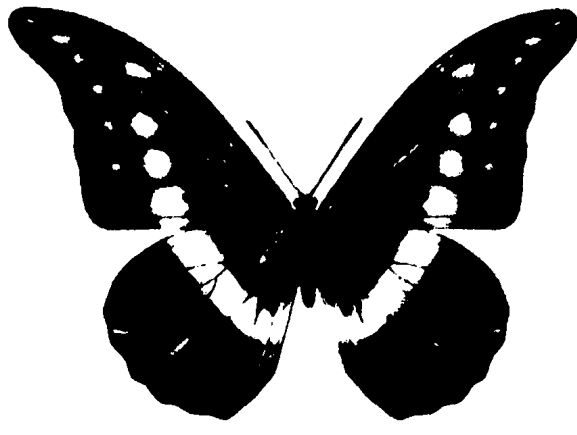
“Gelmen beni çok mutlu etti, Duygu.”

“Belki de seni tanımak istemişimdir.”

“Belki de ben senden bir adım öndeyimdir...”

Kısa bir sessizliğin ardından tehlikeli bir şekilde gülümse-
di.

“Yoksa sana Beste dememi mi tercih edersin?”

17. BÖLÜM

“GÜVEN”

Öylece durup Cahit’in gözlerinin içine baktım. Beynim tehlike çanlarını çalarken, buraya gelmenin büyük bir aptallık mı yoksa cesaret mi olduğuna hâlâ karar verememiştim. Yüzündeki o tehlikeli gülümseme asılı kalırken, garsonun doldurduğu şarap kadehimi elime aldım ve oyunu kurallarına göre oynamaya karar verdim.

Tek kaşım havalandı ve yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Hangisi bana daha çok yakışıyor?”

Cahit bir kahkaha attı. “Belki Beste şahane olabilirdi. Ya da sorduğu diğer kadın... Ne demişti? Bilge mi?”

“Duygu’dan bir şikâyetim yok aslında. Nasıl olsa kafadan kontak biri gelip bana ‘Beste’ dedi diye isim değişikliği için mahkemeye başvurmayı düşünmüyorum. Ya da ‘Bilge’... Tabii onun kadar delirmediysem...” Gülümsemeye çalıştım. “Aslına bakarsan hangi isimleri söylediğini bile hatırlamıyordum.”

“Haklısın, zaten saçma sapan bir şeydi,” dedi elini sallayarak. Şarap kadehimi elime aldım ve titreyen ellerimi saklamaya çalıştım.

“Şaka bir yana... Seni biraz araştırdım, Duygu. Davetli listemdeydin sonuçta. Nasıl oluyor da elimde sanat galerilerine meraklı gizemli bir kadın olman dışında başka bir bilgi yok?”

“Eh, kendime göre yöntemlerim var diyelim. Öyle her arayanın beni bulmasını istemem.”

Kafasını tehlikeli bir şekilde yana eğdi ve gülümsedi. “Giderek benim için daha ilginç oluyorsun... Biraz daha şarap?” Eliyle kadehimi işaret etti.

“Lütfen...”

Kadehime nazikçe şarabı doldurduktan sonra *Beijing Kaoya*¹⁹’sından bir çatal aldı. Benim tercihim ise *Shanghai Xiaolongbao* sebzeli mantısıydı.

Telefonuma gelen mesaj sesini duyunca usulca telefonuma baktım. Kuzey’den geliyordu.

“On beş dakika sonra oradan ayrıl. Arabana bin, sana attığım konumdaki kadınlar tuvaletinde ol.”

Bu ne demekti şimdi? Kuzey’in neden bir işi yapmama izin vermediğini anlayamıyordum ama bu sefer onu dinlemeyecektim. Sadece bana bırakmasını istiyordum. Egosunu ve kontrol manyaklığını bir kenara bırakıp öylece beni izlemesini bekliyordum. Bu işin başına beni koyduysa hakkını verecektim. Kıskançlıklarını çekemezdim, Bilge’nin hayatı söz konusuydu ve ben bu işin içinde ne olduğunu çözmeye kararlıyım. Telefonumu tamamen kapattım ve Cahit’e döndüm.

“Sanat galerin olduğu dışında ben de senin hakkında başka bir şey bilmiyorum aslına bakarsan.”

“Anlatılacak çok bir şey yok aslında. Sevgili babamın bize miras bıraktığı ‘aile işi’nden sıkılıp, kendi hayatıma bakmaya karar verdim. Bu bana biraz pahalıya mal oldu ama önemi yok. Klişe olacak ama sanat, benim karanlık dünyamı aydınlatan bir ışık, anlatabildim mi?”

¹⁹ Pekin ördeği.

Gülümsedim. "Sanat galerisinin dekorasyon fikrinin nereden geldiğini anlıyorum sanırım..." Kadehimden bir yudum daha aldım. "Bana pahalıya mal oldu derken?"

"Bu konu yüzünden biraz kardeşimle aram açıldı ama yine de beni bir gün anlayacağını umuyorum."

"Peki, aranızın açılmasına sebep olacak kadar önemli aile işiniz neydi, merak ettim doğrusu?"

"Boş ver, önemi yok. Bu gece bu tatsız mevzuları konuşmak istemem. Can sıkıcı şeyler bunlar. Peki ya sen? Hakkında hiçbir şey bilmediğim gizemli kadın ne yapıyor?"

"Evden çalışıyorum aslında. İnan bana, önemsiz bir işim var." Kendime düşünmek için fırsat yaratırken yemeğimden bir çatal aldım.

"Senin gibi bir kadın ne iş yapar merak ettim, Duygu."

Ona Atakan'ın çıkarılmama sebep olduğu eski işimden bahsetmeye karar verdim. "Kitap editörüyüm ben ve kitap okumaya bayılırım."

"İşte buna kadeh kaldırırm. Hayatım, bu işe asla önemsiz dememelisin. Sanattan anlayan bir kadın. Aynı zamanda hem kitaplarla hem resimlerle ilgili. Mükemmel!" Biraz duraksadı. "Peki ya senin ailen?"

"Ailemi kaybettim."

"Üzgünüm ama seni anlayabiliyorum." Daha fazla yorum yapmadan sessizce yemeklerimizi yedik. Birkaç kadehten sonra iyice gevşemiştik ve günlük konulardan rahatça konuşabiliyorduk. Tekrar o konuların üzerine gidip onda şüphe uyandırmak istemiyordum. Yavaş ve etkili bir şekilde ilerleyecektim. Saatler geçerken, Kuzey'in ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım. Bana ulaşamayınca delirmiş olmalıydı ama bu konuyla daha sonra ilgilenecektim.

Aylem Güngördü

‐Bak, ne diyeceğim. Bu konuşmanın devamını benim evimde yapmaya ne dersin? Daha sakın bir ortam olmuş olur?‐

‐Seninle yatmayacağım.‐

Bir kahkaha fırlattı. ‐İnan bana, bu konuda farklı bir namım olsa da seni yatağa atmak niyetinde değilim. Seni sadece yakından tanımak istiyorum. Seninle zaman geçirmek istiyorum.‐

‐Pekâlâ,‐ dedim onun hesabı istemesini izlerken. ‐Belki başka bir zaman.‐

‐Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydim. En azından seni görmeye devam edeceğim anlamına geliyor mu bu?‐

‐Kesinlikle.‐

‐Seni eve bırakayım.‐

‐Arabam hemen dışarıda. Kendim giderim. Bu gece için teşekkürler.‐

Ayağa kalktığımda Cahit de benimle birlikte ayaklanmıştı. Gözlerimin içine bakarak yanağıma minik bir öpücük kondu.

‐Telefonunu uzat.‐

Kalbim hızla atmaya başlarken çantama uzandım. Telefonumu karıştırmayacaktı elbette. Numarasını yazmak istediğini biliyordum. Asıl sorun, telefonu açtığım anda ekranda Kuzey’in beni arayacak olduğunu bilmemdi. Ve ben ona telefonumu veremezdim, numaramı bilmiyordum. şarjım yok bahanesi iş görmezdi.

Telefonumu elime alırken açma tuşuna bastım.

‐Benimleyken telefonunu kapatman ince bir davranış.‐

‐Rahatsız edilmek istemedim sadece.‐ Gülümsemeye alıştım.

"Yoksa istenmeyen hayranların mı var? Ya da seni sürekli arayıp kontrol etmek isteyen birileri?"

"Öğrenmek istediğin buysa, erkek arkadaşım yok."

Telefonum açılırken gelen onca arama ve mesaj bildirimleri sildim. Eğer Kuzey'e telefonumun açıldığına dair bir bildirim gidiyorsa beni hemen arayacaktı. Bu riski göze alarak telefonumu Cahit'e uzattım.

Kimse aramadı.

"İşte," dedi Cahit telefonu bana geri verirken. Numarasını kaydetmişti. Ben rahat bir nefes alırken, cüzdanını iç cebine koymakla meşguldü.

"Beni istediğin zaman ararsın. Bekliyor olacağım."

Ufak bir tebessümle gülümseyip arkamı döndüm ve hızlı adımlarla arabama doğru yürümeye başladım. Valeden anahtarımı alırken, bir süre direksiyonun başında beklemek zorunda kalmıştım. Telefonumun çalması sürpriz değildi ve kimin aradığını biliyordum.

"Ne diye ikide bir arıyorsun?"

Kuzey'in sesi tehlikeli bir şekilde sakindi. "Sana attığım konuma git. Hemen." Suratıma kapatırken, istemeyerek attığı konuma doğru sürmeye başladım.

Sonunda beni gayet canlı bir caddedeki bir barın önüne getirdiğinde aşağı indim ve anahtarımı bir kez daha bir valeyeye teslim ettim. Buranın kadınlar tuvaletinde biriyle buluşmam gerekiyordu.

Gürültülü bir müziğin içinde lavaboyu ararken sonunda gördüm. Bir adam hemen kadınlar tuvaletinin girişinde beklerken, çaktırmadan bana içeri girmemi işaret etti. Sorgulamadan içeri girdim. İçerisi bomboştı. Hemen ardından bir kadın içeriye girdi ve kafasındaki kızıl peruğu çıkardı. Saçını aynı benim gibi yapmıştı ve vücut ölçülerimiz neredeyse

Ayleni Gungordu

aynıydı. Neredeyse bana benziyordu ve Kuzey'in bu kadını nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Seyun!" dedi bana hızlıca.

"Sen de kimsin?"

Kuzey'e havatını borçlu biri diyelim. İzlendiğini biliyor muydun? Acele etsen iyi olur. Başka soru sorma."

Aceleyle kıyafetlerimizi değiştirirken onun kırmızı elbisini üstüme geçirdim ve peruğu taktım.

"Kapının önündeki AG 01 plakalı arabaya bin ve oldukça hızlı davran. Ben birkaç saat burada takılacağım."

Dediğini yaparak lavabodan çıktım. Birkaç takım elbiseli ve koruma görünümlü adamın lavaboyu kestiğini fark ettim. Deminki adam yerinde yoktu. Hızlıca çıktım ve kadının dediğini yaparak kapının önündeki beni bekleyen AG 01 plakalı aracın arkasına bindim. Sürücü koltuğunda oturan hiç konuşmadan gaza bastı ve beni izlenmenin mümkün olmayacağı kadar karmaşık yollardan, Çilingoz'daki eve geri getirdi.

Kafamdaki aptal peruğu çıkararak arabadan fırladım ve kapıyı çarparak eve doğru hızla yürüdüm.

Kapıyı neredeyse tekmeler gibi açarak içeri daldım ve "Kuzey!" diye bağırdım.

Dolunay'ın o tiz sesi kulaklarıma ulaşırken sinirden üzerine yürümek için kendimi zor tutuyordum. Kapının önünde durmuş, alaycı bir şekilde gülümsemekle meşguldü.

"Hoş geldin, içeri gelmek ister misin? Aa pardon, girmişsin bile..."

"Nerede o?"

"Salonda, seni bekliyor."

Hızla sola doğru döndüm ve ayakta beni bekleyen Kuzey'le göz göze geldim. Siyah bir takım elbise giymişti ve üzerinde tek bir kırışık bile yoktu.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye öfkeyle gürledim. “Cahit’le her buluştuğumda beni arayıp planımızı riske sokmaktan bıktım!”

“Aslına bakarsan...” dedi Dolunay içeri girerken. “Planımızı riske atan sensin, seni küçük, sinsi yalancı!”

İçeriye İmge, Mete ve Sarp girdiğinde anlamayarak yüzlerine baktım. Kimseden ses çıkmayınca Kuzey’e döndüm ama tehlikeli bir sakinlikle bana bakmaya devam ediyordu.

“Anlamıyorsun, değil mi?” dedi Dolunay, Kuzey’e doğru. “Bu orospuya güvenemezsin!”

Kuzey anında sol koluyla Dolunay’ın boğazına yapıştı ve onu şiddetle duvara çarptı. Dolunay ellerini Kuzey’in boğazını sıkarak eline dolayıp, çaresizce ondan kurtulmaya çalışırken nefes almaya çalışıyordu. Kimsenin müdahalede bulunmayışı beni şaşkına çevirmişti.

“Bırak onu!” diye haykırdım. “Onu öldüreceksin!”

Kuzey bana kulak asmadan, büyük bir kuvvetle Dolunay’ın boğazını sıkmaya devam ederken, âdeta hırlayarak tane tane konuştu. “Benim... kararlarımı... asla... sorgulama...”

Dolunay kıpkırmızı olmuş çaresizce debelenirken nefes almakta zorluk çektiğini görebiliyordum.

“Onu hemen bırak!” diye haykırdım.

“Özür dile!” diye haykırdı Kuzey ve elini Dolunay’ın boğazından çekti.

Dolunay ellerini hemen boğazına götürürken hızla ciğerlerine nefes çekmeye çalışıyordu. Boynunun moraracağından hiç şüphem yoktu. Bana tükürür gibi bir ifadeyle bakarak, “Özür dilerim!” dedi ve orada öylece dikilmeye devam etti.

Sarp araya girerken bakışlarım ona kaydı. “Gerçek şu ki İmge senin çantana bir böcek yerleştirdi, Beste.”

İnanamaz gözlerle İmge’ye baktım. Ona güvenmiştim. Omuzlarını silkmekle yetindi.

“Ve sen hepimizi hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Mete. Kuzey’e döndü. “Ne dersen de, Dolunay haklıydı. Beste ona ifşa olmadığını söylemişti ama bu gece Cahit, Sena’nın ona Bilge’yi sorduğunu da söyledi. Bence Beste ve Bilge kardeşlerin kim olduğunu anlamaması imkânsız. Her ne kadar araları bozuk olsa bile parçaları birleştirecektir.”

İçeriye Kenan denilen adam girerken bakışlarını bana dikti. “Neden yalan söyledin?”

“Ne bu, sorgu odası mı?” dedim hepsini süzerek. “Unuttunuz mu, ben Kuzey’e çalışmıyorum. Ben, Bilge’nin hayatı için buradayım!”

“Hepiniz dışarı çıkın!” dedi Kuzey. Deminki sinirli tavrından eser yoktu. Dolunay sanki bunu bekliyormuş gibi hızla yukarı çıkarken, diğ rleri ağır adımlarla onu takip ettiler.

“Şimdi de benden hesap mı soracaksın? Benim sana olan güvenim en az senin bana olanki kadarmış, değıl mi? Çanta-
ma bir dinleme cihazı koydurduğuna göre!”

“Ben sadece seni riske atmak istemedim Beste ama sen hepimizi riske attın! Buna Bilge’nin hayatı da dâhil!”

Suskunluğumu korurken bana bir adım daha yaklaştı. “Şimdi bana doğıru düzgün anlatacaksın her şeyi! Cahit ne kadarını biliyor?”

“Sena, Bilge’nin eski bir arkadaşı. Bana Beste diye seslendikten sonra Bilge’yi de merak ettiğini ve telefonlarımızın neden kapalı olduğunu sordu. Sonrasında Dolunay gelerek Sena’nın Fregoli sendromlu olduğunu söyledi zaten.”

“Neden yalan söyledin?”

“Çünkü o zaman Cahit’le görüşmeme izin vermeyeceğini biliyordum, Kuzey. Bu, elimize geçen nadide bir fırsat. Evet, her şeyi tehlikeye atsa bile bu riski almak zorundaydım!”

Kuzey cevap vermeyince devam ettim. “Sorun olmadı zaten, Cahit hiçbir şey bilmiyor.”

"Ben bunun bu kadar basit olduğunu düşünmüyorum."

"Sen ne düşünürsen düşün Kuzey, konu Bilge'ye benim söz hakkım var" Senin kuruntularınla uğraşacak vaktimiz yok!"

"Kuruntu, öyle mi?" diye bağırdı Kuzey "Bu gece o restorandan çıkar çıkmaz Cahit'in adamları tarafından izlendiğini biliyor muydun? Kenan, polis teşkilatındaki turna yüz sistemine erişip sana benzeyen o kadını bulmasaydı ya da senin o konuşmanı dinlemeseydik çoktan yakalanmıştın! Cahit sana güvenmiyor. Seni takip ettiriyor. O kadını senin evine yolladım. Şu an nerede oturduğunu bile biliyor o! Bu işi bu kadar basit sanma! Bilge ve Beste ismi onu tümüyle gerçeğe ulaştırabilir!"

"O gerçeğe ulaşana kadar istediğimi ondan alacağım."

"Yürü!" dedi Kuzey elimden tutarak. "Benimle geliyorsun!"

"Nereye?"

"Bu gece benim gözümün önünde uyuyacaksın ve bundan sonra ne yapacağına ben karar vereceğim. Sana güvenmiyorum."

Beni çekiştirirken hızlı adımlarla ona ayak uydurdum. Beni hemen arkadaki eve soktu. Burası Kuzey'in adamlarının yaşadığı yer olmalıydı ama kimse yoktu.

"Üzerimdeki bu baskıdan sıkıldım artık!"

"Erken isyan ettin, minik kelebek. Daha yeni başlıyoruz."

Ceketini düzgünce çıkardı ve onu gömleği izledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum vücudunu izlerken. Bakmamak imkânsızdı.

Cevap vermeyip kendine bir sigara yaktı.

"Bilge'ye ulaşabileceğimiz bir yol daha var aklımda," dedi Kuzey.

"Neymiş o?"

“Ama sana güvенеbileceğimden emin değіlim.”

“Konu Bilge’yse en çok bana güvенеbilirsin.”

“Cahit meselesini daha kısa sürede halledeceğiz. Bir şeylerden işkillendiğı belli ama tam manasıyla kim olduğunu bildiğini sanmıyorum. Seni evine davet edecek kadar senden hoşlandı, bu kadarı yeterli. Sonra diğer planı düşünlürüz.”

Yanıma geldi ve kırmızı elbisemin bir askısını indirdi. Elinin tersiyle çıplak omzumu okşarken ürperdim. Üzerimdeki etkisinden deli gibi kurtulmak istiyordum ama imkânsızdı. Hipnoz etkisindeymiş gibi öylece dikiliyordum. Her bir zerre ondan nefret etmek için yanıp tutuşurken, vücudum tam tersi bir istekle ondan gelecek dokunuşlar için çırpınıyordu. Kendimi toparlayıp askımı yerine taktım.

Kulağıma eğildi. “Sen ve senin hayatın tamamen bana ait, Beste. Benim korumam altındasın. Bunu aklından çıkarma...” diyerek fısıldadı.

“Benim hayatım kimseye ait değil.” Dudaklarımdan döken boğuk bir itirazdan başka bir şey değildi. Savaşmaktan yorulmuştum.

Elleri elbisemin üzerinden kelebek dövmlerimi okşarken yüzüne bakmaya devam ettim.

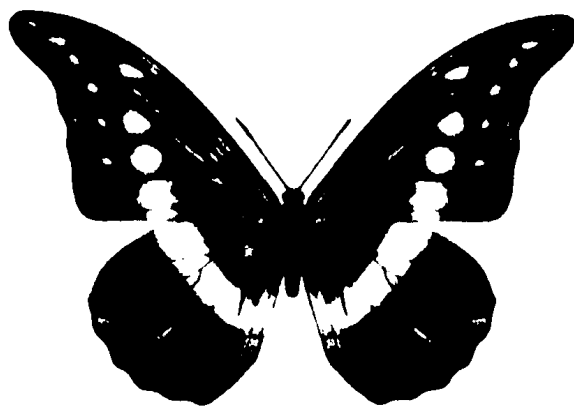
Gözlerini benden ayırmıyordu. Bir hışımla elbisemi üzerimden çıkardı ve beni iç çamaşırlarımla bıraktı. Vücudumu incelerken hiç sesimi çıkarmadan ona baktım. İtiraz etmek üzere dudaklarımı araladığımda, “Şışt...” diyerek susturdu beni. Parmakları dudaklarıma değerken nefes alışverişlerim sıklaştı. Gözleri dudaklarıma kayarken beni öpebileceğı kadar yakın duruyordum ona. Birbirimizle savaşırken bir anda bu kadar yakın olmamızı aklım almıyordu.

Beni kucakladığında, tüm hücrelerim iflas etmişçesine ondan gelen bu şefkati sevgiyle kucakladı. Kollarımı onun boynuna dolarken, hiç ses çıkarmadan beni üst kata çıkarmasına izin verdim. Teninden yayılan koku, kimliğimin eksik

olan yapboz parçaları gibi ruhuma işlerken başımı göğsüne koydum.

Yatak odasının kapısını açıp, beni usulca yatağa bıraktığında yanımda kalmasını istiyordum ama kelimeler boğazıma mühürlendi sanki. Yüzüme düşen saçlarımı çekti ve bana baktı.

"~~Ben~~ minik kelebek," dedi usulca. "Sana zarar gelmesine asla müsaade etmeyeceğim. Seni kendimden korumam gerekse bile..."

18. BÖLÜM

“ODA”

Gözlerimi araladığımda kimse yoktu. Açık pencereden uçuşan bembeyaz perde içeride kuş seslerini ağırlıyordu. Gün ışığı yüzüme vururken yerimde doğruldum. Evden herhangi bir ses gelmiyordu. Burada durmak istemiyordum, özellikle çaprazdaki eve hiç geçmek istemiyordum. Ani bir kararla ayağa fırlayarak ayakkabılarımı giydim. Dün gece ayağımdan çıkarılmıştı.

Merdivenlerden hızla indim ve kapıda duran adamlara aldırmayarak çaprazdaki evin önünde duran arabalardan birine yöneldim. Anahtar üzerindeydi. Gaza bastım ve Kuzey'in bana tuttuğu eve doğru yöneldim.

Birkaç saat sonra vardığımda hızlıca sokağı taradım. Arabayı zaten birkaç sokak geriye park etmiştim. İzlenmediğimden emin olunca hızla yukarı çıktım. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Dolunay'ı, İmge'yi ya da Mete'yi görmek istemiyordum.

Kapıyı aralarken, yoğun kahve kokusu burnuma ulaştığında tedirginlikle içeriye doğru baktım ve salona doğru ilerledim.

“Uyanmışsın,” dedi Kuzey sigarasını söndürürken. Çok fazla sigara içiyordu ama sabahın bu saatine rağmen, gırtlaklı takım elbisesiyle göz dolduruyordu.

“Ne işin var senin burada?”

“Burası benim evim, Beste.”

“En son bıraktığımda Çilingoz’daydın.”

“En son bıraktığımda sen de oradaydın...” Şimdi fark ettiğim viski bardağını dudaklarına götürdü. “Neyse kı gözünü. açar açmaz bir arabamı kaçırıp buraya geleceğini bilecek kadar tanıyorum seni.”

“Beni tanıdığını mı düşünüyorsun?” Meydan okuyucu bakışlarımı üzerine dikerek koltuğa oturdum.

“Kolay, tahmin edilebilir, düz bir kızsın. Ötesi yok.”

Sessizlik aramızda büyürken sesimin öfkeli çıkmaması için gayret etmek zorunda kalmıştım.

“Bunu bana mı, kendine mi inandırmaya çalışıyorsun. Bozkurt?”

Sert bakışlarını üzerime dikerken ayağa kalktım ve kendime kahve doldurdum. Sanırım kahve yeterince sert gelmediği için viski içmeye karar vermişti. Cevap vermeyince devam ettim.

“Söylesene, neymiş bizi Bilge’ye götürecek diğer planın? Dün gece böyle bir planın olduğunu ama bana güvenmediğini söylemiştin, değil mi? Tahmin edilebilir ve kolay bir kızsam güvenmemen için de bir sebep yoktur o zaman?”

“Haklısın.”

Bu tepkisi karşısında şaşırısam da belli etmedim. Tüm kayıtsızlığıyla orada otururken, “Anlat o hâlde!” diye çıktım.

“Hayır. Öncelikle Cahit meselesini halledeceğiz. Bu sabah buraya senin kılığına girerek bu gece burada kalan kıyı çıkarmaya geldim. Gece geç bir vakte kadar izlediler ve sonra gittiler. Cahit’i dışarıda yemeğe çağır. Ağzından alabildiğin

kadarını al. Artık daha fazla onunla muhatap olamayız. Eminim ki bir şeyler biliyor ya da şüpheleniyor. Senin kim olduğunu anlaması an meselesi. Bu onunla son görüşmen olacak.”

“Neyden eminiz, biliyor musun?” İşaret parmağını ona doğrulttum. “Saçmaladığından! Cahit’le sürekli dışarıda görüşeceksem neden bu eve bir sürü kamera koydun o hâlde? Beni gözetlemek için mi?”

Kuzey’in elindeki bardağı sıktığını görsem de sesi sakindi. “Planlarım değişti. Ne diyorsam onu yap ve onun dışında çeneni kapa.”

Birkaç adım geriledim. Kuzey’in birden bana neden düşman kesildiğini anlamıyordum ve her defasında içimde bir şeylerin kırıldığına şahit olmaktan yorulmuştum. Şefkatli dokunuşları içimdeki küçük kızın saçlarını okşarken, bu nefret dolu sözleri onun kalbini kırıyordu. Ben nefret edilecek hiçbir şey yapmamıştım ki!

“Demek planların değişti?” diye bağırdım kendimi tutamayarak. “Peki, söyler misin sürekli beni yollayıp, bir şeyleri halletmemi beklediğin planlarının hangisinden bir sonuç alabildik? Hepsi saçma salak planlar ve eminim ki ben senin yerinde olsaydım bu kadar pasif kalmazdım. Ve böylelikle senden hızla kurtulmuş olurdum!”

Ayağa kalktı ve hızla yanıma geldi. “Benden bu kadar hızlı kurtulmak istiyorsan dediklerimi yap!”

“Hayır. Cahit’i bu akşam buraya davet edeceğim. Bana daha çok güvenmesi gerek. Zaten Kutay’la aralarında bir sorun olduğunu söylemişti. Muhtemelen Cahit, babası ve ağabeyi gibi mafya olmak istemediği için araları açılmış. ‘Baba işi’ derken artık ne demek istediye! Bu konuda bana açılacağına eminim. Bana güveniyor. Böylelikle Kutay’ın kimlerle iş yaptığını, dahası bu işin nerede yürütüldüğünü öğrenebilirim.”

“Sana güveniyor mu?” dedi tükürür gibi. “Sabaha kadar burayı izledi!”

Aylem Güngördü

“Ve bir Şey yakalayamadı! O yüzden benim normal bir yaşam süren bir kitap editörü olduğuma inanıyor!”

Geri dönüp bardağındaki viskiyi tek bir dikiŐle bitirdi ve cıkıp gitti.

Sanırım bu benim planımı kabul ettiği anlamına geliyor-du.

Birkaç saat sonra Cahit’e ev adresimi atarak yemeğe beklediğimi söyledim. Memnuniyetle geleceğini bildirdikten sonra bir daha konuşmamıştık. Kimseyle konuŐmamıŐtım. Kuzey’in yine nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama tek bir mesaj bile atmamıŐtı. Kendi bilirdi, umurumda bile değildi!

Kendime kıyafet bakmak için dolaba yöneldim. Artık tehlikeli olduğundan İmge gelmiyordu. Zaten artık ben de İmge’ye g venemezdim.  antama böcek koymasına bana değer vermediğini gösteriyordu. Beni uyarabilirdi ama o her zamanki gibi Kuzey’in emriyle hareket etmeyi tercih etmişti.

Üzerime bir kot ve hırka giyerek sofrayı hazırlamaya koyuldum. Zaten birileri dolabımı yemeklerle doldurduğu için benim bir Şey yapmama gerek kalmamıştı. Raftan bir Şarap seçip masaya yerleştirdim ve öylece oturdum. Kuzey’in izlediğini ve dinlediğini biliyordum. Bunu düŐünmemeye çalışırken kapının  almasıyla irkildim. Cahit kapının tam arkasındaydı, gelmişti. Yüzümdeki ifadeyi olabildiğince yumuŐattım ve gülümseyerek kapıyı açtım. Elindeki bir demet buketi bana uzatırken, yanağına bir öpücük kondurdum.

“Geldiğine sevindim.”

“Açıkçası,” dedi benimle birlikte salona yürürken. “Bu davet benim için bir sürpriz oldu. Bu kadar çabuk aramanı beklemiyordum.”

“Eh, Şaşırtmayı severim.”

Ben çiçeklere göz atarken sofrayı inceledi. “Harika gözüküyor, sen mi hazırladın yemekleri?”

Elbette dedim şirin olduğunu umduğum bir bakış atarak Masava karşılıklı otururken şarabı açtım.

"Daha önce şarabı bu kadar kolay açan bir kadın görmemiştım. Barmaidlik filan mı yaptın yoksa?" Bir kahkaha fırlattı.

Yutkunarak gülümsedim. Sadece tesadüftü, değil mi? "Beni yakaladın..." dedim kaçamak bir bakış atarak. Tepkisini ölçmeye çalışsam da gülümsemeye devam ediyordu.

"Sahi mi?"

"Üniversitede, yarı zamanlı bir işti..." Kadehine şarap doldururken ikna olduğunu düşündüm.

"Evin güzelmiş," dedi salonu işaret ederek. "Çok zevkli-sin. Tabii mesleğinin getirisi olarak olmazsa olmaz kitaplık..."

"Kesinlikle."

"Hepsini okudun mu?" Boydan boya bir duvarı kaplayan kitaplığı işaret etti.

"Aşağı yukarı..."

"Pekâlâ," dedi yemeğinden bir çatal alarak. "Çok yetenekli olduğunu itiraf etmeliyim... Eline sağlık."

"Sen üniversitedeyken neler yapardın mesela? Seni tanımak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum." Utanıyormuş gibi yaparak kadehime uzandım.

"Üniversiteyi yurt dışında okudum ben. Biraz buralardan kaçmak istiyordum."

"Kırık bir kalp macerası mı?"

"Keşke öyle olsaydı ama aslında ailemden dolayı..."

"Ailen ne iş yapıyordu?"

Kadehini ağır ağır yudumlarken, bu sorunun abes kaçtığı'nın farkında olarak olabildiğince masum gözükmeye çalıştım.

“İş adamıydı babam. Kendi işini devralmamı istiyordu. Aslına bakarsan ağabeyimden çok bana güveniyordu bu konuda. Üniversite okumam bile çok saçma gelmişti ona. Tabii ben üniversiteyi bitirip, kendi sanat galerimi açma planlarımdan bahsettiğimde sonuç pek iyi olmadı. Ağabeyim Kutay’la da biraz aramı bozdu bu durum.”

“Ağabeyinle ne alakası var ki?”

“Sonuçta babamın en sevdiği oğlunun ben olduğumu öğrendi. Ve bu yıllarca onu memnun etmeye çalışan bir adam için kolay bir şey değildi. Yaşça büyük olmasına rağmen iş benim daha iyi yöneteceğimi düşünüyordu.”

“Peki, şimdi görüşüyor musunuz? Meydanı ona bıraktın sonuçta, kendi sanat galerini açtın. Bir sorun kalmamış olmalı.”

“Maalesef hayır. Zaten iş gereği çok sık seyahat ettiğinden görüşmemize imkân da yok.”

“Dünyanın her yerini gezmiş olmalı... Keşke benim de böyle bir şansım olabilseydi...”

“En son Mumbai’deydi mesela.”

“Görüşmüyorsanız nereden biliyorsun ki?”

“Bak ne diyeceğim...” dedi yemeğini bitirirken. “Bence bu kadar güzel bir akşamda güzel bir film izlemeliyiz.”

Teklifi karşısında şaşırsam da konuyu değiştirmesine itiraz etmedim. “Neden olmasın?”

“Bana film arşivini göstermeye ne dersin?”

“Şey, arşiv tutmuyorum. Bilirsin, *Netflix* gibi yapımlardan izliyorum.”

Kadehine şaraptan biraz daha koyarak elimden tuttu ve koltuğa oturttu. Bu kadar yakınımda oturması beni rahatsız etse de ayak uydurmak zorundaydım. Kutay’ın en son Mumbai’de olduğunu öğrenmek belki Kuzey’in işine yarayabilirdi. Belki daha fazlasını öğrenebilirdim.

Hım... O zaman belki de bana gitmeliyiz,” dedi bana sokularak. Yüzünü boynuma gömerek burnunu sürttü. Dikleştim ve kibarca onu ittirerek kadehimi almak üzere masaya doğru eğildim.

“Belki film işini daha sonraya bırakabiliriz.”

“Hayır, kesinlikle bana gelmelisin. Eğlenceli olacağına söz veriyorum...”

Kararsız kalırken öylece ona baktım. İyi niyetli ve heyecanlı gözüküyordu. Sadece bu sıkıcı buluşmayı eğlenceli hâle getirmeye çalışıyordu. Kuzey’in onun evine gitmeme hiç memnun olmayacağından emindim. Bunu düşününce gereğinden daha yüksek bir sesle, “Tamam!” dedim. Kim bilir, belki Cahit’in evinde çok daha fazlasını öğrenebilirdim. Dahası onu iyice sarhoş edip konuşturabilirdim. Denemeye değerci.

“Harika!” dedi ayaklanırken. Anahtarımı aldım ve Cahit’in arkasından kapıya doğru yöneldim. Masanın önünde birkaç saniye duraksadım ve çekmeceyi araladım. Çekmeceyi geri kapatırken ekranda beliren Kuzey’in aramasını reddettim ve telefonu orada bırakarak evden çıktım.

Cahit’in evi oldukça büyük, havuzlu bir villaydı. Arabadan indiğimizde hayranlıkla bakmadan edememiştim.

“Ev dediğin yer burası mı?” diye sordum, beyaz lüks villaya bakarken. Neredeyse tüm ışıkları yanıyordu ve oldukça ihtişamlı gözüküyordu.

Gülümseyerek beni içeri davet etti. Villanın dışı kadar içi de oldukça güzeldi. Sade, şık ve zevkle döşenmişti. Genel olarak beyaz renk hâkimdi.

“Sanat galerine göre burası oldukça aydınlık,” dedim gülümseyerek.

“Bu taraftan.” Yolu bana gösterirken, evi inceleyerek üst kata doğru çıktım. Beni bir “sinema odasına” soktuğunda ağızım açık bakakaldım. İki kişilik yatağa benzer bir koltuk ve kocaman bir sinema ekranı vardı.

“Anladın mı şimdi neden bende izleyelim dediğimi?” Gülümsedi. “Ben film seçip yardımcım Inoeska’dan biraz mısır patlatmasını rica edeceğim.”

“Pekâlâ.”

“Keyfine bak!”

Koltukta oturup Cahit’in geri dönmesini bekledim. Aradan geçen dakikalar neredeyse bir saate yaklaştığında artık sıkılmaya başlamıştım. Yerimde doğrularak odadan dışarı çıktım. Çıt çıkmıyordu. Her yer sessizdi.

“Cahit?” diye seslendim. Birkaç adım yürüyerek merdivenlerden aşağı baktım. Karanlıktı ve kimse yoktu.

“Biri var mı?”

Kimseden cevap gelmeyince üst kata doğru çıkmaya başladım.

“Cahit?” diye seslendim koridora doğru. “Beni korkutmaya başlıyorsun.”

İlerideki odadan cılız bir ışık yayılırken oraya doğru ilerledim. Kapı yarı aralık duruyordu. Kapıyı ittirdim ve titreşen gece ışığından gözümü alarak odaya baktım. Her yer kadın fotoğraflarıyla doluydu ve altlarında isimleri yazıyordu.

Hayretle tüm odaya göz gezdirdim. Duvarlara kadın fotoğrafları asılmıştı. Gözleri ve elleri bağlı hâlde çıplak şekillerde fotoğrafları çekilmişti ve odanın tüm duvarlarına hepsi farklı kadınların fotoğrafları asılmıştı.

Bacaklarımın titrediğini ve soğuk terler döktüğümü hissedebiliyordum. Yer ayağımdan kayıyormuş gibi olurken

masaya tutundum. Kuzey en başından beri haklıydı, buradan derhâl çıkmam gerekiyordu. Elimi koyduğum yerdeki fotoğrafı görünce ağzımdan boğuk bir çığlık yükseldi.

Bilge'ydi bu.

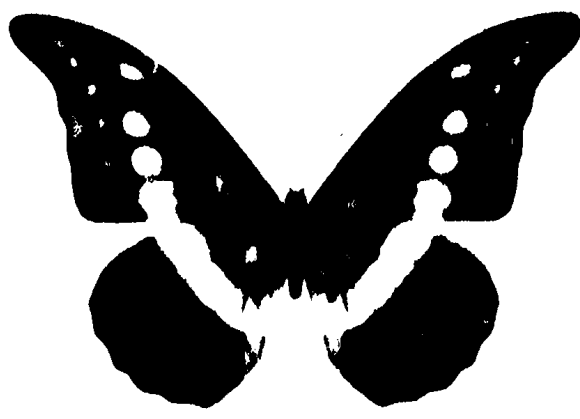
Diğer kadınların aksine bir koltukta oturur vaziyette uyurken bir fotoğrafı çekilmişti. Göz altları çökmüştü ve oldukça zayıflamıştı. Üzerindeki elbise eski püskü duruyordu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken, fotoğrafın hemen altındaki ismine dokundum.

BİLGE GÜNGÖRDÜ. GÜNGÖRDÜ AİLESİNİN TEK KIZI (?)

Tek kızı mı? Bu ne demek oluyordu? Neden soru işareti konulmuştu? Ailemin Cahit'le ne işi vardı? Kuzey'in Cahit'le ne bağlantısı vardı? O geceyle ilgili neler biliyordu?

Korkularım çığ gibi büyürken daha fazla burada kalamazdım. Polise bildirmem gerekiyordu! Kaçmam gerekiyordu! Arkamı dönüp hızla kapıdan çıktım ve koşar adımlarla merdivene yöneldim. O sırada bir el beni durdururken çığlığım koca evde yankılandı.

"Bir yere mi gidiyorsun... Beste?"

19. BÖLÜM

“ZİNCİRLER”

(Bölüm için şarkı önerisi: LP – Lost On You)

Nefesim kesildi.

Her bir hücrem kulakları sağır edecek bir çığlık atmak isterken ben ayaklarımdan prangalanmış gibi sadece bir an Cahit'in yüzüne baktım ve elim hırkaman cebine gitti. Sonunda ses tellerim özgürlüğüne kavuşmuş beyaz bir güvercin gibi kanatlanıp hayatımın en tiz çığlığını kulaklarıma dinlettiler.

Korku, öfke, suçluluk, her şey birbirine karışmış gibiydi.

Ani bir refleksle merdivenlere atıldım. Merdivenleri ikişer üçer atlıyor ve gözyaşlarımdan bulanıklaştırdığı görüşümü netleştirmeye çalışıyordum. Cahit kolumdan yakaladığında tüm gücümle savaşılmaya çalıştım ama çok güçlüydü.

“Acelen mi var, Beste? Gördüklerin hoşuna gitmedi mi? Yoksa ablanı da orada görünce biraz kalbin mi kırıldı?”

“Orospu çocuğu!”

Yüzüne tükürdüm. Öyle güçlü bir tükürüktü ki yüzünden aşağı kaykıldı.

Tiksinmek yerine kahkahayla güldü. “Ne sanıyordun, Beste? Çok akıllı olduğunu mu? Gerçekten bu kadar kolay

Aylem Güngördü

ağına düşeceğimi, beraber romantik bir film izleyeceğimizi mi?"

Kollarımı bir mengene gibi sıkıştırarak beni bodrum katına doğru sürüklemeye başladı. Ne kadar direnirsem direneyim, karşı çıkamıyordum, belki de ölümüne doğru sürükleniyordum.

Sonunda beni bodrum katındaki demirlerle çevrili bir hücreye soktu ve kollarımı zincirledi. Tekmeler savururken geri çekilip gülümsedi. Kan ter içinde kalmıştı ve her yeri çizik içindeydi.

Korkuyla bulduğum yere bakındım. Ellerime kenetlenmiş paslı zincirlerin, acaba daha önce kaç kadında denenmiş olduğunu merak ettim. Peki ya sonra onlara ne olmuştu?

"Ne istiyorsun benden?"

"Galerime ilk geldiğin gün, gerçekten seni çok dikkat çekici buldum."

"Ben seni iğrenç buldum!"

Gülümseyerek karşımdaki koltuğa oturdu. Kim bilir kaç kadının bu şekilde acı çekmesiyle, korkmasıyla tahrik olup eğlenmişti!

"Seni pislik, ruh hastası piç!"

"Sonra o kadın sana 'Beste' diye seslendi. Evet, belki bir tesadüf olabilirdi ama o kadın sana Bilge'yi sorunca senin Duygu olduğuna emin değildim artık. Ufak bir araştırma ile Uzman Psikolog Duru Tokdemir'in izini sürdüm... Hani şu sana seslenen kadının hastalığını açıklayan kadını... Evet, öyle biri vardı; araştırırsam diye düşünülmüş güzel bir tuzaktı. Ama zayıf bir tuzaktı, onun benim sanat galerimdeki aynı kadın olmadığını anlamam çok uzun sürmedi. Senin Beste olduğunu anladım... Benimle oyun oynamana izin verdim. Ama gerçekten merak ediyorum, bu kadar aptal olacağıma inandın mı gerçekten? Hadi sen olabildin ama ya Kuzey?"

Ayağa kalktı ve vanıma yaklaştı. "Evindeki kamera sistemini fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Beni nereden öğrendin? Atakan, Kuzey'e karşı seni uyardı mı? İsmimi o zaman mı verdi? Senin Kutay'la aran bozuk değil mi?"

"Evet, haklısın. Kutay'la konuşmuyorum çünkü sandığın gibi ailenin sevilen adamı ben değildim. Babamın işlerini yürütmesini istediği sevgili oğlu her zaman oydu. O artık benim ağabeyim değil! Bu sefer bu işte bireysel olarak ben de varım ama Kuzey'in tahmin ettiği gibi saf dışı değilim. Zayıf halka hiç değilim. Tabii ki Atakan beni Kuzey'e karşı uyardı. Senin küçük bir fahişe gibi ortalığı karıştıracasına emindi. Kuzey'in seni öldürmesini ummuştı ama bana kısmetmiş belki de!"

"Atakan nerede? Bilge'yi nerede tutuyor?"

"Bu soru cevap kısmından sıkıldım artık!"

"Bilge nerede? Bana söyle! En azından iyi olup olmadığını söyle!"

Cahit kararsızca bana baktı. Umurunda bile olmadığını biliyordum aslında. Cevap gelmeyince bir öfke krizi geçirerek küfürler yağdırdım.

Ayağa kalktı ve karşıda duran bir çekmeceyi araladı. Eli-ne bir iğne alarak yanıma geldi.

"Fazla acıtmayacak..."

"Son bir soru!" diyerek durdurmaya çalıştım onu. Kuzey'in gelmesi an meselesiydi.

"Soru yok!" diyerek iğneyi boynuma sapladı.

"Tüm bu kızlara ne yapıyorsunuz?"

İğne hâlâ etkisini göstermemişti ama Cahit tam önümde durmuş, kemerini çıkarmaya başlamıştı. Ardından gömleğini çıkardı ve cebinden bir çakı çıkararak yanıma geldi.

Kollarım zincirlenmiş şekilde, tavana asılı bir şekilde duruyordum ve zihnim hâlâ açık olsa da ona karşı koyacak

Aytem Gungordu

kuvvetim yoktu. Cılız birkaç tekme fırlattım. Hırkamın önünü açtı ve içündeki bluzu boylu boyunca kesti. Ardından altındaki pantolona dokundu. Tam o sırada büyük bir gürültü koptu.

"Ne oluyor lan?" diye kukrediyişaşkınlıkla.

"Ne sanıyordun Cahit, çok akıllı olduğumu mu?" dedim cılız bir sesle. Gözleri korkuyla büyürken suratıma baktı. Gerçekten bu kadar kolay ağına düşeceğimi mi? Beraber romantik bir film izleyeceğimizi mi?"

"Ne diyorsun lan sen?"

Evin tüm camları sanki aynı anda patlamıştı ve içeriye bir sürü adamın girdiğini duyabiliyordum. Bilincimi kaybetmek üzereydim ama yine de kendimi zorlayarak konuşmaya devam ettim.

"Evimden çıkarken, özellikle telefonumu evde bıraktığımı görmeni sağladım. Çünkü evde üzerimi aramana rağmen, Kuzey tam çıkarken takmam için bir böcek bırakmıştı masamdaki çekmeceye. Onu hızlıca hırkamın cebine yerleştirdim. Söylediğin her şey, tüm isimler kaydedildi ve polise ihbar edilecek. Belki de baban sana güvenmemekle haklıymış. Öyle değil mi her şeyi berbat eden küçük kardeş?"

Cahit'le evden çıkarken ki anımızı düşündüm. Hemen orada küçük bir not vardı:

"ÇEKMECE!"

Çaktırmadan çekmeceyi araladım.

"Telefonunu evde bırakacağını ve onun evine gideceğini biliyordum, minik kelebek. Bu böceği üstüne yerleştir, ses kaydını tehlikede hissedersen aç. Bu hem bana konumu iletecek hem de Cahit'in söylediklerini kaydetmemi sağlayacak."

Böylece onu alıp hırkamın cebine atmış ve telefonumu masanın üzerine bıraktığımı özellikle Cahit'in görmesini sağlamıştım. Yukarıdaki odadan çıkıp merdivenlerin başında

Cahit'i gördüğümde son anda böceği aktif hâle getirmeyi akıl etmiştim.

"Seni aşağılık orospu!"

Cahit bıçağı tehlikeli bir şekilde salladı.

"Demek Kuzey, senin hayatını bu kadar önemseyecek kadar sana âşık ha! Bakalım suratında kocaman bir çizik olduğunda bile sana âşık olacak mı?"

O sırada kapı açıldı ama Cahit üzerime atıldı. Yüzümde keskin bir acı hissettiğimde görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

Kuzey'le göz göze geldiğimde gözlerindeki o kıvılcımı görebildim. Bu görüntü onu delirtmeye yetmişti. Yerdeki şırngaya baktı ve silahını yere fırlattı. Cahit bıçakla ona saldırıya çalışırken, hiç aldırmayarak onu bir anda yakaladı ve bıçağı eline aldı...

...

Bir bağırtış duydum. Bilincimi açık tutmaya çalışıyordum ama gidip geliyordu.

...

"Beste!"

...

Kuzey hırkamın önünü kapatıyordu. Gözlerimi araladığımı görünce fısıldadı.

"Lütfen ölme..."

...

Gözlerimi bir daha aralamaya çalıştığımda zincirlerimden kurtulmuştum. Bileklerimin ve yanağımın acıdığını hissedebiliyordum. Onun gözlerini gördüm. Mavi renkle harelenmiş simsiyah gözlerini...

"Güvendesin..." diye fısıldadı bana.

...

Kuzey

Gözlerimi araladığımda kendimi daha önce hiç uyanmadığım bir yatakta buldum. Karanlıktı. Terler içinde yataktan fırladım. Cahit, o koca ev, zincirler, bodrum katı, içinde bir sürü kadının bulunduğu oda, Bilge... Şimdi hepsi geride kalmış kötü bir kâbus gibi geliyordu.

Kuzey'in yatağın hemen karşısındaki duvarın dibine oturduğunu gördüm. Elinde her zamanki gibi sigarası vardı. Üstü çıplaktı ve iki bacağına da öne doğru uzatmıştı. Silüetini görebilsem de yüzünü net bir şekilde göremiyordum. Yine de birbirimize baktığımız o an hiçbir şey söylemedik.

O, sigarasını içmeye devam ederken yataktan kalktım. Ona doğru yürüdüm. Tek kelime etmedim. O da etmedi. Öylece bana bakıp sigarasını içmeye devam ediyordu. Artık karanlığa alışan gözlerim gözlerini seçebiliyordu. Bana bir şey anlatmaya çalışan ama asla çözemediğim, yorumlayamadığım, beni bir kara delik gibi içine çeken o gözler...

Yaklaştım ve yüzüm ona dönük şekilde kucasına oturdum. Bacaklarımı her iki yanına yerleştirirken onu kendimle duvar arasında hapsettim.

Sigarasının son dumanını içine çekerken yanaklarında oluşan o çukurları izledim. Hiç acele etmedi. Sigarasını söndürdü ve gözlerime baktı. Ellerini belime yerleştirirken dokunuşuyla ürperdim ama geri çekilmedim. Dokunuşlarına direnmedim.

Sanki o an, o ve ben vardık tüm dünyada.

Başımızda bizi aydınlatan bir spot ışığı varmış gibi, sanki dünya sahnesinin tek odağı bizmişiz gibi. Tek elini, sarılı ve acıyan vanağıma değdirdi.

Ne yapıyorsun bana sen?" diye fısıldadı. "Seni bugün o adamın önünde ellerin zincirlenmiş ve şırıngayla görünce... Öleceksin sandım."

Ama ölmedim."

"Ölebilirdin. Çok fazla ihtimal vardı. Notu görmeyebilirdin, böceği açmayabilirdin. Orada öylece onun ellerinde..." Sözüünü yarıda kesti ve sustu. Bir süre sonra devam etti.

Öylece durup gözlerine baktım. Benim için korkmuş muydu? Beni kaybedeceğı için endişelenmiş miydi? Aklımda çok fazla soru vardı. O odayı, Bilge'yi, Cahit'e ne olduğunu sormak istiyordum. Ama hepsini bir kenara bıraktım ve Kuzey'in göğsüne yattım. Yüzüm çıplak bedenine değerken ürperdim. Kuzey'in toprak ve kahve karışımı kokusunu içime çektim.

Bir katilin kollarında huzur buldum.

Beni yavaşça ittirdi ve ayağa kalktı. Bakışlarımı ona diktim. Şu an beni bırakmasını istemiyordum. Tek istediğim onun yanında olmak, kendimi güvende hissetmekti. Belki de Kuzey son güveneceğim kişiydi ama yine de onu yanımda istiyordum.

Sanki daha demin bana sarılan, beni kaybetmekten korktuğunu bana anlatmak isteyen kişi o değilmiş gibi baktı.

"Çok fazla bu..."

"Fazla mı?" dedim sinirle ama sesim cılız bir esintiden ibaretti.

"Bundan sonra benim sözlerimi dinleyeceksin, minik kelek. Senin sözünü dinledik ve bu beni aptal gibi göstermekten başka bir işe yaramadı."

Avlem Gungördü

Ne fazla geldi ki sana?" diye sordum bu sefer daha güçlü bir sesle.

Dizlerinin üzerine çökererek yüzümü yüzüyle aynı mesafeye getirdi. Dudaklarına o kadar yakındı ki nefesinin tadını alabiliyordum. Ellerimi yüzüne koydum ve gözlerine baktım

"Bir çocuk gibi teselli edilmek istiyorsun, biliyorum. Ama üzgünüm, öyle bir kalp taşımıyorum ben..."

Ayağa kalktı ve ardından kapıyı kapatıp çıktı.

Neden bu buzdan krala gün geçtikte çekiliyordum?

Neden o benden uzaklaşırken, beni umursamazken, teselli edilmek için yanıp tutuşuyordum?

Sebebi benim zayıflığımdı.

Kuzey Bozkurt ise kalbi buz tutmuş bir intikam meleğiydi.

Kendime sarılarak zeminde öylece uzandım ve gözyaşlarımın bana yatak olmasına izin verdim...

20. BÖLÜM

“İÇKİ”

“Beste!”

Gözlerimi araladığımda kulağımda yoğun bir çınlama vardı ve İmge’nin ismini tekrarlayan sesi, sanki suyun altındaymışım gibi boğuk bir şekilde ulaşıyordu kulağıma. Sonunda doğrulduğumda İmge’nin sesi normal titreşimlerle doğru forma kavuştu.

“Beste! İyi misin?”

“İyi miyim?” diye tersleyerek yüzüne baktım. “Sence iyi miyim?”

Gözlerini devirse de bir şey söylemedi.

Ayağa kalktım ve yüzümdeki sargıya dokundum. Kendimi yatağın hemen karşısında bulunan koltuğa bıraktım.

“Merak etme, ufak bir sıyrık sadece. Al, şu kremi kullan. İz kalmayacak. Dün gece güzel bir pansuman yaptım.”

“Teşekkürler...” diyerek mırıldandım.

“Birkaç saate iki misafirimiz gelecek. Kuzey senin de olmanı istedi. Kendini toparlayabilir misin?”

“Neredeyiz?” diye sordum başımı ovalarken.

“Kuzey’in evlerinden birindeyiz, yerin bir önemi yok.” Biraz duraksadı. “Şey... İğneada.”

İkimizden de ses gelmeyince devam etti.

“Bu arada ben... Seninle gurur duyduğumu söylemek istedim. Yaşadıkların çok zor şeyler. Ama bizim için çok ilerleme kaydedecek şeyler yakaladın. Hepimiz adına teşekkür ederim.”

“Öyle mi?” dedim alaylı bir tavırla. “Demek hepiniz adına...” Başucumda duran suya yöneldim. “Bu kadar önemli ipuçları yakaladığımıza göre... Atakan’ın yerini tespit edebilirsiniz mi?”

“Henüz hayır ama Mert’in en son Mumbai’de olduğu görünüşe göre doğruymuş ve biz de...”

Sözünü kestim. “Bence büyük işi burada yapacaklar, tam da burnumuzun dibinde.”

“Öyle mi? Nereden ulaştın bu kanıya?”

“Bir yerden ulaşmadım. Atakan, Kuzey’in peşinde olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle Cahit ona çoktan öttü ve Cahit’in beni eve çekmek istemesi bir tuzaktı sadece. Bana bilerek o kadınları ve Bilge’yi gösterdi. Bence tüm bunların bir anlamı var. Kuzey, sürekli yerini tespit etmek isterken zaman kaybediyor bence. Onu aramadığı tek yer burnumuzun dibi mesela?”

“İnan bana, bu ihtimali çoktan göz önünde bulundurdu.”

“Evet ama bir sonuca da varmadı! Bak İmge, ben dün gece neredeyse ölüyordum ve işimi şansa bırakmak istemiyorum. Bana artık tüm o kadınlarla Atakan’ın ne iş yaptığını anlatmak zorundasınız.”

“Ne kadar az şey bilersen o kadar güvendesin.”

“Cahit’e ne oldu?” diye sordum. Gözlerimi ona dikmiştim ve kesin bir cevap bekliyordum. Bu kadar oyun bana yetmişti.

“Cahit komada.” Sesi düz ve umursamaz geliyordu.

"Bunu ona Kuzey mi yaptı?" Tüylerim diken diken olsa da ve ne kadar bunu istemesem de cevabın bu olduğunu biliyordum.

"Ne sanıyordun ki, Beste?"

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedi ve kapıya yöneldi. "Bir saate hazır ol."

"Gelenler kimler?"

"Kuzey'in güvendiği kişiler. Merak etme."

İmge çıktığında ben de kendimi zorlayarak duşa attım ve soğuk suyun bedenime enerji vermesine izin verdim. Duştan çıkar çıkmaz aynaya yöneldim. Yanağımdaki bandajı çıkarak yarayı inceledim. Sadece ufak bir çizik vardı, Cahit ıskalamıştı. Bandajı çöpe attım. İmge'nin verdiği kremi sürdüm ve üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Dün geceyi düşündükçe içime sıkıntılar basıyordu. Atakan konusunda bir adım öteye bile gidememiştik ve dahası kendimi Kuzey'e küçük düşürmüştüm. Ona ihtiyacım olduğunu açıkça belli etmiştim ama o bana sırtını dönmeyi tercih etmişti. Ne sanıyordum ki? Kuzey'in bana sınıksıkı sarılacağını ve beni her şeyden kurtaracak süper kahramanım olduğunu söyleyeceğini mi?

Kendi aptallığıma hayıflanarak, yaklaşık bir saat geçtiğinde hışım ile odadan dışarı çıktım ve merdivenleri inmeye başladım. Büyük bir kapıdan içeri geçtiğimde oldukça büyük bir salonla karşı karşıyaydım. Odada boydan boya en az yirmi kişilik bir masa vardı ve üzerinde şamdanlar bulunuyordu. Masanın öteki ucuna Dolunay, Sarp, Kenan, İmge ve Mete oturmuştu. Kuzey dışında herkes buradaydı.

Rahat bir tavırla Dolunay'ın yanındaki sandalyeye oturdum. "Şimdi yine aslında hiçbir işe yaramayan ama çok önemli hangi insanları bekliyoruz?"

Mete kaşlarını çatı. "Terbiyesizleşme!"

"Sebe?" dedim en hırçın hâlimle. "Terbiyeli olmam için en ufak bir sebep söyleyebilir misin?"

Herkesten yaşı büyük olan Kenan duruma babacan bir tavırla el koydu. "Üstüne gitme, Mete."

O sırada kapıdan içeri Kuzey yanında iki kişiyle beraber girdi. Kuzey'e oldukça benzeyen, sadece ondan biraz daha kısa boylu bir adam ile bir kadın girmişti içeri.

Kadını şöyle bir süzdüm. İlk bakışta bir kadının bile nefesini kesecek kadar duru bir güzelliği vardı. Yüzünde hiç makyajı yoktu ve cennetteki hurilerin bile içini kıskançlıkla doldurabilecek bir fiziği vardı.

Kuzey tanıştırma merasimine girmeden masanın öteki başına oturduğunda Dolunay kısık sesli bir şekilde güldü.

"Ben de bu kadının ne zaman olaylara dâhil olacağını merak ediyordum..." Bana imalı bir bakış fırlattığında oldukça rahatsız olmuşum.

"Ne demek istiyorsun?" dedim anında Dolunay'a dönerek ama Kuzey lafımızı böldü.

"Beste," dedi kısaca beni tanıştırırken. Hiçbir şey söylemeyerek yüzlerine baktım. Umurumda bile değildi, Kuzey'in çevresi beni zerre ilgilendirmiyordu. Hatta Kuzey bile beni ilgilendirmiyordu. Aklımda tek bir şey vardı: Bilge. Lanet olası Atakan'ı bulacak, onu Kuzey'e teslim edecektim ve o da bunun karşılığında Bilge'yle beni serbest bırakacaktı.

Hayatımdan çıkacaktı.

Sonsuza dek.

Adam hafif bir baş selamıyla yerine otururken, kız sinsî bakışlarla beni ve yüzümdeki yarayı süzerek hemen Kuzey'in sol tarafına oturdu.

"Bunu izlemenizi istiyorum," dedi Kuzey, adam laptopunu çıkarırken.

"Bu ne, Burak?" dedi Mete.

"Polis teşkilatından aldığımız gizli kamera kayıtları."

İsmimin Burak olduğunu öğrendiğim adam, laptopu bize doğru çevirdi ve kaydı açtı. Videoda bomboş bir arazinin ortasındaki depo benzeri bir yerde Atakan'ın üç adamla konuştuğu görülüyordu.

"Görüntüler İstanbul'dan," dedi Burak doğruca bana bakarak. Kısa bir an beni incelediği hissine kapıldım. Bakışları şöyle bir vücuduma kaydı, daha sonra hiçbir şey olmamış gibi başını tekrar ekrana çevirdi. Görüntülerde Atakan üç adamla konuşmaya devam ediyordu ve sonunda el sıkışıp arkalarındaki arabaya doğru yürüyorlardı. Esas can alıcı kısım buradaydı ve Burak görüntüyü durdurmuştu.

"Burada arabada bir kadın olduğu anlaşılıyor," dedi tekrar bana bakarak. "Şimdi dikkatle bak Beste, bu Bilge mi?"

Ayağa kalktım ve yakından bakabilmek için ekrana doğru yaklaştım. Çözünürlük oldukça düşük olduğundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bilmiyorum..."

"Buralarda bir yerde olmalı," dedi Kuzey. "Hedef şaşırtıyor. Belki de başından beri hep buradaydı." Düşünceli bir şekilde bir sigara yaktı.

"Polisle beraber mi çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Bazı tanıdıklarımız var diyelim." Yanıtlayan Mete'ydi.

"Plaka belli olmuyor, değil mi?" diye sordu İmge. "Saçma bir soru oldu ama..."

"Atakan'ın belli değil ama diğer üç adamın bindiği arabanın plakası belli... 34 AJ 9766. Araç hiçbir kameraya takılmıyor. Muhtemelen imha edildi." Mete, Kuzey'e döndü. "Şimdi ne yapmamızı istiyorsun, patron?"

"Şimdi gerekirse İstanbul'da taş üstünde taş kalmayacak. Her deliğe bakacağız."

Kuzey'in yanındaki kız anlaşılmaz bakışlarla beni süzerken ters bir bakış fırlattım. Dolunay araya girdi.

Ayağa kalktı ve yanıma yaklaştı. "Evindeki kamera sistemi fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Beni nereden öğrendin? Atakan, Kuzey'e karşı seni uyardı mı? İsmimi o zaman mı verdi? Senin Kutay'la aran bozuk değil mi?"

"Evet, haklısın. Kutay'la konuşmuyorum çünkü sandığın gibi ailenin sevilen adamı ben değildim. Babamın işlerini yürütmesini istediği sevgili oğlu her zaman oydu. O artık benim ağabeyim değil! Bu sefer bu işte bireysel olarak ben de varım ama Kuzey'in tahmin ettiği gibi saf dışı değilim. Zayıf halka hiç değilim. Tabii ki Atakan beni Kuzey'e karşı uyardı. Senin küçük bir fahişe gibi ortalığı karıştıracağına emindi. Kuzey'in seni öldürmesini ummuştum ama bana kısmetmiş belki de!"

"Atakan nerede? Bilge'yi nerede tutuyor?"

"Bu soru cevap kısmından sıkıldım artık!"

"Bilge nerede? Bana söyle! En azından iyi olup olmadığını söyle!"

Cahit kararsızca bana baktı. Umurunda bile olmadığını biliyordum aslında. Cevap gelmeyince bir öfke krizi geçirerek küfürler yağdırdım.

Ayağa kalktı ve karşıda duran bir çekmeceyi araladı. Eli-ne bir iğne alarak yanıma geldi.

"Fazla acıtmayacak..."

"Son bir soru!" diyerek durdurmaya çalıştım onu. Kuzey'in gelmesi an meselesiydi.

"Soru yok!" diyerek iğneyi boynuma sapladı.

"Tüm bu kızlara ne yapıyorsunuz?"

İğne hâlâ etkisini göstermemişti ama Cahit tam önümde durmuş, kemerini çıkarmaya başlamıştı. Ardından gömleğini çıkardı ve cebinden bir çakı çıkararak yanıma geldi.

Kollarım zincirlenmiş şekilde, tavana asılı bir şekilde duruyordum ve zihnim hâlâ açık olsa da ona karşı koyacak

ken bu kadar etkilenmeyi beklemiyordum. Kuzey böyle bir adamdı. Aten!

Canımı sıkmayı ben istemedim, burada olmayı da isteyecek seymedim!

Ne sanıyorsun, minik kız? Seni burada gerçekten alıkoymak istediğimi mi? Seni şu an salsam Atakan piçine yem olursun sadece."

Sana ne! Bırak, olayım o zaman!"

Kolumu bir hışım ile bıraktığında sendeledim ve düşmek için duvara tutundum.

Benim çatım altında olan kimseye dokunulmasına izin vermem."

"Cahit'i nasıl komalık ettin?"

Sorum onu şaşırtmışa benzese de yüz ifadesini hemen topladı ve yerini kayıtsızlığa bıraktı. Vücudunu bana döndürdü ve ellerini saçlarıma dolayıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Huzursuzlukla dolup taşıyordum ve tek istediğim sakinleşebileceğim bir ortama gitmekti.

"Bilmek ister misin?"

"Söyle." Canımın acıdığını belli etmeyecektim. Benim zayıflığımla oynuyordu ama istediğimde ne kadar güçlü olabileceğim hakkında tek bir fikri yoktu.

"Onu her yerinden kan gelinceye kadar dövdüm. Çenesini parçaladım ve kafatasını çatlattım. Sana yaptığı şırıngaların kolisini bulup hepsini tek tek boynuna sapladım..."

"Kes!" diye bağırdığımda aniden beni bıraktı. Boğazıma kadar yükselen kusma isteğiyle iki büklüm oldum.

"Sen," dedi tehditkâr bir şekilde. "Bu dünyadaki küçük bir sinekten farksızsın. O yüzden sana ne deniyorsa onu yap!"

Çıkıp gittiğinde kollarımı bedenime doladım. Gerçekten de dün gece Kuzey'in kollarında huzur bulduğumu düşünmüş müydüm? O bir katilden de fazlasıydı. Bir psikopattı.

Cahit'i gördüğümde son anda böceği aktif hâle getirmeyi akıl etmiştim.

"Seni aşağılık orospu!"

Cahit bıçağı tehlikeli bir şekilde salladı.

"Demek Kuzey, senin hayatını bu kadar önemseyecek kadar sana âşık ha! Bakalım suratında kocaman bir çizik olduğunda bile sana âşık olacak mı?"

O sırada kapı açıldı ama Cahit üzerime atıldı. Yüzümde keskin bir acı hissettiğimde görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

Kuzey'le göz göze geldiğimde gözlerindeki o kıvılcımı görebildim. Bu görüntü onu delirtmeye yetmişti. Yerdeki şırıngaya baktı ve silahını yere fırlattı. Cahit bıçakla ona saldırıya çalışırken, hiç aldırmayarak onu bir anda yakaladı ve bıçağı eline aldı...

...

Bir bağırış duydum. Bilincimi açık tutmaya çalışıyordum ama gidip geliyordu.

...

"Beste!"

...

Kuzey hırkamin önünü kapatıyordu. Gözlerimi araladığımı görünce fısıldadı.

"Lütfen ölme..."

...

Gözlerimi bir daha aralamaya çalıştığımda zincirlerimden kurtulmuştum. Bileklerimin ve yanağımın acıdığını hissedebiliyordum. Onun gözlerini gördüm. Mavi renkle harelenmiş simsiyah gözlerini...

"Güvendesin..." diye fısıldadı bana.

...

"Kollarımdasın ve güvendesin, seni bırakmayacağım."

Kuzey..."

Gözlerimi araladığımda kendimi daha önce hiç uyanmadığım bir yatakta buldum. Karanlıktı. Terler içinde yataktan fırladım. Cahit, o koca ev, zincirler, bodrum katı, içinde bir sürü kadının bulunduğu oda, Bilge... Şimdi hepsi geride kalmış kötü bir kâbus gibi geliyordu.

Kuzey'in yatağın hemen karşısındaki duvarın dibine oturduğunu gördüm. Elinde her zamanki gibi sigarası vardı. Üstü çıplaktı ve iki bacağına da öne doğru uzatmıştı. Silüetini görebilsem de yüzünü net bir şekilde göremiyordum. Yine de birbirimize baktığımız o an hiçbir şey söylemedik.

O, sigarasını içmeye devam ederken yataktan kalktım. Ona doğru yürüdüm. Tek kelime etmedim. O da etmedi. Öylece bana bakıp sigarasını içmeye devam ediyordu. Artık karanlığa alışan gözlerim gözlerini seçebiliyordu. Bana bir şey anlatmaya çalışan ama asla çözemediğim, yorumlayamadığım, beni bir kara delik gibi içine çeken o gözler...

Yaklaştım ve yüzüm ona dönük şekilde kucağına oturdum. Bacaklarımı her iki yanına yerleştirirken onu kendimle duvar arasında hapsettim.

Sigarasının son dumanını içine çekerken yanaklarında oluşan o çukurları izledim. Hiç acele etmedi. Sigarasını söndürdü ve gözlerime baktı. Ellerini belime yerleştirirken dokunuşuyla ürperdim ama geri çekilmedim. Dokunuşlarına direnmedim.

Sanki o an, o ve ben vardık tüm dünyada.

Kaçırsan da bu sorun mu var?" diye yanıtladı Burak onu.

Nefesimi tutarak Kuzey'e baktım. Mete'ye olduğu gibi boğazına vapişmasını ve ona gerçek patronun kim olduğunu hatırlatmasını bekledim. Hiçbir şey yapmadı. Sadece ters bir şekilde baktı ve kapıda bekleyen görevlilere el işareti verdi. Hizmetliler masaya yemek servisini hızla yapmaya başladılar. Masada dokuz kişiydik ve kimseden ses çıkmadan yemeklerin masaya yerleşmesini bekledik.

Kenan Baba dedikleri adam hizmetlilerin elinden alarak içkileri Sarp'ın, Mete'nin, Burak'ın ve Kuzey'in önüne koydu. Dolunay kırmızı şarap içerken, İmge sevgilisine eşlik ediyordu.

"Sen ne içersin?" diye sordu Kuzey. İlk önce sorusunu kendime algılamıştım ama doğrudan Efla'ya bakıyordu. Bu kadar salak olduğum için kırılan egom beni öldürmek istiyordu. İlk defa Efla'nın sesini duyma beklentisiyle ona doğru döndüm ve bakışlarımız kesişti. Öldürücü bir bakış fırlattığında aynı şekilde karşılık verdim.

Buna neyin ya da kimin sebep olduğunu bilmiyordum ama beni *tehlike* olarak algıladığına emindim. İsteddiği gibi algılayabilirdi.

Efla bakışlarını ağır bir şekilde Kuzey'e çevirirken, "Sek olsun," dedi. Sesi kadife gibi yumuşacıktı.

Bana kimsenin ne içeceğimi sormamış olmaması gözyaşlarımın gözlerime hücum etmesine sebep olmuştu ama kendimi bir şekilde sakinleştirmeyi başarmalıydım. Kan basıncımı sabitledim ve tabağımla oynamaya başladım. İştahım kaçmıştı. Burada bir fazlalıktım. Sadece işlerini görecekları bir kurbandım.

Av'dım.

Düşüncelerim Burak'ın Kenan denilen adamla yer değiştirmesiyle dağıldı.

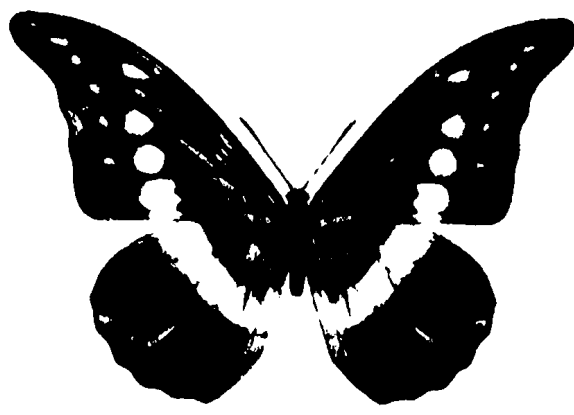
Sen ne içersin, Beste?"

Bu sefer Kuzey'in bakışları bana kaymıştı.

Yüzü ifadesizdi ama Burak'la aralarında negatif bir elektrik olduğu sezilebiliyordu. Burak onun için farklıydı, o en yakın arkadaşı bile olsa Mete'yi çiğneyip geçebiliyordu ama bunu Burak'a yapamıyordu anladığım kadarıyla. Burak'a içinde ne anlamlar barındırdığını merak ettiğim şekilde baksa da Burak umursamayıp, cevabımı beklercesine yüzüme baktı.

Ama Kuzey bu bakışı bölmekte gecikmedi.

"Beste bir şey içmeyecek!"

21. BÖLÜM

“OYUNBOZAN”

Burak tuhaf bir kahkaha fırlattı.

“Bunu sana sorduğumu hatırlamıyorum Kuzey, kusura bakma. Şimdi izin verirsen, Beste’yle konuşuyorum?”

Burak bir kez daha bana doğru dönerken, Kuzey’in sesi aramızdaki boşluğu doldurdu ve Kuzey elindeki çatal bıçağı masaya vurdu. Masaya damgasını vuran negatif enerji hissedilmeyecek gibi değildi. Bir anda ortam buz gibi olmuş, kimse sesini çıkarmadan masada öylece duruyorlardı.

“Ne içiyorsun, Beste?” diye sordu Burak inatla.

Kuzey ayağa kalkıp Burak’ı yakasından yakaladı. “Burası benim evim, ben ne diyorsam o!”

Masaya tüm gücümle vurarak ayağa fırladım. Masadaki-lerin hepsine tek tek baktım ve son olarak Kuzey’e gözlerimi sabitledim.

“Otur!” diye emrettiğinde, hiç kımıldamadan onu izledim. Bakışlarımız âdeta birbiriyle dövüşüyor, tüm uzuvlarımız yarışı kimin kazanacağını merak ediyordu.

Oldukça sakin bir şekilde, “Hayır,” derken sesim buz gibi ve tehlikeli çıkmıştı. Arkamı döndüm ve hızla odama doğru ilerledim.

Nefes alışverişlerim sıklaşmıştı ve neredeyse ağlamak üzereydim. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu Kuzey'in benimle derdi neydi? Neden bir gün çöl sıcakları kadar bana yakınken, bir anda Kuzey Kutbu gibi buz kesiyordu? İsmimin anlamını o an taşıdığını fark ettim.

O asla kalbinin varlığını hatırlayamayacak buz kesmiş bir hükümdardı.

Onun hükümdarlığı karanlıktı.

Ben ise hep aydınlıktım, kulaklardaki tatlı bir besteydim.

Ben güneydeki çöllerin tatlı meltemlerine ait bir müziktim, o ise kuzeydeki buzdan oluşmuş mağaraların tahtındaki kraldı.

Kulakları müziğe sağır, teni sıcaklığa hasret, gözleri sevgiyi göremeyecek kadar kör, burnu ılık bir ıhlamur akşamını asla duyamayacak kadar körelmiş, dudakları buzdan ağlarla örülmüş, gerçek bir tutkunun sıcaklığını asla kalbinde hissedemeyecek bir hükümfermaydı. Sonsuz bir karanlık hâkimdi dünyasında, dipsiz karanlık bir kuyu... Her şeyi içine çekip yok eden bir kara delik... Onu anlamaya çalışmam yersizdi.

Aylardır bu koşuşturmaya dayanamayıp küçücük kalan bedenimi sarmaladım yine. Kuzey beni sahibi olarak görüyordu ama yanılıyordu. Ne içeceğime karışacak kadar haddini aşmış, bencil herifin tekiydi. Efla'nın buraya geleceğini önceden biliyordu. Belki de o yüzden ona ihtiyacım olduğunu söylediğim o gece beni yalnız bırakmıştı. Kahretsin! Bu evden de bu yalnızlığımdan da bıkmıştım artık.

Ayağa kalktım ve odamın içinde turlamaya başladım. Bu sonu gelmez kötülük, sonu gelmez evler, yer değiştirme, Kuzey'in dengesizlikleri beni boğuyordu. O sırada hemen masamın üzerinde duran çantaya ilişti gözlerim. Bu çanta, Cahit'i kandırmak için tuttuğumuz dairedeydi en son. Cahit'le yemek yerken takmıştım. Merakla çantanın içeri araladım.

İşte oradaydı. Bir telefon!

Telefonu elime aldım ve koşarak odamın kapısını kilitledim. Polisin ne kadar bu işin içinde olduğuna dair bir fikrim yoktu. Anladığım kadarıyla sadece tanıdıkları vasıtasıyla polisin elindekilerine ulaşıyorlardı ama polisle birlikte çalışmıyorlardı.

Kurtuluşum sadece bir telefon uzaklıktaydı.

Tüm bunları ihbar edebilir, polis korumasında Bilge'yi arayabilirdim. Daha başka hangi güç beni koruyabilirdi? Kuzey'den kurtulmamın zamanı gelmişti. Eğer kötü işler çevirmiyorsa ve iyi adamsa polisten korkması için bir sebep yoktu. Eğer kötü adamsa... İçten içe Kuzey'in de iyi bir adam olduğunu düşünmüyordum aslında. Gerçekten kötülerini yenmek isteyen bir kahraman değildi kesinlikle. Bu kadar para içinde yüzmesi normal değildi, bu değirmenin suyunun zezem suyu olmadığını farkındaydım.

Atakan gerçekten bu hikâyedeki kötü adamdı. Peki ya Kuzey? Cevabını bilmek istediğimden emin değildim. Kendi pisliklerinde, içki sofralarında boğulabilirlerdi!

Teredditle telefona baktım. Aramalıydım. En fazla bir saat içinde kurtulmuş olacaktım. Güvenli ellerde olacaktım.

Bir hışımla 155'i çevirdim ve hattın diğer taraftan açılmasını bekledim.

"Polis imdat, acil durumunuz nedir?"

"Şey ben, kaçırıldım! İğneada'da bir yerlerdeyim ama tam olarak neredeyim, bilmiyorum! Yardım edin!"

O sırada Kuzey, kapımın kilidini bir tekmeyele kırdı, büyük bir öfkeyle içeriye girdi ve elimdeki telefonu duvara fırlattı. Telefon paramparça olurken içimde ufak da olsa bir umut taşıyordum. Kuzey beni buradan kaçıramadan polislerin beni bulma ihtimali hâlâ vardı...

Kuzey'in ardından Sarp ve Mete odaya daldıklarında, Kuzey onlara döndü. "Polisle konuşun, bu işi halledin!"

Sarp anında telefonuna sarılırken, Mete odanın kapısını kapatıp dışarı çıktı. Anlaşılan bu pek de umduğum kadar bela a mamıştı kimsenin başına. Bir telefonla halledilecek kadar basit bir durumdu yaptığım.

“Bir anlaşmamız vardı!” diye kükredi Kuzey.

“Ama sen o şartları çoktan bozdun! Bana hâlâ bir tutsak gibi davranıyorsun! Senin de, bu evin de, herkesin de canı cehenneme! Artık burada olmak istemiyorum!”

“Ama olacaksın. Hiçbir yere gitmiyorsun. Telefonunun aramalarının bana bağlı olduğunu bilmiyor muydun? Bunu sana söylemiştim!”

Bu, gözden kaçırdığım bir ayrıntıydı ama önemi yoktu. “Umurumda bile değil!”

“Artık sana güvenmiyorum. Anlaşmamız bitti. Bundan sonra Atakan’ı bulduğumuzda seni korur muyum, orasını göreceğiz!”

Kapıdan çıkmak için hamle yaptı ama ondan önce davranıp kapıyı kapattım.

“Sen kendini ne sanıyorsun? Gerçekten senin emrin altına gireceğimi mi? Küçük, uysal bir ev kedisi gibi istediğin her şeyi diğer köpeklerin gibi yerine getireceğimi mi?”

“Beni zorlama, Beste!”

“Zorluyorum! Senden nefret ediyorum! Sana dair her şeyden, bu evlerin her milimetresinden! Bu işe bulaştığım g ne, senin elini o barda tuttuğum g ne lanet olsun!”

Hiçbir şey söylemeden bana baktı.

“Niye susuyorsun?” diye azarladım.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve onların karma karışık olmasına izin verdi. Yüzü çökmüş gibiydi, yakından bakınca göz altlarının morardığını görebiliyordum. Sustu, öylece durmaya, bana bakmaya devam etti. Susması beni sirlendiriyordu.

Konuşsana! Bir şey söyle! Birinin sana efendisi gibi davranmaması zoruna mı gitti?"

Hiçbir şey söylemeyince kenara çekildim. Kapıdan çıkıp giderken arkasına bile bakmadı.

Ben de bakmayacaktım.

Aradan geçen bir saat kadar sonra, evden gelen seslerden erkeklerin sofrada içki içmeye devam ettiğini anlamıştım. Dolaptan bulup giydiğim ayakkabıların bağcığını bağladım. Sanki çok marifetmiş gibi her gittiğimiz yere bir sürü kıyafet, kitap, makyaj malzemesi, beni evimde hissettirecek her ne varsa onu odama yerleştiriyordu. Bir an durup Efla'nın odasının ne durumda olduğunu merak ettim. Herhâlde ona ipek çarşaflar, altın varaklı duş başlığı falan yaptırmış olmalıydı.

Anlamadığım, Kuzey'in bir kalbi var mıydı da gerçekten, unutamadığı bir aşkı olsun? Eh, görünüşe göre öyleydi. Kız gerçekten güzeldi, hem de çok güzeldi. Neden aklıma bunların geldiğini anlamıyordum. Kafamı düşüncelerden sıyırmak istercesine salladım ve odamdan dışarı çıktım. Dışarıda koşu yapacaktım. Tüm bedenimi ve zihnimi yorarak bunlardan kurtulmaya mecburdum.

Tam o sırada gülüşerek bir şeyler konuşan Efla ve Dolunay'la karşılaştım. Yemek odasından çıkıyorlardı ve hâllerinden içkiyi kaçırdıklarını anlayabiliyordum. Kimsenin umurunda olmamıştım. Gayet eğlenmiş, keyiflerine bakmışlardı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye bana baktı Dolunay. "Yoksa yine kaçma girişimlerinden biri mi bu?"

Efla sesini çıkarmadan kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

"Kes sesini!" dedim tükürür gibi. "Sana hesap verecek değilim!"

"Kuzey!" diye bağırdı Dolunay. Apar topar kalkma sesleri duyuldu ve Kuzey'le göz göze geldim.

"Sana söyledim, Kuzey! Bu vahşi yaratığı dizginlemen mümkün değil! Bir hayvan gibi kapatılması gerekiyor, başka hiçbir şeyden anlamaz!"

Suratına okkalı bir yumruk savurduğumda kimse bunu beklemiyordu.

Dolunay, önce bir sendeledi ve ardından burnundan hızla kan gelmeye başladı ve yere yığıldı. Acı dolu feryatlar atarken, "Seni canavar!" diye haykırdı. "Barbar! Yozlaşmış gece kulübü kızı!"

"Bir tane daha yumruk yemek istiyorsun herhâlde!" dedim tehditkâr bir şekilde. Herkes koridora toplanmış, olanları izliyordu. Efla endişeyle şimdi yere yığılmış olan Dolunay'ı kaldırmaya çalışıyordu. İmge koşarak bir bez getirmişti ve Dolunay'ın kanayan burnuna bastırıyordu.

"Başka yumruk yemek isteyen var mı?"

Bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirirken Kuzey'de durdum. Sinirden sol şakağındaki damarların belli olduğunu görebiliyordum.

"Duydunuz!" dedi olağanca bağırarak. "Bundan böyle bu evde kimse Beste'yle konuşmayacak! Muhatap olanı görürsem canını yakarım! Sen de hiçbir yere gitmiyorsun, Beste!"

Burak kollarını önünde birleştirdiği duvardan sırtını ayırdı. Onu daha yeni fark ediyordum.

"Sanırım burada bir tek senden emir almayan benim, Kuzey."

"Burada benim kurallarım geçerli!"

"Benim üzerimde geçerli değil! Beste, benimle koşu yapabilir."

"Sabrımı sına, Burak!"

Yoksa ne olur, Kuzey?" Şimdi iki adam da birbirlerini öfkeli bakışlarla süzerken kimseden ses çıkmıyordu. Dolunayın boğuk hıçkırıkları bile kesilmişti.

Yoksa ne olur? Yine birilerinin ölümüne mi sebep olursun?

Kuzey sinirle Burak'ın üstüne yürüdü. "Bunların suçlusu ben değilim! Seni hoş görüyorum ama haddini bilsen iyi olur!"

Burak da hiddetle karşılık verdi. "Haddini bilmesi gereken sensin! Kızın hâline baksana! Ona köle muamelesi yapmayı kes artık! Kızla ilgilenmek istemiyorsan bundan böyle benimle kalabilir!"

Büyük bir şok geçiriyordum. Kuzey'in de benden farklı kalır bir yanı yoktu. Sinirli surati, şaşkınlığa büründü. Kimseden ses çıkmayınca Burak devam etti. "Birlikte kaldığımız süre boyunca Beste bunu düşünecek. Kararı o verecek. Ve Kuzey Bozkurt, bu karara sen dâhil olmayacaksın!"

Burak beni kolumdan tuttuğu gibi dışarı çıkarırken, kapı arkamızdan gürültülü bir şekilde kapandı.

Burak'a tuhaf bir biçimde yakınlık duymaya başladığımı hissediyordum. Daha doğru düzgün konuşmamıştık bile. Daha demin benim için yaptığı şey itiraf etmek istemesem de benim için anlamlı bir şeydi. Ayrıca bana bir seçenek sunmuştu. Hiç tanımadığım bu adamın teklifini kabul edebilir miydim? Kuzey'i ardımda bırakarak tüm olanları uzaktan izlemeyi kabul edebilir miydim?

Hiçbir şey söylemeden ormanın derinliklerine yürüdük yan yana. İkimiz de şu an düşüncelerimizin esiriyken konuşmamak gerçekten iyi gelmişti. Hâlâ sinirli olduğunu görebiliyordum. Kuzey'le aralarında bir şey olmuştu ve aslında Burak geldiği günden beri hatta bundan çok öncesinden beri öfkeliymiş gibi geliyordu bana. Kuzey birilerinin ölümüne sebep olmuştu ve bu, Burak'ın Kuzey'e karşı bu şekilde davran-

Aylen Camgördü

masına sebep olmuş olmalıydı. Böyle özel bir şeye burnumu sokmak istemediğimden sormayacaktım elbette. Kuzey'le ilgili ve di bilinmeyenli denklemlerimin arasında yerini almayı bilmişti bu soru da.

Sonunda longoz ormanlarının tepelerinde bir yerde genişçe bir kayalığın üzerinde durduk. Açıklık alandaki ay ışığı yüzümüzü görmemize olanak sağlayacak kadar aydınlatıyordu bizi. Burak önüme doğru gelerek, şu an açıkta bulunan yanğındaki yaraya dikkatle baktı ve elini yaranın çevresinde gezdirdi. Çok çirkin gözüktüğümünden emindim ama yine de bakışlarımı gözlerinden çekmedim. Birkaç saniyeliğine bakışlarımız birbirinde kilitlendi ve Burak'ın bakışları dudaklarıma kaydı. Bir anda kendini geri çekti.

"İyi olacaksın," dediği anda ona gerçekten ısınmıştım. Cevap vermedim ve kafamı teşekkür edercesine aşağı eğdim. Kafamı manzaraya çevirerek sükûnetimi korudum.

"Hep böyle biri değildi..." dedi Burak ansızın.

Dinlemeye devam ettim.

"Onunla bir yaz akşamı denize girdikten sonra karpuzlarımızı yerken gülüştüğümüzü hatırlıyorum. Bisiklete bindiğimizi, futbol oynadığımızı, birkaç kız tavlamaya çalıştığımızı... Kuzey'in raftingde derecesi olduğunu biliyor muydun mesela?"

Derin bir nefes aldı.

"Tüm bunlar olmadan önce normal bir yaşam sürüyorduk."

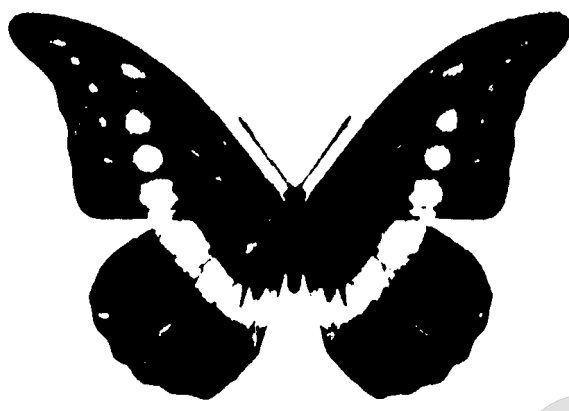
Bedenimi ve yüzümü ona döndürdüm.

"Neler olmadan önce?"

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı olumsuzca iki yana sallarken kaşları çatıldı.

"Neden Atakan'ın peşinde olduğumuzu bile mi?"

22. BÖLÜM

“TİCARET”

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

“Hayır,” dedim büyük bir ciddiyetle. “O izin vermiyor...”

Burak derin bir nefes alarak bakışlarını önüne çevirdi. Kendisiyle çeliştiğini görebiliyordum. Kuzey’in bana anlatmamak istemesinin bir sebebi olduğunu düşünüyordu mutlaka. Bana dönen soru dolu bakışlarından bu sebebi bulamadığı anlaşıyordu.

“Neden?”

Omuzlarımı silktim. “Az şey bilmemin beni koruyacağını düşünüyor olmalı...” Dudaklarımda çarpık bir gülümseme oluşurken, bakışlarımı ayaklarıma diktim. “Beni neyden koruyacağına kendisi karar verebilirmiş gibi... Hayatımın kontrolünü eline aldı ve bir av gibi burada kapana kısılp kaldım.”

Burak ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırarak gözlerimin içine baktı. Burak’ın iri kahverengi gözleri sanki daha derinlerinde neler olduğunu merak ediyormuşçasına merakla bana bakıyordu. “Bunları bilmemek seni korumaz, seni daha savunmasız yapar. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmeden nasıl savaşacaksın ki?”

Sözleri içime işlerken, uzun zamandır birinin bana gerçekten şefkat göstermesiyle sarsıldım. “Neden Atakan ablamı kaçırdı?”

Burak endişeli gözlerle bana bakmaya devam ederken, bu cevabı verip vermemek arasında kararsız kalmış gibiydi. Kuzey'den korkmadığını biliyordum, korktuğu şey benim bunu kaldırıp kaldıramayacağımdı.

"Lütfen," diye fısıldadım. Burak'ın beni anladığını düşünüyordum. Burak'ın kollarına daha fazla sokulurken elimi yanağında gezdirdim. Burak ise iki elini belime yerleştirdi.

"Hiçbir şeyden net olarak emin değiliz ama güçlü tahminlerimiz var."

"Kuzey neden Atakan'ın peşinde?"

"Cahit'in evindeki kızların fotoğraflarını hatırla, Beste. Tüm kızların çıplak olduğunu söylemiştin. Çünkü Atakan..."

"Bunu ben söylemeyi tercih ederim!"

Kuzey tam dibimizde durduğunda sesi otoriter ve bir o kadar da sert çıkmıştı. Bağırmıyordu, sesi sakindi ama bağır-sa belki daha az korkardım bu dinginlikten. Bakışları Burak'ın belimdeki ellerine kayarken, ellerimi Burak'ın yüzünden çekerek bir adım uzaklaştım.

"İzin verirsen," dedi Kuzey buz gibi soğuk bir sesle. "Beste'yle baş başa konuşmak istiyorum."

Burak onayımı almak istercesine yüzüme baktığında, Kuzey'in oldukça sinirlendiğini görebiliyordum. Sessizce kir-piklerimi aşağı doğru indirerek onay verince, Burak da aynı öfkeyle Kuzey'i süzerek eve doğru yürümeye başladı.

Kuzey bakışlarını Burak'ın az önce tuttuğu belimden çekmezken, rahatsızca yerimde kımıldandım ve kollarımı önümde bağladım.

Kuzey bakışlarını oradan göğüslerime, boynuma, dudaklarımaya kaydırırken sanki beni çırılçıplak soyuyormuş gibi hissediyordum. Sonunda gözlerime baktığında kızdığımı anlaması için kaşlarımı çattım ve kızgınlıkla ona baktım.

“Demek kendi vücudunu kullanarak Burak’tan bir şeyler öğrenmeye çalışacak kadar çok istiyorsun bu bilgiyi, öyle mi?”

“Burak’la az önce neden o durumda olduğumuzu anlayacağını sanmam.” Beni Cahit’ten kurtardığı gece zihnimden asla silinmeyen o cümleyi tekrarlardım. “Öyle bir kalp taşıyorsun sen...”

Sözlerim karşısında sessizliğini korudu.

“Bana kendin söylemeyi tercih edeceğini söyledin. O hâlde söyle...” Tam karşısına geçerek, simsiyah gözlerini çevreleyen mavi harelere baktım. “Kimsin sen?”

“İçinde bulunduğum karanlık dünyada bir ismim var,” derken kibarca ceketini çıkardı ve ağacın bir dalına astı. Beyaz gömleğinin açık düğmelerinden gözüken göğüs kaslarına odaklanmamaya çalışarak fısıldadım. “Avcı...”

Hiçbir şey söylemeden taşa oturduğunda alayla gülümsedim. “Benim gibi kızları mı avlarsın?”

“Hayır,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Avladığım Atakan gibi insanlar. Her şeyi bir anda anlatmamı bekleme. Zaten birçok şeyi anlayacağını sanmam ama sana neden Atakan’ın peşinde olduğumu ve haftaya ne yapacaklarını söyleyeceğim. Dolayısıyla sen de onun neden ablanın peşinde olduğunu öğreneceksin.”

Merak ve korku karışımı bir ifadeyle yüzüne baktım.

“Atakan, Cahit’in odasındaki kızların ticaretini yapıyor. Kısaca: insan ticareti. Ve ablan da...”

Beynim bu düşünceyle sarsılırken, olduğum yere bayılmamak için sendeledim. “Ve ablam da bu işin içinde ya da daha kötüsü, belki de, onu da pazarlıyor mu?”

Birden ayaklarım orada durmama izin vermedi ve Kuzey’i de arkamda bırakarak koştum. Ormanın içinde hiç durmadan koştum. Gözlerim gözyaşlarıyla yanarken, ciğerlerime

oksijenin ulaşmadığını hissediyordum. Bir süre sonra kanımdaki tüm oksijen çekildi ve bir elimle karnımı tutarak iki büklüm oldum. Hızla nefes alıp verirken düşüncelerim beynimin etrafında bir yarasaya gibi dönüp duruyordu.

Sırtımı bir ağaca yaslayarak odaklanmaya çalıştım. Atakan'dan hayatımıza daha ilk girdiği andan itibaren nefret etmiştim. Onda sevmediğim bir şeyler vardı ve yanılmamıştım. Onun da beni sevmediğini en başından beri biliyordum. Ona göre hep çok akıllıydım.

şimdi kafamda sorular dönüp duruyordu. Bilge'nin Atakan'ın bu şekilde yasa dışı işler çevirdiğini bilmediğine emin dim. En azından en başlarda. Bilge bile bile mi onunla gitmişti? Yoksa bir mal gibi satılacağını bilmiyor muydu? Bana ulaşmaya çalışmış mıydı? Beni geride bıraktığı için Atakan'a kızmış mıydı?

Birden Bilge'nin artık hayatımda olmadığını fark ettiğimde keskin bir acı hissettim. Ona ulaşamıyordum, bulamıyordum, hiçbir şey soramıyordum ve hiç tanımadığım insanlara güvenerek  ırpınıyordum.

Kuzey başucumda dikildiğinde, düşüncelerimden çıkarak kafamı kaldırıp ona baktım.

Elini uzattı. "Gel benimle..."

Ve yine hiç düşünmeden o eli tuttum.

Çünkü başka çarem yoktu.

Kuzey'le birlikte eve girdiğimizde, Burak salonun girişinde bizi bekliyordu. Girer girmez ayağa kalktı ve beni kolumdan tuttu.

"İyi misin?"

Kuzey ters bir bakış atarken, "İyi," demekle yetindi.

"Sana sormadım "

Araya girdim ve Burak'ın kolumu tutan elinin üstüne elimi koydum "Sorun yok "

Birden içeri Efla girdiğinde Kuzey'in bakışları ona kaydı. Kuzey'in hâlâ bu kadına âşık olup olmadığını bilmiyordum. Efla, bakışlarını Kuzey'den ayırıp bana baktığında yüzünde belli belirsiz bir nefret ifadesi belirdi.

"Dolunay zor sakinleşti," dedi Kuzey'e dönerek.

"Hak etti," diyerek araya giren Burak elini kolumdan çekerek Efla'ya doğru yürüdü. "Sence de öyle değil mi, Efla?"

Efla kısa bir an sessiz kaldı ve sonra hırçın bir ses tonuyla cevapladı. "Hak edip hak etmediği konumuz değil, Burak! Yüzünde kocaman bir morluk var!"

"Yüzüne bocaladığı makyajlarla kapatabilir bence."

Efla'nın bana laf çarptığını biliyordum. Tabii ki Dolunay'dan farklı düşünüyor olamazdı. Hiç oralı olmayarak, "Ben yatacağım," dedim.

"Ben de..." dedi Burak.

Aynı anda Burak'la yan yana olan odalarımıza doğru yürürken Efla'nın, "Konuşabilir miyiz?" diye Kuzey'e sorduğunu duydum. Daha fazla kulak kesilemeden Burak konuya girdi.

"Öğrendin mi?"

"Gerçek olamayacak kadar kötü!" dedim öfkeyle. "Tüm o fotoğraflardaki kadınlar, gerçekten rızaları dışında birilerine mi satılacaklar? Burak! Orada on beş yaşında çocuklar vardı! En büyüğü de en fazla yirmi dört yirmi beş yaşlarında kadınlardı!"

"Eğer başarabilirsek bunu engelleyeceğiz, Beste. Kuzey'in yapmaya çalıştığı şey bu."

“Atakan bunu neden yapıyor? Hangi vicdan bunu kal-
dırabilir ki? O kadınlar Atakan’ın eline nasıl düşmüş olabilir
ki?”

“İnsanların bu şekilde istismara uğramasının altında bir-
çok sebep yatıyor; ekonomik eşitsizlikler, insanların can gü-
venliğinden endişe etmeleri, politik kaos, iç savaş, terörizm,
şiddet... Bütün bu kurbanlar, genellikle düşük ekonomiye
sahip ülkelerden bu gibi sebeplerden iş bulma gayesiyle geli-
yorlar. Kimi zaman safça, kimi zaman baskı sebebiyle bu tek-
lifleri kabul ediyorlar. Bazen de yanlış arkadaşlıklar, yanlış
insanlara güvenmekten oluşuyor bu durum. Bu kadınların
yüzde doksanı seks işçisi olarak satılacak, kalanı ise ya köle
gibi zorla çalıştırılacak ya da organları alınacak.”

Korkuyla ellerimi ağzıma götürürken tüm bunların kötü
bir kâbus olmasını diledim. Bunları söylemek, konuşmak ne
kadar kolaydı. Bu cümlelerin altında senelerce birikmiş acıyı
görmezden gelmek imkânsızdı.

“Kuzey bu yüzden Atakan’ın peşindeydi yani? Araların-
daki mesele bu muydu?”

“Hayır, Atakan’la Kuzey’in arasındaki mesele başka. Ve
bunu sana anlatan kişi ben olmamalıyım. Bu sadece buz da-
ğının küçük bir kısmı, Beste. Bu sadece haftaya Mert Aslan’ın
Atakan’la beraber yürüteceği iş. Ve ne olursa olsun engellen-
meli. Sen şimdilik bunlara kafa yorma. Her şey yolunda gi-
derse, ablanı bu işten kurtaracağız. Çok yaklaştık. O zaman
Kuzey de rahat bir nefes alıp, Atakan’la kendi hesabını göre-
bilir.”

“O zaman Bilge’yle beni gerçekten rahat bırakacak mı?”

Burak elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Bırakmasını sağ-
layacağım ve o zamana kadar sen de burada durmak zorunda
değilsin. Teklifimi biraz düşündün mü?”

“Fırsatım olmadı.”

"Tamam, bunu bir düşün," dediğinde odalarımızın kapısına gelmiştik bile. Burak'a iyi geceler diledikten sonra kapımı kapatıp yatarken üzerime geçirebileceğim bir şeyler aramaya başladım. Dolabımda hiç pijama olmaması beni hayrete düşürürken, duzgünce asılmış birbirinden dekolteli geceliklere bakakaldım. Bu sefer alışverişi İmge değil, kesinlikle Dolunay yapmış olmalıydı.

Sonunda sırtı komple açık, derin göğüs dekolteli, uzun, sıvahlı geceliği giyerken belime kadar inen küllü kumral saçlarımı açık bıraktım. Yanağımdaki yaraya İmge'nin verdiği merhemi boca ettim ve yatağıma uzandım.

Aklımdan fotoğraflarda gördüğüm o masum kadınları çıkaramıyordum. Özellikle en ortasında her şeyden habersiz uyuyan Bilge'yi...

Huzursuzca ayağa kalkıp odamda dolanırken, kendimi rahatlatmaya çalıştım. Kuzey bunu halledecekti, ona güvenmem lazımdı. Atakan'ın ne kadar zeki ve kurnaz olduğunu bilsem de Kuzey bu kadar insanı boşuna buraya toplamış olamazdı. Burak çok yaklaştıklarını söylüyordu. Peki ya bu büyük iş tam olarak ne zaman olacaktı?

Aklım birden Kuzey'e gittiğinde, Efla'yla ne konuşuyor olduklarını merak ettim. Benimle ilgili miydi?

Efla'nın, görebildiğim kadarıyla "yakın arkadaşı" Dolunay'ın gözünü morartmışım ve bunun hiç hoşuna gittiğini sanmıyordum. Benim için "evden gitsin oyu" mu kullanıyordu? Acaba Kuzey'in aklına girip Burak'la gitmem için ona baskı mı yapıyordu? Belki de Kuzey yarın sabah ilk iş olarak onu dinleyip beni Burak'la gönderebilirdi.

Bu kadar fazla düşünceye katlanamayarak hızla odamın kapısını araladım ve yavaşça salona doğru yürümeye başladım. Kimsenin ne konuştuğunu asla dinlemeyecek bir kız olsam da şu anda kendime söz geçirebilecek bir durumda değildim. Efla'yla Kuzey'in ne konuştuğunu dinlemek istiyordum!

Salona yaklaştığında belli belirsiz gelen seslerini duyabiliyordum. İyice kendimi kapının oraya çektim ve konuşmalar kulak kabarttım.

‐Seni niye bu kadar ilgilendiriyor?‐ diye sordu Efla, Kuzey’e.

‐Efla, benim kararlarımı sorgulamaya kalkma. O kız bu evden gitmeyecek!‐

O kız, dediğinde kalbim heyecanla titredi. Yanılmamıştım. Efla, bu evden gitmemi istiyordu.

‐O zaman Dolunay gidecek. Sence Dolunay şu aşamada daha çok işine yaramaz mı?‐

Kısa bir sessizlik oluştuğunda kalbim de durmuş, Kuzey’in ne cevap vereceğini merakla bekliyordu.

‐Dolunay, ağzını tutmayı  ğrenemiyorsa gidebilir.‐

‐Gerçekten mi, Kuzey?‐ dedi Efla sinirle. ‐Gerçekten esir tuttuğun pa oz bir kız için en başından beri bu işte sana sadakatini tekrar tekrar kanıtlamış bir insanı yüzüstü m  bırakacaksın?‐

‐Dolunay gitmeyi seçerse onu yüzüstü bırakacak olan ben olmayacağım.‐

‐Ama...‐

Kuzey, ‐Efla!‐ dediği an Efla ağzını kapattı. Korkmuş değildi ama Kuzey’i daha fazla sinirlendirmek istemediği belliydi.

‐Sana yeteri kadar açıklama yaptım. Bir daha sakın karşıma bu şekilde hesap sorarak  ıkma!‐

‐Bu gece benimle uyu...‐ dediğinde Efla’nun sesi bir kedi kadar yumuşaktı.

O sırada aklım konuşmayı dinlerken bile Cahit’in odasındaki fotoğraflara gidip duruyordu. Aklımdan çıkarmam mümkün değildi, duyduklarımın ağırlığı altında eziliyordum.

Kuzey'den gelen cevabı beklerken kafamda sanki yapbozun son parçasını bulmam gerekiyormuş gibi bir his vardı. Beni huzursuz eden ve zihnimi devamlı fotoğraflara götüren şey neydi?

Sonra aklıma video geldi. İlk geldiğinde Burak'ın izlettiği, Atakan'ın iki adamla konuşurken görüldüğü video. Kocaman bir arsada, arkada belli belirsiz görülen fabrikanın tabelasını anımsadım. Beyaz, mavi ve turuncu karışımı altıgen şeklinde, renklerin birbirlerine geçtiği tuhaf bir logosu vardı.

Şüphesiz ki Kuzey bunu araştırmış ve önemsiz bulmuş olmalıydı. Fabrikanın değil, arsanın konuşulmak için seçildiğini düşünmüştü. Fabrikanın lafına bile odaklanılmamıştı. Ortadan yok olan, bulunamayan arabalara odaklanmışlardı.

Zihnim heyecanla o gece Cahit'in odasında gördüğüm kadınlara gitti. Bir kadının fotoğrafının arkasında hatırlıyordum bu logoyu. Kadın izbe bir yerde, çırlıçıplak duruyordu ama fotoğrafın hemen sol üst köşesinde bu logo vardı. Elbette, tam da o fabrikada olamazdı kadınlar. Ama belki de başka bir şubesinde ya da sahibinin ortağı olduğu başka bir yerdediler mutlaka. Yanılmamıştım, Atakan tam da burnumuzun dibindeydi ve bizimle dalga geçiyordu.

Birden heyecanla odaya daldım.

"Kadınların nerede tutulduğunu biliyorum!"

O sırada ellerini Kuzey'in boynuna dolamış Efla'yla göz göze geldim. Kollarını aşağı indirdi ve bana öldürücü bir bakış fırlattı.

Kuzey'den gelen cevabı beklerken kafamda sanki yapbozun son parçasını bulmam gerekiyormuş gibi bir his vardı. Ben bu umutsuz eden ve zihnimi devamlı fotoğraflara götüren şey neydi?

Sonra aklıma video geldi. İlk geldiğinde Burak'ın izlettiği, Atakan'ın iki adamla konuşurken görüldüğü video. Kocaman bir arsada, arkada belli belirsiz görülen fabrikanın tabelasını anımsadım. Beyaz, mavi ve turuncu karışımı altıgen şeklinde, renklerin birbirlerine geçtiği tuhaf bir logosu vardı.

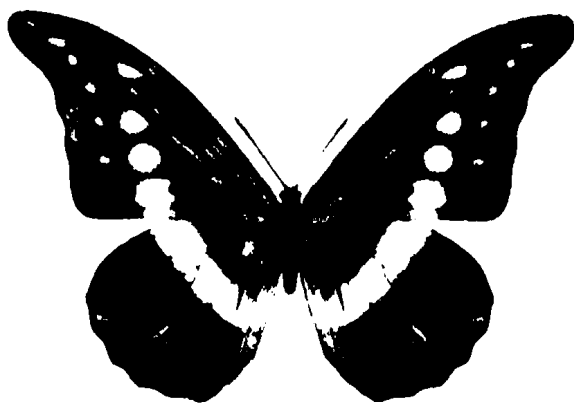
Şüphesiz ki Kuzey bunu araştırmış ve önemsiz bulmuş olmalıydı. Fabrikanın değil, arsanın konuşulmak için seçildiğini düşünmüştü. Fabrikanın lafına bile odaklanılmamıştı. Ortadan yok olan, bulunamayan arabalara odaklanmışlardı.

Zihnim heyecanla o gece Cahit'in odasında gördüğüm kadınlara gitti. Bir kadının fotoğrafının arkasında hatırlıyordum bu logoyu. Kadın izbe bir yerde, çıplak duruyordu ama fotoğrafın hemen sol üst köşesinde bu logo vardı. Elbette, tam da o fabrikada olamazdı kadınlar. Ama belki de başka bir şubesinde ya da sahibinin ortağı olduğu başka bir yerdediler mutlaka. Yanılmamıştım, Atakan tam da burnumuzun dibindeydi ve bizimle dalga geçiyordu.

Birden heyecanla odaya daldım.

"Kadınların nerede tutulduğunu biliyorum!"

O sırada ellerini Kuzey'in boynuna dolamış Efla'yla göz göze geldim. Kollarını aşağı indirdi ve bana öldürücü bir bakış fırlattı.

23.BÖLÜM

“BASKIN”

“Ne dedin sen?” diye sordu Kuzey.

Bakışlarımı Kuzey’e çevirmeden önce Efla’ya son bir bakış attım. Onun o öldürücü bakışları bana işlemezdi. Yeteri kadar baktığıma emin olduktan sonra Kuzey’e döndüm.

“Şu videodaki uzaktan görünen fabrikanın logosunu hatırlıyor musun ya da araştırdın mı?”

Kuzey bakışlarını geceliğimde gezdirirken kaşları çatıldı. Giydiğim şey umurumda bile değildi, utanmıyordum. Ayrıca bu kıyafetler bana kendisinin aldırıldığı kıyafetler değil miydi? Şimdi ne hakla sanki bu seçim benimmiş gibi kızgınca bakıyordu? Bakışlarını suratıma kaydırırken birkaç saniye bekledi ve cevapladı.

“Araştırdım ama pek bir şey çıkmadı. Şu ana kadar herhangi bir yasa dışı işe bulaşmamışlar. Birkaç yerde şubesi olan bir fabrika, çok büyük bir yer değil. Videoda görünen fabrikanın işi boşaltılmış, artık o bölgede pek iş yapılmıyor. Ne ilgisi var o fabrikanın kadınlarla?”

“Cahit’in evinde kadınların fotoğraflarını gördüğüm zaman, bir fotoğrafta bir logo vardı. Belli belirsiz gözüküyordu logo ama görür görmez tanıdım.”

Aytem Canıgorddu

Efla araya girdi ve Kuzey'e döndü. "O sırada yok geçiyordun büyük ihtimalle.. İmkânsız."

Cevap alamayınca bakışlarını bana çevirdi. "Karıştırmıyordun değil mi?"

"Ne ima ettiğini anlamadım?" dedim vahşi bir ses tonuyla.

"Yani diyorum ki aslında böyle bir şey yok ama öyleymiş gibi göstererek ilgi toplamaya çalışıyorsun?"

Kuzey tam araya gireceği sırada elimle onun tam göğsünün ortasını sert bir şekilde tuttum. Bu, benim *dur* demesi şeklini. Bu benim sıram. Bu hareketimi hiç beklemediğini biliyordum ama sanki görünmez bir duvara çarpmışçasına öylece durdu. Ellerimin altında hareketsizdi, sanki nefes bile almıyordu. Derisinin altında, kalbinden pompalanan kanın basıncını hissedebiliyordum.

Efla, bu hareketime karşılık Kuzey'in hiçbir şey dememesine şaşırsa da birkaç saniye sonra kendini topladı ve ukala bir ifadeyle bana baktı.

"Aslında neden böyle iftiralara kalkıştığını dile getireyim," dedim sakince. "Tam da Kuzey'i öpmek üzereyken salonun ortasına girdiğim için kırgınsın. Çünkü sen eski sevgilinle öpüşmeyi şu an o kızların hayatından daha üstün gören bencil kaltağın tekisin!"

Kuzey bir adım öne gelecek gibi olduysa da elimi sertçe bastırdım ve onu uzak tutmaya devam ettim.

"Ve o çok üzüldüğün Dolunay'ın gözündeki morluktan sen de istemiyorsan o lanet çeneni hemen kapat!"

Efla şok olmuş bir şekilde suratıma bakarken bu öfke krizime neyin sebep olduğu hakkında bir fikir üretmeye çalıştım. Bu kız kim oluyordu da benim bir şizofren gibi olmayan şeyleri olmuş gibi söylediğimi ima edebiliyordu? Kuzey'in unutulmaz aşkı, hayattaki en sevdiği kadın olabilirdi ama benim zerre umurumda değildi.

İlimi Kuzey'in göğüs kaslarından çekerken hırçın bir ifadeyle yüzüne baktım.

Kuzey, aslında en başından beri burnumuzun dibindeydiler işte. Bu kadar gözünün dibine sokmalarının sebebi onu bu şekilde bulamayacağını düşünmeleri. Bence o videodaki tabrikadalar!"

Evet çünkü o videodan sonra orayı arayacağımı biliyordu. Ben aradıktan sonra titizlikle tekrar kadınları oraya yerleştirdiler." Bana bir an bile kuşkuyla yaklaşmaması gururu mu okşadı. Ellerini yumruk yaparken gözleri kararmıştı.

"Hemen gitmeliyiz! Her an satılabilirler ve her şey bitebilir."

Kuzey, Efla'ya döndü.

"Herkes haber ver. Mete dışarıdaki adamları kontrol et-sin. Sen ve İmge evde kalın, Sarp polise durumu bildirsin."

"Polise mi?" dedim Kuzey'e. "Şimdi de polisle iş birliği mi yapıyorsun?"

"Bunu sonra konuşacağız. Sen odanda bekle."

"Ciddi misin? Beni artık oyun dışı bırakmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Beste!" dedi Kuzey. Sesinin tonu tehlikeli bir ahenkle çınladı.

"Bilge şu an orada olabilir, Kuzey! Ben köşede kalan bir izleyici değilim! Ben oyuncuyum, anlıyor musun? Seninle beraber geleceğim ve hiçbir güç beni bundan alıkoyamaz!"

Kuzey sinirle bir sigara yakarken gözleri çakmak çakmak olmuş, şimdiden zaferle ışıldıyordu. Sonra bir an bana döndü.

"Git, üstüne bir şey giy."

"Şimdi bunun sırası mı?"

"Kızım, geri zekâlı mısın sen? Bu şekilde mi çıkacaksın dışarı?"

O sırada içen Burak ve Sarp girdi.

Sarp bir çekmeceyi aralarken cebine şarjörlerini kontrol ettiği silahlarını sıkıştırdığını gördüm. "Kuzey, her şey hazır. Cıdıp Atakan denilen o orospu çocuğunu delik deşik edelim."

Elme aldığı altın renkli bir silahı Kuzey'e uzatırken, Burak koluma dokundu. "Beste, sen odana geç, seni her şeyden..."

Vucudumu ona döndürürken Burak'ın bakışları ister istemez geceliğimin derin göğüs dekoltesine takılı kaldığında, Kuzey hırsıyla beni yanına çekti. "Burak, herkesin silahlandığından emin olur musun?" Sigarasını yere attı ve ayağıyla ezdi.

Burak düşünceli bir şekilde bana bakarken, Kuzey'in tekrar "Hızlı!" demesiyle içeriye doğru geçti.

Kuzey, Sarp'ın duymaması için eğildi. "Git, hemen üzerine bir şey giy artık! Beni delirtme!"

"Seni rahatsız mı ediyor bu durum? Tahrik olduğunu söyleme bana."

"Şimdi sırası değil ama seninle konuşacağız, Beste. Bu iş biter bitmez hem de!"

Sarp, "Kuzey, hadi!" dediğinde onları durdurdum.

"Ben de bir silah istiyorum."

"Ne?" dedi Sarp. "Sonra çekip bizi vurman için mi?" Kuzey'e döndü. "Yanlış anlama Kuzey, zekândan şüphe duymuyorum ama bu kız orada polislerle iletişime geçmez mi? Daha bugün polisleri aramaya çalıştı." Şüpheli bakışlarını üzerimde dolaştırırken endişeli bir şekilde Kuzey'e baktı.

"Sen dışarıya geç. On dakika içinde gelmezsem her şey benim sorumluluğumda olacak ve siz bensiz gideceksiniz."

"Bu da ne demek?" Sarp şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. "Bensiz gideceksiniz de ne demek, Allah aşkına?"

"Dediğimi yap, on dakika bekleyin!"

Sarıp hızla odadan çıkarken, Kuzey üzerindeki siyah gömleği çıkartıyordu.

Ben mi? Biz geliyoruz olacak.”

Çenenin birden düşmesine pek anlam veremiyorum.”

Susmaktan bıktım çünkü.”

Gömleği sert bir şekilde kollarımdan geçirdi ve aceleyle düğmeleri iliklemeye başladı. “Seni uyarmıştım, minik kelebek.”

“Geliyorum, değil mi? Beni oyalayıp birden ortadan kaybolamazsın!”

Gitmem gerekiyordu. Ablamı bulmam gerekiyordu. Onu ikna etmem gerekiyordu. Ve kullanmasını bilmesem bile kendimi korumam için silah gerekiyordu. Cümlelerime ara vermeden devam ederken arkasına dönüp çekmeceyi açtı.

“Bak, polise falan bir şey demeyeceğim, o kızları bulamazsak bile. Aptal değilim... Orada kimsenin beni kollayarak zaman kaybı...”

Çekmecedan çıkardığı silahı bana uzattığında şaşkınlıkla bakakaldım. Silahı elime almamı sağlarken saati kontrol etti. “Beş dakika kaldı...” diye mırıldandı.

Silahın namlusunu tam kalbinin üzerine getirdi ve silahı orada tutmamı sağladı. Kollarını indirdi.

Şimdi silah tam elimde, silahın ucu ise Kuzey’in kalbinin üzerindeydi. Şaşkınlıkla bakmıyordum ona. Biliyordum, bir testti bu. Güven testi. Öyle bir testti ki Atakan’ı yakalamaya ramak kalmışken, tüm hayatını adadığı her şeyden bir anda vazgeçebilecek kadar cesaret gerektiriyordu.

Nefesimi tuttum.

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken korkusuzca baktım ona. Dudaklarından dökülecek cümlelere baktım, beynimin içinde gezindim. Belki de bu tek çıkar yolumdu benim, sadece üç dakika bekleyerek herkesin gitmesini sağladıktan sonra

Aylem Güngördü

Kuzey'i  ld rebilirdim. Ya da ayağından vurup yaralayabilir, ka abilirdim. Her Şey benim ellerimin altındaki tetiğe bağlıydı.

Yapabilir miydim?

"   dakika..." dedi fısıltıyla ve devam etti. "Az önce her Şeyin benim sorumluluğumda olduğunu söyledim, sana kimse bir Şey yapmayacak. Gerçekten bıktıysan, kurtulmak istiyorsan, beni satacaksan Şimdi yap! O masum insanların canını tehlikeye atarak değil, tam da Şimdi, Beste!" Ufak bir adım gelerek silahı tenine iyice bastırdı.

"Tam kalbimden."

Korkusuzca gözlerine bakarken silahı öylece tutmaya devam ettim. Tabii ki yapmayacaktım.

Silahı indirdim.

"Gidelim, Kuzey!"

Hiçbir Şey söylemeden hızla kapıdan çıktık ve arabalara doğru hızlı adımlarla yürüdük. Arabanın dışında bekleyenler, Kuzey'in çıplak vücuduna bir anlam veremeseler de rahat bir nefes alıp arabaya bindiler. Özellikle Sarp'ın rahat bir nefes aldığını görebiliyordum. Hızlıca bagaja koŐturarak, bagajdan bir gömlek çıkarıp Kuzey'e fırlattı.

Hızla Kuzey'in bindiği arabanın yolcu koltuğuna oturdum. Arabada sadece ikimiz vardık. Kuzey gömleğini üzerine geçirir geçirmez arabayı çalıştırdı. Biliyordum, Atakan'a ve Bilge'ye o kadar yakındık ki o tanıdık kokuları burnuma geliyordu neredeyse. Bir zamanlar ikisiyle birlikte aynı evde yaşadığım zamanları hatırladım. Atakan her gece kalmazdı ama çoğu gece bizimleydi. İŞten geldiğimde, uyandığımda, koŐudan geldiğimde hep orada ikisi televizyonun karşısındaki küçük, çift kişilik, koyu gri koltukta sarmaş dolaş oturuyor olurlardı.

Aslında kadınları bir mal gibi pazarlayan, onları satıŐa çıkararak, kim bilir daha kaç yasa dışı işe bulaŐmıŐ olan bu adam aslında herkes gibiydi. İçimizde yaşayan *normal* bir insan gi-

bu'du. Evimizde, koltuğumuzda aynı ana babadan olma abla-
larla sarmaş dolaş oturmuş, normal insanlar gibi televizyon
izliyorduk.

Bunları düşününce ürperdim. Kötü insanların her yerde
olmasına ve hiçbirini yüzlerine bakarak tanıyamayışıma
ürperdim. Markette, spor salonunda, oturduğumuz parkta,
gittiğimiz otellerde bu insanlar YANI BAŞIMIZDAYDILAR.
Her gün bu insanlara belki de *günaydın, merhaba* derken belki
de habersizce yanlarından geçiyorduk. Tehlikenin farkında
değildik, aklımızdan geçse bile kimseye konduramazdık böy-
le şeyleri. Ya da herkesi tanıdığımızı sanarak, *o böyle bir şeyi
asla yapmaz, derdik.*

Ümitsizce bunları düşünürken sadece ve sadece Bilge'nin
iyi olmasını diliyordum.

"İyi misin?" dedi Kuzey. Sol elinin parmaklarını dudak-
larına dokundururken, sağ eliyle direksiyonu kavramıştı ve
gözünü yoldan ayırmıyordu.

"Sadece bazen içinde bulunduğum olaylara inanamıyo-
rum."

"Ama bu karanlık dünya maalesef gerçek. Hiç olmadığı
kadar karanlık, ölüm isteğiyle ve nefret dolu. Gittikçe büyü-
yen bir kara delik gibi."

Arabayı park edip hızla el frenini çekti.

"Burası mı?" diye sordum.

"Hayır, fabrikanın çevresini kuşatacağız. Ve yürüyerek
gitmemiz gerekiyor. Ama seni uyarıyorum. Sadece yanımda
dur Beste, aptalca bir hatan birçok kişinin hayatına mal olabi-
rir. Cesur olduğunu biliyorum ama sadece komutlarıma uy.
Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Ve o silahı gerekmedikçe kullanma."

Kuzey korkuyla bağırdı. "Beste, iyi misin?" Elleriyle vücudumu kontrol ederken gözlerine baktım. Her an ölebilirdi.

"Ella'ya âşık mısın?" diye sordum kulağına fısıldayarak. Aptal çocuk! Bunu eve dönünce konuşacağız."

"Hayır, şimdi söylemeni istiyorum! Ölebilirsin! Ölebiliyorum!"

"Ölmeyeceksin, minik kelebek! Benim korumam altındayken ölmeyeceksin, duydun mu?"

Kafamı salladım ve cebindeki silahı eline alışını izledim. "Hiçbir yere kıpırdama," dedi ve ardı ardına ateş etmeye başladı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra adamlar iyice fabrikaya doğru ilerlemişlerdi.

"Masumlara dikkat edin!" diye bağırdı Kuzey. "Bir kişinin bile ölmesini istemiyorum. Onları sağ salim evlerine ulaştıracağız."

Kuzey'in peşinden elimde tutmasını bilmediğim silahla koşarken, fabrikanın kapısının önüne kadar geldik. Kuzey her gördüğünü daha onlar silahına davranamadan yere indiriyordu. İnanılmaz soğukkanlıydı. Adamlar çoktan içeri girmişti bile. İçeride ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kuzey de içeri koşarak girerken ben de onu takip ettim.

Korkuyla birbirine sarılmış yüzlerce kadın, etrafta yatan bir sürü kanlı beden, hepsi buradaydı. Sonunda kurtarmıştık onları, bulmuştuk. Peki, Atakan neredeydi? Hangi cehennemdeydi? Hızla kadınları taradım ve "Bilge!" diye bir çığlık attım. Onun, kadınların arasında olmasını ve sesimi duyup bana koşmasını umdum ama yoktu. Lanet olsun, hiçbir yerde yoktu!

"Kuzey! Bu taraftan!" diye bağırdı Burak. "Burada bir tünel var!"

Kuzey koşarak tünelden içeri girdiğinde, ben de ağlamamaya çalışarak tünelin içine atladım. Kapkaranlıktı ama

Aylem Güngördü

adamların tuttuğu fenerler yolumuzu aydınlatıyordu. Düm-düz uzanan bir yoldu, hepimiz koşuyorduk. Atakan buradan kaçmış olmalıydı. Metrelerce mi yoksa kilometrelerce mi sürecekti belli değildi.

“Atakaaan!” diye bağırdı Kuzey sonsuz tünele doğru. Ses gelmedi ama koşmaya devam ettik. Sonunda tünelin ucundan belli belirsiz bir ışık göründü ve artık seher vaktine yaklaşan gökyüzünden korkunç bir helikopter sesi duyuldu. Öyle yüksek bir sesteki ki birbirimizi duymamız imkânsızdı.

Tünel daracık kule gibi bir yere açılmıştı ve önümüzde sonsuzluğa kadar uzanacakmış gibi duran merdivenler vardı. Hiç düşünmeden Kuzey’in arkasından merdivenleri hızla tırmanmaya başladım. Deli gibi tırmanıyordum, Bilge’ye ulaşma düşüncesi bana güç veriyordu. Kan ter içinde kalmıştım.

Merdivenler bittiğinde Kuzey’in silahını helikoptere doğru yönelttiğini gördüm. Konuşmuyordu, o kadar sinirliydi ki havada çarpışan elektromanyetik atomları hissedebiliyordum.

Helikopterin yarattığı rüzgâr neredeyse beni savuracaktı. Saçlarım ve eteklerim inanılmaz bir şekilde uçuşuyor, rüzgâr soluğumu kesiyordu.

Sonunda kafamı kaldırıp helikoptere baktım.

Atakan, ayaktaydı.

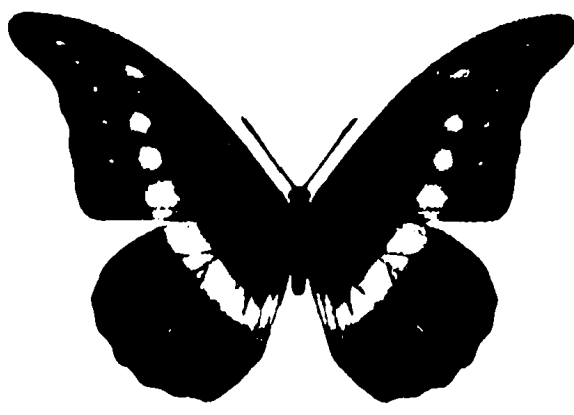
Dudakları alayla kıvrıldı.

Elinde kanımı donduran bir şey vardı. Her bir zerreme kadar nefretle dolmamı sağlayan, gerçekten katil olmak için beni yanıp tutuşturan bir şey...

Atakan bir kolunu Bilge’nin boğazına sarmıştı ve öteki elindeki silahı kafasına doğrultmuştu.

Dudaklarının kıvrımı şimdi başka bir şeye dönüştü.

Gülümsüyordu.

24. BÖLÜM

“GÖL”

Bilge'nin bana bakan ve neredeyse benimle aynı olan mavi gözlerini aklımdan çıkaramıyordum...

Bir kez daha klozete eğildim ve öğürdüm. Artık içimde hiçbir şey kalmamıştı çıkarabileceğim. Ağzıma acı safranın tadı geliyordu. Yoğun bir acıyla sarmalanmışım. Bedenimdeki her şey gibi acının da beni terk etmesini bekliyordum.

Ya da tüketmesini...

Hücrelerimden, damarlarımdan, uzuvlarımdan çıkarak beni bırakmasını... Hissetmeyi hissetmemek istiyordum.

Lavaboda boylu boyunca uzandım. Taş zemininin soğukluğunun bütün bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Bedenimi uyuştururken beynimi de uyuşturmaya çalıştım.

Atakan'ın gülümseyen çenesini hafızamdan silmeye çalıştım. Onun hemen önünde diz çökmüş, elleri arkasında bağlanmış olan, başına bir silah dayanmış hâlde çaresizce bana bakan Bilge'yi...

Bu, tıpkı daha önceden sahip olduğunuz bir kuşu uzun bir süre aradıktan sonra yakalayıp, sonra onun uçuşunu izlemek gibi bir şeydi. Ona tam bu kadar yakinken şimdi eskisinden daha uzaktım. Hayatım boyunca ne arkadaşlarıma, ne bir erkeğe, ne bir anneye, ne bir babaya ne de bir eşyaya

bağlanmıştım. Benim dünyam tamamen kitaplar ve ablam Bilge idi. Kitaplar hayal dünyamı yansıtıyordu; orada ben olmak zorunda değildim, girdiğim hik yelerde ben yoktum, ben y nlendirmiyordum. Hiçbir şeyin kararını ben vermiyor, getirdiği sonuçlardan sorumlu olmuyor, sadece izliyordum. Bu çok tuhaf, kolay ve huzurluydu. Beni gerçekliğe bağlayan; her sabah uyanmamı, hayatta kalacak kadar yememi, işe gi-dip gelmemi sağlayan Bilge'ydi.

Ben daha çok asosyal olan, ablası ve kitaplarından başka hiçbir şeye önem vermeyen, evde oturmayı seven, camımdan gökyüzüne saatlerce bakıp düşünen, kitap karakterini arkadaş edinen biriyken; Bilge her zaman daha asi, kafasına her estiğini yapan, sayısını bile bilmediğim kez aynı kahvaltı so-fasına tanımadiğim erkekleri getiren biriydi. Her ikimiz de o gece ile başa çıkmanın bir yolunu bulmuştuk. Birbirimizden başka hiçbir şeye bağlanmamamız tek ortak noktamızdı ama Atakan bu işi bozmuştu. Ve ben dünyamı yıkip beni saf gerçeklikle bıraktığı için bile ondan intikam alacaktım.

Kapı açıldığında hiç kımıldamadan öylece yatmaya devam ediyordum. Burak telaşla yanıma eğildi ve beni belime kadar kaldırarak kollarının arasına aldı. "Geçti canım, geçti..." dedi sıcakık bir sesle. Oysa ben tepki bile veremeyecek kadar bitik bir hâldeydim. Titrememi durdurmaya çalışırken istemsizce tüm vücudum kasıldı. Burak beni kucaklarken ona itiraz etmedim ve kollarımı boynuna sardım.

Beni yatağıma bırakırken günlerdir ilk defa konuşmaya karar verdim. "Ne oldu?"

Sadece şunu hatırlıyordum. Helikopter gittikten sonra burnumda hissettiğim bir karıncalanma... Gerisi kapkaranlık, boşluktu. Gözlerimi bu odadaki yatakta açmıştım ve o günden beri kimseyle konuşmamıştım.

"Bunun seni acıttığını biliyorum ama onların izini kaybettik. Diğer kadınları kurtardık, güvenli bir şekilde ülkelerine, ailelerine teslim ettik."

En azından diğer kadınların kurtulmuş olması içimi bir nebze olsun rahatlatmıştı.

"Kuzey seninle bu konuyu konuşmak istiyor," dedi sıkıntıyla Burak.

"Ben kimseyle konuşmak istemiyorum," dedim yatağım da kendimi olabilecek en küçük hâle getirirken.

"En azından bir şeyler yemelisin. Bu şekilde Bilge'ye yardımın dokunmayacak. Kendini bırakma, bunu kendine yapma..."

Benden ses gelmeyince devam etti. "Bugün buradan ayrılıyorum, Beste..."

Tepkisiz bir şekilde yastığıma bakarken devam etti. "İstersen birkaç saat daha düşünebilirsin ama buradan giderken seni de yanımda götürmek istiyorum. Söz veriyorum, her adımımızdan haberin olacak, olayların içinde olacaksın. Seni uzak tutmaya çalışmıyorum kesinlikle ama bu yerin, Kuzey'in ya da bu insanların sana iyi geleceğini düşünmüyorum. Buraya yakın bir yerde dağ evim var..." Bir cevap almayı umarak beklentiyle yüzüme baktı ama tepkisizliğime devam ediyordum. Sadece bilmiyordum ve yorgundum. Kafam allak bullaktı.

Yatağın ucunda katlanmış duran battaniyeyi aldı ve üstüme örttü. Birkaç saniye sonra ayağa kalkarak dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Biliyordum, kendimi toplamam gerekiyordu. Bilge'yi bulmaya odaklanmalıyım. Kuzey'le ne konuşmak ne de sesini duymak istiyordum. Ne Dolunay'ı, ne Mete'yi, ne İmge'yi ne de Efla'yı görmek istiyordum. Burak haklıydı... Burak iyi biriydi. Tüm bu kirlenmişliklere yakışmayan biriydi.

Aradan geçen bir saat boyunca düşüncelerimle cebelleştim. Ne yapacağıma karar vermek zordu. Her bakımdan çaresizdim. Kendimi zorlayarak günler sonra ilk defa duş almaya zorladım kendimi. Soğuk su iyi gelirken bir şeyler yemem gerektiğini hissettim. Aynada kendi aksime baktım. Zayıflamıştım ve göz altlarım çökmüştü. Kendimi tanıyamayacak kadar kötü durumdaydım. Kendimi toplamalıydım. Acınası bir şekilde bir köşede saklanarak elimden hiçbir şey gelmezdi. Ama artık kimseyle uğraşamayacak kadar bitkin hissediyordum kendimi. Hiçbir saçmalığa katlanacak takatim kalmamıştı. Ablamı bulamamak zaten beni tüketirken, bu insanlara harcayacak enerjim yoktu. Saçma sapan şeyler için kavga etmek istemiyordum artık. O sadece intikamının peşindeydi, ona yanlış yapan her kimse bedelini ödetmeden bırakamazdı. Benim ise yolum farklıydı, ben bu hayatta sahip olduğum tek şeyin peşindeydim. Kuzey'in bitmek tükenmez kaprisleriyle, dengesizlikleriyle, eski sevgiliyle uğraşacak zamanım yoktu. Tek enerjimi Bilge'ye odaklamalıydım.

Benden bu kadardı!

Acı.

Acı beni öldürmeyecekti, bu şekilde süründürmeye devam edecekti. Uzun zamandır yapmam gereken şeyi yapmam gerektiğini hissettim ve kararlı adımlarla odama geçtim.

Aradan geçen yarım saatte bana gereken tüm eşyaları toplamıştım bile. Aslında bunları bile yanıma almak içimden gelmemişti ama Burak'a yük olmak istemiyordum. Eninde sonunda temiz iç çamaşırlarına, pedlere, temiz birkaç kıyafete ihtiyacım olacaktı. Sadece kendime yetecek kadarını almıştım, daha fazlasına gerek yoktu.

Aynadaki aklıma baktım Aradan geçen günlerde yavaş
gımdaki o izim kabuğu düşmüş, belli belirsiz bir iz kalmıştı.
Yüzümdeki iz yakında geçecekti ama ruhumdaki izlerin bu
kadar kolay geçeceğini sanmıyordum. Doğru kararı veriyor-
dum. Kuzey'in bana aldığı bir oda dolusu ıvır zıvırı ardımda
bırakarak odamdan çıktım. Kararımı vermiştim, Burak'la gi-
decektim. Kuzey Bozkurt'la işim kalmamıştı.

Beni ilk fark eden Dolunay oldu ve günler sonra beni
biraz olsun kendine gelmiş görmek onu birkaç saniyeliğine
şaşırttı. Gözünde yarattığım morluk neredeyse normale dön-
müş, makyajının altından belli belirsiz gözüküyordu. Elinde
şu sürekli hazırlayıp durduğu yeşil smoothie'yi tutuyordu.
Bu bile ondan nefret etmem için bir sebepti. Yüzüme kinle
baktı ama bir şey söylemeden salona geçti. Herkesin orada ol-
duğunu biliyordum ve Dolunay ayaklandığını yetiştirmeden
birkaç saniye sonra arkasından girdim.

İçeri girdiğim sırada Kuzey, Sarp ve Mete oturmuş; bir
şeyler konuşuyordu. Sadece bir an Kuzey'e baktım. Şaşırtıcı
bir şekilde o da zayıflamıştı ve göz altları çökmüştü. Bitkin
bir ifadesi vardı. Ve tabii ki önünde ağzına kadar dolu bir kül-
lük...

Burak başını ellerinin arasına almıştı ve ne düşündüğünü
kestirmek imkânsızdı. Kenan Baba dedikleri adam pencere-
nin önünde sigarasını içiyordu. Tam sağımda ise Dolunay,
İmge ve Efla oturuyordu. Tam tahmin ettiğim gibi herkes bu-
radaydı ve bir sonraki adımlarını planlıyor olmalıydılar.

Birkaç saniye içinde hepsi beni fark etti ve hepsinin yüz-
leri bana çevrildi.

Özellikle Kuzey'e bakmamaya çalışsam da onun bakış-
larının bende ve koluma taktığım küçük çantada olduğunu
hissedebiliyordum.

"Bu benimle geldiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu
Burak.

Burak'ın yüzünde gülümseme yoktu ama memnun olduğunu görebiliyordum. Doğru kararı aldığımı düşünüyordu. Benden başka, benim için doğru olan kararı kim verebilirdi ki? Beni benden daha iyi tanıdığını düşünmesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kimseden ses çıkmıyordu. Kuzey'e bakmamaya özen göstererek, "Evet," dedim. Birkaç saniye bekledim. Ne yapacaktım ki? Bu insanlarla öpüşüp vedalaşacak değildim. Hiçbiri dostum veya arkadaşım değillerdi. Dahası benden kurtulduklarına sevineceklerdi. Kuzey bile benden kurtulup, Efla'yla vakit geçireceğine seviniyor olmalıydı. *"Kuzey'in ne yaptığından, ne düşündüğünden bana ne!"* diye geçirdim içimden.

Bu yüzden hiçbir veda cümlesi söylemeden Burak'ın önünde duran sigara paketinden bir dal aldım ve çakmakla beraber arkamı döndüm. Sadece birkaç saniye içeride durmuştum. Burak'a doğru mırıldandım. "Seni dışarıda bekliyorum."

Hızlı adımlarla odadan çıkarken arkamdan gelen konuşma seslerini duyabiliyordum. Özellikle Efla'nın güldüğünü duydum. Dolunay da hemen arkasından bir şeyler söyledi. Ne dediklerini anlayamıyordum ama umurumda da değildi. Kapıyı araladım ve temiz havayı içime çektim.

Son kez eve dönüp bakmadım bile. Biraz ilerledim ve sigaramı yaktım. Arkamdan birilerinin geleceğini düşünmüşüm gibi bakışlarımı kapıya çevirdim. Hayır, düşünmemeliydim, istemiyordum. Düşünceleri kafamdan kovmak istercesine başımı salladım ve biraz daha ilerleyip sigaramı içmeye devam ettim.

Yaklaşık yirmi dakika kadar bekledikten sonra dış kapının açıldığını duydum.

Sadece bir an, o kısacık bir an Kuzey'in kapıdan çıkıp, *"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"* diyeceğini ve beni zorla içeri sokacağını sanmışım ama kapıda Burak gözüktü. Bunun

beni haval kırıklığına uğratmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Kendimden tiksiniyordum. İçimdeki küçük, saçları iki yandan örülü, üzerinde kırmızı elbisesi olan Beste biraz olsun ilgi için yalvarıyordu. Ona sırtımı çevirdim ve tüm düşünceleri kafamdan atmaya başladım.

“Kusura bakma,” dedi Burak yanıma yaklaşırken. “Birkaç meseleyi halletmemiz gerekti.”

“Hangi birkaç meseleyi?”

O sırada konuşmamız korumalardan birinin önümüze park ettiği arabayla beraber kesildi. Burak anahtarı adamdan aldı ve binmem için bana baktı. Çantamı arkaya fırlatıp yolcu koltuğuna yerleştim.

“Atakan’ı bulmak için izleyeceğimiz yol ile ilgili.”

Düşüncelerim ister istemez Kuzey’e kayıyordu. Gidişim ile ilgili tek bir kelime dahi edilmemiş miydi?

“Sanırım seninle gelmem herkesi rahatlattı?”

“Öyle gözüküyor,” dediğinde kendimi zorlasam da suratımın asılmasına engel olamamıştım. Burak yavaşça kafasını çevirip bana bakarken, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak kemerimi takmakla meşgulmüşüm gibi yaptım. Aylardır beni yanında tutan adam gerçekten tek bir kelime dahi etmeye gerek duymamış mıydı? Beni hiç bırakmayacağını söyleyen adam? Beni kendinden bile koruyacağına yemin etmiş bir adam, Efla’nın gelişiyle her şeyi bir anda yerle bir etmişti. Acınası bir aptal gibi bir bağ kurduğumuza inanmıştım ama o beni itmeyi seçmişti.

Sessizliğimi korumaya devam ettim ve camdan dışarıyı seyrettim. Yolculuğumuzun kısa süreceğini biliyordum. Gideceğimiz yerin buraya yakın olduğunu Burak söylemişti.

“Kaç gündür bir şey yemiyorsun,” diye konuyu değiştirdi Burak. “Yoldan bir şeyler alacağım ve sen de itiraz etmeden yiyeceksin. Anlaştık mı?”

“Bana neden iyi davranıyorsun?” diye sordum birdenbire. Sorum karşısında afallamış olduğu belliydi. Gözleri açıldı ve bakışlarını bana doğru çevirdi.

“Sana neden kötü davranayım, Beste?”

Omuzlarımı silktim. “Kuzey ya da o evdekiler bana hangi lanet sebeple kötü davranıyorsa o sebeple!” diye bağırarak istiyordum.

Üstelemedi ve yolda ilk gördüğü yerde durdu. “Ne yemek istersin?”

“Canım bir şey istemiyor aslında.” Yemek yemediğim için başım dönmeye başlamıştı ama hâlâ iştahım yoktu.

“Böyle yapma...” dedi ılık bir sesle. Birkaç saniye bekledikten sonra dışarı çıktı ve bana pakette bir sürü şey getirdi. İçinde bir sürü yiyecek vardı. Kızarmış patateslerden birkaç tanesini ağzıma attım. Yemek yemek iyi hissettirmişti. Tüm o şeyleri bir anda büyük bir açlıkla ağzıma tıkmaya başlarken mırıldandım. “Teşekkür ederim...”

Yolun geri kalanı boyunca hiç konuşmadık. Sessizliğimde, kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum ve Burak bunu anlamış gibi yol boyunca bana bakmamıştı bile. Yarım saat kadar sonra arabayı ormanın içinden götürüyormuş gibi bir hisse kapıldım.

“Bu şekilde gidileceğine emin misin? Yol bile yok burada?”

“Şimdi sekizinci ağaçtan gizli bir patikaya gireceğiz...” Ve cidden dediği gibi girdik, sanki o sık ağaçlar tam da burada bizim geçmemize izin verir gibi kenara çekilmişlerdi. “Meraklı gözlerden gizli olması için.”

Arabayı park ettiğinde dağ evi gözüme çarptı. İki katlı, büyükçe bir evdi. Evin hemen arka tarafında bir göl olduğunu gördüm. Uzun ve sık ağaçlar her yeri sarmalamıştı. Ev çitlerle çevriliydi ve gerçekten büyük bir verandası vardı. İç dünyamda bu kadar huzursuz olmasam, burada huzuru bu-

olabiliydum belki. Özellikle verandada yan yana konulmuş o koltuk ve çevresindeki devasa mumlar burayı çok romantik gösteriyordu. Geceleri buranın keyfini çıkarmanın harika olabileceğini düşündüm.

İşte geldik,” dedi Burak gülümseyerek. Hızlı adımlarla varanmeye başladık çünkü dışarısı gerçekten soğuktu. Soğuk so aralar beni zinde tutan tek şey olsa da Burak’a ayak uydurdum.

Salon oldukça genişti ve tam ortada kocaman bir şömine vardı. Solda ise Amerikan mutfak yer alıyordu. Burak şömineyi yakmakla uğraşırken, camdan orman manzarasına baktım. Bakışlarımı odanın içine çevirdim ve etrafa bakındım. Tek bir toz zerresi dahi yoktu. “Burayı sık mı kullanıyorsun?” diye sordum.

“Aslında evet. Kuzey gibi değilim... Bir iki ev yetiyor.” Burukça gülümsedi. Cümlesinden Kuzey’e karşı garip bir kin beslediğini çıkarabiliyordum. Ondan kopamıyor ama onunla bir araya gelmeye de katlanamıyor gibiydi... Aralarında ne olmuş olabileceği bir anlık merakımı cezbetse de çenemi kapalı tuttum. Beni ilgilendirmiyordu.

Şömineyi epeyce bir uğraştıktan sonra alevlendirmeyi başardı. Ellerini birbirine sürtüp temizlerken, “Haydi,” dedi. “Al çantanı da sana yatak odanı göstereyim.”

Söylediğini yaptım ve hızlıca çantanı kaptım. Üst kata çıkacağımızı sanmıştım ama yanılmışım, hemen şöminenin arkasındaki, gölü gördüğünü tahmin ettiğim odaya doğru ilerledi. İçerisi beklemediğim kadar güzel ve özenliydi ama ilgisiz gözlerle yatağa oturdum ve ona baktım.

“Burası senin odan ama istediğin her yeri kullanabilirsin veya canın neredede uyumak isterse orada uyuyabilirsin.” Biraz duraksadı ve cebinden bir paket sigara çıkararak yatağın yanındaki abajurun önüne bıraktı. “Al şunu... Buradan dışarıya çıkıp manzaraya karşı sigara yakmak kesinlikle huzur veri-

Aylem Gungördü

yor, denemelisin. Evin içinde her şey var: kahve, çay, konserve. Ama bir ihtiyacın olursa buzdolabının üstündeki listeye yazabilirsin. Her hafta birileri gelip işimi görüyor." Bir tepki almak istercesine yüzüme baktı ama suskunluğuma devam ediyordum.

"İlm şey, banyo yapacağın zaman üst kattaki banyoyu kullanabilirsin, ortak banyo."

"Burak, sağ ol." Sesim keskin çıkarak konuşmasını bir bıçak gibi kesti. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana sorabilirim zaten. Bir yere gittiğin yok."

Çıkmasını ister gibi kapıya baktım. Birkaç saniye sonra gitmişti. Bense derin bir nefes almıştım. Biraz bozulduğunu da biliyordum ama onunla gelmemi o istemişti, ben değil. Şikâyet etmese iyi ederdi.

Aradan geçen; tahminimce bir hafta boyunca, neredeyse hiç konuşmamıştık. Bütün gün uyuyordum, kalktığım zamanlarda da yüzüm asık oluyordu çünkü Kuzey hiçbir gelişme kaydedemiyordu. Atakan ve Bilge sırta kadem basmıştı. Dibimize kadar gelmişti Atakan çünkü kendini daha uzağa fırlatmak istemişti. Böylece asla bulamayacağımız bir yere. Kafayı yemek üzereydim ve yataktan çıkamıyordum. Günlerdir kimse uğramamıştı, Burak'ın ne yaptığından haberim bile yoktu. Bana ulaşma çabaları sonuçsuz kalıyordu. Eğer hazırlarsa -ki uyuyakaldığı gibi nadir zamanlar haricinde da- ima hazırlardı- benim için tezgâha bıraktığı yemeği alıp hiç konuşmadan yiyordum ve bulaşığı bile yıkamadan odama dönüyordum. Sesini bile çıkarmıyor, beni sadece şöminede yanan odunların sesleriyle baş başa bırakıyordu.

Sonunda yataktan çıkmaya karar verdiğimde gerçekten tüm enerjim yerine gelmiş gibiydi. Günlerdir önümüzdeki berrak göl gözümü alıyor, o buz gibi suda yüzmek için çılgınca bir istek duyuyordum.

Odamdan dışarı çıktığımda hava neredeyse kararmak üzereydi. Ben görünce, yemek için odamdan çıktığımı sanarak Burak saatine baktı. "Yarım saat sonra akşam yemeğini yemeyi planladığım ancak önce bir duş alacağım."

Karınım aç değil."

Burak şaşkın bakışlarla yüzüme baktı ve hafifçe gülümseyerek "O zaman çekinme, kendine bir kahve hazırla." Yanımdan üst kata doğru çıkarken gerçekten kendime kahve yapmak üzere mutfığa yöneldim.

Sütsüz ve şekersiz.

Gerçekten ihtiyacım olan tek şey sıkı bir kahveydi.

Kahvemi yudumlarken, bir kupa da Burak için hazır etmiştim. Yanıma geleceğini söylememişti ama ufak da olsa bir minnet duyduğum için hazırlamasam olmaz gibi gelmişti. Butün bir haftadır hiç şikâyet etmeden bana yemek hazırlıyordu. Sonunda aşağı doğru indiğini duyduğumda ben kahvemini sonuna geliyordum bile. Bir tane daha içeceğimden dolayı sorun yoktu.

Hızlı adımlarla telefonda konuşurken beni orada görmeyi beklemediğini fark ettim. "Bir saniye..." dedi telefona doğru. Duştan yeni çıkmıştı. Saçlarındaki damlacıklar vücuduna süzülüyordu. Vücuduna sıkı baktığı belli oluyordu. Belinde sadece bir havlu sarılıydı. İster istemez kaşlarım havalanırken Burak da odanın en dip köşesindeki camın oraya geçti ve sessizce konuşmaya devam etti.

Burak'ın daha önce bu kadar yakışıklı olduğunu fark etmediğimi düşünürken bir anda kendime geldim. Ne yapıyordum ben böyle? Arkamı döndüm ve kahvemden kendime bir kupa daha doldurdum.

"Hayır, hayır..." diye devam etti Burak konuşmaya. "Kesinlikle hayır. Bu şekilde daha iyi."

Neyden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu ve burnumu sokmamaya kararlıyım. Bir kupa ona doldurdum ve yanına

Aylem Güngördü

doğru ilerledim. Telefonu kapatmak ister gibi bir hâli vardı, bu konuşmanın can sıkıcı olduğu belliydi. Bir kez daha gözlerim vücudunda dolaşırken, ona baktığımı anlayarak gözlerimin içine baktı.

“Kahve?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Bir yandan kahveyi alırken sıkıntıyla nefes aldı. “Sonra konuşalım, kapatıyorum.”

Arkamı döndüm ve koltuklardan birine oturdum.

Bana doğru yürüdü. “Kusura bakma,” dedi altındaki havluyu işaret ederken. Havlu kasıklarından düştü düşecek gibiydi ve adonislerini gözler önüne seriyordu. “Burada olacağını düşünmedim.” Karşıma oturup bir sigara yaktı. Kuzey’le biraz benzediklerini düşündüm.

“Enerjimi geri kazandım diyelim.”

Burak’ı bu şekilde gördüğüm için tuhaf bir huzursuzluk içindeydim. Bir duman çekip arkasına yaslanırken, “Sevindim...” diye mırıldandı.

“Niye beni yanına aldın?”

“Başka bir seçeneğim yokmuş gibi geldi.”

“Beni orada da bırakabilirdin. Benim kaçırılmamla senin hiçbir alakan yoktu. Ben Kuzey’le anlaşmıştım, seninle değil. O yüzden şimdi bana kaçamak cevaplar vermeyi bırak çünkü oyun oynayacak vaktim yok. Beni neden yanına almak istedin?”

Bu kadar açık sözlü olmamı beklememişti. Koltuğundan kalktı ve yanıma oturdu. Saçımın ucunu parmaklarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. “Çünkü o şekilde davranılmayı hak etmiyorsun.”

Bu sözü içimdeki küçük Beste’nin yüreğine dokundu. Zayıf yanıma, bastırılmış yanıma, duygusal açlığımı bam telinden vurmuş gibiydi.

İrkildim.

Kendimi hafifçe geriye çekerek ondan kurtuldum.

O da kendini topladı ve boğazını temizledi. "Giyinsem iyi olacak. Bu akşam hava ılık. Verandada yemeklerimizi yeme-ye ne dersin?"

Katamı sallayarak onayladım.

Onun yemek yapmasına yardım ettim. Tabaklarımızı hazırladık ve şaraplarımızı verandaya taşıdık. İyi kalpli biriydi. Eğlenceli, konuşkan ve cana yakındı. Yemeklerimizi hazırlarken etrafımda defalarca dönmesini ve çok konuşmasını hoş bulmuştum. Dünyadaki her kız etkilenirdi. Burak gerçekten bir günah kadar çekiciydi. En derin arzularınız kadar karanlık... Karanlığı beni kendine çekiyordu ama kapılmamak için yörüngeme sabitlemiştim kendimi...

"Gerçekten üç şişe şarap bitirdik mi?" diye sordu gülerek. İstemsizce gülümsedim.

Kim bilir belki aylardır ilk defa gülümsüyordum. Bilge'yi düşününce gülümsediğim için kendimden nefret ettim. Kim bilir ne hâldeydi. Hayat ne kadar tuhaftı; birbirine düşman iki insan, iki kız kardeşi kaçırmıştı. Bu ancak kitaplarda olabilir gibi geliyordu ama hayat dramatik oyunları seviyordu.

Güldüğümü görünce eğildi ve elimi öptü.

"Sanırım gidip bir şişe daha getireceğim, belki o şişenin sonunda dişlerini görebilirim!"

Onayımı beklercesine gözlerimin içine baktı ve zarifçe bir iç çekti. Aptal değildim. Burak'ın benden etkilendiğini anlayabiliyordum. Sürekli yaptığı el temaslarından, esprilerinden, benimle ilgilenmesinden...

Sarhoştı ve uyku gözlerinden akıyordu. Yine de benimle geçirdiği zamanı uzatmak istemesi beni etkiledi.

"Bana âşık olmuyorsun, değil mi?"

Sorum onu afallattı. Bu adamın karşısında kelimelerime hâkim olamıyordum. Zar zor ayağa kalktı ve sendeledi. Yü-

Aytem Camgöçü

Annem ellerimin arasına aldı ve uzun uzun baktı bana. Çıplak göğsüne göz gezdirdim. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

“Oluyor muyum?” diye mırıldandı. Daha çok kendine sorar gibiydi...

Tekrar gülümsedim. Kararlı adımlarla içeri geçti. Aradan geçen uzun dakikalar boyunca geri gelmediğinde endişelenmeye başlamıştım. Salona doğru ilerledim.

Bu sefer altındaki şortu da çıkarmıştı ve çırılçıplak bir şekilde koltukta uyuyakalmıştı. İnsanların uyuma şeklini sorgulamazdım ama salonda bu şekilde olması beni rahatsız etmişti. Üstüne bir pike örtmüştü ama yarı açılan kalçasından çıplak olduğunu görebiliyordum...

Ondan tarafa bakmamaya çalışarak tezgâhtaki şarabı kapıp hızlıca tirbuşonla açtım ve ağzıma dikerek verandaya geri çıktım. Yürümekte zorlanıyordum ama kendimi uyuşturmaya devam etmek istiyordum.

Göl, ay ışığında muazzam gözüküyordu. Duru ve sakin. Yüzmek için delice bir istek duydum. Muhtemelen bu saatte yüzmek bana korkutucu gelmeliydi ama gelmedi. Şişemden koca bir yudum daha alarak içeriyi kolaçan ettim. Kıyafetlerimle yüzemezdim.

Burak hâlâ uyukluyordu. Fırsattan istifade üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Altımdaki kot şortu ve üzerimdeki siyah hırkayı yere fırlattım. Verandadan göle doğru merdivenler vardı. Atlayıp, Burak'ı uyandırma riskini alamadığım için merdivenlerden inmeye karar verdim.

Önce usulca sütyenimi çıkardım ve olduğum yerde ayaklarımın dibine bıraktım. Birkaç adım daha ilerleyerek tam merdivenlerin başına geldim ve siyah dantelli iç çamaşırımı da sıyrarak tamamen çırılçıplak kaldım. Bu beni özgür hissettirdi. Dolunayın parladığı gökyüzüne doğru bakarken, tutsaklığında hiç olmadığım kadar özgürdüm şimdi.

Önce ayaklarımın girdiği su buz gibi olmama sebep olmuştu. Göğüs uçlarıma kadar ürperdim. Soğuktan bir haz duydum. Yavaşça tüm vücudumu suyun içine soktum. Bedenimi sarmalamasına izin verdim. Keskindi, soğuktu ve bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Dibe doğru birkaç hamleyle yüzdüm. Yere değebiliyordum, bu kısım oldukça sığ olmalıydı. Kendimi dibe çöktürmeye çalışarak nefesimi tutabildiğim kadar tuttum. Ta ki artık vücudum bana isyan edecek kadar içeride kaldım. Ciğerlerimin çırpınmasına, gözlerimin açılmasına izin verdim.

Sonunda kendimi yüzeye doğru hızla çıkarttığımda, derin bir nefes alarak verandaya baktım. Tam o sırada birinin suya daldığını gördüm. Verandadan uzaklaşmışım ama kıyafet göremiyordum. Burak'ın çırlıçıplak salonda yattığını hatırladım. İçimi bir öfke fırtınası kaplarken verandaya doğru hareketlendim ama biri ayaklarımdan beni içeriye doğru çekti.

Çılgılığım boğazımdan geri kaçarken nefesimi tuttum ve karanlığın içine hapsoldüm. Birinin beni kollarıyla sardığını hissettim. Karanlığın içinde bilinmeyen biri beni suyun dibine çekiyordu. Tek vücut olmuş gibi karanlıkta sadece hissederek öylece duruyordu. Su bütün uzuvlarımıza girerken, Burak'la bu kadar yakın olmanın bana ne hissettirdiğini anlamaya çalışıyordum. Ne kadar süre geçtiğinden emin değildim ama ciğerlerim yine isyan etmeye başlamıştı. Boğulma riskini göze alamadığım için refleksiyle bacaklarımı beline doladım ve hiç düşünmeden kollarımı boynuna sardım. Beraber dolunayın aydınlattığı yüzeye çıktık.

O karşımdaydı. Karşımda değil, yanı başımdaydı. Hızlıca alıp verdiği nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Kolları belimi daha güçlü bir şekilde sararken göğüslerim çıplak göğsünde ezildi.

Kuzey Bozkurt gözlerini dikmiş, bana bakıyordu...

25. BÖLÜM

“KAOS”

Gecenin sesi tüm hızıyla bizi sarmalarken ormandan gelen o uğursuz sesleri, yaprakların hışırtısı, rüzgârın yüzümüze vuran esintisini hissedebiliyordum. Şimdi her şey daha keskin, daha güçlü, daha doğaüstüymüş gibi geliyordu bana. Kuzey’in gözlerinde yaşadığımız her şeyin bir film şeridi gibi aktığını görüyordum...

Barın çıkışında bana uzattığı elini gördüm gözlerinde; beni o siyah odaya kapatışını, canımı yakışını, ormanda koşturduğum o anı, bir ağacın altına çöküşümü, baykuşların seslerini, kanın kokusunu, korkuyu, öfkeyi gördüm. Ardından beni kucağına alışı, koluma serum bağlayışı, gözlerimi her açtığımda orada oluşu, beni zincirlerimden kurtulurken kulağıma fısıldaması, CD çaları, o şarkıyı...

Kaşlarını çatmıştı.

Kızgındı.

Bana kızmaya hakkı var mıydı? Ona güvenmemem gerekirken yine de güvenmiştim ve şimdi hayal kırıklıkları, kırılan bir buz kütesinin parçaları gibi dört bir yanıma dağılırken, biz zaman durmuşçasına gözlerimizin içine bakmaya devam ediyorduk.

Ben de kaşlarımı çattım. Sanki tüm günahlarımızı önmüze sermiş ve birbirimizi yargılıyormuşuz gibi hissediyordum. Saniye ibresi henüz bir deste kadar ilerlemişken ben sanki akrebin tam turları arasındaki anılarda gezinmişim gibi hissediyordum.

Gözleri, göz bebeklerimdeki duraktan ayrılırken dudaklarıma kaydı. Dudaklarım bana ihanet edercesine arsızca aralandı ve bacaklarımı daha sıkı sararak istemsizce suyun içinde ona sürtündüm. Bu, belimdeki ellerinin beni kendine çok çekmesine sebep olurken suyun içinde kalan ve ona yapışan göğüslerime baktı.

Tüm vücudum şiddetle ürperirken titredim. Dudaklarımı biraz uzatsam dudaklarına değebilirdim. Nefeslerimiz birbirine karışırken onu öpmek için, bir hışımla içime girip burada bana sahip olması için delice bir istek duydum. Aynı anda onun da bunu istediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Zihnini okumak için delicesine bir istek duydum ve sanki düşüncelerini okuyabilirmişim gibi gözlerimi gözlerine daha çok diktim.

Tam o sırada aklıma geldi.

Efla'yla neler olmuştu? Bilge'nin o şekilde gidişini gördüğümünden beri bu konuya kafa yormamıştım ama gerçek tüm çıplaklığıyla karşımdaydı.

Efla o eve gelmişti ve Kuzey'in yan odasına bavulunu boşaltmıştı. Kızların yeriyle ilgili hatırladığım ipucunu söylerken, kollarını Kuzey'in boynuna dolamış olan Efla'yla göz göze geldiğim anı hatırladım.

Tam da şu an benim yaptığım gibi.

Tam o anda ben içeri girmeden önce tam da bu kadar yakındı Kuzey'e.

Midem bulandı.

Hızlıca ellerimi çözdüm ve kendimi Kuzey'den uzaklaştırdım.

Ne yaptığını sanıyorsun?"

Sana ne yapmamı istiyorsan onu yapıyorum "

Saçmalama! Midemi bulandırıyorsun..."

İlerleyerek aramızdaki mesafeyi bir hamlede kapattı ve kulağına eğildi. Kulağına gelen nefesinin hafif dokunuşu ve tıslıtı boynumdan belime kadar uzanan bir ürpermeye sebep oldu.

"İkinizin de aynı anda çırılçıplak olmasını nasıl açıklayacaksınız?"

"Pardon?" Yüzümü korkusuzca yüzüne yaklaştırdım. "Sana ne bundan? Sana açıklama yapmam gerektiğini sanmıyorum!"

Kuzey beni kolumdan yakalayıp kendine daha fazla çerkerken karşı koyamadım. Gerilen yüz hatlarını izlerken her mimiği bana bir kez daha patronun kim olduğunu anımsatıyordu.

"Anlatamadım sanırım," dedi başını sağa yatırarak. "Senin ne sanıp ne sanmadığın umurumda bile değil. Şimdi tekrar soruyorum: O piç neden o koltukta çırılçıplak yatıyor?"

"Hayır, sanırım ben anlatamadım!" Bu sefer kolunu tutma sırası bendeydi. Kuzey'in bu hareketime canının çok sıkıldığını görebiliyordum. "Apaçık seni ilgilendirmediğini söylüyorum. İkimiz de yetişkin insanlarız, yoksa ne yaptığımızın detaylarını mı istiyorsun?"

"Çık!" diye emretti Kuzey ellerini benim üzerimden çerkerken. "Hemen sudan çık ve üstünü giyin!"

O sırada gecenin sessizliğini bir erkek sesi bölerken hızla esen rüzgâr sesini kulaklarımıza taşıdı.

"Kuzey?"

Burak merdivenlerin başında durmuş, sorgu dolu gözlerle bize bakıyordu. Altına aceleyle bir şeyler giymişti ve ikimizin neden gölde durduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra kendini topladı ve devam etti. "Burada ne işin var, seni beklemiyorduk?" Sözleri ima doluydu.

Sudan çıkmak için delice bir istek duysam da bu iki adamın gözü önünde çırlıçıplak çıkmak istemiyordum. Kuzey benden önce davranarak merdivenlere yöneldi.

"Sizi buraya tatil yapın diye yollamadım. Unutmuş gibi duruyorsun ama bir planımız var ve bu gece gidiyorsun."

"Ne diyorsun sen ya?" dedi Burak sağ elini Kuzey'e doğru kaldırırken. Kuzey şimdi sudan çıkmış, sıırıslıklam olan pantolonuna aldırmadan masanın üzerinde duran sigaralardan birini alıp yakmıştı bile.

"Duydun!" dedi sakince. Yerde duran külotumu aldı ve havaya kaldırdı. "Eğlence bitti."

"Ne yapıp yapmayacağım konusunu sana..." Kuzey'in elindeki şeyin ne olduğunu fark eden Burak duraksayarak bana döndü. "Sen..."

Kuzey sigarasından bir duman daha alıp iç çamaşırımı bana, suyun yüzeyinde tam önüme fırlattı. "Bu kadar dert etme, kuzen. Görmediğimiz şey mi?"

Ardından sütyenimi de aynı noktaya atmaya başarmıştı.

O kadar sinirlenmişim ki kıpkırmızı olduğuma yemin edebilirdim. Bana resmen ikisiyle de yatmışım muamelesi yapıyordu. Konuşamayacak kadar öfke doluydum ve kesik kesik nefesler alıyordum. Sudaki iç çamaşırlarımı alıp üstüme geçirdim.

"Kuzey, sen kendinde değilsin," dedi Burak. "Mete'yi arayıp seni almasını söyleyeceğim."

Kuzey, Burak'ın bir anda boğazına yapıştığında her şey çok ani olmuştu. "Sen haddini çok fazla aştın artık!"

Hızlıca merdivenlere yöneldim ve sudan dışarı çıkıp koşarak yanlarına gittim. Kuzey o kadar sinirliydi ki göz bebekleri yuvalarından fırlamış gibi duruyordu. Burak, kıpkırmızı

olmuştu ve nefessiz kalmıştı ama gururundan hiçbir tepki vermiyordu. Zar zor ağzını araladı ve boğuk bir sesle, "Hadi öldür beni!" dedi. Kuzey sol elindeki sigarayı yere fırlatırken iki eliyle Burak'ın yakasına yapıştı ama Burak gülümsüyordu. "Hiç çekinme, annemle babamdan sonra beni de öldür!"

"Yeteeeeeeerrrr!" diye bir çığlık attığımda, boğazım yırtılmışçasına acıyordu. O sesin benden çıktığına inanmakta güçlük çekiyordum. Kuzey, ellerini Burak'ın üzerinden çekti ve birkaç adım geriledi. Düşüncelerim birbirine karışmıştı ve şarabın etkisinden tamamen ayılmıştım şimdi.

Burak?

Annesi ve babası?

Kuzey gerçekten ne yapmıştı?

Kuzey Bozkurt kimdi?

Hiç düşünmeden Kuzey'e doğru koştum ve onu göğsünden geriye doğru ittirdim. "Ona dokunma!"

"Bana onu mu savunuyorsun şimdi de?" diye bağırdı. "İki gün önceye kadar benim kollarımdaydın ve bana sarılıyordun!"

"Evet, sen de benim bir çocuk gibi pışıpışlanmak istediğimi ama öyle bir kalp taşımadığını söyledin, değil mi?"

"Evet, sen de gidip bu adamın seni pışıpışlamasına izin verdin çünkü asla boş kalamazsın, değil mi?"

"Niye bu kadar öfkелisin?" diye sordu Burak hemen ardından. O da bağıırıyordu. Boynu kıpkırmızı olmuş, alnındaki bir damar *ben buradayım* dercesine belirginleşmişti. "Defol git buradan!"

"Seninle sonra görüşeceğiz!" dedi ve beni elimden tuttuğu gibi içeriye doğru çekti ve direkt sağ tarafta kalan odama doğru yöneldi. Hangi odada kaldığımı nereden bildiğini bilmiyordum, bir şey soramayacak kadar hızlı bir şekilde sürükleniyordum peşinden.

Odaya girer girmez kapıyı kapattı ve suratıma baktı. Yine beni şaşırtmamıştı Kuzey Bozkurt. Kırıldıysa daha çok kırılıyordu, üzüldüyse daha çok üzüyordu, sinirlendiyse daha çok sinirlendiriyordu. Siz ona ne yaparsanız o size fazlasıyla ödetiyordu bunu. Siz ona bir zarar verirsiniz o size mutlaka iki zararla geri dönüyordu. Ne yaşamıştı, ne zaman böyle biri olmaya başlamıştı, bilmiyordum. Tek bildiğim, Kuzey Bozkurt hırsla dolu karanlık bir hükümdardı.

Cebinden anahtarı çıkarttı ve kapıyı kilitleyerek tekrar cebine attı.

“Sana ne diyeceğimi bilemiyorum!” Öfke tüm hücrelerimi ele geçirmişti. İç çamaşırla duruyor olduğum gerçeği aklıma gelince hâlâ yerde duran ve dolaba yerleştirmedığım çantama eğildim ve aceleyle üstüme bir pantolonla kapüşonlu geçirdim. İç çamaşırlarım anında üstümdeki kuru kıyafetleri ıslatırken en azından artık çıplak olmadığım için memnundum.

“Artık insanları kırmaktan, onlara karışmaktan vazgeç! Her şeyi kontrolün altında tutmayı istemekten vazgeç! Atakan bile senden daha onurludur!”

Son cümlemi neden söylediğimi ben de bilmiyordum. Atakan benim baş düşmanımdı. Ama bu sefer ben de onu kırmak istemişim. Sadece kızdırmayı değil; aynı zamanda kırmayı, parçalamayı, bölmeyi de istemişim. Buzdan kralımın öfkesinin bir kor olup kalbinin derinliklerine ulaşmasını ve buzlarını kırmasını istemişim.

Simsiyah gözleri donuk bir şekilde yüzüme baktı. Zaman durmuştu sanki. Yüzündeki ifadeyi çözmem imkânsızdı.

O sırada odanın kapısı kırıldı ve Burak içeriye girdi. Elinde bir silah olduğunu gördüğümde birkaç adım geriledim. Bakışları Kuzey’i buldu ve silahını ona doğrulttu.

“Defol git kelimesinin nesini anlamadın, Kuzey?”

Kuzey istifini bozmadan bakışlarını benden aldı ve Burak'a çevirdi.

"Sana soruyorum!" diye bağırdı Burak. "Çık dışarı!"

Bir arabanın dışarıya patinaj çekerek durduğunu duyduğumda Burak'a baktım. Burak, Kuzey'e bakmayı sürdürürken kapıların kapanma sesini işittim. Az sonra biri içeride koşturdu. Mete; Burak'ın, Kuzey'e yöneltmiş olan silahını gördüğünde anında belindeki silahını uzatarak Burak'a doğrulttu.

Şimdi Mete, Burak'a; Burak da silahını Kuzey'e doğrultuyordu.

Kuzey sağ elini kaldırarak eliyle Mete'ye durmasını işaret etti. Ardından kapıda İmge göründü ve büyük bir çığlık kopardı. "Ne oluyor burada!"

Dolunay ve Efla meraklı bakışlarla içeri dalarken herkes bana bakıyordu. Kenan Baba dedikleri adam koşturdu ve Kuzey'in önüne geçti. "Derhâl buna bir son ver!" Öfkesi Burak'a yönelikti. Kimse olan biteni bilmiyordu ama herkes Burak'a sinirliydi sanki. Kuzey'e karşı çıkmak, en büyük ölümcül günahlardan biri gibiydi.

Sarp ileri atılarak Burak'ın elinden silahı aldı ve tüm şarjörü boşalttı. "İndirin silahları!" dedi sert bir sesle. "Hepiniz salona gelin!"

Burak ve Kuzey hâlâ bakışmaya devam ederken Sarp bağırdı. "Şimdi!"

Mete silahını beline geri koyarken herkes Kuzey'e bakıyordu. Kuzey kafasını sallayınca herkes içeri doğru geçti. Arkada kalmıştım ve ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim.

Sarp sertçe, "Sen de, Beste!" dediğinde arkalarından salona doğru ilerledim ve köşeden onlara baktım.

Efla çıldırmış gibi salonu bir uçtan bir uca arşınıyordu ama sonunda konuşmaya cesaret eden Dolunay oldu. "Bu-

Aytem Gungördü

rada ne halt dönüyor, biri açıklayacak mı? Siz ikiniz neden sualsizsiniz?” Dolunay gözleriyle Kuzey’le benti işaret etti.

Burak bakışlarını Kuzey’den alarak Dolunay’a baktı. “Sen kim oluyorsun ki sana açıklama yapacağız?”

Sarp belindeki silahı çıkarttı ve orta masaya koydu. Arka sına yaslanarak Burak’a baktı. Kuzey çoktan başkineye oturmuş, sigarasını yakmakla meşguldü.

“Burak, yeter!” dedi Sarp.

“Siz nereden çıktınız ki?” diye sordu Burak. “Kuzey’in tehlikede olduğunu altıncı hislerinizle mi hissettiniz, yoksa kokusunu mu takip ettiniz?”

“Bana bak!” diyen Mete çoktan Burak’ın üzerine atılmaya kalkıştı ama onu tutan Kenan Baba oldu.

“Biz zaten her gece Kuzey’le beraber buraya geliyoruz, seni aptal!” dedi Dolunay.

Burak bir kez daha şaşırdı. “Buraya mı?” Bunu sorarken gözlerini Kuzey’e dikmişti. “Sen her lanet akşam buraya geliyordun ve benim bundan haberim yok mu?”

Efla, Kuzey’e baktı. “Sen buraya Burak’la konuşmaya gelmiyor muydun?”

“Ben sizi kontrol etmeye geliyordum,” dedi sonunda Kuzey. “Düşmanlarımız var.”

“O sikik yalanlarını kendine sakla! Bizi değil, Beste’yi kontrol etmeye geliyordun sen!” Sesi sakindi ama cümleleri tokat gibiydi. Burak sinirle masada duran sigaralardan birine uzandı.

“İyi de yapmışım ama değil mi? Beni bir kere bile fark edemedin, demek ki bu kızı korumakta yetersizsin.”

Burak cevap vermeden sigarasının dumanını içine çekerken ben de duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Tuhaf bir sessizlik olurken, Efla bakışlarını bana dikmişti. “Durun tah-

am edeyim!" dedi Efla. "Bu orospu kesinlikle Burak'ın altına vattı"

Nasıl böyle bir bağlantı kurdun acaba, merak ediyorum" dedim tıslamaya benzer bir tonda konuşarak. O kadar ustume geliyorlardı ki artık dayanamayacak hâldeydim. Bir kaos vardı sanki; bir kâbusun, bir labirentin içindeymişim gibi hissediyordum kendimi. Uyanamıyordum, kaybolmuştum

Dolunay'ın kahkahası şok ediciydi. "Zaten bunun için geliyordu Kuzey de, değil mi? Bunu önlemek için... Ama ne vaparsan yap Kuzey, asla bu orospuyu kafeste tutamazsın! Anla bunu artık!"

Öfke şok edici dalgalarla üzerime gelirken Mete beni kolumdan tutuyordu.

Ama şaşkınlıkla baktığımız İmge oldu. Dolunay'ın suratına tokadı patlatırken kimse bunu beklemiyordu.

Sessizlik evin tüm zerrelerini su misali doldururken herkesin gözü onlardaydı. "Kes sesini, seni geri zekâlı!"

Sonra ortaya doğru yürüdü ve hepimizin gözlerinin içine baktı. "Göremiyor musunuz?"

Sesi bir yakarış gibiydi ve kimseden ses çıkmıyordu. "Kendimizle savaşmaktan Atakan'la savaşmadığımızı, masum kızların Atakan'ın elinde mahvolduğunu, o güzelim çocuklar için her bir saniyenin önemi olduğunu, şu an sen Beste'nin namusunu tartışırken oradaki çocukların, kadınların acılar içinde kıvrandığını göremiyor musunuz? Biz birbirimize kılıçlarımızı çekmişken, kaç kadının şu an tecavüze uğradığını, kaç masum çocuğun organları alınmadan önce kurtarılmayı umutla beklediğini, kaç çocuğun bebekleriyle oynaması gerekirken birilerinin kadını olmaya zorlandığını bilmiyor gibisiniz! Masum bir kadının namusunu tartışırken kurtardığınız canları nasıl unuttunuz? Beste'nin o kurtarmaya çalıştığınız masum kadınlardan ne farkı var, ne?

Kendinizle savaşmaktan yolunuzu unuttunuz! Kiskan lıktan, şu anda sabahlara kadar Atakan'ı bulmak için plan yapmamız gerekirken, burada zaman kaybettiğimizi göremiyor musunuz? Daha kendimizle olan savaşı verememişken Atakan'a karşı olan savaşımızı nasıl kazanabiliriz?"

Kuzey ayağa kalkarken bakışları benim  zerimdeydi. Kafamda  yle çok soru birikmişti ki artık ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum. Atakan'ın sadece kadınları pazarladığını düşünürken, k       çocukları da pazarladığını, organlarını sattığını öğrenmem bende b     bir şok etkisi yaratmıştı. Az  nce Atakan'ın Kuzey'den daha onurlu olduğunu söylediğim zihnimden geçerken boğazımdan k     bir inilti yükseldi. Ona ettiğim haksızlık kalbimde bir yerlere bıçak gibi saplandı.

Ya Bilge? Bilge de satılacak mıydı yakın zamanda diğer kadınlar gibi?

Gözlerimden yaşlar s     rken olduğum yere çöktüm. Kuzey'e baktım ama sinirle tavanı izliyordu. Gelip bana sarılmasını, beni kollamasını, her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istiyordum. Bu durumda bile Kuzey'den şefkat görmek için yanıp tutuşuyordum.   imdeki k     Beste kollarını kavuşturmuş, dudaklarını b  zm şt  şimdi.

Efla, Kuzey'e doğru ilerledi ve belinden tuttu. "Hadi," dedi. "Gidelim buradan."  kisi birkaç adım  ne ilerlediklerinde içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim ve kendi d ş n  lerimi duymamak için kendimle savaş verdim.

"Beste benimle yatmadı..." dedi Burak birden.  mge tekrar konunun buraya çekilmesinden rahatsız olsa da rahatlamış olduğunu görebiliyordum. Herkes sesini çıkarmadan dinlemeye devam ediyordu. Ancak bu lafı sanki önünde görünmez bir duvar  r lm ş esine Kuzey'i durdurdu.

"Bunun Kuzey'in umurunda olduğunu sanmıyorum," dedi Efla. "Beste sadece Kuzey'in korumaya çalıştığı kadınlardan biri, Bilge'den bir farkı yok gözünde."

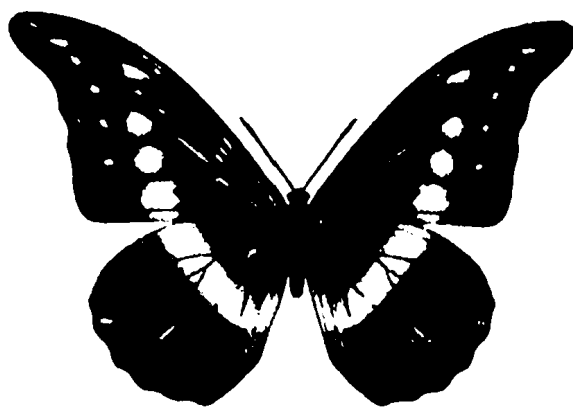
Burak, Kuzey'e bakmaya devam ederken, Kuzey doğru-
dan bana baktı. Olduğum yerde büzüşmüştüm ve bacakları-
mı karnıma çekmiştim. Olabilecek en küçük hacmi kaplamak,
bu tahta duvarlarda yok olmak istiyordum şimdi.

Kuzey bana doğru yürürken gözlerimi kapattım. Tepkisi-
ni, mimiklerini, hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Şu kapıdan
çekip gittiğinde tamamen yalnız kalacağımı da biliyordum.
Nefesimi tuttum.

Bir anda güçlü kollar tarafından havaya kaldırıldığında
merakla gözlerimi açtım. Kuzey'in bir eli belimi sararken di-
ğer eli bacaklarımın altından kavramıştı ve gözlerime bakı-
yordu. Kollarımı boynuna sardım ve yüzümü göğsüne yer-
leştirdim.

Dış kapıya doğru ilerlerken mırıldandı...

"Peşimizden kimse gelmeyecek."

26. BÖLÜM

“VALS”

O an ne düşündüğümü bilmiyordum. Düşüncelerim iç içe geçmiş ve zıt yönde dönen birer çarklı kasnak gibi dönüyordu zihnimde. Neydi beni bu kadar zavallı yapan şey? Her kelimesinde ruhuma balyozlarla darbe indiren bu adama çekilmem niyeydi?

Derler ki ruhun yara alması kurşun yarasından daha ağır bir darbedir insana. İnsan yaş aldıkça değil, ruhu yaralandıkça büyür. Kaderimin bana çizdiği yolda ilerlerken her adımım daha da büyüyordum sanki. İçime sığamıyordum, Bilge'den daha büyük bir Beste oluyordum. Biliyordum, Kuzey'in de ruhunun yaralı olduğunu, o yüzden karanlığına çekildiğimi biliyordum içimde. Tünelin sonunda herkes için ışık vardı ama asıl mesele bu darbelerle ışığı görebilecek kadar yaşayıp yaşayamamaktı.

Aldığımız kılıç darbeleri zayıflatıyordu bizi ama kan kaybindan değil, ruh kaybindan ölüyorduk biz...

Kuzey beni kollarından bırakıp, arabanın yolcu koltuğuna oturttururken aklımda sadece bu vardı. Eğer biraz daha akıllı olsaydım burada Burak'la kalıp Bilge'nin kurtarılması için dua etmeye devam ederdim. Ama bu hayatta biraz cesaretin yoksa kaybederdin; sen izleyici olurdun, oyuncu değil.

Aytem Gangördü

Oysa ben misafir değil, ev sahibiydim. O yüzden bir kenarda kalamazdım

O yüzden buradaydım işte.

Kuzey'in yanında, aslında hiç olmamam ama tam da olmam gereken yerde.

Hikâyenin başladığı ve devam ettiği yerde...

Gözlerimi Kuzey'in suratına çevirdim. Seher vaktinin kızzılığı çehresini aydınlatırken kusursuz olduğunu düşündürdü bana... Kuzey Bozkurt çok yakışıklıydı. Burnunun kavısından çenesinin sert hatlarına kadar seyrettim usulca. Çenesinin sağ tarafında çok ufak bir ben olduğunu fark ettim. Sakallarının biraz uzamış olduğunu, göz altlarının morardığını fark ettim. Yorgundu Kuzey. Onu ilk bu arabada gördüğüm anı düşündüm. Bardan çıkıp bana elini uzattığında yine bu arabada buradaydım. O zaman arabadan inmek, bu adamın yanından uzaklaşmak için her şeyimi verirdim ama şimdi bana özgürlüğümü tamamen verse bile gidebileceğim bir yer yoktu onun yanından başka. Evimi unutmuştum, eski hayatımı unutmuştum, eski Beste'ye ait her şeyi unutmuştum ben.

Kuzey ve arkadaşlarına olan kızgınlığım içimde bir dağ gibi büyümeye devam ediyordu. Ne yaparsam yapayım, bu işte beni kendi yanlarında değil, karşılarında görmeyi tercih ediyorlardı. Kafamı sağa çevirerek kendimi dışarı bakmaya zorladım. Aradan geçen bir saat kadar konuşmadık. Hızlı çekimde akıp giden ağaçları, evleri izledim. Çok geçmeden ayrıldığımız yere döndüğümüzü anladım. "İğneada'da mı kalacağız?"

"Bir haftadır zaten olman gereken yerdi burası. Şimdilik, en güvenli yer bizim için. Bu arsada bir evin varlığı herhangi bir belgede gözüküyor. Mete'ye az önce mesaj atıp bu gece Burak'ta kalmalarını istedim. Yarın hepsi tekrar burada olacak. Belki Burak'ın da aklı biraz başına gelir. Planımı hayata geçirmeden önce kafamı toplamaya ihtiyacım var."

Hangi planı?”

Cevap vermeyip hızla bahçeye daldı ve evin önüne hızlıca park etti arabayı. Arabadan çıkarken hızlıca kendimi dışarı attım. Sinirle arabanın kapısını kapatırken, onun hızlı adımlarına uyarak peşinden koştum.

“Hangi plan, Kuzey?”

“Tüm ayrıntıları seninle paylaşmam gerekmiyor, Beste.” Sonunda eve girdiğinde hemen salona girdi ve kendine bir sigara yaktı. Şok içinde ona baktım.

“Tehlikede olan kişinin benim ablam olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana sürekli bunu hatırlatıp durmak istemiyorum artık!” Öfke tüm zihnimi ele geçirirken sesim oldukça tizleşmişti. Kuzey sakın tavrını korurken aynısını kendim için söyleyemezdim.

“Aptal değilim...” diye mırıldandı. “Her şeye karışmak yerine evde sessiz sakın otursan olmaz mı?”

“Bir süs köpeği olmamı mı istiyorsun benden? Dolunay ve Efla’yla oturmamı, bana ne denirse yapmamı, Burak’tan uzak durmamı?”

“Evet, lanet olsun!” diye bağırdı. “Kahrolası Burak’tan uzak durmanı! Sana benim korumam altında olduğunu söylerken başka herifle buradan siktir olup gitmeni istemiyorum, anlamıyor musun?”

“Biliyor musun? Sen her şeyi kafasına göre yapan, üzerimizde hâkimiyet kurmaya çalışan, ego manyağı bir sosyopatın tekisin! Seni neden dinliyorlar, bilmiyorum! Diğerleri umurumda değil ama artık beni kontrol etmeye çalışmana katlanamıyorum!”

“Sana bir fırsat sundum!” dedi öfkeyle ayağa kalkarken. Şimdi, sesindeki o sakinlikten eser kalmamıştı. Hırsla dibime kadar geldi. “Çekip gitmek için fırsatın varken çekip gidecektin, şimdi değil, Beste!” Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra tekrar geçip koltuğa oturdu.

“Öyleyse neden durdurmadin beni?”

Kuzey’in bu sorumu beklemediğini yüz ifadesinden anlayabiliyordum, üstüne gitmeye devam ettim. “Gitmemem bu kadar önemliyse, neden Burak’la gitmeme izin verdin?”

“Demek ki seni o kadar da kontrol etmiyormuşum, değil mi?” Birkaç saniye durdu ve sonra ekledi. “O sana dokundu mu?”

“Yine bana orospu muamelesi mi yapacaksın?”

“Cevap ver!” diye kükredi. “O sana dokundu mu?”

“Sen manyağın tekisin!” diye bağırdım.

“Manyağın tekiyim, öyle mi?”

Kuzey ayağa fırlayıp bileğimden yakaladı ve beni yukarı kata doğru çıkarmaya başladı. Hızla beni sürüklerken peşinden koşar adımlarla gidiyordum. Beni odasına sokup yatağa sertçe ittirdi ve kapıyı kilitledi.

“Ne yapıyorsun sen?”

Yanıma yaklaştı ve gözlerimin içine baktı.

“Benden korkuyor musun?”

“Hayır!”

Tek bir hamleyle üzerimdeki ince kapüşonluyu yırtarken, hâlâ hafif nemli olan sütyenim açığa çıkmıştı. Beni seri bir hareketle yatağa yatırarak pantolonumun düğmesine uzandı. Düğmeyi koparıırken elini sertçe ittirdim. Nasıl buna cüret edebilirdi?

“Sana tecavüz edeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Etmeyeceğini biliyorum.”

“Sana dokunmamı istemiyor musun?”

“Hayır...” Sesim istediğimi ele veriyordu.

Kuzey tek bir hamleyle pantolonumu yavaşça sıyrırken iç çamaşırlarımla karşısında kalmıştım. Kuzey yatağın ucuna, ayaklarımın olduğu kısmın yanına ilerken arzularımla bir

savaş hâlindeydim. Bir yanım Kuzey'den nefret ederken bir yanım deli gibi onu arzuluyordu. Bir yanım savaşıırken bir yanım sevişiyordu onunla. Beni tesiri altına alan dokunuşlarının karşısında çaresizce çırpınıyordum.

"İstemiyorum..." dediğimde Kuzey bir elini iç çamaşırımın içine daldırırken diğer eliyle bacaklarımı araladı. Gözlerim zevkle kapanırken ağzımdan insansı olmayan bir inleme yükseldi. Dokunuşuyla cinsel dürtülerim tavan olurken, hafifçe inleyerek sırtımı bir yay gibi gerdim.

"Bedenin öyle tepki vermiyor ama..." dediğinde utanmam gerekiyordu ama utanamıyordum. Bedenim daha fazlası için yalvarıyordu. Kuzey'i içimde hissetmek, ona sahip olmak arzusunu bastıramıyordum. Kuzey, klitorisime ufak dairesel hareketler yaparken çarşafı ellerimle sıkıştırmı fark ettim. Kontrolsüzce, vahşice bir zevk alıyordum. Eli hızlanırken göğüs uçlarım dirileşti ve yüksek sesle inledim. Birdenbire çekti elini, beni öylece bıraktı. Gözlerim gözlerini bulurken, onun da beni aynı şekilde isteyip istemediğini merak ettim. Sonunda ayağa kalkıp, kendi gömleğini çıkarırken odak noktam dudakları olmuştu. Daha fazlası için aklımı feda edebirdim.

Dolaptan bir pike çıkardığında hissettiklerimden utanmaya başlamıştım. Utanç bir sis bulutu gibi beni sarmalarken, pikeyi olabildiğince çabuk yatağa bırakmasını ve bir an önce odadan çıkmasını istiyordum. Sırtım ona dönük olacak şekilde sağıma döndüm ve bacaklarımı kendime çektim.

Ama o beni çok şaşırtan bir şekilde yanıma yattı. Pikenin üzerimize örtüldüğünü hissederken, aynı zamanda yanıma yattığını da yatağa verilen ağırlıktan anlayabiliyordum. Ne yapıyordu tam olarak?

Sol kolu beni sardığında şok içinde kalakaldım. Bana sarılmıştı. Hiçbir şey söyleyemedim. Bu an benim için oldukça özel, hassas bir andı. İstese bana sahip olabilirdi, bana her

dokunduğunda verdiğim tepkilerden bunu anlayabiliyor olmalıydı. Onu deli gibi arzuladığım gerçeği giderek aramızda büyüyen ve hemen boşaltılması gereken bir enerji gibiydi. Ne kadar dirensem de karşı çıkamayacağımın farkındaydım. Âcizliğim beni rahatsız ediyordu ama böyleydi, elimden gelen bir şey yoktu. Gözlerim yanarken, boğazıma ağır bir şeyin çöktüğünü hissettim. Beni kendine daha çok çekti ve sımsıkı sarıldı bana. Burnuma gelen toprak ve kahve kokusunu duyumsadım.

“Bütün gece uyumadık, minik kelebek... Biraz uyumalıyız.”

Gözlerimi açtığımda hava tamamen kararmıştı. Birkaç saniye nerede olduğumu hatırlayamadım ama iç çamaşırlarımla yatıyor olduğumu fark ettiğimde tüm o kayıp anılar hafızama hızla dolmuştu.

Merakla arkama baktığımda Kuzey yoktu. Yırtılan kıyafetlerim yerde öylece duruyordu. Üzerime pikeyi dolayarak eski odamın olduğu aşağı kata inmeyi planladım. Orada bir sürü kıyafetim hâlâ duruyor olmalıydı.

Aşağı kattan birkaç ses duyunca aşağıya böyle pikeyi sarılı hâlde inmek istemediğimi fark ettim. Dolaba yöneldim. Bir sürü gömlek karşıladı beni dolapta. Tertemiz ve ütülüydü hepsi. İçinden beyaz bir tanesini seçip üzerime giydim. Buraya ilk geldiğimden beri daha da çok kilo vermiş olacaktım ki bol elbise gibi olmuştu bana gömlek.

Tam o sırada bir piyano sesi kulaklarımı doldururken, çıplak ayaklarımla ses çıkarmamaya dikkat ederek merdivenlerden aşağı inmeye başladım usulca. Valse²⁰'i çalıyordu Kuzey...

20 Yazar, tam burada müziği kısık sesle açmanızı öneriyor / Evgeny Grin-

Metakla onu bulmayı beklerken tıpkı müzisyen gibi ağ-
 ında sigarasıyla parçayı çaldığını gördüm. Pencerenin önün-
 deydi. Sağ profili bana dönüktü. Sigarasının külünün uzayıp
 dökülmek üzere olduğunu görebiliyordum. Kapının ağzına
 kadar gelip öyle dikilirken, o kadar odaklanmıştı ki beni gör-
 müyordu bile. Ay ışığı kusursuz çehresini aydınlatırken kal-
 bimin sıkıştığını hissettim.

Ne yapıyordu bana Kuzey Bozkurt? Bu tam olarak neydi?
 Parmakları şimdi hızlanırken tüm hayranlığım la ona bakma-
 vı sürdürdüm. Altındaki siyah pantolonuyla, çıplak ve kaslı
 üstüyle, şimdi külü tuşların üzerine dökülen sigarasıyla, hafif
 çıkmış kirli sakallarıyla kusursuz bir ölüm meleğini andırı-
 yordu gözümde. Kanatları koparılmış ve gözden düşmüş me-
 lek *Lucifer* gibiydi belki de. Kanatlarının koparıldığı yerlerde
 derin, kanayan yaraları vardı. Ne olursa olsun bir melekti ama
 artık karanlığa hizmet ediyordu. Piyanonun tuşlarında hızla
 gezinirken parmakları, gözlerini kapattı. Bu kadar güzel pi-
 yano çalmayı nasıl öğrenmişti? Neler yaşamıştı? Kuzey Boz-
 kurt'un tam şu an olduğu kişi olmak için nelerden fedakârlık
 etmesi gerekmişti?

İstemsizce ona doğru çekildiğimi hissederken sigarasını
 dudaklarından aldım ve dudaklarıma yerleştirdim. Gözlerini
 aralayıp bana baktı ama ellerini tuşlardan kaldırmadı. Sonra
 bir elini kaldırdım ve ayağa kalkmasını sağladım. Ellerimiz
 birbirine geçerken simsiyah gözlerinde ilk defa hırs, öfke ye-
 rine değişik bir şey gördüm. Kalbindeki buzlara eriştiğimi,
 buzdan kralımın tahtının erimeye başladığını hissedebiliyordum.

Salonun ortasına kadar geldiğimizde *Valse* zihnimizde
 çalmaya devam ediyordu. Kuzey sağ eliyle belime tutunarak
 beni kendine çekerken, sol elini nazikçe kendi belinin üzerine
 yerleştirdi. Kuzey sağ ayağını ileri atarken, sol ayağını aynı
 anda geri attım. Birkaç kez bunu aynı ritimle tekrarladıktan

ko, *Valse*. Hatta mümkünse bölüm sonuna kadar tekrar oynatın.

sonra vücutlarımız kenetlendi ve kendi eksenimizde dönmeye ve başladık

Gerive iki adım atıp o adımdan sonra döndüm ve daha buy k bir adımla ileriye gittim. Kuzey sol elimi nazikçe yukarı kaldırırken elinin tersiyle kolumda gezindi ve yanağımı okşadı. Oradan tekrar elime doğru zarif bir geçiş yaptı ve beni kendi çevremde döndürdü.

Elimi sağ yanağına avucumun i i ona bakacak şekilde yanaştırdım ve gözlerimiz birbirine kilitlenerek dönmeye devam ettik. Elim tuttu ve beni hızlıca kendi etrafımda tekrar döndürdü. İki elimle sol kolunu nazikçe tutarken gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Sanki ruhlarımız birbirine karışmış gibi dans ediyorduk şimdi. Acımızda, karanlığımızda, hislerimizde birbirimizi bulmuştuk ama farkında bile değildik...

Hiç durmadan dönmeye devam ederken, vücutlarımız tek v cutmuşçasına birbirine kenetlendi ve boynumu hafifçe sola yatırdım. Beni belimden tutup havalandırdı ve tekrar döndürmeye devam etti. Dönüyor, dönüyor ve dönüyorduk...

Dudaklarımız neredeyse birbirini bulacak kadar yakındı. Zihnimizde *Valse*'in en derin notaları çalarken, kendimi bir rüyanın içinde gibi hissediyordum. Sol kolumu sol koluyla tutarken, beni yere kadar yatırdığında nazikçe beline tutundum. Ayağa kalktığımda bir adım geri çekildim. Sol ellerimizi g ğs m ze koyarken, hafifçe eğilip dansın bittiğini duyurmak adına nahif e selamlaştık.

Hiç vakit kaybetmeden beni tekrar yakınına çekti, gözlerimi gözlerinden ayırmıyordu. Elleri sırtımdaki kelebek dövmelerini bulduğunda şaşırdım. Tam yirmi bir tane küçük siyah kelebek vardı sırtımda... Büyük kelebekler hâlinde omzumdan başlayarak belime kadar ufalan kelebek dövmeleri... Onları yaptırırken canımın ne kadar yandığını anımsadım.

Nasıl ki Kuzey'in hayalî kanatlarının koparılan yerlerinden kanıyorsa ruhu, benim de kelebeklerimden kanıyordu...

Canım yanarken her birinin yerini hafızamda mih gibi tutmuştum. Şimdi Kuzey ezberlemiş gibi hepsine tek tek dokunuyordu dövmelerimin.

Gözlerimin içine bakarken fısıldadı. "Yaşayacağın tek bir günün var diye, seni görmezden mi gelmeli yoksa tanımak mı istemeli?"

Soruyu kendine sorduğunu adım gibi biliyordum, o yüzden sessiz kalıp düşünceleriyle savaştığını izledim. Birkaç saniye sonra hızlıca sordu. "Hikâyesi ne kelebeklerin?"

Daha önce kimseye anlatmamıştım. Daha önce kimseye bu kadar açılmamıştım. Bilge'ye bile... İçimden bir ses anlatmamı istiyordu. İçimden bir ses güvenmek istiyordu.

"Sana bir hikâye anlatacağım," dedim fısıldayarak. Kuzey beni yanan şöminenin karşısındaki koltuğa çekti. Beni kollarına alırken kırmızı elbiseli o küçük hâlimi düşündüm. Saçımın iki yandan dökülen örgülerini ve kirlenen siyah ayakkabılarımı... Derin bir nefes aldığımda ezbere bildiğim o hikâyenin kelimeleri döküldü ağzımdan...

"Bir gün, kırlarda gezintiye çıkan bir adam, kenara oturduğu otlardan birinin dalında küçük bir kozanın varlığını fark etmiş. Koza ha açıldı ha açılacak gibiymiş..."

Adam bunun bir kelebek kozası olduğunu anlamış. Onu kaçırmış... Onun dünyaya ilk geldiği ana şahit olmak istemiş.

Dakikalar dakikaları, saatler saatleri kovalamış ama küçük kelebeğin bedeni hâlâ kozasından çıkmıyormuş.

Adam kelebeğin kozasından çıkmak için gösterdiği çabadan vazgeçtiğini düşünmüş... Sanki kelebek elinden gelen her şeyi yapmış ama artık yapabileceği bir şeyi kalmadığını sanmış. Bu yüzden kelebeğe yardımcı olmaya karar vermiş. Cebindeki küçük çakıyı çıkarmış. Bu silahın kelebeğe faydası

Aylem Güngördü

olacağını düşünerek kozadaki deliği bir cerrah titizliğiyle bu yütmeve başlamış...

Böylece, bir iki dakika içinde kelebek kolayca dışarı çıkı vermiş. Fakat bedeni kuru ve küçücük, kanatları buruş buruşmuş. Adam kelebeği izlemeye devam etmiş çünkü kanatlarının her an açılıp genişleyeceğini ve narin bedenini taşıyacak kadar güçleneceğini umuyormuş.

Ama bunlardan hiçbiri olmamış. Kelebek, hayatının geri kalanını kurumuş bir beden ve buruşmuş kanatlarla yerde sürünerek geçirmiş. Ne kadar denese de asla uçamamış."

Derin bir nefes daha alarak devam ettim.

"Kozanın kısıtlayıcılığı ve kelebeğin daracık bir delikten çıkması için gösterdiği çabayla kelebeklerin bedenindeki sıvı kanatlarına gidiyormuş meğerse. Adam aslında iyilik edeyim derken kötülük etmiş kelebeğe... Babamın bana anlattığı son hikâyeydi bu... Sanırım babamın bana anlatmak istediği da-ima kendi başıma çabalamam ve kimsenin yardımının bana dokunmayacağı..." Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "İyi niyetli olsa bile..."

"Bence," dedi saçımı okşarken. "Babanın sana demek istediği; eğer hayat bir çaba göstermeden ilerlemene izin verecek olsaydı, o zaman bu hikâyedeki kelebek gibi bir anlamda sakat kalırdın. Yardımların iyi veya kötü niyetli olması bir şeyi değiştirmez. Oysa sen hayatımda tanıdığım en güçlü kelebeksin..."

Bir süre hiç ses çıkarmadan şöminede yanan ateşin çıtırtılarını dinledik. Kuzey nazıkçe beni kenara ittirdi ve bir süre gözden kayboldu. Bir süre sonra elindeki peynir tabağı ve kadehlerle yanıma geldi. Kadehime kırmızı şarabı doldururken tekrar yanıma oturdu.

Salonun yine bir duvarı boydan boya kitaplık kaplıydı ama ben bunu şimdi fark ediyordum.

Pivano, vals, tablolar, kitaplar... Ama en çok da şunu merak ediyorum: kitaplar... Gittiğim her yerde, her evinde varlar. Gerçekten kitap okuyor musun?"

"Neden şaşırdın?" diye sordu. "Kötü insanların da kitap okuyabileceğini öğrendiğin için mi?"

Cevap veremedim. Kötülük ve iyilik kavramları ne ifade ediyordu bizim için?

"Sadece iyi kalpliler mi hak eder kitap okumayı? Sadece iyi kalplilerin mi hakkıdır Shakespeare, Tolstoy, Umberto Eco, Virginia Wolf... Peki, bu yazarların barındırdığı kötü karakter niçin varlar o hâlde? Neden ruh üflediler ki tüm o yazarlar, tüm o kötü karakterlere? Alex Delarge²¹, Norman Bates²², Raskolnikov²³..."

"Sen kötü biri değilsin, Bozkurt."

"Yanılıyorsun... Canavarlarla savaşırken canavarlaştım ben, Beste. Ruhumu kimse kurtaramaz artık." Durdu ve devam etti. "Sadece seni korumaya çalıştım, her şeyden. Seni tüm bunlardan uzak tutmaya, bir odada seni korumaya çalıştım... Ama artık buradayız. Sonunda bilmemen gereken şeyler öğrendin ve daha büyük bir tehlikenin içindesin artık."

"Efla'ya âşıksın, değil mi?" dedim ansızın. Sorumun onu afallattığının farkındaydım ama alkol dilimin çözülmesine sebep olmuştu.

"Bunun senin için bir anlamı var mı?" İlgiyle gözlerime bakıyordu şimdi.

21 Otomatik Portakal: Anthony Burgess tarafından kaleme alınan şiddet, uyuşturucu madde bağımlılığı gibi konuları işleyen kitap.

22 Norman Bates: Robert Bloch'un, Stephen King'den Thomas Harris'e kadar pek çok korku edebiyatı ustasını etkilemiş bu kült romanı, 50'lerin Amerikan taşrasında, edebiyat tarihinin en çarpıcı karakterlerinden birinin etrafında gelişen ürkütücü bir hikâye anlatıyor. 1960 yılında Alfred Hitchcock tarafından sinemaya da uyarlanan ve başrolünde unutulmaz bir oyun sergileyen Anthony Perkins'in oynadığı Sapık, hiç kuşkusuz psikolojik gerilim türünün ilk ve en çarpıcı örneklerinden biri.

23 Raskolnikov: Fyodor Dostoyevski tarafından kaleme alınan "Suç ve Ceza" kitabının başkarakteri.

Yok,” dedim yalan söyleyerek.

Olmamalıydı.

“Sen ona aitsin, Kuzey Bozkurt... Burada seninle ne işim var, bilmiyorum!” Ayağa kalkarken beni durdurmasını, Efla’ya karşı hiçbir hissi olmadığını söylemesini bekliyordum ama tepkisizce oturuyordu.

Efla’ya gerçekten âşıktı ya da bir zamanlar âşıktı, eminim buna.

“Şimdi anlıyorum neden onlarca kez izin verdiğini Efla’ya... Bana acımasızca orospu dediklerinde sesini bile çıkarmadın sen. Beni içerideki canavarlardan koruma, Bozkurt! Ben annemle babam olmadığından beri elimdeki kılıcımla yatağımın altındaki canavarlarla savaşmayı öğrendim zaten!

Beni kapının dışındaki canavarlardan korumanı isterdim, hiç tanımadıklarımın darbelerinden... Oysa sen...” Gözyaşlarım gözlerimi yakarken karşımda bir heykel gibi durmaya devam ediyordu. “Sen ağzını açıp hiçbirini susturamadın. Sen beni koruyamadın. En çok da kendinden koruyamadın beni!”

Kuzey gözlerime bakarken bir an ama sadece ufak bir an farklı düşündüğünü hissettim. Orada öylece durmaya ve tepki vermemeye devam ediyordu oysaki.

“Odana git, Beste...” dedi sonunda kafasını çevirerek. “Sana değer verdiğimi düşünmeni istemiyorum. Bu yolun sonuna kadar birlikte yürüyecek olsak da yol bitiminde farklı yerlere yürüyeceğiz. Emin ol bundan. Bunların bir anlamı yok!” Elindeki şarap kadehini yere fırlattı. “Bana ne yaptığını bilmiyorum! Bana ne olduğunu bilmiyorum!”

Delirmiş gibiydi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve hızlı hareketlerle saçlarını ovaladı.

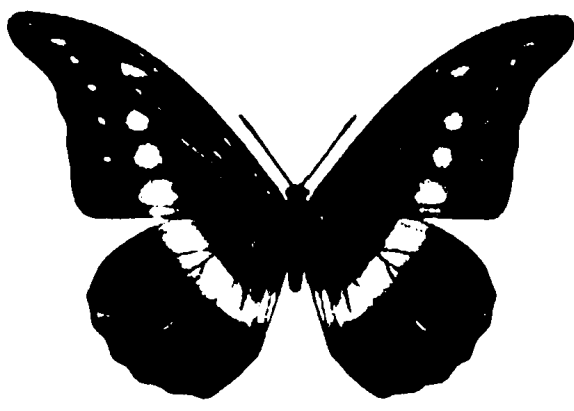
“Tek bildiğim, yarın planımı devreye sokacağım ve o Atakan piçini ayağıma tıptış tıptış getireceğim! Öfkem gözümü kör etmişti ve bir sürü hata yaptım. Başta sen olmak üzere! Ama artık bitti. Her şey yakında bitecek!”

Devamını bile dinlemeden hızla odama doğru ilerledim ve kapımı kapattım.

Bir şeyler değişmişti, bunu hissedebiliyordum.

Yakında büyük bir kıyamet kopacaktı... Ve bu savaştan kimse sağ çıkamayacaktı.

Kuzey bile.

27. BÖLÜM

“CELLAT”

Gök gürültüsünün sesini işittiğimde sıçrayarak uyandım. Dün gecenin hatıraları hızla zihnime hücum ederken yüzümü istemsizce buruşturdum.

Dün gece giydiğim gömlek kırış kırış olmuş ve belime kadar çıkmıştı. Gömlektен yayılan erkeksi koku burnuma doluşurken bu savunmasızlığımın bir son bulmasını diledim. Gömleğimi düzelterek ayağa kalktığımda şaşkınlıkla odamın kapısının girişinde Kuzey’in olduğunu gördüm. Hemen kapının yanında, yerde oturmuştu. İki bacağını ileriye doğru uzatmışken kollarını göğsünde sabitlemişti.

Uyuyordu. Kafası narince aşağı doğru düşmüştü. Saçının bir tutamı yanağına doğru uzanıyordu. Ateş saçan gözleri masumca kapanmıştı. Sessiz soluk alışverişlerini duyabiliyordum. Sessizce yanına yaklaştım ve tam karşısına yere oturdum.

Kuzey Bozkurt.

Bir ölüm meleği kadar masumdu bu hâliyle. Saçının o tutamına dokunmak istedim ama kımıldamadım. Buzdan kralım tahtından düşürülmüştü ve yerdeydi. Tahtını geri almaya çalışan yorgun bir savaşçının izlerini taşıyordu yüzünde. Kuzey’i uyurken ilk kez gördüğümü fark ettim. İlk kez bu kadar

ayrılmıyordum. Ancak o tam da ıvık dersen gerekliyimden bir nefes alarak kadar hızlı bir kraklı kendisini savunmuştu. Biraklığımı manevralar her şeyden nefret ediyor ve gardını alıyordu. Bana da gardını almanın kılıçlarını kuzenimden aldığı bir müddet. 'Onu savunmasız mı bırakıyordum? İki- üçer gün bu müddet' Bu yüzden mi bekleydi bana karşı?

Sessizce ayakta kalkarken bunu düşünmek istemedim bu gece. Rüyaları etkisini yitirmek istedim. ne zaman bu adam- dan kurtulmak için hızla atılım daha büyük bir süratle ona doğru, beklediğim şeyi her valana çevirmek istedim.

Azık duran kapının eşikinden sessizce geçerek içeri yö- nektim. Sakin hâli dün gece bıraktığımız gibi duruyordu. Sönmüş şimene, varmış venmiş peynir tabağı, piyanonun üzerindeki bardak ve altına kadar dolu küllük... Şarap kadehim vere deymişti ve devrilen yerde yayılmış ve kurumuş bü- rük bir leke vardı. Kuzey'in fırlattığı bardağın kırıklarını çı- lak ayakta basmamak için üzerinden atlardım ve piyanonun önüne geldim.

Basmadan tuşlarına nazikçe dokundum. Kuzey'in elleri- nin dün gece nasıl hızla bunların üzerinde gezindiğini anı- sadım. Daha sonra salonun ortasında yaptığımız müziksiz valse... Tüm bunları kafamdan çıkarmak zorundaydım. Artık Kuzey'e hak veriyordum, bunların hiçbir anlamı yoktu. Ku- zey'in benim için bir anlamı yoktu.

O sırada dış kapıdan birinin girdiğini işittim. Anlatılan kilitli döşeme sesi kulağıma ulaşırken sessizce bekledim. Di- ğerleri gelmiş olmalıydı.

Salondan içeri Efla girdiğinde şaşkınlıkla yüzüme baktı. Diğerlerinin de içeri gireceğini düşünsem de tek başıma gel- miş olmalıydı ki kimse gelmedi.

Gözleri salondaki dağınıklıktan, üzerimdeki gömleğin kaymışta ne düşündüğünü biliyordum. Dağınık saçlarım, kış kış olmasın Kuzey'in gömleği, soğuktan kızarmış tenim.

Gerçeği vansıtmıyordu ama ona kendimi açıklamakla uğraşacak değildim. Efla'yla konuşacağım tek bir kelime bile yoktu.

Yanından geçmeye çalışırken beni kolumdan sertçe yakaladı. Ateş saçan gözlerle bana bakarken kolumu hızla ondan kurtardım. Ne cüretle bana dokunabilmeyi aklından geçirebilmişti? Sabrım taşmak üzereydi.

O sırada içeri birinin girdiğini fark ettim ama bakışlarımı Efla'nın yüzünden çekmiyordum. Ne bekliyordu? Bir açıklama yapacağımı mı düşünüyordu? Öyleyse, kafasında kurduğu hikâyeye inanmaya devam edebilirdi çünkü Efla'nın duyguları zerre kadar umurumda değildi. Efla gelenin kim olduğuna bakarken ben de bakışlarımı kapıya çevirdim.

Burak kapıda dikiliyordu. Gözleri beni baştan aşağı süzerken yüzüme tiksintiyle baktı ve anında arkasını dönüp gitti. Ben de arkasından ilerlemek üzereyken Efla hafifçe güldü. "Sonunda başardın, değil mi?"

Hızla arkamı döndüğümde Efla koltuğa oturmuş, bakışlarını bana dikmişti.

"Neyi başardım mı?" diye sordum.

"Kuzey'in yatağına girmeyi."

Hızla Efla'nın kafasını tuttum ve bedenini ters çevirerek dudaklarımı kulağına yasladım. "Eflacık... Eflacık..."

Elimden kurtulmaya çalışırken, sıkıca elimde kafasını tutarken bir elimle boynuna sarıldım. Elleriyle ellerimi çekmeye çalışırken fısıldamaya devam ettim. "Sevgilinin dün geceyi neden senin yerine benimle geçirdiğini kendine soramıyorsan, Kuzey'e sor!"

Boynunu bıraktığımda ateş saçan gözlerle bana döndü ve boynunu tuttu. İçimden saldırmak geliyordu ve bunun Kuzey'le bir alakasının olup olmadığını bilmiyordum.

"Sözlerinin yetmediği yerlerde şiddeti kullanan yobaz bir kızsın sadece!"

"Belki de şiddetin sadece vurarak, kırarak olduğunu sanan sıg biri olman seni bu kadar basit kılıyordur? Belki de uygulamaya çalıştığımız psikolojik şiddet beni fiziksel şiddet uygulamaya itiyordur!"

O sırada Kuzey hızla içeri girdiğinde nefret dolu bakışlarla karşılık verdim ve bağırdım. "Biliyorum!" dedim Kuzey'e. "Dolunay söyledi, Efla'yla sevgili olduğunu biliyorum. O yüzden sevgilini zapt et ve benden uzak durun, tamam mı? Ben artık bunlarla uğraşamam!"

Hızla odama doğru giderken Kuzey'in "Dolunay'ı çağır!" dediğini işittim ama durmadım. Dış kapıdan henüz girmekte olan İmge'yle karşılaştım. "Beste!" diye seslense de hiç dinlemeden hızla odama doğru yürüdüm ve kapıyı sertçe kapattım.

Birkaç saat sonra üzerimdeki gömlekten kurtulmuş, dolaptan bulabildiğim saçma sapan elbiseler arasında en sade olanını seçmiştim. Eve birileri gidip geliyordu ama hiçbir şey duymuyordum.

Az sonra odamın kapısı tıklatıldı ve İmge içeri girdi. "Kötü bir an mı yaşıyorsun?"

"Siz iyi bir an yaşıyor musunuz?" Öfkemi İmge'den çıkartmam mantıksız olsa da kendimi durduramıyordum.

İmge usulca yatağıma otururken sesimi çıkarmadım. "Hayır Beste, yaşamıyoruz. İnan bana, herkesin sinirleri çok bozuk."

Cevap vermediğimi görünce devam etti. "Efla ve Dolunay'a takılma. Onlar hep böyledir."

"Kuzey ve Efla'nın arasında ne var?" Biliyordum, bu beni ilgilendirmezdi. Öğrenmek istediğimden bile emin değildim.

"Bu konu beni ilgilendirmez ama..." Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Anlatacağım."

Bedenimi bana doğru dondurarak yatağın ucundaki duvarlara yaslandı. "İnan bana, onların arasında hiçbir şey yok. Sana aksini inandırdıklarının farkındayım. Dolunay sana bir çeşit yalan uydurmuş, her ne kadar bunu inkâr etse de... Efla, Kuzey'e çok bağlı biri... Bir zamanlar Kuzey'i çok sevdi, bence hâlâ da seviyor onu..."

"Peki ya Kuzey?"

"Hayır," dedi İmge. "Kuzey asla Efla'ya o gözle bakmadı. Bana güvenebilirsiniz."

"Kuzey'e çok bağlı olan sadece Efla değil. Sen, Mete, diğerleri... Hatta her ne kadar nefret ediyor gibi dursa da Burak bile ona çok bağlı. İki gece önce Kenan'ın nasıl kendini silahın önüne attığını gördüm, İmge. O, sen, diğerleri, bir barda bana peruk takan bir kadın, hepiniz; Kuzey için gözünüzü kırpmadan canınızı verebilirsiniz sanki! Neden? Her dediği sizin için sorgulanmaz bir emir! Bunu bilmek istiyorum, neden?"

İsyanla sorguma devam ettim. Sesim yükselmişti ama kendimi kontrol edemiyordum. "Onun sana kötü davrandığını gördüm! Herkese, her şeye her an öfkeli sanki! Hâlâ onun yanında durmanız neden, İmge? Neden bunca fedakârlık, bu sonsuz bağlılık?"

İmge cevaplamadı ve dışarıda şakır şakır yağan yağmura odaklandı. Yağmur damlaları camları döverken, her zamanki gibi huzurlu gelmiyordu bana. Bu sefer sanki camı dövmek için birbiriyle yarışan kavgacı damlacıklar gibiydiler. Yeryüzüne düşerken acı dolu çığlıklarla camıma düşme şanssızlığına yakalanmışlardı sanki... Oysa toprağa ya da denize de düşebilirlerdi ama kader rüzgârı onları bana doğru sürüklemişti.

"Çünkü bizim ailelerimiz yok, Beste. Biz de birbirimizin ailesi olmayı seçtik. Kuzey... Bizi bulmadan önce hepimiz sefil bir hayat sürüyorduk. O bize bir iş, bir aile, bir amaç verdi. Kendi hayatlarımızın intikamını almak için bir fırsat verdi

bize. Sürekli kaçmak, birilerini aramak, her an canından olmak korkusu bizi kavga etmeye yöneltse de bizim birbirimizden başka bir yolumuz yok. Biz bir aileysen, Kuzey de bu ailenin babasıdır."

Cevap vermediğini görünce devam etti. "Kuzey'i kötü biri olarak görüyorsun ama yanlıyorsun, Beste. Kuzey kötü biri değil."

"Benim için yeterince kötü."

Uzun bir süre boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda İmge ayağa kalktı. "Biliyorsun, büyük bir plan yapıyoruz. Atakan bu sefer kendi ayağıyla bize gelecek, ablana yakında kavuşacaksın."

"Bunun bu kadar kolay olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Birileri zarar görecek Beste, bu kaçınılmaz. Birilerini sonsuza dek kaybedeceğiz belki de... Önümüzde büyük bir savaş var, bu geceden sonra her şey çok farklı olacak. O yüzden bu gece yan eve gelmeni istiyorum. Şık bir şeyler giyin, belki de son kez ailemi bir arada görecekim."

"Benim bu ailenin içinde bir yerim yok."

"İster inan ister inanma, sen de bu ailenin bir parçasısın, Beste. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Çıkarken, "Lütfen orada ol... Bu önemli. Hatırım için demeyeceğim, hatırım yok çünkü... Ama en azından bir düşün," dedi ve arkasından kapıyı kapattı.

Bacaklarımı kendime doğru çekerken kafamda İmge'nin sözleri yankılanıyordu.

"Çünkü bizim ailelerimiz yok, Beste. Biz de birbirimizin ailesi olmayı seçtik."

Bütün gün yatağımdan sadece mutfakta bir şeyler atırtmak için çıkmıştım ve evde kimseyi görmemiştim. Herkes yan evde olmalıydı. Aklımda bütün gün tek bir kelime vardı.

Aile.

Bilge.

O gece.

Üzerimde kırmızı elbisemin, beyaz külotlu çorabımın, siyah rugan bilekten bağlamalı ayakkabılarımın olduğu o gece.

Annemin ördüğü iki yandan sarkan saçlarımın üzerine kan damlamıştı. Ailem yoktu. Yan evdeki bu insanların içinde bir yerim yoktu. Sadece Bilge vardı ellerimde, o da alınmıştı benden. Artık yanımda kimse yoktu.

Akşam olmuştu ama gitmeyi bir kez bile aklımdan geçirmemiştim. Usulca yatağımdan çıkmış, salondaki viski şişelerinden birini almış, içiyordum. Dilimdeki ve yemek borusundaki acının içimdeki acıyı bastırmasını dileyerek şişeyi ağzıma bir kez daha götürdüm.

Saatlerce içtim o şişeden yudum yudum. Bilge'ye ulaşmak için bir planı vardı Kuzey'in. Ne olduğunu bilmesem de ellerinde güçlü bir koz olmalıydı. Her zaman planın bir parçası olmak isteyen ben değil miydim? Sırf Dolunay'a, Efla'ya, Kuzey'e olan kızgınlığımdan dolayı oyunun dışında kalmayı tercih edebilir miydim?

Şişeyi yere bıraktım ve dolabımın başına geçtim. İmge benden şık bir şeyler giymemi istemişti ama nedenine kafa yoramayacak kadar yavaşlamıştı şu an tavırlarım. Şıklık mı istiyorlardı? Öyle olacaktı o zaman.

Elim dolaptaki kırmızı elbiseye gittiğinde aynanın karşısında elbiseyi kendime doğru tuttum. Mini ve oldukça dekolteydi ama bu kimin umurundaydı ki?

Elbiseyi üzerime geçirdim ve dağınık saçlarımı elimle karıştırarak kabarttım. Elbisem, sanki şerit şerit kırmızı kurdele-

lerden oluşuyor gibiydi. Göğüs dekoltesi o kadar fazlaydı ki sadece göğüs uçlarını kapatıyordu. Elbise tam kalçalarımın altında biterken içime iç çamaşırı olarak hiçbir şey giymedim. Elbisenin içinden her yerim hafifçe belli oluyordu ama şık olmalıydım, değil mi? Hemen aynanın önünde duran, tasmaya benzer kırmızı bir kolyeyi boynuma geçirirken, ilk elime gelen topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Şeffaf bantlı yüksek topuklu ayakkabılar yürümemi epey zorlaştırsa da birkaç adımdan sonra alışmıştım.

Işığı kapattım ve yan eve doğru gitmek üzere kapıdan çıktım. Soğuk beni sarmalarken başımın döndüğünü hissedebiliyordum. Yan evin verandası ışıklarla süslenmişti ve içeriden gelen konuşmaları duyabiliyordum. Saat epey geç olmuştu ama hâlâ oturdukları için şanslıydım. Böylece planlarını dinleyebilir ve daha sonra eve geri dönebilirdim.

Kapı kilitli değildi. Salona doğru ilerlediğimde herkesin burada olduğunu gördüm. Büyük bir masada oturuyorlardı. Sarp, Mete, Kenan ve İmge kendi aralarında gülüşüyorlardı. İlk defa keyifliydiler. Dolunay ve soldan beşinci sırada duran Efla öne doğru eğilmiş, bir şeyler konuşuyorlardı. Kuzey başköşedeydi ve sağ tarafta tek başına oturan Burak'la hiçbir şey konuşmadan oturuyorlardı.

İmge beni gördüğünde olduğu yerde dikleşti. Bir değişiklik olduğunu fark eden grup bakışlarını bana doğru çevirdi. Kuzey sağ elini şarabına doğru uzattığında aynı anda Efla da uzattı. Gözlerim Kuzey'i ve bardağını bulurken, Kuzey bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Beste," dedi İmge. "Gel."

Kuzey bakışlarını bir an olsun benden ayırmazken masanın öbür ucuna, Kuzey'in tam karşısına yerleştim. Gözleri göğüslerime kaydığında sinirle parladığını gördüm.

İmge ayağa kalktı ve yanıma oturdu. Biraz eğildi. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi Kuzey'den almaya zorlayarak İmge'ye baktım
 "Zaten gidecek başka bir yerim yok, değil mi?"

Havada buz gibi esintiler dolaşırken, Mete elindeki rakı kadehiyle ayağa kalktı. "Evet, herkes kadehini kaldırsın! Kuzey'in 31. yaş günü şerefine ve büyük planımıza içiyoruz!"

İmge aceleyle bana da bir kadeh doldururken, Kuzey'in alındaki bir damarın attığını gördüm. Hiç tepki vermeden öylece duruyordu.

"İyi ki doğdun, Bozkurt!"

Mete neşeyle devam ederken sonraki cümlelerini dinlemedim.

Bugün, Kuzey'in doğum günüydü.

27 Mart.

Katilimin doğduğu gündü bugün.

Kuzey hiç var olmasaydı şu anda nerede olduğumu merak ettim. Bunlar hiç yaşanır mıydı? Bilge'yle beraber mi olurduk? Mutlu mu olurdum? Normal bir hayatım mı olurdu? Yoksa toprağın altında ölü bir bedenim mi olurdu? Kim olurdum ki ben?

O kadar şaşırmıştım ki elimde kadehle öylece Kuzey'e bakıyordum.

İmge neşe içinde bir şarkı açtığında kulağıma sözleri çalındı.

...Kendinden başka kimsenin yok muydu ki kalbi

Öyle zannederdi

Hiç sevilmediğinden belki

Bakmazdı avuçlarına ölüm korkusundan

Kısacık çizilmişti çünkü bütün çizgileri

Artık bitti

Âşık oldum celladıma...²⁴

²⁴ Redd- Âşık Oldum Celladıma şarkısından alıntıdır.

Nefesim kesildi. Masadakilerin hepsine göz gezdirdim tek tek. Herkes mutluydu. Efla, Dolunay, Mete, İmge... Burak bile gülümsüyordu. Sanki Kuzey'e iki gün önce silahı doğrultan o değilmiş gibi elindeki kadehten içkisini yudumluyordu, Kuzey'in sol tarafında otururken. Bakışları bana kayıyordu Burak'ın ama karşılık veremiyordum.

Şu an sanki savaş bombaları atılmadan önce son kez bir araya gelen ve her şeyden habersiz, masanın çevresinde şarkı söyleyen mutlu bir aile gibiydik. Gözlerim Kuzey'in arkasındaki duvarın üstünde duran tabloya kaydı. İsa'nın Son Akşam Yemeği²⁵ tablosunun bir reproduksiyonu duruyordu. İsa ve havarileri, İsa çarmıha gerilmeden önce son akşam yemeklerini yiyorlardı. Yutkundum ve gözlerimi Kuzey'e çevirdim.

Bir tek Kuzey mutsuzdu. Kendi doğduğu güne bile sevinemeyen bir adamdı o. Bu olaylar yaşanmadan önce nasıl bi-riydi Kuzey? Mutlu muydu? Bir keresinde Burak onun farklı biri olduğunu söylemişti bu olaylardan önce. Rafting yaptığı-nı söylemişti mesela.

Bu olaylar olmasaydı yine aynı kişi olabilir miydik, yoksa tüm bu olaylar mı bizi biz yapan şeydi, bilemiyordum. Kafam sorularla doluydu.

Aniden elimdeki kadehi bırakarak ayağa kalktım. Bakışları bana kaydıığında, "Biraz hava alacağım..." diye mırıldanarak odadan çıktım. Verandaya gittim. Yanımda getirdiğim küçük çantanın içindeki sigaradan bir tane çektim. Burak'ın verdiği sigarayı özellikle yanıma almıştım. İhtiyacım olacağını biliyordum çünkü.

Sigaramın sonuna gelirken elinde kadehiyle Burak'ın öylece kapıya yaslanmış, ayakta durduğunu gördüm. Ne kadar süredir orada durduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onu görünce irkildim. "Beni korkuttun!"

²⁵ İsa'nın Son Akşam Yemeği. Bu resimde Leonardo, İsa'nın içlerinden birinin kendisine ihanet edeceğini söylediği anda kişilerin yüzündeki dramatik ifadeyi çok iyi yansıtmıştır. İsa'nın arkasındaki pencereden içeri süzülen bir ışık, dikkati İsa'ya çekmektedir. Araştırınız.

“Sen de beni hayal kırıklığına uğrattın, Beste.”

“Anlamadım?”

“O gece seni korumak için her şeyi yaptığım hâlde sen o gün oradan Kuzey’in kucağında, onun kollarında ayrıldın.”

Yanıma geldi. Saçımı elleyerek omzumun arkasına attırdı. Elimdeki bitmiş sigarayı söndürme bahanesiyle kendimi bir adım geri çektim ve sigaramı bahçeye fırlattım.

“Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür mü etmeliyim?”

“Sonra...” diye devam etti Burak tekrar aramızdaki mesafeyi kapatırken. “Sonra seni Kuzey’in gömleğiyle görüyorum bir sabah... İçinde hiçbir şey yokken... Neler olmuş olabileceğini düşünüyorum ve bu benim canımı çok sıkıyor.”

Bakışları edepsizce elbisemde dolanırken fısıldayarak konuşuyordu. “Ama şu anda da içinde hiç iç çamaşırı yok, değil mi? İç çamaşırı kullanmayı gereksiz buluyorsun... Bacaklarının arasında dolanan erotik havayı seviyorsun. Kuzey’i çıldırtmak için mi yapıyorsun bunu?”

“Saçmalama!”

“Öyleyse bana güven, başarıyorsun. Kuzey’in sana baktıkça bile tahrik olduğunu görebiliyorum. Aranızda ne var sizin?”

“Hiçbir şey yok ve bu kadar yakın durmak istemiyorum, nefes alamıyorum!” Burak’ın haddinden fazla içtiğini görebiliyordum ve bu iyiye işaret değildi.

“Kuzey’e karşı bir şeyler hissediyor musun?”

“Burak...” diye mırıldandım sabırsızca. “Sarhoşsun ve ben de çok ayık sayılmam. O yüzden içeri geçsen iyi edersin.”

“Biliyor musun, sadece tahrik olan o değil, Beste. Şu şekilde karşımda iç çamaşırsız duruyor olman erkeklik organımı sızlattıyor. Yani seni şöyle tutup hafifçe oturtsam...”

Aytem Cangoz'du

Bunu derken verandanın korkuluklarına beni sertçe oturttu ve konuşmaya devam etti. "Ve elimi bacaklarından kavradıysan

Burak'ı sertçe ittiymiştim ki Kuzey, Burak'ı yakasından tuttuğu gibi yumruğu yüzüne savurdu. Ne olduğunu bile anlamamıştım ve içkiyi kaçırdığımdan düşüncelerimi odaklamakta zorlanıyordum. Mete arkasından hızla gelirken, "Kuzey! lütfen olay çıksın istemiyorum bu gece!" dedi sessizce. Telaşla kimsenin duymadığından emin olmak için kapıya baktı. Bununla ben ilgilenmeyeceğim."

Kuzey hızını alamadan Burak'a bir yumruk daha savurduğunda Burak kahkahalarla gülüyordu. "Nice senelere, Bozkurt!" dedi kan sızmış dişlerinin arasından. "Harika bir doğum günü, kuzen!"

Daha sonra verandadan aşağı indi ve çimenlere kustu.

Kuzey kolumu tutarken, "Gel benimle!" dedi ve beni eve doğru çekti. Salonda herkes oturmaya devam ediyordu. Kuzey masanın üzerinden sigarasını alırken, bir tek Efla fark etmişti bir şeyler olduğunu. Bir köşede kollarını kavuşturmuş, bize bakıyordu. Kot pantolonun üzerine derin göğüs dekolte li lacivert bir bluz giymişti.

Kimse fark etmeden dışarı çıktık. Kuzey beni bu sefer arka verandaya çıkardığında, fırlatırcasına bir köşeye savurdu.

"Bu kıyafeti neden giydin?"

"İmge şık gelmemi söylemişti."

"Öyle mi?" dedi sinirle kafasını sallarken. "Şık gel dedi, çıplak değil!"

"Sana ne be!" diye bağırdım. "Sana ne benim ne giydiğimden! Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana karışma hakkını kendinde görüyorsun?"

"Bu şekilde giyinmeyeceksin bir daha. Kalçalarının kıvrımlarını bile görebiliyorum. Sonra içerideki kızlar sana oros-

muamelesi yaptığında da bu kadar bozulmayacaksın o zaman!

Kendi aldırıldığın elbiseleri sorgulaman saçma değil mi? Oropuluk kıyafette değil, zihniyettedir, Bozkurt! Bunu o ka-
n katana sok bence!”

Hoşuna mı gidiyor?” dedi üzerime eğilerek. “Beni de-
lirtmek, tahrik etmek, çıldırtmak hoşuna mı gidiyor senin?”

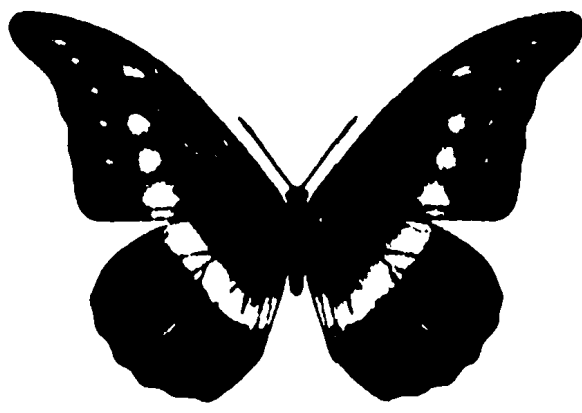
“Ne o, benimle oynayan sen değil misin? Beni çıplak gör-
sen bile arzulamayacağını söyleyen sen değil misin?”

Sinirle birbirimize bakarken birden beni kendine çekti ve
gözlerimin içine baktı. O an beni öpeceğini anlamıştım. Du-
daklarım dudaklarıyla buluştuğunda kendimi geri çekmek
istedim ama yapamadım. Erkeksi kokusu burnuma dolarken
belimi daha sıkı kavradı.

Büyüyen erkekliğini hissettiğimde sertçe gömleğinden
tuttum. Ağzını dudaklarımın üzerinde kaydırıyor, dilini her
yerde gezindiriyordu. Tutkuyla dilimi emerken elleri kalçala-
rına, belime, göğüslerime çıktı.

Göğüslerimi avuçlarken, dudakları dudaklarımda zevkle
inledim ve Kuzey’in dudağını hafifçe ısırdım. Bu onu daha
çok tahrik ederken elleri yüzümü buldu ve beni zorlukla ken-
dinden ayırdı.

“Sence seni arzulamıyor gibi duruyor muyum?”

28. BÖLÜM

“PLAN”

Dudakları tekrar benim dudaklarıma kapandığında buruma gelen kahve ve toprak karışımı koku tüm bedenimi esir aldı.

Büyük bir hataydı bu.

Büyük, ölümcül, habis hatalar yapmıştık ve yapmaya devam ediyorduk. Başından beri olan her şey hataydı, tüm hikâye bir *hata* ile başlamıştı.

Benimle.

Onu tüm gücümle ittirirken hissetmediğim bir kızgınlıkla yüzüne baktım.

“Uzak dur benden!”

Kaşlarını çatmış, gözlerini gözlerime kenetlemişti. “Ne?”

“Duydun işte! Kendini dünyanın merkezinde sanan biri için inanması zor olabilir.”

Kendini tırabzanlara doğru yaslarken sinirle kaşlarını çatığını görebiliyordum. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. “Bunun hoşuna gitmediğini bana söyleyemezsin...”

“Sana tek söyleyeceğim şu Bozkurt, sen hayatımda gördüğüm en dengesiz adamsın! Dün gece tüm bunların anlamsız olduğunu söylüyorsun ama şimdi kalkmış, beni öpüyorsun!

Avlem Gungordu

Beni arzulamayacağını söylüyorsun ama şimdi arzuluyorsun Atakan'dan kadınları kurtarıyorsun, iyi adamı oynuyorsun ama kötü biri olduğunu söylüyorsun!"

Kuzey'in eli sigara paketine uzanırken, sinirle sesimin yükselmesine engel olamadım. "Bir cevabın yok mu?"

Ağır ağır sigarasını yakıp dumanı içine çekti. Nefesini dışarı verirken yoğun gri dumanın havayla karışmasını izledim.

"Sana daha önce de söyledim, Beste. Beni kafandaki kılıplara oturtmaya çalışma."

"O zaman neden bana yaklaşıyorsun?"

Ağırlığını verandadan alarak yavaş adımlarla yanıma geldi. Kafasını sağa yatırırken bir yandan da sigarasının son dumanını içine çekiyordu. "Bunu ben de bilmiyorum."

Kalbim hızla çarparken kendimden bir kez daha nefret ettim. Kuzey'in ilk defa kabuklarını kırdığını görebiliyordum bana karşı. Onun gibi biri için bunu itiraf etmek önemli bir adımdı. Biz... Birbirinden hızla kaçmaya çalışan ama sanki aramızdaki lastikler en sonuna kadar gerilince birbirimize hızla çarpan iki insan gibiydik.

"Sana beni kaçırmanın Atakan'la ne ilgisi olduğunu sormuştum daha önce..."

"Ben de sana seninle ya da Bilge'yle bir ilgisi olmadığını söylemiştim."

"Ne ile ilgili o zaman? Neden bu kadar Atakan'ın peşindesin? Mesele sadece Atakan'ın kaçırdığı kadınlar ve çocuklar değil, bunu biliyorum. Bu sadece buz dağının görünen kısmı."

"Belki de seninle de ilgilidir, Beste."

"Benimle mi?"

"Evet, sen ve Bilge'yle."

Buvuk bir şok dalgası zihnimi kavrarken öylece Kuzey'e baktım. "Bizimle ne ilgisi olabilir? () sadece ablamın sevgili sıydı!"

"Peki, nasıl tanıştılar, biliyor musun?"

"Barda."

"Bilmiyorsun... Hiçbir şey bilmiyorsun, minik kelebek."

"Beni ilk kaçırdığın zaman sen de benim Atakan'la barda tanıştığımı düşünüyordun. Ne öğrendin ve neyi benden saklıyorsun?"

"Her şeyi sırayla öğreneceksin Beste ama bu gece değil."

"Ama bana anlatmak zorundasın artık! Atakan'la aranızda ne geçtiğini, sana nasıl ihanet ettiğini öğrenmek istiyorum! Tüm bu kahrolası şeylerin içine nasıl çekildiğimi bilmek istiyorum! Benle ne alakası olduğunu bilmek istiyorum artık, ısrarla beni çemberin dışında bırakmanı istemiyorum!"

Birinin öksürme sesini duyduğumda ikimiz de o yöne baktık. Gelen Sarp'tı.

"Kuzey, planımızın son kez üzerinden geçelim. Hem bunu duymaya Beste'nin de hakkı var."

Kuzey içeriye doğru giderken bana bir bakış attı. "Zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksin. Yakında Bilge'ye kavuşabilirsin ama işimiz bitmeyecek. Bana bir söz vermiştin, unutma. Öğrendiklerin ne olursa olsun, o sözü tutmanı istediğimde tutacaksın."

Bana gitmekle kalmak arasında seçenek sunduğu günü hatırladım. Kabul etmiştim, belgesiz bir sözleşme imzalamıştık aramızda. Sarp bize merakla bakarken mırıldandım. "Nice senelere, Bozkurt..."

Ben de içeri geçmek üzereydim ki Sarp dik dik suratıma baktı. Tuhaf bir şeylerin olduğunu sezinleyebiliyordum. Kuzey hızla içeri girerken, Sarp'a bakmadan Kuzey'in arkasın-

Aylem Güngördü

dan ilerlemeye çalıştım ama kolunu birden veranda kapısına koyduğunda dikkatle suratına baktım.

“Ge meme izin verecek misin?”

“Kuzey’den uzak dur!” diye tısladı.

“Anlamadım?”

“Kuzey’den uzak dur!” diye tekrarladı tane tane. “Onun kafasını bulandırıyor sun. Burak’la birbirine d ş r y rsun. Efla ve Dolunay’dan uzaklaştırıyor sun. Umarım bir an önce ablana kavuşursun ve defolup gidersin!”

“Peki, bu fikirlerinden Kuzey’in haberi var mı? Bunları bana söylediğinden mesela?”

“İşte bahsettiğim de bu. Geldiğinden beri bizi birbirimize d ş r y rsun. Sürekli Kuzey’e hata yaptırıyor sun, odaklanmasına engel oluyor sun. şimdi de bunları gidip Kuzey’e anlatarak, Kuzey’i bana düşman edeceksin. Kuzey’in seni neden deli gibi koruduğunu bilmiyorum.”

“Ben kimseyi birbirine d ş rm y rum. Belki en başında Kuzey’in beni kaçırmasına yardım etmeseydiniz bunları yaşamıyor olurdunuz. Bu hayatta her şeyin bir bedeli var!”

Sarp hızla dönüp içeriye giderken ağır adımlarla onu takip ettim. Bildiğim tek bir şey vardı. Sevilmiyordum, istenmiyordum. İmge hariç hiçbiri benimle iletişim kurmuyordu, düşmanca tavırlarını hiç çekinmeden sergiliyorlardı.

Kuzey’in arka planda beni koruduğunu biliyordum, o yüzden susmak zorunda kalıyorlardı. Ama i ten içe bu olayın bu kadar uzamasının, Kuzey’in hatalarının sorumlusu ben olduğumu düşünüyorlardı. Kuzey’in bu plana yeterince kafasını veremediklerini, benimle uğraştıklarını düşünüyorlardı. Hak veriyordum, canlarını koymuşlardı bu işe. P r zlerden hoşlanmayan buzdan kralın pürüz yaratmasını kabullenemiyorlardı.

Sorun değildi, yine de savaşılabılırdım ama artık yalnız başıma savaşmanın vakti gelmişti

İçeri girdiğimizde Kuzey ters ters benle Sarp'a baktı. Sarp'in bana zehirli sözcükler sarf ettiğinin farkında olmalıydı. Burak ve Mete de oradaydılar. Beni gördüklerinde, beni şaşırtmayan şekilde Efla ile Dolunay'ın suratı asıldı. Büyük plan için herkes toplanmıştı.

"Öncelikle," dedi Kuzey bakışlarını bana sabitleyerek. "Cahit hastaneden çıktı. Polisler tarafından çekildiği sorguda evinde bulunan odanın, ağabeyi Kutay'a ait olduğunu ama başka bir ayrıntı bilmediğini söyledi. Başka bir itirafı yok, Atakan'ın nerede olduğunu itiraf etmedi. Bilmediğini iddia ediyor. Şu an hapiste."

Herkesin bunu bildiğini fark ettim. Dikkatle dinlerken lafını kestim. "Anladığım kadarıyla o geceki ses kaydını yeterli kanıt olduğundan vermediniz. Peki, polislerle benim hakkımda bir şey anlatmış mı?"

"Anlatmamış. Senin orada olduğunu söylerse başı çok daha büyük belaya girerdi ki zaten bu da bizim işimize geldi. O gece ona baskın yapanın biz olduğunu polis biliyor."

"Yani polisle çalışıyorsunuz?"

"Kısmen evet," dedi Kenan. Bir elini dizine koymuş, yere bakıyordu. Onun da burada olmamdan çok memnun olmadığını görebiliyordum ama yaşça büyük olduğu için olgunluğunu koruyordu.

"Bu durumda Bilge'yi aynı anda polis de arıyor olmalı?"

"Hayır," dedi Kuzey. "O gün, o odadan Bilge'nin fotoğrafı aldık. Polisler Atakan'ı arıyor ama Bilge'yi değil. Böylesi çok daha güvenli."

Kendime bir sandalye çekip dikkatlice oturdum. "Plan ne?"

Kuzey ayağa kalkıp dikkatlice ceketini çıkardı. Bembeyaz gömleğinde tüm gece üzerinde olmasına rağmen tek bir kırışıklık bile yoktu. Onu böyle kıyafetlere takıntılı olmaya iter şeyi merak ettim. Ceketini bacaklarıma örterken bana dik bir şekilde baktı. Bir şey dememe fırsat vermeden konuştu

“Atakan’a dinlettiğimiz ses kaydındaki yardım çığlıkları atan adamı hatırlıyorsundur?”

Tüylerim ürperdi. Çığlıkları, ilk kaçırıldığımda korkuyla bayılmama sebep olmuştu. Adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu çünkü Atakan’ın bir keresinde hiçbir akrabası olmadığını söylediğini hatırlıyordum. Ancak her kimse Atakan onun sesini duyduğunda korkmuştu, hem de çok korkmuştu.

“Hatırlıyorum...”

“Bu adamın kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Yok. Atakan akrabası olmadığını söylemişti. Hepsi ölmüş.”

“Ya?” diye araya girdi Mete. “Nasıl öldüklerini söyledi mi peki?”

“Araba kazası.”

“Her şey gibi bu da yalandı, Beste!” diye araya girdi İmge sinirle. “Bu adama nasıl bu kadar körü körüne güvenebildik?”

İmge, büyük bir öfkeyle devam etti. “Atakan’la ilgili tüm bildiklerini unutman gerektiğini anlamışsındır sen de zaten. Onun her taşının altında bir pislik var.”

“Nasıl öldü ailesi o zaman?” diye sordum.

“Bu uzun ve karmaşık bir mesele, bu gecenin konusu değil,” dedi Kuzey ciddi bir tavırla. “Kısaca ölmediler, öldürüldüler. Ama Atakan ailesinden bir kişiyi çok iyi saklamıştı. Onu yurt dışında küçük bir kasabaya yerleştirip yeni bir kimlik vermişti.”

Kuzey cebinden bir pasaport çıkardı. “Rhys Evans olarak gözüken bu isim aslında... Ertan Barlas. Yani Atakan’ın erkek

kardeşi. Zaten yerini uzun zaman önce tespit etmiştik, kuru körüne güvenmedik ama bu kadarını beklemiyorduk. Atakan kardeşini güvende sanarak, kaçtığında biz de kardeşini kaçırdık. Elimizdeki kişi o."

"Yine bir masumu kaçırdınız yani?"

"Of, başlama yine!" diye araya girdi Dolunay. "Evet, bazen kötülüğün son bulması için bazı kişileri harcamamız gerekiyor. Bunlardan biri de sensin. Romantik komedi filminin içinde değiliz, anla artık!"

Kuzey, "Dolunay!" diye kükrerken ortamda derin bir sessizlik oluştu.

"Yanlış bir şey söylemedim!"

"Bundan sonra plana dâhil olmayacaksın. Burak da öyle."

Burak şaşkınlıkla Kuzey'e bakarken, Kuzey önündeki sigara tablasına sigarasını bastırıyordu. "Sizinle uğraşmaktan bıktım artık."

Bu kadar sakın konuşmasının ardındaki tehlikeyi herkes sezinleyebilirdi.

Burak ses çıkarmazken, Dolunay hiddetle bağırdı. "Beni bu aşamada saf dışı bırakamazsın!"

"Bu planda hiçbir görevin olmayacak. Kliniğe gitmeni istiyorum. Ben söyleyene kadar çocuklarla ilgilen. Burak, senin de göl evine dönmen hepimiz için iyi olur." Ardından ekledi. "Tek başına!"

Dolunay'ın gözleri dolarak hızla odayı terk ettiğinde, Sarp beni suçlarcasına gözlerimin içine bakıyordu. *Sana bahsettiğimi anladın mı* dercesine, *bizi dağıtıyorsun* dercesine gözlerine bakmayı sürdürüyordu.

Haklı mıydı?

"Bana emir verme!" dedi Burak sakince. "Burada olacağım."

Aytem Camgördü

"Bunu konuşacağız." Kuzey bakışlarını Burak'tan alarak bana çevirdi.

"Atakan, Bilge ve kardeşinden bahsetmiş olabilir mi?"

"Bundan Bilge'ye de bahsettiğini sanmıyorum."

"Bilemeyiz," dedi Kuzey tekrar sigarasını yakarken.

Bu yorum beni sinirlendirdi. "Bilemeyiz, derken ne demek istiyorsun?"

"Belki de bahsetmiştir. Bilge'ye ne kadar güvenebilirsiniz?"

Sinirle ayağa fırladım. Kuzey'in bacaklarımdaki ceket yere düştü. "Saçmalıyorsun! Bilge asla bana ihanet etmez!"

"Atakan'ın da bir zamanlar asla bana ihanet etmeyeceğini düşünürdüm."

"O senin kardeşin değil çünkü."

Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi.

"Bilge'nin de bu işin bir parçası olabileceği ve onunla iş birliği yapmış olabileceği ihtimalini bir kenara atamam. Atakan onu kaçırmadan önce, onun evlenme teklifini kabul etmişti. Nasıl bir insan yanı başındaki kişinin nasıl biri olduğunu anlayamaz?"

Bunu der demez sustu ama cevabı yapıştırmakta gecikmedim. "Senin senelerce sağkolun olduğu hâlde nasıl biri olduğunu anlayamamış olman gibi mi?"

"İşte bu yüzden insanlara körü körüne güvenme!"

"Bilge'nin bana ihanet etmesi için bir sebep yok. Beni de yanına alabilirdi."

"Evet, alabilirdi ama o zaman seni bana Bilge'ymiş gibi gösterirlerken kaçmak için zaman kazanamazlardı. Ayrıca onlara ayak bağı olurdun, Atakan'ın seni pek sevmediği de son konuşmamızda ortadaydı. Belki de Bilge tüm bunlara ortak olduğu için seni yanına almayı kendisi istememiştir."

"Bunlar Atakan'ın planlarıydı. Beni sana yem olarak bıraktı. Bilge'nin de aynı şekilde düşünüyor olması şart değil. O, tatile çıkacaklarını sanıyordu."

"Ya da sen yanıyorsun."

Kuzey'le daha fazla tartışmanın anlamı yoktu. Söylediği şeyin ihtimali vardı ama Bilge'yi ben tanıyordum, o değil. Söylediklerini sindirmeye çalışırken sessizce yerime geri oturdum ve ceketini ayağımla ittirdim. Kuzey ne derse desin, böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Eğer böyle korkunç bir planı Atakan'la yapmak zorunda kalmış olsaydı bile beni korumak için mutlaka bir şey yapardı, bir ipucu bırakırdı. Beni kaderime böyle terk edip gitmezdi.

"Planın ne?" diye sorumu tekrarladım.

"Ertan'a karşılık, Bilge."

"Ne?" dedi Sarp bir anda. "Kardeşine karşılık Atakan'ın kendisi diye konuşmuştuk?"

Kuzey oldukça kararlıydı. "Bu yol daha makul."

Mete lafa karıştı. "Ertan, Atakan için önemli mi peki? Yani bunca zamandır elimizde ve onu almak için bir girişimi olmadı?"

"Yanıyorsun. İlk kaldığımız dağ evini bu yüzden bastı, her yerde Ertan'ı arıyor. Bizle bağlantı kurabileceği her yolu kestik. Bu arazi devletin sınırlarında gözüküyor bile. Bizi kimse bulamaz. Ayrıca evin iki kilometre çevresinde bir sürü adam dolu. Günlerdir tek bir kişi bile geçmedi buradan. Bu da izimizi süremediği anlamına geliyor."

"Bilge'yi helikopterde kaçırırken, Ertan için pek endişeli gözüküyordu açıkçası."

"Ertan'a bir zarar vermeyeceğimi kendim söylemiştim zaten. Bir anlaşma olacağının farkında. Biz de ona bu anlaşmayı sunacağız."

Sarp da Mete'ye katıldı, ikna olmamışa benziyordu. "Tuz evini güç gösterisi için bastı ve Ertan umurunda değil. O adamın kendinden başka birini seveceğini düşünüyor musun gerçekten?"

Kuzey konunun kapanmasını ister gibi önüne doğru baktı. Kınca, Mete derin bir nefes üfleyerek söze girdi. Kuzey'le tartışmanın bir anlamı yoktu, kafasındakini uygulamaya kararlıydı.

"Atakan'ın bağlantılarından birinin daha yerini tespit ettik." Elindeki tabletten adamın fotoğrafını açtı.

"Adamımızın adı Buğra Taşdelen."

"Gece kulüpleri işleten, sadece geceleri yaşayan bir adam. Yakışıklılığını kullanarak gece kulüplerine sürekli gelen tipleri avlıyor. Eğer kadınların aileleriyle bozuk bir ilişkisi varsa, aileleri uzakta yaşıyorsa ya da aileleri yoksa bu kadınları gözüne kestiriyor ve onları kandırıyor."

Sözü Efla devraldı. "Ben de gidip bu kurban kızlardan birini oynayacağım ve uygun bir anda Atakan'a mesajım olduğunu söyleyeceğim. Yarın gece, ona tek kullanımlık bir telefon bırakacağız ve Atakan'la takas yapacağız."

"Adamımızın yarın gece orada olacağı bilgisine ulaştık." Araya giren Mete'ydi.

"Tabii planın bu olduğunu düşünme. Bu, Atakan'ın görüldüğü kısım olacak," dedi Burak ters bir şekilde Kuzey'e bakarken. Planın içinde yer alacağını anlatmaya çalışıyordu. "Biz aslında Atakan'ı da yakalama peşindeyiz ama önce Bilge'yi sağlama almak ve sizi denklemden çıkarmak istiyoruz."

"Pekâlâ..." dedim derin bir soluk alarak. "Ama Efla'ya güvenmiyorum ve bu işi ona emanet edemem. O gece kulübüne ben gideceğim."

Efla bir kahkaha atarken, Kuzey sinirle kaşlarını çatarak bana baktı. "Kesinlikle olmaz, bu çok tehlikeli."

Gerçekten benden nefret eden birine ablamı kurtarması için güveneceğimi düşünüyorsan çıldırmış olmalısın, Bozkurt!"

Efla iki elini teslim olur gibi havaya kaldırırken Kuzey'e baktı. Kuzey'in sessiz kalması bunu kafasında tarttığını gösteriyordu ama yine de cevabı olumsuzdu. "Olmaz Beste, uzatma."

Ayağımı yere vurdum. "Gideceğim! Ve Atakan'a çok güzel bir mesaj bırakacağım!"

Kuzey elleriyle gözlerini ovalarken, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Lanet olsun, Beste!"

Mete, "Son kararın ne, Bozkurt?" diye sorarken, Kuzey kafasını ellerinin arasına almış, sabırsızca sağ bacağını sallıyordu.

"Beste nasıl istiyorsa öyle olacak. Konuşma bitmiştir. Beste diğer eve dön."

Kazandığım zaferden memnun bir şekilde ayağa kalktım. Bunu daha önce de yapmıştım ama bu sefer neyin Kuzey'i korkuttuğunu ve gitmemi neden istemediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Diğer eve doğru gitmek üzere ayaklandım ve kapıdan çıktım. Sarp'ın yükselen sesini duyduğumda, beynim acil bir sinyalle ayaklarıma durmasını emretti. Usulca geriye doğru birkaç adım atarken sokak kapısını açık bırakmıştım. Karanlıklar içinde saklanırken, kapıdan sızan soğuğa aldırmamaya çalışarak seslere kulak kesildim.

"Neden?" diye patladı Sarp. "Neden hepimizin canını koyduğu plana Beste karar veriyor? Kuzey, gerçekten şu an mantıklı düşündüğünü sanmıyorum!"

"Eğer Bilge'ye bir şey olursa Beste'nin beni suçlamasını istemiyorum, tamam mı? Ona Bilge'yi bulacağıma dair söz verdim."

“Neden Beste senin için bu kadar önemli?”

Efla'nın sesi ortamda derin bir sessizlik yarattı. Kuzey'in cevabını merakla beklerken kollarımı birbirine doladım.

Sessizlik uzarken Efla devam etti. “Bilmek istiyorum, en başından beri Beste'yi neden koruyorsun? Onun diğer kadınlardan farklı bir tarafı olduğu ortada. Yoksa çoktan sığınma evlerinden birinde kalıyor olurdu, bizimle beraber değil.”

“Beste, Bilge'nin kardeşi, Efla. Ve biliyorsun ki bu olaylarla bir ilgisi var, onu diğer kimsesiz kadınlar gibi sığınma evine bırakamazdım. Ayrıca ben kaçırmadan önce onun bir mesleği, bir hayatı, bir evi vardı. Diğer kadınlar gibi değil!”

Ev...

Ev kelimesi geçtiği anda evimi ne kadar özlediğimi fark ettim aslında. Odamı, yatağımı, kahve makinemi, televizyonun karşısında Bilge'yle oturduğumuz koltuğumuzu, küçük kitaplığımıza özenle yerleştirdiğim kitaplarımı...

Artık eve dönme vaktim gelmişti.

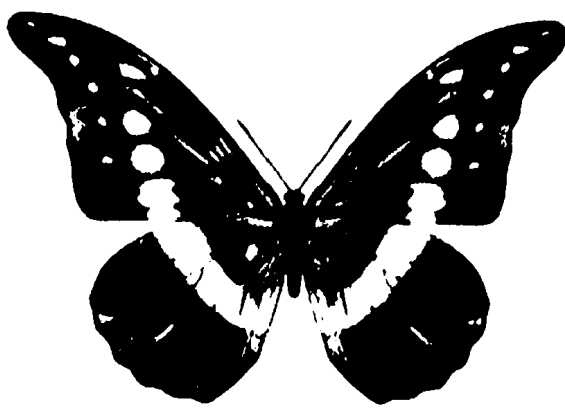
Efla'nın sesi daha da yükselmişti. “Sen kendini kandırıyorsun! Başından beri, cemiyetten birinin bizi tanıma riskini almamak için, Mert'le ya da Cahit'le buluşmaya Beste gitmişti. Neden şimdi Efla gitsin diye önerdin?”

Birkaç saniye bir sessizlik oldu, kimseden çıt çıkmıyordu. Bense nefes bile almaya korkuyordum.

“Ben söyleyeyim, Bozkurt! Çünkü Beste'nin başına bir şey gelirse tüm planı çöpe atacağını, hepimizin canını hiçe sayacağını biliyorsun. O gece kulübünü Buğra'nın başına yıkacağını, ne pahasına olursa olsun, Beste'yi kurtaracağını biliyorsun. Planın boşa gitmemesi için en gözden uzak olan, beni seçtin. Eğer bir zarar görürsem, amaçlarımız doğrultusunda harcanan biri olacağım sadece! Beni kurtarmak için orada kimse olmayacak!”

İmge, “Efla...” diye araya girerken, birkaç yürüme ve itişme sesleri duydum.

Efla birdenbire gözyaşları içinde karşıma çıktığında bu karşılaşmayı ikimiz de beklemiyorduk...

29. BÖLÜM

“SAHNE”

Efla, hırçın gözlerini bana dikerken her şeyi duyduğumu biliyordu. Bana sertçe omuz attı ve yanımdan geçip, kapıyı kapatmadan kendini dışarı attı.

İçeriden tekrar sesler yükselirken istemsizce orada durmaya devam ettim.

“Kuzey, üzgünüm ama Sarp’a katılıyorum. Beste’nin gitmesi hiç de mantıklı değil. Asıl ona güvenemeyiz! Hem de önceki görevlerde ne kadar başarısız olduğunu gördükten sonra!”

Kuzey, “Kes!” diye bağırdığında içerideki tüm mırıltılar son buldu.

“Ben ne diyorsam o olacak! Siz senelerdir neden benimsiniz ya? Eğer fikirlerimden memnun olmayan varsa hemen şimdi siktir olup gitsin buradan!”

Kimseden ses çıkmazken ben de kapıyı ardımda bırakarak diğer eve geçtim. Kuzey yine hepsini susturmuştu. Yine de artık sırf Kuzey istiyor diye burada kalmaya devam edemedim. Belki de onlar haklıydı. Belki de Kuzey’le aramızda olan şey her neyse, bizi kör kuyulara çekiyordu.

Yarın gece ne olursa olsun, Buğra denen o adama harika bir mesaj iletecektim. “Bu sefer başarısız olmayacaksın...”

Aylem Güngördü

diye fısıldadım. Kendimi uykunun kollarına teslim etmeden önce aklımda tek bir düşünce vardı:

Artık Bilge'ye ve evime kavuşmanın vakti gelmişti.

Hazırlanmış bir şekilde gece kulübüne gitmek üzere bekliyordum. İmge yine hazırlanmama yardım etmişti ve Kuzey'in gelip bana ayrıntıları aktaracağını söylemişti.

Odamdaki aynaya yaklaşarak kendimi inceledim. İçimde siyah, mayo biçimindeki giysinin üzerine kolları uzun, etekleri yere kadar inen gümüş rengi, tülден bir elbise vardı. Tamamen transparan olan elbiseyi, dolapta bulduğum kalın bir kemerle kombinlemiştim. İmge saçlarıma doğal bir dalga verirken, yüzüme neredeyse yok gözüken hafif bir makyaj yapmıştık sadece. Makyajımı yaptıktan sonra kıyafetimi rahat giyebilmem için, bize sıcak bir şeyler getireceğini söyleyerek odadan çıkmıştı.

Kapı çaldığında gelenin İmge olduğunu anlamıştım. Bu evde gerçekten tek iletişim kurabildiğim kişi oydu. Her ne kadar onu öldürmekle tehdit etmiş olsam bile beni anlayışla karşılamıştı. Aramızda oluşan şeyin sevgi olduğunu söyleyemezdim ama düşmanlık da çok uzak bir kavram olurdu.

Gülümseyerek kapıya baktığım sırada İmge'nin son hâlime bakmak için geldiğini anladım. Önce yüzüğü, sonra da yüzü bakış açımına girmişti. Parmağından asla çıkarmadığı bu yüzüğün hikâyesini merak etsem de kafamda daha büyük bir soru işareti canlanmıştı.

Kuzey Bozkurt ne zamandan beri kapı çalıyordu?

"Birazdan araba seni alacak," dediğinde çaktırmadan komodinin ilk çekmecesinde duran şeyi çantama yerleştirdim.

Bundan henüz kimsenin haberi yoktu.

“Tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

“Buğra’nın fotoğraflarını sana İmge gösterdi. Artık adamı tanıyorsun. Yanına gidip, Atakan’a kardeşinden selamı olduğunu söylemen yeterli. Ona, sana verdiğimiz tek kullanımlık telefonu vereceksin ve başka hiçbir şey yapmadan geri döneceksin. Adamın sana bir zarar vermek isteyeceğini sanmıyorum ama eğer bir sorun olursa diye Kenan içeride olacak. Ayrıca adamlarımın yakalarına taktıkları küçük kameralardan seni izliyor olacağım. Geçen sefer Mert ve Aslan’a yakalanma sebebimiz İmge’yi tanımalarıydı biliyorsun ki. Bu sefer ne kadar tehlikeli olursa olsun, hata istemiyorum.”

“Peki ya bunu neden Kenan ya da diğer korumalarından biri yapmıyor da illa bir kadın olması gerekiyor? Sadece telefonu verip oradan ayrılacağız sonuçta, değil mi?”

Kuzey yanıma yaklaşarak, omzumdan aşağı kaydığını fark etmediğim tülün içindeki mayo elbisenin ipini yukarıya nazikçe çekti. “Çünkü minik kelebek, o sadece barının locasında oturur ve kimseyi yanına yaklaştırmaz. Sadece gerçekten dikkatini çekebilen kadınları yanına davet eder ve işine yarayıp yaramayacağını anlamaya çalışır.”

“Neden direkt Buğra’yı polise vermiyoruz?”

“Amacım hepsini tek tek tespit edip aynı anda yakalatmak, Beste. Önce Atakan’ı bulmamız gerekiyor. Yılanın başını ezemezsek, yakalanan birkaç adam hiçbir işe yaramayacak. Cahit yakalandığından beri zaten hepsi diken üstünde ve polise yakalanma ihtimallerine karşı hepsinin çok iyi derecede saklandığını düşünüyorum.”

“Peki ya korumalar gitmeme izin vermezse o zaman ne olacak?”

“Biz mekânda büyük bir kavga yaratarak korumaların dikkatini başka yöne kaydıracağız. Senin de bu karışıklıktan yararlanarak kaçmanı istiyorum, Beste. Bu işi Efla’dan zorla aldın, sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma. Bu adamlar ger-

Aytem Camgördü

çekten çok tehlikeli. Eğer başına bir iş gelirse kimse ondan soramaz. Bu evde davranıldığı gibi davranmayacağına emnim yok. Dikkatli ol.

Ev konusunun bahsi geçtiğinde ürperdim. Gözlerime baktım. Cadeceğimi söyleyince ne tepki vereceğimi merak ediyordum. Bir anlaşmamız vardı ama şimdi, sanki uzak bir hayal gibiydi.

Üzerinden çok sular geçmişti ve hiçbir şey tahmin edemiyorduk. Biz gibi ilerlememişti. Bu konuyu eğer dönebilirim, oradan konuşacaktım.

Kuzey saatine baktığı sırada aceleyle konuştum. "Peki, ne dikkatini çekemezsem?"

"O zaman bu işi Efla halledecek. Daha önceden konuşacağımız gibi."

Bu beni sinir etse de bir şey söyleyemedim. Her ne kadar güzelliğimin bilincinde de olsam, böyle bir ihtimalin olamayacağını söyleyemezdim.

"Son bir soru. Diyelim ki o karışıklıktan faydalanarak kurtulamadım ve Buğra'dan kaçamadım. O zaman ne olacak. Bozkurt?"

Kuzey bir hışımla bana yaklaşarak, beni kollarının arasına aldığı anda itiraz edemedim. Belimdeki elleri beni kendine doğru yaklaştırırken kulağıma yaklaştı.

"Eğer öyle bir şey olursa, Buğra'nın son göreceği yüz, benim yüzüm olur."

Bedenim, Kuzey'in baş döndüren kokusuyla titrerken kendimi inlememek için zor tutuyordum. Beni bıraktığında, aslında içeri girdiğinden beri bu ihtimalin kafasını kurcaladığını, gergin olduğunu görebiliyordum.

"Öyleyse, Efla haklı mı?"

Gözlerindeki mavi hareler belirginleşirken, bunu itiraf etmenin onun için ne denli zor olabileceğini düşünememiştim.

Kapı tıklatıldı ve üzerlerinde dumana tutan iki kupayla beraber yeni İmge geldi.

"Ah Kuzey burada mıydın?"

"Buradaydım. Kuzey ters bir şekilde İmge'ye bakarken ashıda tek sınırlendiği herkesin ben konusunda haklı olmasını. Kuzey Bozkurt'un beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyordum. Birbirimizin yörelerinde olmamız manevrik alandaki sinyallerimizi bozuyordu. Odaklanamıyorduk. Bu yüzden eve gitmeliydim işte. Tek odaklandığımız Atakan ve Bilge olmalıydı çünkü."

Kuzey kapıyı sertçe kapatıp çıkarken İmge şaşkınlıkla bana baktı. "Yine tartıştınız mı?"

"Sadece Efla'nın söylediklerinde haklı olup olmadığını sordum."

İmge elindeki kahveleri masaya bırakırken şaşkınlıkla bana baktı. "Senin o konuşmayı duymamış olman gerekiyor." Gözlerimi devindiğimde devam etti.

"Peki, ne cevap verdi?"

"Cevap vermedi." Kaşlarını havalandırarak kahvemden bir yudum aldığında yüzüm acıyla buruştu. "Bu da ne?"

"Kahve." Sırıttı. "Biraz İrlanda viskisinin yanlışlıkla içine karıştığı bir kahve... Rahatlamana faydası olur diye düşündüm."

"Pekâlâ," dedim İmge karşıma otururken. "Arkadaşlığın için teşekkür ederim."

"Biz arkadaş değiliz," diyerek güldü.

Gülücüklerimiz kahkahaya dönüşürken İmge'nin bu evde olduğuna minnet duydum ve devam ettim.

"Yakında bu evden ayrılacağım çünkü istenmediğimi biliyorum. Dolunay ve Efla'nın benimle ne derdi olduğunu bilmesem de sizi anlayabiliyorum. Bir an önce bu durumun bitmesini ve konforlu yaşam alanınıza geri dönmeyi istediğinizi"

biliyorum. Bir kaçak gibi, yaşamından şüphe duyarak, bir eve tıklılıp yaşamanın çok zor olduğunu biliyorum. İnan bana, sızı anlıyorum, İmge. Kuzey'e o kadar bağlısınız ki iinize gireti herhangi bir yabancı cismi kabullenememenizi anlıyorum. Ama artık yapamam. Ailemden kalan tek şey ablamdı ve onu kaybettim. Her şeyimi kaybettim! Daha fazla savaşamam."

İmge anlayışlı gözlerle bana baktı. "Gitmen olası bile değil. Ben burada elimizde rehinsin gibisinden bir şey söylemiyorum. Gidemezsin çünkü bu intihar etmekle aynı şey olur."

"Kararımı verdim." İmge başını iki yana sallarken, hiçbir şey söylemeden kahvelerimizi bitirdik.

"Asla gitmene izin vermez."

"Göreceğiz."

Mete içeri girdiğinde bize baktı. "Hazır mısınız, Beste?"

"Evet," diyerek kalkarken üzerime ceketimi giydim ve beni bekleyen göreve doğru ilerledim.

Kuzey'in bir koruması tarafından gece kulübünün önünde bırakıldım. Kenan dedikleri adam çoktan içeride olmalıydı. Aslında Kuzey başta olmak üzere hepsinin çok yakında olduğunu ve kameralardan beni izlediğini biliyordum.

Daha fazla kapıda bekleyip dikkat çekmemek için aceleyle girdim. Bu sefer ayrıntıları konuşurken, içeri girdiğim andan itibaren ismimin *Aylem* olması gerektiği konusunda anlaşmıştık.

Girişte hemen sağda yer alan vestiyere ceketimi uzattıktan sonra sol kapıdan içeriye girdim. İnanılmaz yüksek sesli bir müzik beni karşılarken, yüzümü istemsizce ekşittim. Aklıma benim de barda çalıştığım zamanlar  ş şt . Kısa bir süre çalışmıştım ama her anından nefret etmiştim.

Aşırı kalabalıktı ve büyük bir yerdı burası da. İnsanlar kendilerinden geçmiş gibi dans ediyorlardı ve ortam oldukça karanlıktı. Zaman zaman disko toplarından gelen sarı, lacivert, kırmızı ışıklar yüzüme vuruyordu.

İleride barı gördüğümde, insanlara değmemeye çalışarak ilerledim. Hemen barın tepesinde, geniş balkon gibi bir yerde DJ kabini duruyordu. Gözlerimle etrafı tararken Buğra'ya rastlamak amacıyla tek tek insanlara bakıyordum.

Bardan kendime bir tekila sipariş ettiğimde, tabureye yaslanarak arkamı döndüm ve daha yukarılara bakmaya çalıştım. Hemen barın tam karşısında, DJ kabinine bakacak büyük bir loca boş duruyordu.

Aslında duvarlara balkon şeklinde bir sürü localar yerleştirilmişti ve genellikle kızlı erkekli oturanlar, ellerindeki içki kadehleriyle dans edip eğleniyorlardı. Boş duran lobiye gözlerimi dikerek izlemeye başladım. Ben ikinci tekilamı yuvarlarken, siyah takım elbiseli adamlar gözlediğim locaya doluşmaya başladılar. Demek ki doğru tahmin etmiştim, birazdan Buğra burada olacaktı.

O sırada birden burnuma buram buram alkol ile karışık erkek parfümü kokusu geldi.

"Merhaba," dedi ardından bir ses. Hemen sol tarafımda, elinde içki bardağıyla bir adam duruyordu. Esmer, orta boy-larda bir adamdı.

"Merhaba?" dedim çekinerek. Karşımdaki herhangi birinin, Buğra'nın hatta Kuzey'in bile adamı olabilirdi.

"Nasıl yani, buraya yalnız geldiğini söyleme sakın bana?"

Sadece bana yanaşmaya çalışan, klasik kadın avcılarından biriydi. Gözlerimi devirirken içki bardağıma odaklandım.

"Evet, yalnız geldim!" dedim sinirle. Yalnız başına kadın-ların da gece kulübüne gelmeye hakkı vardı, değil mi?

"Hem yalnız hem de güzel," dediğinde sinirlerim bozulmaya başlamıştı.

"Beni yalnız bırak! Siktir git buradan!" diye tersleyerek arkamı döndüğümde, "Hem de hırçın..." diyerek tek koluyla bara yaslandı ve yüzüme baktı.

Burada bir olay çıkarmam gerçekten her şeyi mahvedeceğinden adamdan kurtulmaya çalışmam en iyisiydi. Mert ve Cahit olayında işi elime yüzüme bulaştırmıştım ama bu sefer başarıyla dönmeliydim Kuzey'in yanına. Bana son kez güveniyordu ve bu güveni boşa çıkaramazdım. Ayrıca eğer işi halledemezsem, Efla benim yerime memnuniyetle halledecekti. Buna asla izin veremezdim.

Kendime hâkim olmaya çalışırken tane tane konuştum. "*Siktir git*'in nesini anlamadın acaba?"

Adamın yüzü çarpılırken sinirle yüzüme baktı. Bense hiç oralı olmayarak kendime bir içecek daha sipariş ettim.

Ancak adam vazgeçmiyordu. "Hadi ama bu kadar ciddi olacak bir şey göremiyorum? Yoksa gerçekten yalnız değilsin? Ne için geldin buraya, kendi başına eğlenen bir tipe benzemiyorsun? Baksana yüzün nasıl da asık!"

"Buraya kafa dinlemeye geldim, tamam mı? Sevgilimden ayrıldım ve dağıtmaya geldim! Ama sayende yalnız değilim ve senin ağzını burnunu dağıtıp, güvenliklerle dışarı attırmadan önce beni artık yalnız bıraksan çok iyi olacak!"

Adam teslim olur gibi ellerini havaya kaldırırken, Kenan'la göz göze geldim. Bu adamın beni rahatsız ettiğini anlamışlardı. Bakışlarında bir tuhaflık sezsem de ne olduğunu anlamlandıramamıştım. İçeride Kenan'la ya da Kuzey'in korumalarından herhangi biriyle konuşmam kesinlikle yasaktı.

Adam sessizce uzaklaşırken, Buğra'nın çoktan locaya yerleştiğini gördüm. Onun olduğu bölge hafif loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Bir anda müzik durduğunda herkes masasının

yanında yerlerini aldı. Sağ tarafımdaki sahne spot ışıklarıyla aydınlanırken bir tür gösteri olacağını anlamıştım.

Ağızlarında peçe gibi tuhaf bir aksesuarla sahneye çıkan seksi giyimli kızlar sahnede yerini alırken, Buğra'nın bakışlarını onlara diktiğini görebiliyordum. Bu ne tuhaf bir yerdi böyle! Adam orada otururken ve çevresinde bir sürü koruma varken ona nasıl yaklaşabilirdim ki? Bir kez bile dönüp bulunduğum tarafa kafasını çevirmemişti.

Kadınlar tuhaf bir müzik eşliğinde seksi bir şekilde dans ederken, içerideki kalabalıktan coşku dolu bir ses yükseldi. Altı farklı kadın, bazen birbirlerine dokunarak değişik bir koreografi oluşturmuşlardı.

Zaman hızla akıp giderken erotik sahne gösterileri birbiri ardına farklı kadınlarla yapılmaya devam ediyordu. Ara verildiği zamanlarda ise DJ müziği araya girerek tüm kalabalığı ortaya çekiyor, herkesin coşmasını sağlıyordu.

Tekrar yırtıcı, sesli ve hareketli bir müzikle gösteri gerçekleşirken, Buğra'nın yanına sarışın bir kadın oturduğunu fark ettiğimde yerimden hızla kalktım. Belli ki Buğra gecenin kadını seçmişti ve saatlerdir burada oturarak hiçbir şey yapmamıştım.

Neredeyse gece bitmek üzereydi. Kuzey'in bana müdahale etmemesine şaşırarak gerekirdi. Hâlâ sabırla beklediğine göre bir planım olduğunu düşünüyor olmalıydı. Birden duraksadım... Evet, şimdi bir planım vardı. Buğra'nın nasıl dikkatini çekeceğimi biliyordum.

Hızla DJ kabinine yöneldim ve DJ'nin kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadım. Adam söylediklerimi onaylarken, beni sahnenin arkasına götürdüğünde müziğin durduğunu duyabiliyordum. Karanlıkta duran bu kızların şaşkınlıkla beni izlediğini, kim olduğumu anlamaya çalıştıklarını görebiliyordum. Muhtemelen kendileri yerine neden benim sahneye çıktığımı merak ediyor olmalıydılar.

Hızla eteğimi diz üstümden yırtarak elbisemi mini bir elbise haline getirirken, kopardığım tülü kafama yüzüm kapalı olacak şekilde bir duvak gibi taktım. Oradaki makyaj masalarından birinde gördüğüm bir iki tel tokayla gelişigüzel başıma sabitledim ve perdeyi araladım.

Kapkaranlık sahneye doğru ilerlediğimde spot ışıkları beni aydınlattı ve müzik çalmaya başladı.

İşte şimdi sahne benimdi.

*I Put A Spell On You*²⁶ çalmaya başladığında sandalyeye doğru yürüdüm. Sırtımı Buğra'ya doğru vererek kalçalarımı kıvırtırken, ellerimi kışkırtıcı bir biçimde vücudumda gezindirdim. Ellerim yavaş bir biçimde göğüslerimden enseme doğru kayarken çok ağır bir şekilde saçlarımı havalandırdım.

Şarkının sözleri yankılanırken, sağ bacağımı kaldırıp sandalyenin üzerine koydum ve bacağıma doğru eğilerek ellerimi üzerinde gezindirdim. Bacağımı seri bir hareketle indirirken sandalyenin çevresinde yavaş bir şekilde döndüm. Şarkının ritmiyle beraber iki dizimi de sandalyenin üzerine koyarak, tekrar sırtım Buğra'ya bakacak şekilde kalçalarımı erotik bir şekilde oynattım. Kendimi müziğin akışına kaptırarak bir yılana gibi kıvrılmaya devam ettim. Sandalyede önümü dönerek kendimi biraz havaya kaldırdım ve müziğin ritmi ile birlikte bacaklarımı araladım. Sandalyeye oturdum ve yan dönerek eğilirken bacaklarımı havaya kaldırarak, ağır çekimdeymiş gibi bisiklet çevirme hareketi yaptım. Sandalyeye düzgün bir biçimde oturup yavaşça bacaklarımı kapadım. Tuhaf ama seksi bir sandalye dansı yapıyordum, gözlerimi kapatarak hareketlerimi uyumla sergilemeye çalıştım.

Kafamdaki siyah tülün yüzümün çok net seçilmediğini biliyordum ama yine de herkesin dikkati benim üzerimdeydi. Konuklardan yükselen birkaç ıslık ve iltifat cesaretimi daha da yerine getirdiğinde, kafamı kaldırıp Buğra'ya baktım.

26 Annie Lennox- *I Put A Spell On You*

İşte şimdi kollarını sarışın kadından ayırmış, tüm dikkatle bana bakıyordu. Gözlerimi ona dikerek yere çöktüm ve tüm şuhluğumla onun olduğu tarafa doğru emekledim.

Keyifle arkasına yaslanırken, adamlarından birine yanındaki sarışın kadını işaret etti. Adamlar saniyesinde kadını alıp vanından götürürken, bir sigara yakarak oturduğu koltuğa yivce yayıldı. Gözünü bile kırpmadan dansımı izledi.

Yavaşça süzülerek sandalyeme geri oturdum ve müziğin bitişiyle birlikte dansımı sonlandırdım.

Zihnimde Buğra'nın ne düşündüğünden çok acaba şu an Kuzey'in ne düşündüğü gezinirken kendime gelmeye çalıştım. Adamlarına taktırdığı ufak kameralardan dansı izlediğine şüphem yoktu. Kesinlikle Buğra'nın dikkatini çekmeyi başarmıştım çünkü gösteri sıralamasında böyle bir dans yoktu. DJ'ye benim sıram olduğunu söyleyerek kandırmış ve bir sandalye konulmasını rica etmiştim. Bilge ile benim dansa olan merakımızın bu şekilde işe yaraması heyecan vericiydi. Böylelikle planım şekillenmiş ve kendimi sahnede bulmuştum. Buğra'nın yerinde olmadığını gördüğümde istemsizce gülümsedim.

Buğra'nın duvağımın altındaki kadınla tanışmak için geleceğine emindim. Sahnenin arkasına gelir gelmez, adamlarının yerine Buğra'nın olduğunu gördüğümde şaşkınlıkla ona baktım. Beni kendi ayağına çağırmamış, bizzat kendisi gelmişti. Dansçı kızlar kaybolmuştu. Loş bir ışık burayı aydınlatırken dikkatle bana bakıyordu. Bedenimden bir ürperme geçerken, hemen sahnenin arkasında duran sandalyenin üstündeki çantanın orada olduğunu gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Kuzey'in şu an bizi göremediği için kudurduğuna eminim. Herhangi bir saçmalık yapmaması gerekiyordu. Beni göremeyince telaşlanacağını adım gibi biliyordum.

Aylem Güngördü

Buğra bana yaklaşırken, ortamın karanlığını fırsat bilerek sahne perdesini araladım. Buğra fark etmemiş görünüyordu.

Sonunda en dibime geldiğinde, elleri duvağımı bularak, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Aylem..." diye mırıldandım.

"Aylem..." diye tekrarlarırken yüzümdeki tülü nazıkçe çekip yere attı. "Daha önce dikkatimi böyle çekeabilen bir kadın olmamıştı."

Tülü'n ardındaki yüzüm ortaya serilirken dikkatle yüzümü inceledi. "Bu kadar güzel bir kadını sahneye çıkmadan önce görmemem benim için büyük bir hata."

Hiç konuşmadan çantamı elime aldım ve omzuma taktım.

"Herhâlde bu kadar erken gitmeyi düşünmüyorsun? Daha yeni seni buldum..."

Fısıldadım. "Aslında buradan beraber gideriz diye düşünmüştüm..."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılırken tek kaşı havalandı. Çok keyif aldığını ve dikkatini çekebildiğimi görebiliyordum.

Ellerimi göğsüne koyarak ona yakınlaştım ve kulağına ılık bir nefes bıraktım. Beni kendine doğru çekerken sertleştiğini hissedebiliyordum. Ellerimi üzerinden çekmeden, arkasına doğru dolanmaya başladığında keyifle kafasını geriye attı.

Çok yavaş bir hareketle çantama koyduğum telefonu ve bıçağı çıkardım. Bu bıçağı çantama koyduğumu kimseye söylememiştim. Ona yaslandığında keyifle gülümsediğini işittim. Soğuk bıçağı boynuna dayadığında ne kadar aptal olduğunu ve adamları olmadan yanuma geldiğine pişman olduğunu düşündüğüne emindim. Bıçağın keskin soğukluğunu hemen tanıyarak gözlerini açtı.

“Sakin aptalca bir şey yapma...” diye mırıldandığımda açık perdeden kimsenin bizi görmemesi için sessizce dua ettim. Dışarıda bir bağırışma ve camların kırılma sesi geldiğinde, Kuzey’in bahsettiği kaosu yarattığı için minnettarlık duydum.

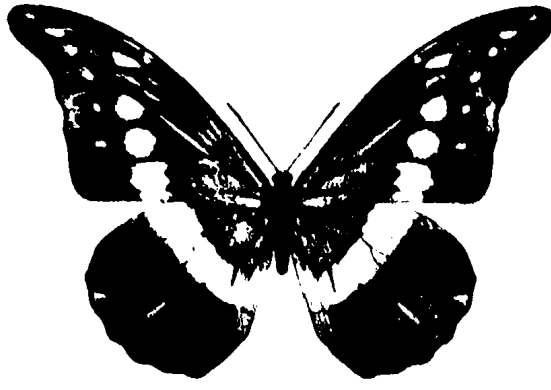
Yere düşen çantama aldırmayarak tek kullanımlık telefonu pantolonun cebine yerleştirdim ve tek elimle bıçağı boyuna iyice bastırdım. “Boğazını kesmemi istemiyorsan dizlerinin üzerine çök!”

“Kimsin lan sen?” diye kükredi ama dışarıda öyle bir kıyamet kopuyordu ki sesi duyulamazdı. O yüzden dizlerinin üzerine çöktü. Yine de adamlarının Buğra’yı koruma altına almak için az sonra geleceklerini düşünmemek aptallık olurdu.

“Haberci,” diye fısıldadım. “Atakan’a söyle, ona kardeşinden selam getirdim. O yüzden *benim kardeşime* iyi bakarsa çok iyi olur. Ah, az kalsın unutuyordum. Bu da benim ona kişisel mesajım.”

Buğra’nın o yakışıklı suratına derin bir çizik attığımda acıyla inledi.

“Bakalım, gözüne kestirerek av yaptığın o kızları bu suratla da ağına düşürebilecek misin?”

30. BÖLÜM

“İTİRAF”

O sırada Kuzey içeri girdiğinde, Buğra’yı o şekilde görmeyi beklemediğini değişen surat ifadesinden anlarken şaşkınlıkla ona bakıyordum. Gerçekten burada ne işi vardı? Önce Buğra’ya bir yumruk atıp, beni kolumdan tutup çektiğinde peşinden sürüklenmek zorunda kalmıştım.

Perdenin arkasından gece kulübünün ortasına doğru çıkarken Kenan yanımıza geldi. Kuzey’e büyük bir kızgınlıkla baktı ama vakit kaybettirmeden bizi çıkışa doğru yönlendirdi. Hızlı adımlarla çevremizi kolaçan ederek ilerlerken, Buğra’nın da arkamızdan koştuğunu duyabiliyordum.

“Lanet olası Kuzey Bozkurt içeri nasıl girebiliyor, işe yaramaz köpekler! Şunları yakalayın!” diye emrettiğinde, kalabalığın arasına karışmıştık bile. Herkes birbirine girmişti ve yerler cam kırıklarıyla doluydu. Yanlarından geçtiğim adamlar birbirlerinin kafasında şişeleri kırıyor, masaları deviriyor, kadınlar çığlık atarak çıkış kapısına doğru koşturuyordu.

Kaostan ve kaçmaya çalışanların kalabalıklığından faydalanarak kapıdan çıktık. Hemen kapının birkaç metre ilerisinde durmuş bizi bekleyen *Mercedes Vito* araca peşimizdeki adamlardan kurtularak zar zor kendimizi atabilmıştık.

Daha hiçbir Şey söyleyemeden, korkunç yüksek bir sesle arabanın arka camı tuzla buz olurken hepimiz aracın içinde e ildik. Kuzey bir anda bile imi kavrayarak beni kendine doğru çekti ve üstüme kapandı.

Silah sesleri birbiri ardına patlarken, arabanın dış tarafına isabet eden kur unlar, bir dolu gibi üzerimize ya ıyordu. Resmen, Őehrin ortasında korkusuzca bize ateş a mı lardı. Araç, son hızla giderken gövde mi dizlerime kapamı  ve korkuyla b z   m  t m.

K  eyi d nmemizle beraber izimizi de kaybettirmeyi ba armı tık çünkü o karma ada bizi takip edecek zamanları bile olmamıştı. Kuzey üzerimden kalkarken Őof re anlamadı ım birkaç el işareti yaptı.

Sonra bana döndü.

Tehlikeli bir sakinlikle, "Nasılsın?" diye sorarken, ceketini çıkarıp kibarca yanına koydu. Daha demin bu kadar olay ya amı ken bu kadar sakin olmasına inanamıyordum. Gözlerimin içine bakarken, siyah gözlerindeki maviliklerin tehlikeli bir Şekilde raks ettiğine Şahit oldum.

Emniyet kemerime sarılırken mırıldandım. "Az önce içinde bulunduğu aracı kur unlanmış birine göre fazla dehşet doluyum."

Kuzey gözlerimin içine bakmaya devam ederken birden Kenan'a döndü.

" imdi araç de i tirece iz, Kenan. Seni rahat edebilece in bir yere götürecekler. Biraz dinlenmeni istiyorum."

Kenan, "Sen nasıl istersen," dediğinde araç durdu ve hepimiz a a ı indik. Ben binece imiz diğer büyük arabaya yerle irken Kuzey, Kenan'ı başka bir arabaya bindiriyor ve hararetle konuşuyorlardı. Kenan'ın Kuzey'i onaylamaz bakışlarla söz d   n  ve bana baktığını gördüğümde, daha fazla izlemeden bizi bekleyen yeni araca bindim. Őa kınlıkla etrafıma bakınırken koltu a oturdum.

Arka taraf şoförle tamamen bağlantısı kesilmiş, arada rık geçirmez bir paravanı olan bir odaya benziyordu. Kocaman bir televizyon ve mini barı olan, krem rengi deri koltuklar ve sık bir halıflex ile döşenmiş lüks araca hayranlıkla baktım. Oturarak açık kapıdan gözüken ve bana doğru yürüyen Kuzey'i izlemeye başladım. Görevi tamamlamama rağmen, tehlikeli avcımın gözlerinde bir uğursuzluk geziniyordu.

Sonunda Kuzey araca binip tam karşıma oturduğunda gözlerimi dikip ona baktım. Kendine bir içki doldururken, hiç konuşmadan beni seyrediyordu. Kafamı dışarıya doğru çevirip dışarı bakmaya çalıştım. Camlarda film olduğu için dışarısi olduğundan daha puslu ve karanlık gözüküyordu. Muhtemelen biz İğneada'ya varana kadar sabah olacaktı. Kurşunlardan, ölümle burun buruna gelmekten o kadar gerilmiştim ki üzerimden bir tır geçmiş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım. Uyandığımda Kuzey beni izliyordu ve sabah olmuştu. Şişenin yarısını içmişti ve hâlâ içmeye devam ediyordu. Bakışları beni rahatsız hissettirirken gözlerini benden çekmedi. Neden hâlâ tek bir yorum bile yapmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu sessizliği anlamsızdı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dediğimde dudaklarına götürdüğü viski kadehi kısa bir an durakladı, birkaç saniye sonra tüm bardağı bitirerek önündeki masaya koydu.

Aniden barda çalan müzik çalmaya başladığında, arkasına yaslanarak bana baktı.

"O performansı bir de canlı izlemek istiyorum. Burada, araba koltuğunda. Şimdi."

Müzik kulaklarıma doluşurken hayretle Kuzey'e bakıyordum.

"Saçmalıyorsun!"

"Neden? Herkesin içinde yapabiliyorsan, şimdi de yapabilirsin."

"Sen tahrik ol diye, dans edeceğimi mi sanıyorsun?"

“Buğra’ya yapabiliyorsan, bana da yapabilirsin.”

“Ben bir striptizci değilim!” diye bağırdığımda, koltuğunu öne doğru çekerek dibime kadar geldi. Dirseklerini bacaklarına koyarken sağ eliyle sol bileğimi kavradı. şaşkınlıkla yüzüne bakarken yutkundum.

“şansını zorluyorsun, Beste. Seni daha önce de uyarmıştım.”

“Bana bir görev verdin ve ben de onu tamamladım! O adamın dikkatini çekmem gerekiyordu ve başka bir yol yoktu!”

Bileğimi sertçe tuttu. Ses tonu sakın olsa da avcımın sesi tehlikeliydi. “Sen o adama o şekilde dans ederken, benim burada delireceğimi tahmin edemedin mi? Burada öylece oturmayacağımı, seni almaya geleceğimi tahmin edemedin mi?”

“Beni kıskanıyor musun?” Sorum karşısında alnındaki ve boynundaki damarların belirginleştiğini görebiliyordum.

“Evet!” diye bağırdığında bunu hiç beklemiyordum. “O orospu çocuğunun derisini y zecek kadar! İçeri girip tüm planı ve hayatımızı riske atacak kadar! şimdi anlıyor musun, neden sana bir şeyi *yapma* dediğimde yapmaman gerektiğini?”

Bu itirafıyla birlikte ağzım şaşkınlıkla aralanırken, Kuzey tuttuğu bileğimi bırakarak kendini geri ittirdi. Buzdan kralının kalbinde insanlığını kaybettiğinden beri ilk defa bir duygu filizlenmişti.

“Ama başardım, farkındasın değil mi?” diye mırıldandım. “Mesajı bıraktım. Atakan bizi yakında arayacak.”

“Mesajı Buğra’nın *yüzüne* bırakmayı ne zaman planladın?” *Yüzüne* kelimesini özellikle vurgulamıştı.

“Bana dün gece Buğra’nın bara gelen yalnız kadınları avladığııı ilk söylediğinde!”

“Seni bardayken avladığımda bana da bunları yapmak içinden geliyor muydu?”

“Tabii ki geliyordu!” diye haykırdım. “Ne dememi bekliyorsun ki? Beni kaçırın bir adama âşık olmamı mı?”

Sorum ortalığı bir ip gibi gererken sessizlik hâkimdi.

“Kendini yine büyük bir tehlikeye attın, Beste. O adam birden arkasını dönüp seni öldürebilirdi. O anda belinde silahının olmaması ya da bir adamının yakınlarda olmaması sadece bir şanstı.”

“Beni yem etmek için kaçırın bir adam mı söylüyor bunları?”

Eğilip güvenlik kemerimi sökerek yan koltuğuma oturdum. Beni sanki bir pamuk parçasıymışım gibi kolaylıkla havalandırırken, bacaklarımı iki yana açmamı sağlayarak kucağına oturttu.

Ne yaparsam yapayım, bu adamdan uzak duramıyordum. Bedenim ve zihnim yanında olduğum her saniye boyunca onu istiyor, arzuyla kavruluyordu. Ona sürekli kızırıyordum ama bir yanımda sürekli onun yakınında olmak istiyordu. İki parçaya bölünmüş gibiydim. Bir yanımda Kuzey Bozkurt’tan sonsuza dek kurtulmak isterken, bir yanımda Bilge’ye kavuştuğumda ne olacağını kurcalıyordu.

Arabanın sarsılmasıyla birlikte ona sürtündüğümde, tüm bedenim elektrik akımı verilmişçesine titredi. Gözlerime tehlikeli bir ifadeyle bakarken simsiyah gözlerini çevreleyen mavi harelerin bir kez daha şevkle parladığını gördüm.

“Sence seni yem etmek istiyor muyum, minik kelebek? Eğer yem olmanı isteseydim çoktan olurdun.”

“Zihnimle oynuyorsun,” dediğimde beni kendine bastır-
dı. Erkekliğini bacak aramda hissederken dudaklarımdan bir inleme yükseldi.

Elleri göğüslerimi bulurken, ben de onun gömleğinin düğmelerini kopararak üzerinden çıkardım. Elim kemerine giderken dudaklarımız birbirine tutkuyla kenetlendi. Ondan uzak durmaya çalışmayı bırakmıştım çünkü durmam imkarsızdı. Kuzey Bozkurt, tüm karanlık fantezilerimin vucut bulmuş hâliydi ve benim için mükemmeldi.

Vahşi hareketlerle pantolon kemerini çözerken, elbisem arka kısmındaki fermuarını indirdi ve göğüslerimi meydana çıkardı. Dilinin ucunu göğüs uçlarımda gezdirirken sıkıca belimden kavradı. İki elimle arabanın tavanına tutundum ve başımı geriye atarak inledim. Elleri sırtımda gezinirken bıryandan beni kendine doğru bastırıyordu.

Araba birden durduğunda şaşkınlıkla Kuzey'e baktım. Aceleyle Kuzey'in üzerinden kalkarak kendimi yan koltuğa attım ve toparlandım. Kuzey ise pantolonunun düğmesini kapatırken, benim aksime oldukça soğukkanlı gözüküyordu. Gömleğini üzerine geçirirken, "Geldik," diye mırıldandı. Eğer bu kadar çabuk gelmeseydik, neler olacağını düşünmek bedenimi ürpertti. Yine de bu kadar yarım kalmak ve her şeyin aniden sonlanması sersemlememe sebep olmuştu.

Aşağı indiğimizde sabahın ilk ışıkları olmasına rağmen herkes ayaktaydı. Saldırıya uğradığımız için kimsenin gözüne telaştan uyku girmemişti anlaşılan.

Efla, Burak, İmge, Sarp ve Mete kapıda dikilirken biz de arabadan indik. Mete ve İmge hariç hepsi yargılayıcı gözlerle bize bakıyordu. Kuzey'in kemeri yoktu ve gömleğinin düğmeleri kopmuştu. Benimse eteğim yırtılmıştı ve elbisemin fermuarının arkası yarıya kadar açıktı.

Sarp ve Burak önden içeriye girerken, biz de onları takip ettik. Efla hızla konuya girmekten yanaydı. Sinirli tavrı, konuşmasına da yansımıştı.

"Sonuç?"

Kuzey beni kolumdan tutarken Efla'ya baktı. "Sonuç görev başarıyla yerine getirildi. Bu saate kadar hepiniz boşuna ayakta kalmışsınız. Şimdi diğer evde uyuyun, yarın konuşuruz."

Herkes şaşkınlıkla bize bakarken, Kuzey bunu umursamadan beni koridora çıkardı. Kolumu sinirli bir şekilde çekiştirirken artık Kuzey'in asla anlamlandıramadığım bu denge-sizliğine bir anlam bulmaya çalışmıyordum. Demin beni sıcak bir kor gibi yakarken, bir anda buzdan kralın hakkını vererek üzerimize karlar yağdırması şaşırılacak bir olgu değildi. Beni peşinden üst kata sürüklerken, kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

"Odama gitmek ve duş almak istiyorum."

"Çok istiyorsan ben sana duş aldırayım, güzelim."

Beni odanın içine sürüklediğinde arkamızdan kapıyı kapattı ve kilitledi. Beni banyoya doğru sürüklerken ciddi olmasını beklemiyordum.

Küvetin duş başlığını açarken kıyafetlerle beraber bizi içeri soktu. Üzerimize birden yağmur gibi yağan soğuk su yavaşça ılıklaşırken elleri, kollarımı bırakarak belime sarıldı. Beni kendine iyice bastırduğunda yüzümü boynuna gömdüm. O toprak ve yağmur karışımı koku hızla burnuma doldu. Yüzümü kaldırıp gözlerine bakmaya zorlarken, "Bana her şeyi anlat!" dedi.

"Sen zaten her şeyi kameralardan izlemedin mi?"

"Evet, izledim. Gördüğüm ise, bütün gece hiçbir şey yapmadan içki içmendi. Bir ara Buğra'nın sadık adamlarından biri yanına geldi. Daha sonra da o akılalmaz dansı yaptın!"

"Zorundaydım!"

Suyu kapattı. "Değildin. Bir daha... Dans edeceğin zaman... Seni izleyen tek çift göz benimkiler olacak..."

Dışarı çıktı ve kapıyı ardımdan kapattı. Üzerime yapışan ıslak elbiseyi çıkardım ve bir havlu bulup sıkıca bedenime bağladım. Gözlerim açılırken hızla odaya girdiğimde, Kuzey'in altında sadece kuru, siyah bir pantolonla durduğunu gördüm. Islak saçlarını havluyla kurularken darmadağın ediyordu.

"Bir dakika, bir dakika..." diyerek onu durdurdum. "O gelenin Buğra'nın adamı olduğuna emin misin?"

"Hepimiz birbirimizi tanıyoruz Beste, farkında mısın? Ne konuştunuz o adamla?"

"Bana sadece yalnız olup olmadığımı sordu. Tek başıma eğlenen bir tipe benzemediğimi söyledi ve birkaç iltifat etti işte. Askıntılık eder gibi bir hâli vardı."

"Peki ya sen ne dedin?" Kadehini doldururken, bara giderek kendime bir bardak aldım ve ona doğru uzattım. Bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. İtiraz etmeden bardağımı doldurduğunda konuşmaya başladım.

"Sevgilimden ayrıldığımı ve kafa dinlemek istediğimi, siktir olup gitmezse ağzını burnunu dağıtacağımı söyledim."

Kuzey'in dudakları tehlikeli bir biçimde kıvrılırken konuştu.

"O gece seni barda çalışırken izlemiştim."

Anlarımı tazelemeye çalıştım. Beni kaçırdığı geceye geri giderken düşündüm. O gece ne yapmıştım?

Çok yoğun geçen bir geceydi. Vardiyayı, Bilge'nin arkadaşı Sena'dan devralarak tüm gece boyunca hiç durmaksızın çalışmıştım. Sonunda kalabalık azalmış ve kapatmamıza az kalmıştı. Üzgündüm, editörlük işini seviyordum ve barda çalışmak için ne kadar dişli olsam da benim için doğru iş değildi.

Elimdeki şarap bardaklarını bezle kuruladığımı ve ortalığı hızla toplamaya çalıştığımı hatırlıyordum. Evet, sol tarafta durmuş, beni izlediğini hatırlayabiliyordum ben de. Zih-

rum parçaları birleştirenken o sılık silüetini Kuzey olduğunu belirginleştirmişti şimdi. Kuzey, sessizce içkisini yudumlar ken düşünmeye devam ettim.

Barda çalıştığımdan beri sürekli insanların gözlerinin bende olduğunu görebiliyordum. Bir erkek sarhoşa ve karşısında güzel bir kadın varsa her türlü ahlaksızlığı kendine caiz görebiliyordu. Güzelliğim benim lanetimdi. Müşteriler bana askıntı oluyor diye patrondan azar yemiştin o gece. Dünya böyle işliyordu işte. Erkeklerin hatalarının sorumluluğu kadınlara yükleniyordu.

Daha fazla belaya bulaşmadan vardiyamı bitirmek ve evime gitmek istiyordum. Ama nereden bilebilirdim, o geceden sonra aylarca evime gidemeyeceğimi? Atakan'ın Bilge'yle tatile çıktığını düşünürken, Bilge'nin aslında kaçırılmış olduğunu?

O sakallı, sarhoş adam benimle konuşmak için yanaştığında, soldaki uzun boylu adamın hâlâ beni izliyor olduğunu biliyordum. Yani Kuzey'in... Onu görmediğimi sanıyordu ama görüyordum. Hayatımın keşiceceğini düşünmediğimden benim için önemsiz biriydi. O yüzden dikkate almamış ve içimden cehennemin dibine gitmesini dilemiştim. Eğer barlarda çalışıyorsanız bazı şeyleri görüp görmezlikten gelmeyi öğreniyordunuz. Sakallı adam sabrımı zorladığında sakın olmayı denemişim ama başaramamıştım. Hızla hatırladığım anıları bölen Kuzey'in sesi olmuştu.

"Aynı şeyi o gece de gördüm gözlerinde. En az benim kadar sen de anlaşılmazsın, Beste..." dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp ona odaklandım. "Bazen bir kuş kadar korkak, savunmasız ve ilgiye muhtaçsın. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi... Bazense o adamın kafasında şişeyi kıracak kadar ya da Buğra'nın suratına derin bir iz bırakarak dönüp arkasını bakmayacak kadar soğukkanlı oluyorsun. Hangisi gerçek sensin, çözemiyorum."

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. İçimde karanlık bir tarafın olduğu gerçeği yüzüme tokat gibi çarparken tekrar ettim. “Bilmiyorum...”

Konu masına fırsat vermeden devam ettim.

“Barda sürekli gözüm Buğra’daydı. Buğra’nın beni fark etmediğini düşünüyordum ama aslında fark etmiş. Gelen adam ağzımdan laf almaya  alı m   sadece.”

“Yani sadece orada otururken bile onun dikkatini çektin.”

“Buğra’nın dikkatini  ekemediğimi düşündüğüm için sahneye çıkmaya karar vermiştim. Yani boşuna dans ettim.”

Kuzey sinirle bardağını tek diki te bitirdi. “Evet!” Bardağını bırakıp koltuğa oturdu. “Ne olursa olsun, mesajını bıraktın. Artık tek yapmamız gereken, Atakan’ın bizi aramasını beklemek.”

Şimdi tam sırası olduğunu hissettiğimde duvara yaslandım. “Ben bir karar aldım,” dedim dudağımı di leyerek. İtiraz edeceğini biliyordum ama yapmak zorundaydım. Dinlediğini belli edercesine kusursuz yüzüyle yüzüme baktı.

“Ben eve gitmek istiyorum, Kuzey. Artık burada kalamam.”

“Ne?” dedi duyduklarına inanamayarak.

“Artık Efla ve Dolunay’la bir arada kalamıyorum ya da diğerleriyle de. Burada istenmiyorum, Kuzey. Bunu benden daha iyi biliyorsun!”

“Eve gitmene izin verdiğimde Atakan’ın seni rahat bırakacağını ve evinde normal bir hayat süreceğini sanacak kadar aptal mısın, Beste? Seni tesadüfen benim yanıma bırakmadı! Benim seninle ilgilenmediğimi duyunca ne yapacak sence?”

“Beni tesadüfen bırakmadı, evet... Bilge’yi kaçırdı ve beni sana Bilge gibi göstererek yem olarak bıraktı. Ona olan  fken gözünü k r ettiği için, intikamını almak için beni kaçırdın...”

“Evet.”

"Geri dönersen onun için ne değişir ki? Artık öğrendiğini biliyor zaten. Tabii... Eğer Atakan'ın bizimle bir alıp veremediği yoksa. Tesadüfen Bilge'yle tanışıp evlenme teklifi etmediyse... Bizim de bu işin içinde olduğumuzu söylemiştin... Bu işin neresindeyiz o zaman, beni öldürmek istediğine göre?"

"Atakan, Bilge'yle tesadüfen tanışmadı. Olmuş olan ya da olacak olan hiçbir şey tesadüf değil." Birkaç saniye duraksayarak devam etti. "Her şey neredeyse on iki yıllık bir planın parçası, Beste. O yüzden eve gitmeyi aklından bile geçirme! Çünkü gittiğin an Atakan seni öldürmek isteyecek."

Duyduklarımle sarsıldım.

On iki yıl...

On iki yıl önce benim...

Annemle babam öldürülmüştü.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Kuzey'in de söylediği gibi bu bir tesadüf olamazdı... Kuzey'le yaptığım konuşmayı hatırladım sonra. Aileme ne olduğunu bildiğini söylemişti. Parçalar zihnimde birleşmeye çalışırken hâlâ büyük tabloyu görmekte zorlanıyordum. O kadar sarsılmıştım ki bunu düşünmek bile midemi bulandırdı.

Atakan... Onun, ailemin öldürülmesiyle bir ilgisi yoktu, değil mi?

Kuzey'in bir şeylerden şüphelendiğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Benden ne saklıyordu? Bunları öğrenmek istemedim birden. Eski, güvenli hayatıma dönmek, bir parça normallik için delirmek üzereydim. Kuzey suskunluğumu inat etmeme yorarak devam etti.

"Kozanı özlediğini biliyorum, minik kelebek. Şimdi uyu ve dinlen, sonra seni evine götüreceğim. Kendi yatağında uyuyacaksın... Ama sadece tek bir gece! Tamamen geri dönmeyi aklından bile geçirme!"

Kuzey kapıdan çıkıp giderken, üzerimdeki salak havludan kurtularak Kuzey'in dolabından bulduğum ilk şeyi üye-

rıme geçirdim ve kendimi yatağa bıraktım. Uyumak, her şeyi unutmak, düşünmemek bazen en iyi ve en hızlı çözümdü.

Uyandığımda hava kararmıştı. Bu kadar fazla uyumama şaşırarak kendimi zorla yataktan kaldırdım. Bilge'yi düşündüm. O da benim kadar rahat mıydı? İsteddiği zaman uyuyabiliyor, yemek yiyebiliyor ve düş alabiliyor muydu?

Yakında ona kavuşacağımı hissedebiliyordum. Kuzey, Atakan'ın kardeşini elinde tutarken, Atakan benim kardeşimi rehin almıştı. Bir nebze olsun yaşadıklarımı kendi de yaşıyor olduğu için mutluluk duyuyordum.

Sessizce odama indim ve duşa girdim. Soğuk su beni kendime getirmişti. Duşun altında dakikalarca dururken bedenimden tüm kötü düşüncelerin, olumsuzlukların, endişelerin, merakın akıp gitmesini izledim. Yapmamız gereken tek şey, Buğra'nın telefonu Atakan'a ulaştırıp Atakan'ın bizi aramasını beklemektir.

Duşun kapılarını aralarken Kuzey'in banyomda olduğunu görmekle birlikte küçük bir çığlık attım ve kapıları hemen geri kapadım. Bana yukarıdaki boşluktan bir havlu attığında sinirle söylendim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Buğra'ya verdiğin telefonu izliyorduk. Sinyaller İstanbul dışına kadar devam etti ama sonra fark etmiş olacaklar ki kesildi."

"Yani kesinlikle İstanbul'da değiller?"

"Nerede olduklarını kestirmek güç. Sinyali hemen fark edip hedef şaşırtmak için de böyle bir yol izlemiş olabilirler. Sonuç olarak emin olduğumuz tek bir şey var, telefon Atakan'a doğru yola çıktı."

Derin bir nefes alarak Atakan'ın hemen aramasını dile-dim ve havluyu elime aldım.

"Duştayken sık sık kendi kendine mırıldanır mısın?"

Mırıldandığımın farkında bile değildim. Havluyu hızlı-ca bedenime sararak duş kabinin kapılarını açtım. Elinde bir bardak kupayla bedenime göz gezdirirken yanıma yaklaştı. Dudakları sağ kulağımı bulduğunda ürperdim. Bedenim araba da yarım kalan işi tamamlamak için yalvarıyordu. Kulağı-ma fısıldadı:

"Sütsüz ve şekersiz."

Bu ayrıntıyı hatırlaması dikkatimi çekerken, kupayı hızlı-ca ellerinden aldım ve odaya geçtim. Avcının avıyla oynama-sı gibi oynuyordu benimle.

Kahvemden bir yudum alırken Kuzey kapıya yöneldi. "Bir saate hazır ol, seni eve götüreceğim."

Arkasından bakarken kahvemden bir yudum daha aldım ve hazırlanmaya başladım. Bulabildiğim bir kot pantolon ve gömleği üzerime giyerken omuzlarıma bir kot ceket attım. Dolabımda bunları bulabilmek bir mucizeydi. Salona geçerken ev sessizliğini koruyordu. Salonda kimse yoktu. Masanın üzerinde duran meyvelerden atıştırırken Kuzey'in gelmesini bekliyordum.

İçeri Burak girdiğinde beni burada görmeyi beklemediğini anlayabiliyordum. Bu şekilde giyindiğimi gördüğünde şaşırmişti. Onunla en son Kuzey'in doğum gününde konuşmuştum. Ona kızgın değildim. Sarhoşluğuna verip hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya karar verdim.

"Daha iyi misin?"

Meyve tabağından bir elma alarak karşıma yerleşti ve bacaklarını açarak rahat bir pozisyon aldı.

"Alt tarafı sarhoş oldum, neden kötü olayım ki?"

Sesi mesafeli ve soğuk çıkıyordu. Bir süre konuşmadık. Birkaç ısırik aldığı elmanın diğer yarısını önündeki sehpayaya bırakarak ayağa kalktı ve yanıma geldi. Endişeli gözlerle ona bakarken usulca önümde eğildi ve kollarını bacaklarıma koydu. Bana olan kızgınlığı geçmiş görünüyordu.

“Ben özür dilerim...” Suskun kalırken doğru kelimeleri bulmak ister gibi düşünceli bir şekilde yere bakıyordu.

“O gece seni öyle gördüğümde kendime hâkim olamadım. Çok sarhoştum ve... Ve sen de çok güzeldin...”

“Burak, lütfen...”

Birkaç saniye derin bir nefes aldı. “Anlamıyorum...” diye devam etti. “Seçtiğin kişi neden ben değilim?”

Kafamı sallarken bu konuşmayı şu an yapmak istediğimden emin değildim. “Burak, bilmen gerek, benim Kuzey’le...”

“Şişşhh...” diyerek susturdu beni. “Bugün sizi arabadan inerken gördüm. Neler olduğunu bilmek istemiyorum. Ama ben savaşmak istiyorum, Beste! Tüm bunlar bittiğinde senin yanında kalmaya devam etmek istiyorum.”

“Bunları konuşmamız için erken,” derken ellerini dudaklarıma götürdü ve konuşmamı engelledi. “Senin Kuzey’le birlikte olman imkânsız. Bunu er ya da geç anlayacaksın.”

Birkaç saniye durdu ve devam etti.

“Bana âşık olmuyorsun değil mi, diye sormuştun hatırlıyor musun?”

Burak’ın söyledikleri beni bozguna uğratmış olsa da o iyi kalpliydi. İstedğim o ilgiyi, şefkati görebileceğim biriydi. Dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette durmaya devam ederken elimi tuttu.

“Evet...” Sesim bir fısıltı hâlinde çıkmıştı ve Burak’ın bana söyleyeceği şey beni çok korkutuyordu.

“Dur...” diye fısıldadığımda Burak’la aynı anda konuşmuştuk. Şimdi biraz daha havaya kalkıp, alnını alnıma yaslarken gözlerimin içine bakıyordu.

“Ben sana âşık oldum, Beste.”

“Burak!”

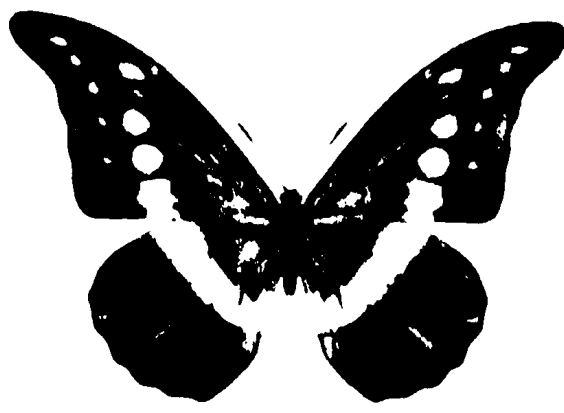
Kuzey’in gürleyen sesi odayı doldurduğunda ikimiz de ona baktık. Kuzey, Burak’ı havaya kaldırıp, yakasına yapışırken araya girme ihtiyacı duydum.

“Kuzey, dur! Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Kuzey tüm hiddetiyle bana döndü. “Yine bana onu mu savunacaksın?”

Burak sinirle yakasını Kuzey’den kurtardı.

“Niye sinirleniyorsun, kuzen? İtiraf et hadi, aynı kadına âşık olduk, değil mi?”

31. BÖLÜM

“EV”

Kuzey tepkisiz bir şekilde Burak’a bakarken bakışları beni buldu. Burak’tan alayla karışık bir gülümseme yükselirken devam etti.

“Korkuyorsun, değil mi? Beste’nin aklını karıştırmamdan, tekrar benimle gelmesinden korkuyorsun... Bırak, özgürce seçimini yapsın.”

“O zaten seçimini yaptı!” dedi Kuzey dişlerinin arasından sakın olmaya çalışarak. Beni kolumdan tuttuğu gibi kapıya doğru götürürken, Burak hiçbir şey söylemeden gidişimizi izledi.

Kapının önünde duran arabaya bindiğimizde, Kuzey sinirli bir şekilde sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp gaza asıldığında panikle emniyet kemerimi takmaya çalıştım. Yüzünde sinirli bir ifadeyle kaşlarını çatmış, önüne bakıyordu. Boynundaki bir damarın genişlediğini görebiliyordum. Şu an konuşmak için doğru bir zaman olmadığını düşünüyordum. Hatta Burak konusunu geri dönene kadar açmama-ya karar vermiştim. Zira bu, benim de üzerinde düşünmem gereken bir konuydu.

İstanbul’daki evimin yakınlarına geldiğimizde yol boyunca bir kere bile konuşmamıştık. Sadece yola bakmış, hızla

sürmüştü. Dikkatle arabayı iki sokak alta park etti ve arabadan indi.  evresine bakınarak, gelip kapımı açtı.

‐ n.‑

Korkuyla inerken ben de çevremi kolaçan ettim.  zlenme ihtimalimize karşı dikkatlice yürüyorduk. Birden kolumu tutarak beni durdurdu. Anahtarları uzattı ında  a kınlıkla ona baktım.

‐Seni kaçıran bir adama    ık olamazsın, değil mi?‑

Yutkundum. Kuzey’e karşı hislerimin ne olduğunu daha ben bile   zememi ken bunu sesli bir şekilde dile getirmem imkânsızdı. Tek bildiğim, ona karşı konulamaz bir şekilde  ekildi imdi. Suskunlu umu yok sayıp hiçbir şey yokmuş gibi devam etti.

‐Ev temiz, kontrol edildi. Çevreyi iyice kolaçan etmek istiyorum. Sen gir, ben de be  dakika sonra arkandan geleceğim.‑

‐Peki ya sen?‑ dedim cesaretle. ‐Ka ırdı ın kadına    ık olabilir misin?‑

‐Olmamalıyım...‑

Bu cümlenin ne anlam ifade etmesi gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ba ımı belli belirsiz sallayarak konuşmayı sonlandırdım ve arkama dönüp evime doğru yürümeye ba ladım. Garip bir heyecan ile gecenin karanlığında, çok sevdiğim soka ıma baktım. A a lara, arabalara, binalara göz gezdirdim. Gecenin kokusunu içime çektim. Kafamdan Kuzey Bozkurt’un silüetini atarak evime geldiğim gerçeğine alı maya çalıştım.

Apartman kapımın önüne geldiğimde heyecanla anahtarına bir kez daha dokundum ve o tanıda  metalin dokusunu ellerimde hissettim. Ko arak içeri girdim ve ilk kattaki dairenin önüne geldim.

Dairemin kapısını açtığımda hiç olmadığı kadar Bilge'nin kokluğu vurdu yüzüme. Uzun zamandır girilmeyen evim bu vasıtlıktan boğuk bir hâl almıştı. Girişteki küçük hola anahtarlığımı bırakarak ayakkabılarımı içeri girdim ve küçük salonumun ışıklarını yaktım. Eve Kuzey'in adamlarının girdiğini biliyordum ama hiç dağıtılmamıştı. Pencereye doğru yürüdüm ve aylar sonra ilk kez camımı araladım. Her şey Bilge'yle bıraktığımız gibiydi.

Atakan'la tatile çıkacaklarını sandığımız gün yıkadığı saçlarını sardığı havlu hâlâ sandalyenin üzerinde asılıydı mesela. Ya da gece beraber dizi izlerken ayaklarına sürdüğü mavi ojeler hâlâ koltuğun önündeki masada duruyordu.

Evin diğer bölümlerine ilerleyerek Bilge'nin odasının ışığını yaktım. Okuduğu birkaç çizgi roman, bir sürü denediği ama yanına almadığı kıyafetler yatağın üzerine serilmişti. Hiçbir şeye dokunmadan kendi odama doğru ilerleyerek ışığı açtım. Derli toplu bir şekilde duruyordu hâlâ her yer. Pencerenin tam bitişiğindeki yatağıma giderek başucumdaki gece lambamı yaktım.

O sırada kapının açıldığını ve kapandığını işittim. Kuzey kendine anahtar yaptırmış olmalıydı. Bunu anladığımda garip bir mahremiyet ihlaline uğramış hissettim. Kuzey'in her anlamda hayatımı ele geçirdiği hissi beni sarmalarken derin bir nefes aldım.

Ayak sesleri odamın girişine kadar geldiğinde, kapının kirisine sırtını dayayarak bana baktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda hızla aklımdaki tek şeyi söyledim.

"Evimi özlediğimi."

Kuzey yatağıma doğru yürüyerek tam önümde durdu. Nazıkçe çenemi yukarı kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı.

"Sana söz veriyorum, bir gün buraya Bilge'yle döneceksin."

Aylem Camgördü

Gözlerinin derinliklerinde kaybolduğumu düşünürken Kuzey'in benim için tam olarak ne ifade ettiğini anlamaya çalışıyordum. Onu yanımda olduğu her saniye arzuluyordum.

"Efla ile aranda ne var?" diye sordum tekrar. Ayağa kalkarak gözlerinin içine baktım. Bakışı içimde bir şeyleri harekete geçirirken, bir adım ona yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Bunun senin için önemi olmadığını söylemiştin."

"Benim için önemi olup olmamasına göre şekillenebilir bir durum mu?"

"Hayır..."

Diliyle dudaklarını yaladığında iç geçirdim. "Söyle o zaman, Efla ile aranda bir şey var mı?"

"Hayır. Hiçbir zaman da olmadı."

Kendimi ona iyice yaklaştırmaya çalışırken, Kuzey bir anda boğazımdan tutup dudaklarıma yapıştığında aynı tutkuyla karşılık verdim. Beni kucakladığında bacaklarımı hızla beline doladım. Sırtımı duvara çarparken, vahşi öpücüklerine aynı vahşilikle karşılık veriyordum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni yatağa doğru yönlendirdi.

Tek dizini yatağa koyarken beni basitçe bir hamleyle boyunu boyunca yatağa uzandırdı. Üzerime çıktığında dudakları boynumu bulurken, elimi saçlarının arasına daldırdım. Kendi evimde, kendi yatağında Kuzey Bozkurt'un olması beni hem ürpertirken hem de heyecanlandırıyordu. Bu eve Bilge'den dolayı birçok erkek gelse de ben asla getirmemiştim.

Boynumdan göğüslerime doğru ilerlediğinde zevk içinde kıvrandım. Sonunda bakışları tekrar beni buldu ve dudaklarıma yöneldi.

Beni hoyratça öperken birden havalandırdı ve gömleğimin düğmelerini çözdü. Tek bir hamleyle pantolonumu ve külotumu çıkartırken aşağılara eğildi ve yüzünü bacaklarıma

arasına gömdü. Ellerimi saçlarında gezdirirken daha fazlası için deliriyordum. Dil darbeleri beni kendimden geçirirken gözlerimin içine bakıyor, bir yandan da iki eliyle göğüslerimi avuçluyordu.

Dakikalar sonra hızla zevkin doruklarına tırmandım ve adını söyleyerek zirveye ulaştım. Sadece diliyle bana bunu yapmış olması beni daha da tahrik ediyordu.

“Sen benimsin...” derken sesindeki ateş, kavurucu bir sıcaklık dalgası gibi beni sarmaladı. “Senin tüm hayatın, vücudunun her bir noktası, kalbin, zihnin, her şeyin bana ait olacak, Beste. Sana yemin ederim!”

Ben hızla toparlanırken onun gömleği bile kırıışmamıştı. İç çamaşırımı hızla bacaklarımdan geçirdiğimde, pantolonumu giymeme izin vermeden beni yatırdı. Arkama yerleşip bir kolunu bana attı ve altta kalan kolumu tuttu. Nefes alışverişlerimi kontrol altına almaya çalışırken nefesini ensemden hissedebiliyordum.

Gözlerim kapanırken, onun sıcaklığını ve kahveyle toprak karışımı kokusunu hissederek uyumanın beni en az içinde bulunduğum ev kadar güvenli hissettirdiğini düşünüyordum.

Gözlerimi araladığımda hava hâlâ karanlıktı. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken, Kuzey’in göbeğini saran elleri en edepsiz anıları zihnime doldurmaya başlamıştı. Hâlâ onunla birlikte iç çamaşırlarımla, üstümde sadece önü açık gömleğimle uzandığımı fark ettim.

Tepemizdeki gece lambası kapatılmıştı. O kadar rahattım ki duruşumu bozmamak adına kımldamadan öylece önümdeki karanlık boşluğa odaklandım. Kuzey’in uyuduğunu düşünüyordum ancak uyandığımı anlamış olacaktı ki konuşmaya başladı.

“Ben daha on dokuz yaşındayken tüm işlerin başına geçirilmek zorunda kaldım... Babam öldürüldü ve tüm bunlar

bana kaldı. Bugüne kadar her istediğini anında elde etmiş biriyim ben. İsteddiği her kadına, her mala, her eve, her arabaya istediği an sahip olabilen biriyim. Böyle kolaylıkla her şeyi elde etmeye alışan bir adam için varlığın çok zor, minik kelebek...”

Beni kendine doğru çevirirken tam gözlerimin içine bakıyordu. Saniyeler boyu birbirimize bakarken devam etti.

“Değer verdiğim birine nasıl davranılacağını hatırlamaya çalışıyorum.”

Flimi kaldırdım ve üzerini usulca kolunda gezindirdim. “Hatırlamanı bekleyecek kadar sabırlı değilimdir belki?”

“Başından beri çok dikbaşlısın. Soğukkanlı bir katilin ellerinde bile gururundan ödün veremiyorsun, değil mi?”

Elim elinin üzerine gelirken ufak bir tereddüt ettim. Parmaklarım yüzüğün soğuk metaline değerken inceledim. En önünde büyük bir şekil, sonrasında tüm halka boyunca küçük şekiller devam ediyordu. “Bu yüzüğü hiç çıkarmıyorsun, bir anlamı var mı?”

“Babamındı. Amacımızı ve ailemizi simgeliyordu. Bu üstündeki en büyük şekil babamın kendi tasarısıydı. Birbirine zıt konumlanmış iki V ($\wedge$), bu dünyadaki iki zıt tarafı temsil ediyor ve biraz Yin Yang’ı andırır. Zamanın başlangıcındaki Havva’nın oğulları Habil’le Kabil’i ve onunla devam eden tüm zıt tarafları kasteder. Yanındaki mızrak ise Odin²⁷’in gizli silahıdır. Bu silahın adı Gungnir’miş. Bu silah sayesinde Odin yenilmezmiş. Odin’in kral olarak gücünü koruması Gungnir’e ve sihirli yüzüğü Draupnir’e bağlıymış. Babamın bu yüzüğü taşımasındaki amaç, adaleti sağlamaya çalışmanın bizim yenilmez mızrağımız olduğunu hatırlamak içindi. Bu yüzüğü taktığın müddetçe bir kral olarak tıpkı Odin gibi gücünü ve konumunu korumak zorundasındır.”

²⁷ İskandinav mitolojisinde ve paganizmde en büyük tanrıdır.

Babasımdan babam ederken Çilingöz'daki evde, bannemin üzerinde duran aile gerçeyesini hatırladım. Fotoğrafta gam zeleri gözükten bir adamdı ancak birlikte olduğumuz zaman diliminde bir kere bile Kuzey'i gülerken görmemiştim. "Bak tışım o fotoğrafta ailen miydi?"

"Evet..." diye fısıldadı.

"Atakan yüzünden mi öldürüldüler?"

"Hayır." Birkaç saniye sonra devam etti. "Evde gördüğün kurt köpeğı de babama aitti. Babamın gittiğı birkaç sene, Jim bizimle hiç iletişim kurmadı. Çok derin bir depresyondaydı. Yeni yeni biraz daha iletişim kurabiliyor insanlarla. O da yaşlılıktan olsa gerek."

Köpeğı ve köpeğın beni nasıl korkuttuğunu hatırladığım da gülümsedim. Kuzey yataktan indi ve gece lambasını tekrar açtı. Sanki odamı yeni görmüş gibi çevresine bakınırken ellerini ceplerine koydu ve kitaplığımın önüne gelerek kafasını sağı yatırdı.

"Vadideki Zambak, Bülbulü Öldürmek, Gülün Adı, Başlangıç, Semerkant, Fareler ve İnsanlar..."

Sevdiği kitapları sıralıyor olmalıydı. Fareler ve İnsanlar'ı eline alıp sayfalarını karıştırdı. En sevdiğim kitaplardan biriydi bu.

"Ne acı, değil mi? Amacımızın kötü olmaması yaptığımız hataları örtemiyor. Birilerine zarar verdiğimiz gerçeyini değıştirmiyor... Lennie gibi..."

"George'un hayatını kâbusa çeviren Lennie," diye fısıldadım. "Ama onsuz olmak istemiyordu çünkü iyi niyetli olduğunun farkındaydı."

"Ama en sonunda kendini ve başkalarını düşünmek zorunda kaldı."

Ayağı kalktım ve dolabımın kapağını açarak en sevdiğim kotumu üzerine geçirdim. "Mükemmel kitaplardaki karak-

terler her zaman biraz kusurludur. Doğru şeyi yaptıklarındır asla emin olamayız. Onlar sadece yeteri kadarını kendimize katmamız için varlar.”

Yorum yapmayarak odamda göz gezdirirken, ben de toza bir kahve yapmak üzere salona yöneldim ve onu düşüncele riyle baş başa bıraktım.

Uzun zaman sonra kahve makinemi çalıştırdığımda iç me bir huzur duygusu geldi. Kuzey içeri girdiğinde kahveler hazırды. Kuzey kahvesinden bir yudum alıp tezgâha yaslanırken, telefonunu çıkarıp mesaj yazdığını gördüm. “Acıkmiş olmalısın...”

“Evet.”

Kahvelerimiz biterken az sonra zil çaldığında panikle Kuzey’e baktım. Bakışlarını kapıdan bana doğru çevirirken sakın olmamı emreden bir bakış fırlattı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. İçeriye uzanan elden koca bir kutu pizza ve bir şişe şarap uzatıldığında rahat bir nefes aldım.

“Umarım tirbuşonun vardır,” dediğinde gülümsedim ve dolaptan kadehlerle tirbuşonu çıkardım. Kuzey’in elinden şişeyi alarak ustalıkla birkaç saniyede şişenin ağzındaki mantarı çıkarmıştım.

“Neden Cahit’in evinde, Bilge’nin fotoğrafının altında Gungördü ailesinin tek kızı yazıyordu?”

Sorum beklenmedik gelse de kendini toparladı. “Güçlü tahminlerim var ama inan bana, bu soruların hepsinin cevaplarını çok yakında alacağız, Beste.”

Zihnimde sürekli büyük bir şey olmuş hissine kapılı yordum. Gerçeklerden korkuyordum. Her şeyi bir anda öğrenmeyi hem çok istiyor hem de güvenli alanımdan çıkmak istemiyordum. Bilge’yi bulup hiçbir şey öğrenmeden çok uzaklara gitmek istiyordum. Bizim bilmediğimiz ne canımızı yakabilirdi ki? Hayatım boyunca sorular zihnimi meşgul etmişti ama bunun üstesinden her zaman gelmiştim. Kim

aldığımı sorgulamıştım her defasında. Düştüğümde yanı başımda olamayan ebeveynlerimin neden yanımda olamamasını sorgulamıştım. Ne olursa olsun, güçlü olmaya itmişti bu beni. Kozamda saklanmıştım, bulamadığım cevapları aramayı bırakmıştım, kendime balondan bir dünya kurmuştum ve normal yaşantıma devam ediyordum.

Şimdi o balonun patladığını ve her şey için çok geç olduğunu görmek bana acı veriyordu. Bir dilim pizzayı yerken doyduğumu hissettim ve balon kadehimdeki şarabı bitirerek yeniledim.

Aklım "o gece"ye giderken önümden geçen, saçları iki yandan örgülü, kırmızı elbiseli, beyaz çoraplı, siyah rugan ayakkabıları olan dokuz yaşındaki Beste'yi hüznle izledim.

Ablasıyla oyun oynuyor, şakalaşıyordu. İçeriden bir ses, yemek hazır, diye bağırırken şimdi o hayal bulutu yok olmuş, yerine küçük yuvanlak bir masada keyifle sohbet eden dört kişilik bir aile gelmişti.

Annesi, babası, Bilge... Hepsi keyifle gülümsüyordu. Babası yemeğini yemezse, çikolata yiyemeyeceğini söylerken küçük Beste kaşığını eline alıyordu.

Hayal bulutu dağıldı ve yerine sofrayı toplamış, başını endişeli bir şekilde babasının omzuna yaslamış annesini görüyordu. Kapının gürültülü bir şekilde kırılma sesini duyduklarında kızlar keyifle kırıdadı. Her gece oynadıkları oyundan biriydi mutlaka bu da. Babası aceleyle kızları mutfakta, tencerelerin olduğu dolaba sokup oyunu bozmamalarını, sessiz olmalarını söyledi.

Ama Beste dayanamayarak dolabın kapağını araladı. Boydan boya siyah giyinen adamın her yeri kapalıydı. Yüzündeki maskesinden sadece gözleri belli oluyordu.

Elinde oyuncak bir silah tutuyordu.

Oyuncaktı, değil mi? Beste gülümserken birden suratı düştü. Yanındaki Bilge nefesini tutmuş, elini ağzıyla kapatmıştı.

Babası annesinin üzerine kapanırken, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. İki el silah sesi duyulduğunda, Beste'nin üzerine akan kan, Beste'nin nefesini kesmişti.

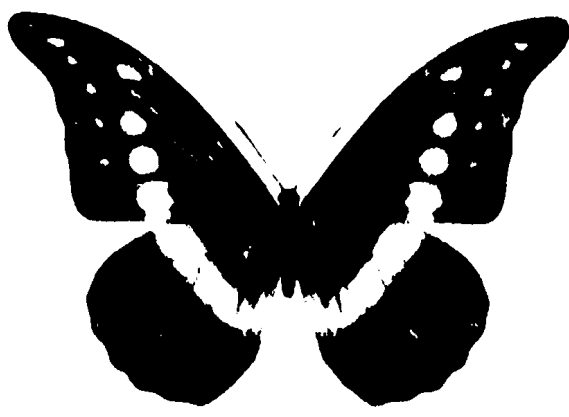
O an elinde silah tutan adamla göz göze geldi. Adam başından beri orada olduklarını biliyordu. Seyirci olmalarına göz yummuştu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca o gözlere baktı.

Şimdi o gözlerin bir yerden tanıdık geldiğine emindim. Ya da psikolojim bana kötü bir oyun oynuyor olmalıydı. Elimden şarap kadehi büyük bir gürültüyle düşerken ağladığımı bile fark etmemiştim.

Kuzey anında ayağa kalkarak beni kaldırdı ve bana sarıldı. "Hepsi geçti..." dediğinde fark etmeden bunları sadece düşündüğümü değil, sesli bir şekilde ilk defa anlattığımı fark ettim.

Sanki o küçük dolaptaymışım gibi büzülmüştüm koltukta. Ağlıyor olduğumu bile yeni fark ediyordum. Bilincimi kaybedeceğimi hissederken, Kuzey'in beni sıkıca tuttuğunu hissettim. Tamamen karanlığa gömülmeden önce Kuzey Bozkurt'un sesi zihnimde yankılandı.

"Özür dilerim..."

32. BÖLÜM

“TRAVMA”

Bir şeyler beni uyandırdığında, İğneada’daki yatağında yatığımı fark ettim. Hava aydınlanmıştı.

Anıları hatırladığımda battaniyeme daha sıkı sarıldım. Ne kadardır baygındım ve Kuzey beni buraya nasıl getirmişti? Hiçbir şey hatırlamıyordum. Aralık kapıdan kulağıma ulaşan sesleri fark ettiğimde, düşüncelerimden uzaklaşıp belli belirsiz gelen seslere odaklandım.

“Posttravmatik stres bozukluğu,” diyen Sarp’ın sesini duydum. Benden bahsediyor olmalılardı.

“Yani?” dedi Kuzey gergince.

“Yani travma sonrası stres bozukluğu olarak geçiyor. Beste’nin durumunda, sevdiği birilerine, yani kendi ailesine karşı suç işlenilmesini görmek onda bir travma yaratmış olmalı. Bizimle olduğu müddetçe herhangi bir atağı olmadığından, bunu uzun seneler boyunca baskıladığını varsayıyorum. Uzun süredir yaşadığı stres durumu; hayatının tehlikede olması, ablasının kaçırılması, sürekli saklanmak zorunda kalması, yabancı bir ortama girmesi tüm bunları kamçılarken asıl onu tetikleyen şeyin eve gitmek olduğunu düşünüyorum.”

Kuzey, “Biraz daha aç,” derken Sarp sesini biraz daha kısmıştı. Battaniyemi üzerimden atarak parmak uçlarımda kapı-

Aytem Camgöndü

va yaklaştım. Sarp'ın aynı zamanda bir psikiyatrist olduğunu yeni fark ediyordum.

Ev onun güvenli alanıydı. Kuzey Her ne kadar artık Bilge'nin orada olmadığını bilse de o eve gidip, bu gerçekle tamamen yüzleştğinde ailesini kaybettiği an hiç olmadığı kadar su yüzüne çıkmış oldu. Bastırılmış duyguları, Bilge'nin yokluğunu keskin bir şekilde hissetmesi neticesinde birden ortaya çıktı. Yani bir şekilde ev onu tetikledi. *Flashback* olarak adlandırdığımız görüntüler gözünde canlanarak olayı tekrar yaşamış olmalı. Bu vakayı yaşayan hastalarda çarpıntı, terleme, bayılma sık gördüğümüz bir tablodur."

"Tedavisi var mı?"

"Travma yaşayan herkesin genellikle tedavi görmesi gerekmez. Beste için en iyi tedavi hayatının kontrolünün elinde olduğunu hissetmesi olur."

Kuzey'in bir nefes aldığını ve ardından sertçe bir yere vurduğunu duydum. "Dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadı. Bana çok uzun gelen ve neredeyse yatağıma dönmemi sağlayacak bir sessizlikten sonra devam etti. "Onu o eve hiç götürmemeliydim."

"Ne olursa olsun, Bilge'yi bulduğumuzda kızı bırakmak zorundasın, Kuzey. Bizimle kalmasını düşünme bile. Onları güvenli bir yere, diğer kadınların yanına yerleştirebiliriz. Bunu sana hem dostun hem de bir psikiyatrist hekim olarak söylüyorum. Bu ne senin ne de Beste'nin sağlığı için güvenli. Bu kızdan uzak durmalısın. Beste hayatının kontrolünün elinde olduğunu senin yanındayken asla hissedemeyecek. Anlatabiliyor muyum?"

Kuzey cevap vermeyince Sarp devam etti. "Ayrıca mesleki tecrübelerime dayanarak senin Lima sendromuna sahip olduğunu düşünüyorum."

"Ne sikik sendromundan bahsediyorsun sen?" Birkaç adım sesi kulağıma ulaştı.

Kısaca rehın alan kıymın rehıneye karşı beslediğı sempayı olarak tanımlanabilir.

“Sence Beste ve sempati duyar gibi bir hâlim var mı?”

“Durust ol, Kuzey! Seni lanet on iki seneden beri tanıyorum. Başka bir kız için bunları yaptın mı? Hayatında herhangi bir kıza seks dışında yaklaştın mı? Efla’nın senelerdir sana olan aşkına karşılık verebildin mi?”

“Kıza nasıl davrandığımız ortada. Bir bok olduğu yok. Bir daha böyle bir konuşma yapmanı istemiyorum. Sadece işlerine odaklan.”

“Benim diğer bir işim de seni sana karşı korumak, Kuzey. Bunu en iyi sen biliyorsun!”

Kuzey’den bir cevap gelmeyince sessizce yatağıma döndüm ve gözlerimi kapadım. Bunları dinlediklerimi bilmelerini istemiyordum. Sarp’ın, Dolunay’ın geri dönmesini istediğini işittim. Cevabı duyamazken bir yandan Sarp’ın söylediklerini kafamda tartıyordum. Benimle ilgili söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum.

Ne kadar güçlü durursak duralım, beden denilen şey ruhumuzdan bağımsız olarak böyle tepkiler verebiliyordu. Ruhun elleri bir gün kalıbından çıkıp bedeni sarsabiliyordu. Bu güçlü olduğumuz ve güçlü kalabileceğimiz gerçeğini değiştiremezdi. Bizim de en insani duygulara sahip olduğumuzu gösteriyordu. Bilge’yi bulana kadar kendimi bırakma gibi bir şansım yoktu.

Sarp, Bilge’yi bulduğumuzda Kuzey’in beni serbest bırakma sözünü tutmayacağını neden düşünüyordu? Yoksa bu, Sarp’ın beni Kuzey’den uzak tutmak için bulduğu bir çözüm müydü? Kuzey’in bana karşı duyduğu şeyin sadece bir psikolojik illüzyondan ibaret olduğunu ve bir kalbinin olmadığını hatırlatmıştı Kuzey’e.

Başucuma kadar gelen ayak seslerini duyduğumda uyuyor gibi yapmaya devam ettim ve nefeslerimi olabildiğince

sakin almaya çalıştım. Gözlerimin önünden belli belirsiz bir gölge geçerken, yüzümde hafif bir rüzgâr hissettim. Adımlar benden uzaklaştı ve tamamen kesildi.

Gözlerimi açtığımda odada kimse yoktu.

Hava kararınca bir şeyler yemek için mutfığa yöneldim. Dün gecedен beri Kuzey ve Bilge kadar kafamı kurcalayan bir diğer sorun Burak'tı. Kuzey'e aynı kadına âşık olduklarını itiraf etmesini söylediği anı hatırladım. Kuzey sadece bir sendromdan dolayı bana yaklaşıyor olabilir miydi? Sarp'ın söyledikleri zihnimde bir karnaval yaratmışken doğru düzgün hiçbir şey düşünemez hâle gelmiştim.

Bir şeyler atıştırırken bu sendromu araştırmam gerektiğini fark ettim. Eğer bu doğruysa, Kuzey'in bana hislerinin gerçek olmadığını söyleyebilir miydim? Öte yandan Burak'ın bana olan hisleri tamamen gerçektir... Yakışıklı, nazik ve tutkuluydu. Beni korumak istiyordu.

Tabağımı yıkayıp kaldırdıktan sonra salondaki kitaplığa doğru ilerledim. Ev oldukça sessizdi. Büyük ihtimalle herkes diğer evdeydi. Burası da Çilingoz'daki ev gibi birbirine çapraz konumlandırılmış iki villadan oluşuyordu. Beni burada bu kadar rahat bırakmasının sebebi etrafımızdaki ormanlık alanda çevrildiğimiz yüzlerce korumanın olmasıydı. Onlardan habersiz kuş bile uçamazdı bu bölgede.

Bundan memnun bir şekilde kitaplığa doğru ilerledim. Psikoloji üzerine bir kitap bakıyordum ama aradığım burada yoktu. Kuzey'in evin diğer herhangi bir bölümüne kitaplık koyup koymadığını anlamak için evi gezmeye karar verdim. Usulca üst kata doğru çıkarken, Kuzey'in odasının önüne geldiğimde ayaklarım istemsizce durdu. İçeriye kafamı uzattım. Sanki temizlik görevlisi gelip, temizlemişçesine derli topluy-

du her yer. Ay ışığı yeten kadar odayı aydınlatmıştı. Bağ
vakma gereksinimi duymamıştım. Yatağın yanına gidip elle
rimi çarşafın üzerinde gezdirdim. Zihnime Kuzey'in ellerimin
edepsiz anıları doluşurken istemsizce titredim. Kuzey'in bana
dokunurken hatta tadıma bakarken benim ona hiç dokunma-
mamış olmam haksızlıktı. Kendisini saklıyor ve geri çekiyor-
du. Bunların da bir sendromun etkisi olup olmadığını merak
ettim. Aramızdaki şey bir o kadar "gerçek" gelse de aslında
hepsi beynimizin birer oyunu muydu? Kuzey'in duygusal
olarak hiçbir kadına bağlanmadığını duymuştum. Burak'ın
söylediği gibi bu kadar kolay bana âşık olabilir miydi? Yoksa
bunlar tamamen saçma sapan bir sendromunun etkileri miy-
di?

Birden bunu araştırmaktan vazgeçtim. Sarp'ın söyledikle-
ri umurumda olmamalıydı. Kendimle çelişirken kararsızlıkla
olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Odadan çıkmak üze-
reyken pencerenin yanında bulunan diğer villaya bir bakış
attığımda iki silüeti konuşurken gördüm. Cama yakınlaştım
ve konuşanların kim olduğunu gördüğümde içim istemsiz bir
öfkeyle doldu.

Kuzey ve Efla ellerindeki şarap kadehleriyle konuşuyor-
lardı. Verandanın tavanında duran ampul yüzlerini aydınlatı-
yordu. Ciddi bir şey konuştuklarını görebiliyordum. Merakla
onları izlemeye devam ederken, Efla bir elini Kuzey'in yana-
ğına koyduğunda Kuzey'in geri çekilmesini beklemiştim ama
çekilmedi.

Efla bundan cesaret alarak diğer elindeki kadehini tahta
korkuluklar üzerine bıraktı ve diğer elini de Kuzey'in diğer
yanağına koydu. Kuzey'in öylece kaskatı durmuş ona bak-
tığını görebiliyordum. Efla eğilip, Kuzey'in dudaklarına bir
öpücük kondurduğunda, gördüklerim karşısında irkilerek
geriledim.

Kuzey'in onun aşkına hiçbir zaman karşılık vermediğini
biliyordum ama bu gece bir şeyler değişmiş olmalıydı. Öyle

bir öfke duyuyordum ki onları daha fazla izlersem kendime hâkim olamamaktan korkuyordum. Aceleyle Kuzey'in odasından çıkarken, Kuzey'i böyle aniden değiştiren şeyin sebep olup olmadığını merak ettim. Bana karşı duyduğu sempatinin gerçek olmadığını anlamış ve Efla'ya bir şans vermek istemiş olabilir miydi?

Kafamdaki düşünceler bir tilkinin kuyruğu gibi zihnimde dolanırken birdenbire üşümeye başlamıştım. Ellerim ve ayaklarım buz keserken, sinirden titrediğimi fark ettim. Adımlarımı geri geri atarak odadan çıktım. Bana sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika gördüklerimi sindirmeyi bekledim. Kuzey, Efla'yla aralarında bir şey olmadığını kesin bir dille söylemişti. Söylenenlere bakılırsa böyleydi ama gördüklerim bunun tam aksini söylüyordu.

Kuzey'in yanındaki odanın kapısına gözlerim ilişirken buranın Efla'nın odası olduğunun farkındaydım. Kapıyı hırsıyla açarken gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Hayalimde çok şık döşendiğini tasavvur etsem de normal bir odaydı burası. Benim kaldığım odaya göre daha küçük ve daha sadeydi. Her gece yan yana odalarda kaldıklarını düşündüğümde sinirle titredim.

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Efla, geceleri buraya geliyor muydu? Kuzey bana yaptığı gibi onu da baştan çıkarıp tatmin ediyor muydu? Kontrolsüz bir öfke bedenimi çevrelerken, merakıma yenik düşerek Efla'nın penceresinden dışarıya baktığımda kimseyi görememiştim.

Az önce gördüklerime inanmakta zorluk çekiyordum. Bu anı hiç görmemiş olsaydım ne olacaktı? Hâlâ bir salak gibi Kuzey'in her dokunuşunda zevkle titremeye devam mı edecektim? Peki ya görmediklerim de var mıydı? Bunu gördüğümü asla belli edemezdim. Efla şu an keyiften deliriyor olmalıydı.

İçimde engellenemez bir şekilde onu boğma arzum büyüyordu. Atakan'dan hâlâ bir arama gelmemesi de sinirleri-

min bozulmasına daha çok yol açıyordu. Hızla arkamı döndüğümde birine çarpmış olmanın verdiği panikle neredeyse bağıracaktım ama bir el ağzımı kapatarak çığlık atmamı engelledi. Korkuyla elin sahibine baktım.

Kuzey Bozkurt gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.

Elini yavaşça ağzımdan çekerken, bu odada yakalanmış olmanın verdiği utançla gözlerimi kaçırdım. Çenemi tuttuğunda bakışlarım tekrar ona kaydı.

“Ne arıyorsun sen burada?” dediğinde sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım.

“Evde başka bir kitaplık var mı, yok mu diye bakınıyordum.”

“Var,” dediğinde inanmakla inanmamak arasında kaldığını görebiliyordum. Eli elimi tuttuğunda şaşkınlıkla birbirine tutunan ellerimize baktım.

Beni odadan çıkarttı ve bir üst kata doğru sürükledi. Merdivenlerin bitimindeki çatı katının anahtarını cebinden çıkarırken, kapıyı açtığında elimi bırakarak odada bulunan koltuklardan birine oturdu. Tam çatı katı penceresinin önüne sabitlenmiş bir masa ve tüm duvarları kuşatan devasa bir kitaplık vardı.

“Vazgeçtim.” Sinirlerime hâkim olmaya çalışırken, “Gidip yatacağım,” diyerek bir anda merdivenlere doğru yöneldim. Ne kadar dengesiz göründüğüm ortadaydı ama kendime hâkim olamıyordum.

“Bizi gördüğünü biliyorum,” dediğinde ayaklarım ister istemez çivi çakılmış gibi olduğum yerde sabitlendi.

Ağzımdan istemsizce kelimeler döküldü. “Sadece görmekle kalmıyorum! Duyuyorum da, Bozkurt! Bu evde bir hayaletten farksızım, değil mi?” Arkamı döndüm ve gözlerinin içine baktım. “Kimsenin görmediği, umursamadığı, varlığını bile unuttuğu bir hayalet... Ama hayaletlerin en güzel özelliği

Aytem Canıgördü

nedir, biliyor musun? Duymamaları gereken şeyleri duyarlar görmemeleri gereken şeyleri görürler."

"Bak, Efla ile aramızda hiç "

"Efla ile ne bok yediğin umurumda bile değil! Kimse umurumda değil! Bana yakın olmaya çalışma! Zaten her şey senin lanet sendromunun bir illüzyonundan ibaret!"

Kuzey bana bir adım attığı sırada elimi kaldırarak onu durdurdum. "Senden nefret ediyorum! Beni rahat bırak!"

Merdivenlerden koşarak inerken en alt kata ulaştım. Sırtımda alıp verişlerimi yavaşlatmaya çalışırken bir yere tutundum.

"Beste, iyi misin?"

Başımı kaldırdığımda Burak'la göz göze geldim. Elinde dumanı tüten bir kupayla bana bakıyordu. Her şey bir saçmalıktı! Burak, Kuzey, Efla, Atakan... Benim bu insanlarla ne işim vardı? Neden tüm bunlar beni bulmuştu?

"İyi değilim!" diye patladığımda Burak şaşkınlıkla bana baktı.

"Evde olanlar yüzünden mi?"

"Bunu herkes biliyor mu?"

Burak sıkıntıyla bir nefes verdi. "Sarp herkese yaşadıklarını söyledi. Bu anlaşılabilir bir durum..."

Biraz nefes alabilmek için hızla kapıdan bahçeye çıktığımda Burak da aceleyle peşimden geldi. Hışımınla ona dönerek işaret parmağımı kaldırdım. "Ben kırılacak porselen bir bebek değilim. Bana böyle davranma!"

Hâlâ elinde olan bardağını avuç içleriyle sararak, geleceği görüyormuş gibi kupanın içine baktı. "Ailen için üzgünüm..."

Tüm öfkemi ondan çıkartmak istiyordum ama bu, Burak'a haksızlık olurdu. Derin bir nefes alarak sakince konuştum. "Uzun zaman oldu... Artık acıtmıyor."

"Ailenin katilini bulmayı hiç istedin mi?"

İstemiş miydim?

"Her şeyden çok istedim. O gece, o kış ailemi öldürdükten sonra, içeriye beş altı adam gelip ailemin cesetlerini bile almışlardı bizden. O günden sonra bir daha onlara dair hiçbir iz bulamadım. Çiçek bırakabileceğim bir mezarları bile yoktu ailemin. Kapı kapanıp, Bilge'yle bir kan gölünün ortasında öylece kalmıştık. Sanki hiç var olmamış gibilerdi. Bizi koruyup kollayacak bir akrabamız bile yoktu. Tanıdığımız, güvenebileceğimiz hiç kimsemiz yoktu. Birkaç hafta komşularımız bize bakmıştı. Polis aranmış, birtakım insanlar gelip bizimle konuşmuşlardı. Ev temizlenmişti. Soruşturmadan hiçbir sonuç çıkmamıştı.

Yetiştirme yurduna verilmiştik ikimiz de. Garip olan, kimliği belirsiz biri tarafından düzenli olarak Bilge'ye yüklü miktarda para yatırılmasıydı. Parayı yollayanın kimliği belli değildi. Açıkçası Bilge bu durumu kurcalamamamız gerektiği düşüncesindeydi. Tekrar katili araştırsam bile elimde hiçbir şey yoktu. Ne bir yüz, ne bir eşya, ne silah, ne de başka bir şey. Ayrıca üzerinden seneler geçmişti. Artık olayın peşine kimse düşmezdi. Dava çoktan kapanmıştı. Faili meçhul bir cinayet olarak geçmişti gazetelerde. Artık kimse hatırlamıyordu bile.

Ama işin en güzel yanı, asla ayrılmamıştık Bilge'yle tüm bu süreçte. Hep yan yanaydık. Bilge reşit olduğunda hem ailemizden kalan parayla hem de bankada biriken parayla kendimize yeni bir ev aldık ve hayatımızı yoluna koymaya çalıştık. Bu olayı unutacağımıza dair birbirimize söz verdik. Çünkü ancak böyle devam edebilirdik yolumuza... Sadece böyle akıl sağlığımızı koruyabilirdik! Bilge barmaidlik yapmaya başladı. Ben de küçük bir yayınevinde kitap editörlüğü işi bulmuştum. Böyle yaşayıp gidiyorduk işte!"

Söylemek istediğimden çok daha fazla bilgi anlattığım için sustum. Bir çırpıda içimde ne varsa döküvermişim ama bir bakımdan bu beni rahatlatmıştı. Uzun zamandır içimde tuttuğum şeyleri salmak, bunlarla barışmak iyi hissettirmişti

Ayleni Camgördü

bana. Ama şimdi bu şeylerin değiştiğini içten içe hissedebiliyordum. İç su dolu bir balona hapsettiğim hayatım, patlamak üzereydi. Her şeyin dağılacakını ve tüm sırların etrafa saçılacağını hissedebiliyordum.

Burkaç dakika hiç konuşmadan karanlık ormanı izledik

Peki ya senin ailen?" diye sordum bir anda. Burak söylediği gibi bana gerçek duygular besliyorsa anlatmaması için bu sebep göremiyordum. "Kuzey'in ailenin ölümüne sebep olduğunu söylemiştin. Kuzey'le arandaki mesele ne?"

"Kuzey ailemin ölümüne sebep oldu, evet," dedi buz gibi bir sesle. Sertleşen bakışları ve uzaklara dalan gözleri içindeki kızgınlığı açığa vuruyordu. "Kuzey'e yalvardım. Beni ve ailemi bu işe karıştırmamasını istedim! Ama yine de ailem Kuzey'i kendi oğulları gibi gördüğü için canlarını ortaya koymaya razıydı. Onlar, yani ailelerimiz, kaçırılan, hayat kadını olmaya zorlanan kadınlar için, organları satılan insanlar için, pedofili sapıkların harcadığı binlerce çocuk için savaşıyorlardı. Ailem gözünü kırpmadan Kuzey'e destek verdi. Babam, kardeşinin ölümünün suçlularını arayacağına dair Kuzey'e söz verdi. Ama Kuzey onları koruyamadı! Eğer Kuzey de belki öldürülmüş olsaydı..."

İstemsizce ağzıma götürdüğüm elimi gördüğünde cümlesinin devamını getiremedi. "Öyle demek istemezdim ama düşündüğüm bu, Beste! Neden saklayayım ki? Eğer o yaşamasaydı, ailem yaşıyor olabilirdi."

Yorum yapmadan öylece bekledim. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ama bu fikirler hastalıklı gibi gelmişti bana. Bakışları bana odaklandığında gözlerindeki öfke sönmüş gibiydi.

"Söylesene, Kuzey dolaylı yoldan ailenin ölümüne sebep olsaydı, onu affedebilir miydin?"

"Böyle bir şeyi düşünmek istemiyorum."

"Her neyse..." dedi elini savuşturarak "Öğrenmek isterdim ve öğrendim." Birkaç saniye duraksadı "Soylediklerimi düşündün mü, Beste?"

Burak'ın itirafı belki de tüm bu kaostaki tek düzendi. Güvenli, sıcak ve samimi geliyordu. Ama duygularım çok farklıydı. Kendime bile itiraf etmek istemediğim duygularla örülüydüm.

"Lütfen Burak..." dedim yalvarırcasına. "Bana bunu yapma."

Burak elindeki kupayı yere koydu ve yanıma yaklaştı. "Seni çok mutlu edebilirim. Seni her şeyden koruyabilirim. Tüm bunlardan uzak tutabilirim!"

"Asıl sorun şu ki... Tüm bunlardan uzak kalmak istemiyorum, Burak. Bilge'yi bulmaya odaklanmak istiyorum sadece. Çok yakında Atakan bizi arayacak, biliyorum. Çünkü Ertan elimizde. Bu bizim için büyük bir koz. Bilge'yi sağ salim bana vereceğini düşünüyorum. Bana âşık olduğunu sanıyorsun sadece. Değilsin."

"Bunun Kuzey'le aramdaki zıtlasmandan kaynaklandığını düşünmüyorsun, değil mi? Benim duygularım kimseye inat değil. Bu iş bittiğinde yanında kalmak istiyorum. Bunu göreceksin. Lütfen, sadece izin ver..."

"Burak, sana karşı dürüst olacağım. Seninle bir gelecek göremiyorum, anla lütfen." Bir şey demesine fırsat bırakmadan ekledim. "İçeri girmem lazım..."

Burak bir şey söylemeyince yavaş adımlarla eve doğru ilerledim. Sinirle dolduğunu ve tek bir cümle kuramayacak kadar kırıldığını görmüştüm ama elimden bir şey gelmiyordu. Odamın kapısını araladığımda, burnuma dolan Kuzey'in kokusuyla afalladım. Pencerenin önünde hiç hareket etmeden dururken, şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım.

Çırlıçıplaktı...

"Her neyse..." dedi elini savuşturarak "Öğrenmek istedin ve öğrendin..." Birkaç saniye duraksadı. "Soylediklerimi düşündün mü, Beste?"

Burak'ın itiraftı belki de tüm bu kaostaki tek düzendi. Güvenli, sıcak ve samimi geliyordu. Ama duygularım çok farklıydı. Kendime bile itiraf etmek istemediğim duygularla örülüydüm.

"Lütfen Burak..." dedim yalvarırcasına. "Bana bunu yapma."

Burak elindeki kupayı yere koydu ve yanıma yaklaştı. "Seni çok mutlu edebilirim. Seni her şeyden koruyabilirim. Tüm bunlardan uzak tutabilirim!"

"Asıl sorun şu ki... Tüm bunlardan uzak kalmak istemiyorum, Burak. Bilge'yi bulmaya odaklanmak istiyorum sadece. Çok yakında Atakan bizi arayacak, biliyorum. Çünkü Ertan elimizde. Bu bizim için büyük bir koz. Bilge'yi sağ salim bana vereceğini düşünüyorum. Bana âşık olduğunu sanıyorsun sadece. Değilsin."

"Bunun Kuzey'le aramdaki zıtlasmandan kaynaklandığını düşünmüyorsun, değil mi? Benim duygularım kimseye inat değil. Bu iş bittiğinde yanında kalmak istiyorum. Bunu göreceksin. Lütfen, sadece izin ver..."

"Burak, sana karşı dürüst olacağım. Seninle bir gelecek göremiyorum, anla lütfen." Bir şey demesine fırsat bırakmadan ekledim. "İçeri girmem lazım..."

Burak bir şey söylemeyince yavaş adımlarla eve doğru ilerledim. Sinirle dolduğunu ve tek bir cümle kuramayacak kadar kırıldığını görmüştüm ama elimden bir şey gelmiyordu. Odamın kapısını araladığımda, burnuma dolan Kuzey'in kokusuyla afalladım. Pencerenin önünde hiç hareket etmeden dururken, şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım.

Çınlıplaktı...

Bir heykeltıraşın elinden çıkmış, tanrısal görüntüsüyle tam önümde duruyordu. Vücudunun her yerinin odanın karanlığında bile kusursuz kaslarla çevrelendiğini görebiliyordum.

Ağır bir şekilde yüzünü döndüğünde yutkundum. Onu tanımlayacak tek kelime bile zihnimde canlanmıyordu. Tarifi mümkün olmayan, hiçbir kitapta yazılmamış bir kusursuzluğa sahipti. Tüm heybetiyle karşımda dikilirken ürperdim. Sadece şu şekilde durması bile üzerimde çok büyük bir etki yaratıyordu.

“Benden nefret etmiyorsun...” diye fısıldadı. “Aramızdaki şey nefret kadar güçlü ama nefret değil...”

“Aramızdaki şey gerçek değil...” Kontrolümü sağlamakta zorluk çekiyordum. “Ben sadece bir hatayım senin için...”

“Gerçeğin hakkını sadece hatalar verir.”²⁸

“Bana neden yalan söyledin?”

“Sana yalan söylemedim, Beste. Efla ile aramda hiçbir şey yok. Sandığın gibi bir sendrom da...”

Elleri vücudumda dolanırken ona bir kez daha inandığımı biliyordum. Her şey çok gerçektir. Her ne kadar istemesem de, kendimi engellesem de, görmezden gelsem de elle tutulacak kadar gerçektir her şey. Az önceki öfkemden eser bile kalmamıştı.

Kendime bile itiraf etmekten çekindiğim tek bir şey vardı. Kuzey’le aramızdaki şey, nefrete çok yakın ama bir o kadar da zıddı olan aşktı...

Yüzümü avuçlarının arasına alırken fısıldadı.

“Bu gece, her şeyinle bana ait olmanı istiyorum, minik kelebek...”

²⁸ J.Bernard’dan bir alıntı.

33. BÖLÜM

“TELEFON”

Aniden bacaklarımın arasına giren sızı ile bedenimin ihaneti karşısında dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum. Kuzey beni belimden yakalarken, vücudumla temas eden erkekliği tüm hücrelerimin bir anda alev alıp yanmasına sebep olmuş gibiydi.

Bir elini belimden çekip ensemini kavradığında vahşi bir arzuyla gözlerime bakıyordu.

“Ya ben her şeyimle sana ait olmak istemiyorsam?”

Ellerini benden ayırırken beni banyoya doğru yavaşça çekti. Beni kapıda öylece bırakırken duş başlığını açtı ve suyun altına girdi. Onu duş alırken izlememi istiyordu. Vücudundan süzülen damlalar, nefes alışverişlerimi sıklaştırmıştı.

Sağ elini saçlarının arasından geçirirken dengemi sağlamak için kapının pervazına tutundum. Bakışlarını benden ayırmadan suyun altında dururken, kararlı duruşumu bozmamaya çalışıyordum ama imkânsızdı. Ben zaten çok uzun zamandır her şeyimle Kuzey Bozkurt’a aittim. Bedenim sadece onu istiyordu. Beynim, düşünme kapılarını kapatmış, üzerine zincirler döşemiş gibiydi.

“Baştan çıkarılmak mı istiyorsun?” diye sorduğunda ağzım anlamsızca aralandı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Gi-

çığırması için kendimi zor tutarken bu konuşmaları yapıyordum. Bu davranışları karşısında ondan uzaklaşmam gerektiğini nasıl oluyordu da onun bedenini kendi bedenime karşı seviyordum? Aa önce Ella'yı öpmüşken nasıl oluyordu da şimdi o dudakları öpmek için yanıp tutuşuyordum?

Cevap vermemeyi tercih ederken, başlıktan akan sular yüzümün üzerinden süzülmeğe devam ediyordu. Suyu kapatıp yanına geçerken gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım. Hiç aklıma değilirdi ama kendime karşı koyamayacağımı biliyordum.

"Seviyor musun?" diye sorduğunda zorlukla da olsa "Hayır" diyebildim. Kuzey elini arkama doğru uzatırken bana yaklaştı. Beni öpeceğini sanarak nefesimi tutmuştum ama gözlerini benden bir an olsun ayırmadan, arkamdaki her şeyi alıp beline bağladı ve hiçbir şey söylemeden çekip gitti. Odanın kapanan sesini duyduğumda, vücudum Kuzey'e sahip olmak için delice bir istek duymaya devam ediyordu.

Odama geçtiğimde odanın boş olduğunu görebiliyordum. Kendi evimde, kendi odamda bana yaptığı şeyi hatırlarken, bir yandan iliklerime kadar utanıyor bir yandan da bana sahip olması için ölesiye bir istek duyuyordum.

Saatler ilerlerken, Kuzey'i ve çıtırplak vücudunu aklımdan çıkaramıyordum. Onu istiyordum. Üzerimdeki her şeyi çıkararak dolabımın başına geçtim. Üzerime kırmızı mavi ipek bir gecelik geçirdim ve bileğime pırıltılı, muhtemelen Swarovski taşlı bir halhal geçirdim. Üzerimdeki tek aksesuarım bu olmasını istiyordum. Neler olacağını görmek, sonuna kadar gitmek istiyordum.

Kuzey Bozkurt'u baştan çıkarmak istiyordum!

Parmak uçlarımda yürüyerek evi dinledim. Gecerin bir yarısıydı. Kuzey dâhil herkes uyumuş olabilirdi. Salona gittiğimde bomboş olduğunu gördüm. Sadece gidip Kuzey'in odasının kapısını aralayacaktım ve uyuyorsa geri dönecek-

tim. Onun da benim gibi zevkten delirdiğini ve hâlâ bana sahip olmayı istediğini düşünecek kadar ileri gidiyordum fantazilerimde ama bundan emin değildim.

Usluca merdivenlerden süzüldüm ve Kuzey'in kapısının önüne gelerek odasını dinledim. Hiç ses gelmemesi beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Kapı koluna uzandım ve kapıyı hafifçe araladım. Gözüme ilk gelen görüntü yatağın derli toplu oluşuydu. Odada kimse yoktu.

Derken, çevik bir hareketle kapının arkasındaki kişi tarafından rehin alındım ve kolları arasında duvara çarpıldım.

Kuzey'in delici bakışları üzerimde dolaşırken, bu ani tavrın karşısında daha da tahrik olmuşum. Kuzey üzerinde bir şortla, üstü çıplak bir şekilde karşımda duruyordu. Gözleri giysimin, açıkta kalan göğüslerimin ve bacaklarımin üzerinde aylakça gezinirken niyetimi anlamış olmalıydı. Göğüs uçlarını sertleşip, belirginleşirken utanmazca gözlerinin içine baktım.

"Beni zorluyorsun, Beste."

"Ne için?" diye sordum gözlerine bakmaya devam ederek. Gözlerim dudaklarına kaydıığında ağzımdan hafif bir inilti çıktı.

"Kokun, tenin, her şeyin bana bu kadar yakınken senden uzak kalmaya çalışmak beni zorluyor. Seni en başından beri arzulamadığım tek bir gün bile olmadı."

Ellerim sırtında dans ederken, edepsizce aşağılara doğru kaydardım. "Yapma," dediğinde ağzından hırıltıyla karışık erkeksi bir ses çıktığında daha da tahrik olmuşum. Başını arkaya atarak derin bir nefes aldı.

"Beni çıldırtıyorsun, yapma..."

Ellerimi bu sefer kalçalarının üzerinden çekip ön tarafa doğru götürdüğünde kafasını dikleştirip yüzüme baktı.

“İstemediğini söylemiştin ve buna saygı duymak artık neredeyse imkânsız benim için. Sana sadece üç saniye veriyorum. Bu odadan ya çık...”

Ellerimi üzerinden çekerken, kolunun altından geçerek arkasına geçtim. Elleri hâlâ duvarda olacak şekilde öylece durmaya devam ediyordu.

“Gitmemi istiyorsan giderim.”

Hayvani bir şekilde dönüp beni kucağına alırken dudaklarımız birbirine kenetlendi. “Sana ihtiyacım var, Kuzey ..” diye fısıldadığımda onun daha da tahrik olduğunu görebiliyordum. Sonunda, aylar süren inatlaşmanın sonunda kendimi tamamen onun kollarına bırakıyordum. Beni yatağa taşıırken bacaklarımı ona doladım. Elleri kalçalarımın doğru giderken, içimde iç çamaşırlarımın olmadığını fark etmesiyle erkekliğinin altımda daha da büyüdüğünü ve sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Beni öldürüyorsun,” dediğinde dili ağzımın içinde daha da derinlerine ulaştı. Bir yandan aceleyle onun altındaki şortu çıkarmaya çalışırken, bir yandan o da benim geceliğimi başımdan çıkardı ve beni çınlçıplak bıraktı. İkimiz de çınlçıplaktık. Ona yanaşmak için bir hamle yaptığım sırada beni hızla yatağa doğru iterek bedenimi bir avcının avına gözüne dikmesi gibi inceledi.

Hızlı bir şekilde bir anda üstümde belirirken bir göğsümü ağzının içine aldı. Bir yandan da eliyle klitorisim üzerinde ufak daireler yapmaya devam ediyordu. Sonunda çıldıracak seviyeye geldiğimde hâkimiyeti ele almaya karar verdim.

Kendimi hızla kaldırdım ve onun yatağa sırtüstü uzanmasını sağladım. Keyifle beni izlerken, ellerimi yılan misali çıplak göğsünde gezindirdim. Erkekliğini, klitorisime sürterken oyalanıyor, onu daha da çıldırtmak için elimden geleni yapıyordum. Altımda gerildiğini ve sabırsızlandığını hisse-

debiliyordum. Aramızdaki tutku ve şehvet bedenimin tüm hücrelerini uyarıyor, acele etmem için yalvarıyorlardı.

Göz gözeydik ve her şeyin olmasına sadece birkaç santim kalmıştı. Sonunda buna izin verdim ve bedenimi ona doğru ittirerek onu içime aldım. İçimdeki her şey kasılıp sıkışmış, onu daha derinlerime doğru çekiyordu. Boğuk ve hırıltılı bir sesle, "Beste..." derken hareketlerimi hızlandırdım ve hızla onu içime almaya başladım.

Göğsü her nefesle inip kalkan Kuzey, bir küfür savurarak anında kalktı ve beni altına aldı. Bir anda yer değiştirirken bacaklarımı iki yana olabildiğince açtı. Parmakları, pırıltı saçan halhalımı bulurken zevk ve arzu dolu bir şekilde bana baktı. Sonra, hızla sonuna kadar içime girdi. Ağzımdan zevk dolu bir çığlık dökülürken tutkuyla titredim.

Tenlerimiz birbirine karışırken, ellerimi kalçalarında zevkle gezindirdim. Her saniyesi inanılmaz zevk veriyordu. Üzerime eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni ensemden kavrayarak, daha sert bir şekilde gidip gelmeye başladı.

Zevk dalgaları beni sararken, geleceğimi hissettiğimde gözlerimi kapadım ama yüzüme üfleyerek gözlerimi açmaya zorladı beni. Ensemi hâlâ sıkı sıkı kavrarken gözlerini gözlerime kenetledi. Dağılışımlı, onun sayesinde her zerremi yok oluşunu, hiçbir anını kaçırmadan görmek istiyordu. Bakışlarının esareti altında daha önce gelmediğim kadar büyük bir hazda gelerek orgazma ulaştığımda ismini fısıldadım.

Hız kesmeden gidip gelmeye devam ederken hoyratça çıkan nefesinden ve hayvani seslerinden onun da gelmek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Benim için çıldıracağı noktayı ilk kez görebilmek için hevesle onu izliyordum.

"Besteee!"

Gelirken çıkardığı hayvani sesin kulaklarımda ismimle birleşmesi ile birlikte garip bir haz duydum. Yanıma uzanıp

kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömererek kokumu içine çekti.

Kendime düşünmek için bir zaman vermek istemiyordum. Çok hoşuma gitmişti ve biraz daha burada kalırsam, tekrar aynı şeyi yapacağıma emindim. Yetmemişti. Artık Kuzey'e geri dönülemez bir şekilde âşık olduğumu fark etmek bir an canımı yaktı.

Kuzey, omzumun üzerine bir öpücük kondururken, "Kahretsin..." diye mırıldandı. "Tekrar istiyorum seni, hemen şimdi."

"Gitmem lazım," dedim aceleyle ve hemen yatağın yanındaki geceliği başımdan aşağı geçirdim. Kuzey anlamayan gözlerle bana bakarken soğukkanlı olmaya çalıştım.

O beni, ben de onu istemiştim ve iki yetişkin olarak tutkularımız doğrultusunda beraber olmuştuk. Daha fazlası olacağını düşünmek, kendimizi kandırmak olurdu.

"Hevesini aldığını düşünüyorum," dedim buz gibi bir sesle. Kuzey anında ayağa kalkarak beni kollarının arasına aldı ve dağılıp, karmaşık olan saçlarımı elleriyle düzeltti.

"Sana zerre kadar doymuş değilim."

Az önce sanki tutkuyla gözlerinin içine bakan ben değilmişim gibi buz gibi bir soğuklukla baktım Kuzey'e. Kendimi korumak zorundaydım. "Bu sadece bir kerelik bir şeydi ve bitti," dedim acımasızca.

Arkamı dönüp hızla kapıyı açtım ve merdivenlere yöneldim. Odadan alelacele çıkan ayak seslerini duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra adımlar arkamdan gelirken, "Dur!" diye kükredi.

"Sus!" dedim sinirle çok yavaş konuşarak. "Herkesi uyardıracaksın! Sürekli söyledikleri şeyin sonunda gerçekleştiğini görmelerini mi istiyorsun?"

"Kimse benim umurumda değil!" Sesi öyle yüksekti ki kulaklarımı kapama ihtiyacı hissetmiştim.

Sinirlenmişti. Hem de çok sinirlenmişti.

Yanıma yaklaştı ve beni kollarımdan tuttu.

Tam o sırada her şey ağır çekimle ilerledi

Evdeki bağışmaya uvanan insanlar yavaş yavaş merkeze biz olan çembere doğru çekilirken, tam arkamızda salonda çalan telefonun melodisini işitebiliyorduk.

Hızla ve âdeta sürüklenerek hepimiz salona masanın üzerinde duran ve karanlığın içinde bir fener gibi yanan telefona baktık.

Efla, İmge, Mete, Sarp, Burak, Kuzey ve ben, Beste.

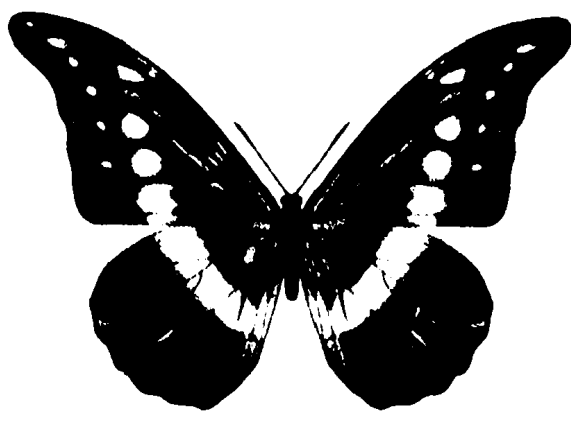
Kuzey telefonu aldı ve ekranı bize döndürerek arayan numarayı gösterdi. Bizim Atakan'a verdiğimiz numaraydı ekranda gözüken.

Atakan arıyordu.

Güçlü bir *dejavu* hissine kapıldım.

Yutkundum ve "Aç," dedim.

"Aç ve hoparlöre al."

34. BÖLÜM

“KUM SAATİ”

Kuzey, telefonu bana neredeyse ağır çekim gibi gelen bir sürede açtı ve hoparlöre aldı.

O ilk kelimeyi duyana kadar geçen bir saniye sanki kutsal kitaptaki ahkaben²⁹ kelimesiyle eş değerdı. Kuzey’in gözlerimin içine bakarken ki o kısacık an parçasının uzunluğu ancak kudretli bir dille ifade edilebilecek ve beynin sınırlarının almayacağı bir kavram oluşturmuştu zihnimde.

Sonsuza dek, asırlar boyu bir anlam ifade etmiyordu. Buradaydık ve bu anı yaşıyorduk.

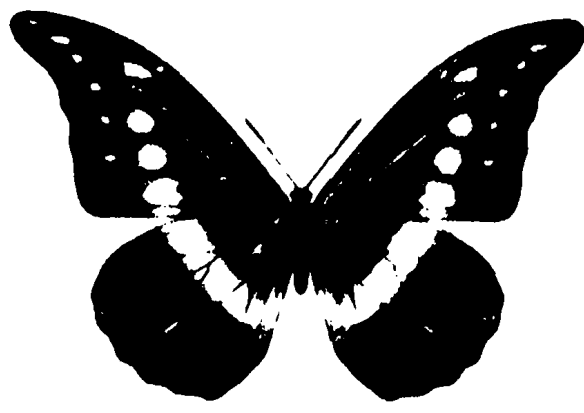
Şimdi.

Atakan’ı bulduğumuz an hepsine ulaşmışız demekti. Artık mesele Bilge, Atakan, zarar gören çocuklar, intikam, hırs her şey olmuştu benim için. Sanki Habil’le Kabil gibi birbirimizin en azılı düşmanıydık ve insanlığın başlangıcındaki en büyük kavga hâlâ bitmemişti.

Belki de insanoğlu bu kadar gaddar olma yeteneğine sahip olduğu ilk andan beri bu savaş son insan da ölene kadar asla bitmeyecekti...

Karşı taraftan, boğuk ve hırıltılı bir ses kulaklarıma ulaştığında, odanın içindeki ısının eksilere düştüğünü hissettim.

²⁹ Nebe 78:23

34. BÖLÜM

“KUM SAATI”

Kuzey, telefonu bana neredeyse ağır çekim gibi gelen bir sürede açtı ve hoparlöre aldı.

O ilk kelimeyi duyana kadar geçen bir saniye sanki kutsal kitaptaki ahkaben²⁹ kelimesiyle eş değerdı. Kuzey'in gözlerimin içine bakarken ki o kısacık an parçasının uzunluğu ancak kudretli bir dille ifade edilebilecek ve beynin sınırlarının almayacağı bir kavram oluşturmuştu zihnimde.

Sonsuza dek, asırlar boyu bir anlam ifade etmiyordu. Buradaydık ve bu anı yaşıyorduk.

Şimdi.

Atakan'ı bulduğumuz an hepsine ulaşmışız demekti. Artık mesele Bilge, Atakan, zarar gören çocuklar, intikam, hırs her şey olmuştu benim için. Sanki Habil'le Kabil gibi birbirimizin en azılı düşmanıydık ve insanlığın başlangıcındaki en büyük kavga hâlâ bitmemişti.

Belki de insanoğlu bu kadar gaddar olma yeteneğine sahip olduğu ilk andan beri bu savaş son insan da ölene kadar asla bitmeyecekti...

Karşı taraftan, boğuk ve hırıltılı bir ses kulaklarıma ulaştığında, odanın içindeki ısının eksilere düştüğünü hissettim.

²⁹ Nebe 78:23

Kuzey'le kilitlenen gözlerimiz, Atakan'ın sesini duymamızla birlikte hırsıyla parıldayarak baktı birbirine. Biz bu ezeli savaşın vârisleriydik, aynı yol için kuşanmış savaşçılardık. Ne kadar birbirimizi itsek bile istediğimizi almak için aynı yolda yan yana yürümemiz gerektiğini biliyorduk.

"Kuzey Bozkurt!" İsmiyle doldu tüm oda. Ve bununla birlikte bu isim cisimleşerek, bir füze gibi evin ortasına düştü. Atakan'ın sesini zihnim algılar algılamaz, soğuyan vücudum titredi ve istemsizce dişlerim birbirine çarptı. Bilinçaltım ister istemez beni harekete geçirdi. Sanki Bilge ve tüm çocuklar o telefonun içindeydi ve ben, o telefonu elime geçirebilirsem onu oradan çekip çıkarabilecek gibi hissediyordum. Atakan'ı yakalamak hırsı büyüyerek psikolojimi yerle bir etti ve saldırıya geçtim.

Telefona hamle yaptığım sırada İmge beni belimden yakaladı ve sert bir ifadeyle durmamı emretti. Kuzey beni fark etmemişti bile. Öfkeyle çatılan kaşları ve kısılan gözleri, bir düşmana ev sahipliği yapan telefona odaklanmıştı. Ağzı aralandı. "Nerede ve ne zaman?"

"Seninle buluşacağıma nasıl bu kadar eminsin?"

"Artık seni tanıyorum."

Karşı taraftan ufak ve anlamlı bir gülme tırsı yükseldi. "...Sana, beni asla tanımamış olan sana..."³⁰

Bunu bu kadar geç fark etmiş olman birçok sevdiğin insanın hayatına mal oldu. Tıpkı aileme mal olduğu gibi... Ama artık kum saatinin kumları bitti ve zaman doldu. Biliyorsun ki tüm denge oradadır. Birinin vadesi dolunca öteki yüzü çevirirsin. Her zaman ötekinin de sırası gelir. Hayatın işleyişi bu çünkü. Gelmeyeceğini mi sanmıştın?"

"Ailenin acısını masum insanlardan çıkaran bir âcizsin sadece."

30 Stefan Zweig -Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu- İlk cümle. (Kesinlikle okumanızı tavsiye ederim.)

"Kendinle çelişiyorsun. Bozkurt Mesela güzel, masum Beste'yi ele alalım, değil mi? Eminim şu an bu konuşmayı o da dinliyordur. Öyle değil mi, Beste? Kız kardeşinle harika zamanlar geçirdim."

Kimden yükselen öfkeyle telefona doğru bağırdım. "Seni orospu çocuğu!"

Atakan'ın kahkahası son perdeden tüm odada yankılanırken, Imge bu sefer ellerini koluma doladı.

"Vazgeçtim, belki de o kadar kendinle çelişmiyorsun... Söylesene, Bozkurt... Avına âşık olan avcı, avcı mıdır yoksa av mı?"

"Kelime oyunlarına harcayacak vaktim kalmadı. Korkaklığı bırakıp karşıma çıkma cesaretini gösterebilecek misin?"

Karşı taraftan bir kahkaha sesi duyuldu. "Artık alanı daralttığını biliyorum, ensemdesin. Ama unutma, sen beni bulduğun için değil, ben istediğim zaman seninle yüzleşeceğim, Kuzey. Geçmişin hayaletleri oğulları öldürecek."

"Geçmişte ilk ihaneti Avcılar yapmadı, Barlas. Şimdi kardeşinin hayatını önemsiyorsan bunları bırak ve yüzleş benimle."

"Sen Ertan'ı öldürecek olsaydın bunu çoktan yapardın, Bozkurt. Sen yeraltı dünyasının en büyük avcısı olduğunu herkese inandırmış olabilirsin ama bana değil."

"Sen bilirsin."

"Ama son sözüm bu değil. Seninle yüzleşeceğim."

"Nerede ve ne zaman?"

"Akıllı ol, Bozkurt. İşe polisi karıştırmak gibi bir aptallık yapma. Bugüne kadar topladığın her yetim piçi orada görmek istiyorum. Son kozumuzu oynayalım. Herkesi orada görmek istiyorum. Sana ilk yemini ettiğim yerde, sabah dörtte."

"Ertan'a karşılık Bilge. Onları bu oyunun dışında tutacağız."

Atakan'ın Kuzey'e ilk kez ne zaman, nerede gittiğini, ne min ettiğini bilmesem de herkesin bunu anladığını görüyordum.

"Pekâlâ, öyle olsun. İyi olan kazansın, Bozkurt Artık başka seçeneğimiz yok. Ya sen öleceksin ya da ben."

Ve telefon kapandı.

Aradan geçen saatler boyunca hepsi bir odaya tıkmış, toplantı yapıyorlardı. Aylardır sürdürdüğümüz tüm bu koşuşturma, Bilge'yi ve Atakan'ı bulma çabalarımız son bulmuştu. Bilge'yi ve Atakan'ı bulamasak da Atakan'ın beraber olabileceği tüm insanlara ulaşmış, hatta birini içeri bile tıkmıştık. Şimdi her şeyin son bulacak olması beni bir yandan deli gibi korkuturken, bir yandan da rahatlatıyordu. Sonunda Bilge'yle kavuşup, sonsuza kadar Kuzey'le yollarımız ayrılacaktı. Bunun beni mutlu etmesi gerekirken içime çöken endişeli hâl midemi bulandırdı.

Salonda öylece koltukta oturmuş, kapalı kapılar ardında kaderime verilen yöne karar vermelerini bekliyordum. Polis onların düşmanları değildi ama işin içine yine de karışmayacaktı. Bu onların kendi davaları, kendi yöntemleriydi zaten.

Tuhaf bulduğum ve ilk kez gördüğüm bu yeraltı dünyasında düzen böyle işliyordu. Birileri ölüyor, birileri yeniden doğup başa geçiyordu. Zevk, güç, kirli işler, masumların canlarının yanmasından kazanılan para ile dönüyordu tamamen bu dünya. Dışarıdan gördüğümüz tozpembe hayatlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Sevgi, aşk, inanç, umut gibi sözcükler asla yetişmiyordu bu topraklarda. Bitki örtüsü; hırs, kibir, ihanet, intikamdan oluşuyordu. Güçlü olan güçsüz olanı eziyordu bu dünyada. Güçlü olan hayatta kalıyordu. Şanslıysanız ayağınız bu topraklara uğramadan hayattan göçüp

gıdebiliyordunuz. Mutlu bir yuvanız, sizi seven korumacı bir aileniz, anlayışlı bir kocanız, neşe dolu çocuklarınız oluyordu. O çocuklar, sevgi ile büyüyip yeşeriyordu. Ama bazı çocuklar şanslı doğmuyordu.

İmge önden gelirken, arkasından hep beraber diğerleri içeri girdi. Kuzey'in yüzü yorgun görünüyordu. Hepsi koltuklara yayılırken, sesimi çıkarmadan onları izledim. Kenan Baba da birkaç saat önce gelmişti. Sabahın ilk ışıkları odaya dolarken, hepimizin iyi bir uykuya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Aralarındaki meselenin eski bir aile meselesi olduğunu, birbirlerini öldürdüklerini anlamıştım. Geçmişin hayaletleri oğullarını öldürecek derken, geçmişteki babalarının davalarından bahsediyorlardı. Zihnim gerçeklerle ufak bir temas yakalamak üzereydi ve bu beni korkutuyordu. Bu yüzden konuştuklarını dinlememek, benim tercihimdi. Ben sadece Bilge'ye sağ salim ulaşmakla ilgileniyordum.

Efla yukarı çıkıp birkaç saat uyuyacağını söylemişti. Şimdi uyanmış, merdivenlerden aşağı inerken, Kuzey'in ona dikkatle baktığını fark ettim. Neden kalıp onlarla plan yapmak yerine uyuduğunu anlamasam da sesimi çıkarmadım. Efla sabahlığının önünü kavuşturdu ve kendini koltuğa bıraktı.

Kuzey bakışlarını ondan alıp diğerlerine döndü. "Olay şu ki... Gece iki buçukta orada olacağız ve ben Atakan'ı tek başına yakalamaya çalışacağım. Belki çok adil ve cesurca değil ama tüm o kadın ve çocukları riske atamam. Bence bu hepimizin hayatından önemli. Denemek zorundayız."

"Yani onlara tuzak kuruyorsun? Atakan'ın sözünde duracağını ve saat tam dörtte oraya varacağını biliyorsun. Ama sen onu kapana kıştıracağını," dedi Efla. "Başka kaçırdığım bir şey var mı?"

"Bir itirazın var mı?"

Efla kendine ağır ağır bir kadehi şarap karıştırarak içti. Dönüktü. Dönmeye bile tenezzül etmeden pencereden dışarıya baktı. "Var."

Kimseden ses çıkmayınca devam etti.

"Dolunay'ın artık dönmesine izin vereceksen herhâlde." Beste bile bizimle birlikteyken onu saf dışı bırakmanın anlamsızlık. Bu onun da meselesi, Bozkurt. Ondan bunu almazsın."

"Eğer uyumak yerine konuya biraz daha ilgili olsaydın, şu an Dolunay'ın volda olduğunu bilirdin, Efla."

"Uyumak yerine konuyla ilgili mi olsaydım?" Efla verenden sinirle dönerken, ateş saçan gözlerle Kuzey'e baktı. O kadar hızlı dönmüştü ki kadehindeki şarabın birazı üstüne bir kısmı da yere sıçradı. Çok kısa bir zaman önce ilusunu opuşturüğünü bilmek tekrar kalbini kırsa da aralarında bir düşümlük olduğu apaçık seziliyordu. O hâlde gerçekten ne olmuştu? Efla'nın bakışları bile değişmişti.

"Uyumayacak ne var ki? Yer, zaman, mekân belli. İstediklerini elde ettin. Hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, Beste'nin de sayesinde(!) Atakan'a yardım eden herkesin listesini çıkarabildin. Artık alanlarını belirledin. Kadınları kurtardın. Tuzaklarını hazırladın. Şimdi ne olacak söyleyeyim: Gidip hepsini indirip geleceğiz, böylece herkes rahat bir nefes alıp normal yaşantısına dönebilir."

"Bak Efla," dedi Kuzey. "Uzun zamandır saklanarak, kaçarak, hayatımızdan şüphe ederek hep beraber yaşamaya çalıştık. Bunun zor olduğunu farkındayım. Ama hiçbir şeyin bu kadar basit olmadığını biliyorsun. Burada artık konu biz değiliz. Burada kurtarılacak binlerce insan söz konusu! Ve normal hayata dönmek diye bir şey yok artık! Bu kadar bencillik olmana artık anlayış gösteremiyorum!"

"Bencillik mi? Kuzey Bozkurt, sen bencillikten bahsedecek en son kişisin! Aylardır eve getirdiğin bir kız yüzünden ne kadar şeyi tehlikeye attığını hiç düşünmemiş olmana in-

namazını mı? Bizi o hayattan çekip çıkardın diye, sana vatanı
sımsıkı etmemizi beklemesin!”

“Bunu tekrar tekrar konuşmaya gerek yok. Kimseyi de benden
sınır etmemişim. İhtiyarım yok. Ayak uyduramazsam yurdu
gidebilirim. Kimseyi burada zorla tutmuyorum ve yurda de-
danacak değilim! Benim hedefim, amacım, yolum budur. Ca-
nak telere, adamların sana en yüksek güvenliği sağlaya-
cak. Seni yurt dışına bu gece çıkarabilirim.”

Efla gülümserken, Kuzey’in daha çok sınırlendiğini anla-
yabiliyordum.

“Biliyor musun? Çok kararsızdım!” dedi Efla. “Ama ben-
den bu kadar.”

“Bu da ne demek?” diye sordu İmge kaşlarını çatarak.
“Bizi yarı yolda mı bırakacaksın? Bağını koparacak mısın yer-
çekten?”

Efla omuz silkerken dış kapının açıldığını işittim. Yavaş
adımlarının yankısı, topuklu ayakkabılarının sesi kulağıma
ulaşırken gelenin kim olduğunu tahmin etmek pek güç de-
ğildi.

Kapıda Dolunay belirirken, herkes bakışlarını ona dik-
se de benim bakışlarım Efla’nın sinsi yüzünde dolanıyordu.
Bana nefretle bakan gözlerini üzerime dikerken, onu boğma-
mak için kendimi zor tuttuğumu fark ettim. Benden bu kadar,
dediğinde herkes bağını koparacağını söylediğini düşünmüş-
tü ama bence farklı bir şeydi bu. Yüzündeki sinsilik ve intik-
am hırsı bununla kalmayacağını anlatıyordu bana.

Dolunay bakışlarını herkesin üzerinde gezdirirken, so-
nunda derin bir nefes aldı. “Böyle karşılanmayı beklemiyor-
dum doğrusu...” Hafifçe gülümsedi. “Kaldığım yerden anlat-
mayı kim ister?”

Kesinlikle o kişi ben değildim. Gözlerimi devirdim ve oda-
dan çıktım. Kuzey’in bakışlarını sırtımda hissetsem de orali
olmayarak hızla mutfağa yöneldim. Başımda anlamsız bir ağrı

Avlem Güngördü

vardı ve bir şeyler içmenin beni rahatlatacağını düşünüyordum. Çaprazımda duran viski şişesine kaçamak bir bakış fırlattım ve hiç düşünmeden elimi uzatıp onu aldım. Odadan çıktığımda Kuzey'in sırtımdaki bakışlarını hissedebiliyordum.

Düğüm sonunda çözülüyordu ama ben daha düğümlerim miş hissediyordum.

Az sonra elimdeki viski kadehimle verandada ayakta duruyordum. Dolunay hararetli bir şekilde olanları öğreniyordu. İçerideki seslerden neler kaçırıldığını öğrendiğini anlayabiliyordum. Cennetten kovulmuştu ama geri kabul edilmişti. Aralarında her ne olursa olsun, burası onun *eviydi*. Burada olduğum tüm zamanlar boyunca bu insanların birbirleriyle kavga etmeye ne kadar müsait olduğunu, kolayca kızabildiklerini ama asla birbirinden vazgeçemediklerini görmüştüm. Ben ise asla aralarına almadıkları bir yabancıydım onlar için. Tıpkı toplumun farklı olanı dışlaması gibi, bu insanlar da beni geldiğim ilk günden beri asla aralarına almamak üzere dışlamışlardı.

Kadehimden bir yudum daha alırken, sırtımdan belime kadar inen bir parmak hissetmemle bedenimden bir elektrik akımı geçti. Kokusu burnuma dolarken düşüncelerim az önce yaşananlara doluştu. Kuzey'le olan tutkulu ama sevgisiz, anlamsız seksi zihnimden geçirdim. Benim için anlamlı ama aslında anlamsız olan seks. Böyle olmasından başka bir yol var mıydı?

Bakışlarımı kadehimden alıp Kuzey'e çevirdim. Hislerimi düşünmek istemiyordum, hisler sadece zayıflıktı. Bugüne kadar ne kadar güçlü olmaya çalışırsam çalışayım, sadece hislerim beni zayıf kılmişti. O zaman hislerin güvenilmez olduğunu anlamak zorunda kalırdı insan. Kuzey'in de aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu şişeyi korkulukların üzerinden alıp, kafasına diktiğinde.

“Ne düşündüğümün bir anlamı var mı?”

Bakışlarıyla bulukta bedenini de bana doğru çevirirken tek bir sesle cevapladı. “Öyle olmasa sormayacağımı biliyorsun.”

“Bugüne kadar istediğim tek şey, ablamı bulmaktı.”

Gözlerinde umut diyebileceğim bir parıltı görmekten nefret ettim. Kuzey Bozkurt’tan nefret edememekten nefret ettim.

“Ve hâlâ öyle...” diye fısıldadım canını yakmak istercesine bir vahşilikle.

Ifadesi hiç değişmedi. İnanıp inanmadığını ya da ne düşündüğünü bilmiyordum. Hiçbir zaman da bilememiştim. Kendi düşüncelerimi bile duymak istemiyordum. Yeterince onu istemediğimi, onu sonsuza kadar hayatımdan çıkarmak istediğimi kendime tekrarlıyorsam bunun gerçek olacağına inanıyordum. Benim için bir anlamı olamazdı.

“Bir anlamı var mıydı?” diye sordu bu kez.

“Bence şu an bunu konuşmamamız gerekir.”

Elinin tersini yanağımda gezdirirken gözlerimin içine baktı. “Hayır, tam da şu an bunları konuşmalıyız, minik kelebek. Sana her şeyi anlatmalıyım artık. Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum...”

Sessizliğimi sürdürürken, Kuzey gözlerime bakmaya devam ediyordu. Sonra elimi tuttu ve beni merdivenlere oturttu. Kendi de yanıma yerleşirken ellerini bacaklarına doladı. İlk kez Kuzey’i bu kadar çocuk gibi ve savunmasız görüyordum karşımda. Söylemek üzere olduğu şeyler için cesaretini toplamaya çalıştığını görebiliyordum. Elleri istemsizce sigara paketine uzanırken zihninin bambaşka yerlerde dolandığını hissedebiliyordum.

“Atakan’ın babası ve benim babam İstanbul’un ileri gelen en büyük iki düşman ailesiymiş. Bozkurt ve Barlas aileleri...”

Yeraltı dünyasının en karanlık iki ismi. Atakan'ın babası, silah ve kaçakçılığı gibi türlü pis işlerle uğraşırken benim babamın çevresinin ise tüm gayretleri bu adamların işlerini bozmakmış. Dünyanın adaletsizliğinin ortasında kendilerince bir teraziye tutunmuşlar. Yani bu tür adamları avlıyorlarmış. O yüzden de tüm yeraltı dünyası, babam Yaman Bozkurt ve yandaşlarından *avcı* diye bahsetmeye başlamış. Zamanında o kadar çok insan ölmüş ki aralarında bir ateşkes imzalanmış. Bozkurtlar ve Barlaslar kesinlikle birbirlerini öldürmeyecek ancak başka her yoldan birbirlerinin işlerine engel olmaya devam edeceklermiş.

Bir gün Barlaslar bu anlaşmayı bozmuş ve tüm Bozkurtları öldürme planı yapmışlar. En başta babamı öldürmüşler tabii. Ben bu olaylar olduğu sırada on dokuz yaşlarındaydım ve yurt dışında okuyordum. Babam beni her şeyden uzak tutmak istediği için oraya yerleştirmişti.

O zaman kuzenim Burak aynı zamanda benim en yakın arkadaşım. Aynı evde yaşıyorduk ve hiçbir şeyden haberi-miz yoktu. Burak'ın babası yani amcam da babamın sağko-luydu ve işin içindeydi. Bize sorsalar babalarımızı, büyük pa-ralar kazanan yetenekli iş adamları diye tanımlardık. Burak basketbol oynamayı çok severdi. Bense piyano çalmayı, kitap okumayı, raftingle uğraşmayı. Ne kadar inanması güç olsa da normal bir hayatım vardı, minik kelebek.

O güzel hayatım, Burak'ın babasından gelen bir haberle darmadağın oldu. Babam öldürülmüştü ve amcam aklımın almadığı şeylerden bahsediyordu! Avcılar, yeraltı dünyası, silahlar, intikam! Ve amcam bana ne yapmak istediğimi so-ruyordu.

Burak çok ama çok korktu. Benim annemle babam öl-müştü ama onun ailesi yaşıyordu. Bana yalvardı, hep bera-ber kaçmayı ve her şeyi ardımızda bırakmayı istedi. Çünkü biliyordu, babamın ölümünden sonra yeraltı hâkimiyeti bana

kalmıştı ve ben ne dersen o olacaktı. Benim Burak'ı dinlediğim filan yoktu. Gözümü intikam burumuş, ofkeyle dolmuşum. Her şeyin başına geçmeye karar verdim.

Burak kendi ailesi de öldürülürse beni asla affetmeyeceğini söyledi. Amcama, beni kaderime terk ederek kaçmayı önerse de amcam her zaman yanımda olacağını açıkça belirtti. Ben de yanımda olmasına izin verdim çünkü bana gerçekten yardım edebilecek ve güvenebileceğim tek insandı o an için. Kurtarılacak binlerce canın aile kavramından önemli olduğunu düşündüm.

Ve böylece tüm işlerin başına geçtim. Artık yeraltı dünyasının genç ama çok yakında herkesin tehlikeli diyeceği yeni hükümdarıydım. Babamdan bile gaddar olduğumu söyleyenler oldu çünkü asla acımadım. Ardıma bakmadım. Babamı öldüren herkesi tek tek buldum. En başta Atakan'ın ailesini buldum ve öldürdüm. Ama Barlasların iki erkek çocuğu olduğundan haberim yoktu. Çok iyi gizlenmişlerdi. Bunların hepsini ya olursa diye planlamışlar, en kötüsüne hazırlanmışlardı.

Hepsini hiç acımadan geberttim. Hepsi ölmeyi hak eden; küçük çocukların, masum hayvanların, savunmasız kadınların ırzlarına geçen insanlardı! Sadece o ailelerin çocuklarını sağ bıraktım. Onlar ne de olsa masumdu. Babalarının sapıklığını canlarıyla ödeyecek değillerdi! Hepsini güvenli bir yere yerleştirdim ve onlara finansal destek sundum. Babamdan kalan mirasla akıllı yatırımlar yaparak daha da zengin olmuştum. Çünkü çok büyük amaçlarım vardı ve biz çok büyük bir savaşın ortasındaydık.

Ne yazık ki tüm çabalarımın rağmen amcamı kurtaramadım... Burak daha önce de söylediği gibi beni asla affetmedi. Ailesinin ölümünden beni sorumlu gördü. Evet, zaten öyle belki de! Suçluyum, amcamın ölümünden sorumluyum, yalan değil. Kaçmasını emretmeliydim, yanımda kalmasına izin vermemeliydim...

Ortalık durulduktan sonra ve Barlas ailesinden geriye kalan herkesin öldüğünden emin olduktan sonra, yeni bir plan kurdum kendime. Avcıların öldürülmeyen çocuklarını tek tek buldum. Hepsi hayatta bir başına kalmışlardı. Yetimhaneden, sokaklardan çekip çıkardım hepsini; İmge'yi, Me-te'yi, Dolunay'ı, Efla'yı, Sarp'ı... Onlara bir meslek, bir yaşam verdim ve tüm mirasına ortak ettim. Bu saatten sonra onlar benim olmayan kardeşlerimdi. Babamın arkadaşı olan Kenan Baba'dan akıl hocam olmasını istedim. Ve tüm Barlasları yok ettim. Türkiye'nin en büyük yasa dışı ticaret ağını çökerttim ve iznim olmadan kuş bile uçurtmadım.

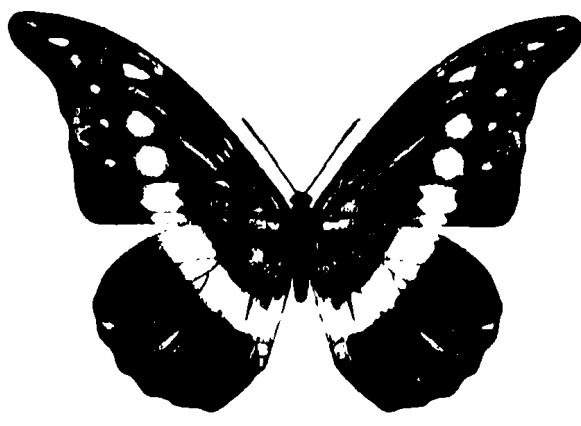
Aynı yıl Atakan buldu beni. Benden intikam almayı kafasına koymuştu. Benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Kısa sürede adamlarımın içinden kendisini kanıtlayarak, neredeyse sağkolum olmayı başardı. On iki sene boyunca, bir kere bile bir yanlışlığı olmadı. Kendi büyük planları peşindeydi çünkü ve benim güvenimi kazanması gerektiğini bilecek kadar zeki-ydi. Yasa dışı ticareti yeniden başlatıp çok zengin olmak, geriye kalan tek avcı Bozkurt'u da öldürüp babasının ölümünü onurlandırmak istiyordu. O sırada benim öldürmediğim tüm çocukları o da toplamaya başlamıştı. Cahit'i, Kutay'ı, Buğ-ra'yı... Barlaslar, Bozkurtlarla yine karşı karşıya gelmek için güçlerini toplamaya başladılar. Çocukluktan çıkıp iyice yetişkin olmayı beklediler. Babalarının başaramadığı işi başarabilmek ve kalan avcılarını ortadan kaldırabilmek için. Planın başında Atakan vardı ve yıllardır içimizdeki köstebek olmuştu. Tabii bu sırada kardeşi Ertan'ı yurt dışında güvenli bir yere yerleştirmişti. Ertan'ın yerini Atakan yanımdayken saptamış-tım ancak onların Kadir Barlas'ın oğulları olduğunu çok daha sonra öğrenecektim.

İşte olaylar böyle başladı, Beste. On iki sene boyunca Atakan planlarını kurguladı ve sonunda hazır olunca Bilge'yi de alarak kaçtı. Eğer izin verseydik tüm o çocukları da, kadınları da, hayvanları da pazarlayıp hepimizi öldürmüştü olacaktı.

Bunu sonsuza dek yapamaması için sadece bir şansımız var, o da yarın. Anlıyor musun?"

Hikâyenin tamamını duymak beni her ne kadar etkilese de yüzümde bir mimik dahi oynamadı. Çünkü en başından beri gerçek oradaydı ve bunu anlamamak için çok çaba sarf etmiştim. Ancak şimdi gerçek, kuyunun dibinden müthiş bir hızla gökyüzüne doğru fışkırırken onu tutamıyordum.

"Sadece tek bir şeyi çok iyi anlıyorum. On iki sene önce benim annemle babamın öldürülmesi tesadüf değil. Salak değilim ve artık gerçekleri söyle, Bozkurt. Benim ailem... Hangi taraftaydı?"

35. BÖLÜM

“KAYIPLAR”

Kuzey gözlerini gözlerimden kaçırırken boğazı yutkunma eylemiyle hareket etti. Vahşi bir sıkılganlıkla ayağa fırladım ve ormana doğru hızla yürüdüm. Peşimden geldi ve kolumdan yakalayarak beni kendine çevirdi.

“Bilmiyorum.”

“Aileme ne olduğunu bildiğini söylemiştin.”

“Öldüklerini biliyordum.”

O sırada gökyüzünde parlayan bir yıldırımın ormanın içine düştüğünü gördüm. Yağmur yağmak üzereydi. Kuzey bakışlarını gökyüzünden bana doğru çevirdi.

“Haklısın, yıllar önce babalarımızın arasında olan dava şimdi çocuklarının arasında olmaya devam ediyor. Yarın gece ikimizin de sağ kalması imkânsız, Beste. Bu oyunun sadece bir kazananı olacak. Ya Atakan ölmek zorunda ya da ben. Umarım yarın Bilge’ye kavuştuğun zaman hayal kırıklığına uğramazsın.”

“Hayır,” dedim net bir sesle. “Bilge bana ihanet etmez. O, Atakan gibi değil.”

“Yarın göreceğiz.”

“Bu gecenin sende bir anlamı var mıydı?”

İstemsizce gözümden bir damla yaŗ süzülürken, "Olmalı..." dedim. Bu kelimenin onun da aŗzından d k l rken ki anı hatırladığını biliyordum.

Sessizliŗi uzayıp, daŗın çevresindeki eski bir patika gibi kıvrılırken cesaretimi toplamaya  alıŗtım. "Neden Efla'yı   t n?"

Cebindeki sigara paketinden bir tane daha aldı ve aŗır aŗır nefesini içine çekti. Daha demin yaŗadığını s ylediŗi Şeyleri dinlerken, peŗimizdeki adamlardan kaçarken, az önce katil olmasını   renmemden ya da onunla yaŗadığım   ke dolu hiçbir Şeyden bu cevap kadar korkmadığımı hissettim.

Beni kaçıran, alıkoyan, sonra ona aitmiŗim gibi beni kollayan bu adamla ilgili Şu an d ŗ ncelerimin tek odak noktasının Efla olduŗu gerçeğini görmezden gelmeye  alıŗsam da daha fazla rol yapamazdım.

Özellikle bu geceden sonra...

"Bu soruyu bana hâlâ sorabiliyorsan..." Sol elini kaldırarak kalbime dokundu. "...ben buraya hiçbir zaman dokunamamıŗım demektir."

Birdenbire Efla'yı, yaptığını tüm o kötü Şeyleri, canavarlarla savaŗırken bir canavara d n ŗt ŗ  gerçeğini unuttum. Umurumda deŗildi.

Kuzey'in gözlerinin içine bakarken bu defa çok farklı bir Şey yakalamıŗtım simsiyah gözlerinin mavi harelerinde. Buzdan kralımın bir kalbi olduŗu gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarptı. Sonunda o erimez denen buzullar erimiŗti ve Kuzey Bozkurt tüm i tenliŗiyle bana a mıŗtı kendini. Birbirimize bakarken çok yakında ayrılacaŗımızı biliyorduk. Kötü bir Şeyler yaklaŗıyordu ve biz s r kleniyorduk. Üzerimize kara bulutlar toplanmıŗtı ve fırtına patlamak üzereydi. Bir gök gürültüsünün daha ardından yaŗmur damlaları hızla üzerimize d ŗerken, saniyeler içinde sırlıklam kalmıŗtık ama kımıldamıyorduk. Birbirimize sessizce veda ediyorduk. Sanki o

anın içine hapsedilmişti ve gözlerimiz tek özgürlüğümüzdü bizim. Elmi kaldırıp yanağıma koydu.

“Bilge senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı ve seninle gurur duyacak. Senin gibi birini ben hiç tanımadım, Beste. Seni çok geç buldum ve şimdi kaybediyorum... Yarın Bilge’ye kavuşacaksın ve bir daha asla görüşmeyeceğiz. Ruhumu kurtarılmaya layık gördün. Benim için savaştın, benimle savaştın, bana karşı savaştın. Sen... Her şeyinle kusursuzsun. En başından beri bana bağlı olmanı istemiştım ama üzerimde kontrolü olan sendin. En başından beri sana bağlı olan bendim. Sana âşık oldum Beste ama sana layık değilim...”

Arkasını dönüp gitmek üzereyken ona tüm gücümle tuttundum. Gözlerimden süzülen yaşlar yağmur damlalarına karışırken onun da ağladığını anlayabiliyordum. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Bizim hikâyemiz böyle bitemezdi. Benim için her şey çok derin, çok anlamlı,ilmek ilmek kuvvetlenen bir ağ gibiydi. Kuzey’le aramızdaki şeyin bir tanımını bulamıyordum ama sözcüklere gerek yoktu. Sözlükte bir karşılık bulmasına, dünyada bir yer edinmesine, kimsenin aklına yatmasına gerek yoktu. O sadece vardı, bana özeldi, olağanüstüydü ve bildiğim her şeyden *gerçektı*.

“Gitme...” dedim usulca. “Seni seviyorum, Bozkurt... Seni seviyorum ve bunun bitmesini istemiyorum!”

Usulca dudakları dudaklarıma değerken, bu sefer her şey bambaşkaydı. Hayatımdaki en şefkatli, en hassas, en romantik öpücüğümdü bu benim. Yağmur damlaları sicim gibi üzerimize boşalırken, saatlerce birbirimizin ruhuna dokunarak öpüştük. Dudaklarımı ondan aldığımda beni nazikçe kucakladı. Sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi izliyordum yaşadığım anı. Uzaktan, öylece bize bakıyordum. Beni kucağına yavaşça alışı, alnıma dokundurduğu öpücüğünü, kollarımı ona dolayışımı, başımı usulca göğsüne yaslayışımı seyrettim.

Sanki bu olanlar hiç yaşanmamış gibi, hayatımızda anormal hiçbir şey yokmuş gibi, iki masum üniversite öğrencisi gibi sevgiyle birbirimize yaslandık. İçeridekilerin sırsıklara hâlimize meraklı bakışlarına aldırmadan, sadece dünyada biz varmışçasına odamıza çıktık. Beni yatağa yatırdığında, üstüme kapandığında dünyanın en şefkatli öpücüğüne karşılık verdim. Sanki bambaşka insanlar olmuşuz gibi hissediyordum.

Beni soydu ve özenle kendi dolabından bulduğu kuru kıyafetleri üzerime geçirdi. Gün doğmasına çok az kalmıştı ve hava hafiften aydınlanmaya başlamıştı. Öylece hiç konuşmadan, yatakta karşılıklı yatarak birbirimizi izledik. Yüzlerimizin her bir kıvrımını inceledik; her bir noktayı, her bir lekeyi, her ayrıntıyı ezberledik.

Sanki ilk ve son kez görür gibi...

Perdeden içeri sızan gün ışığı yüzünü aydınlattığında, meleksi ışıltısıyla neredeyse kutsal sayılabilecek kusursuzluktaki yüzüne göz kapaklarım kapanmadan son bir kez baktım.

Hiçbir şey düşünmedim, artık bitmişti. Sadece bunun bir veda olmamasını diledim içimden. Hayatımda bir kez olsun, kendi bildiğim şekilde mutlu olmayı istedim... Neredeyse akşama kadar sürecek bir uykuya dalmadan ve oraya gitmeden önce son düşündüklerim bunlardı...

Öneri Şarkı: Two Feet - Go Fuck Yourself

Hepimiz savaş zırhlarımızı kuşanıyorduk.

Evde tam bir keşmekeş vardı. Gecenin bir vakti hepimiz tüm nefretimizle hazırlanıyorduk. Silahlar bellere yerleştiriyor, planların üzerinden geçiliyor, soğuk sessizlik tüm ko-

ndorları hızla valarken herkes korkusuzca kadehine doğru uzun süredir bekledikleri ve gâne şevi gerçekleştirmeye gıdıyordu.

Tüm hayatlarını onlardan alan aileyle yüzleşmeye gidiyorlardı. Hepsi daha birer çocukken, Atakan'ın babasının ihaneti yüzünden sıcacık evlerinden, ailelerinden koparılmışlardı. Tüm nefretleriyle tekrar tekrar bunu yaptıkları çocuklar için, hayatları mahvettikleri kadınlar için intikamlarını alma-ya hazırlanıyorlardı.

Sonunda tam gece yarısı hazır bir vaziyette salonda toplanmıştık ve gitmek için Kuzey'in aşağı inmesini bekliyorduk. Uyandığımda Kuzey yanımda değildi ve onu daha hiç görmemiştim. İmge beni almıştı ve elime kullanmayı bilmediğim bir silahı tutuşturmuştu. Eğer mecbur kalırsam güvenlik kilidini açıp kendimi korumamı söylemişti. Korkum ve heyecanım birbirine karışmış vaziyetteydi. Bir yandan Bilge'yi göreceğim için heyecanlanıyor bir yandan da her şeyin yolunda gitmeyeceğine dair giderek artan kuşkularımı yatıştırmaya çalışıyordum.

Göz ucuyla Efla'yı kontrol ettim. Sinsi suratı etrafa büyük bir negatiflik yayıyordu. Çaktırmadan davranışlarını takip ettim. Yanındaki kişileri göz ucuyla kontrol edip telefonuna uzandı ve kimseye çaktırmadan odadan çıktı. Bir şeyler mi dönüyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? Onları öpüşürken gördüğümde kuşkulandım ama Kuzey'e güveniyordum.

Ben de kimseye belli etmeden Efla'nın arkasından ilerledim. Arka taraftaki odalardan birine geçmiş, fısır fısır konuşuyordu. Anlayabilmek için odanın kapısına doğru yaklaşıp kulak kabarttım.

"Evet," dedi fısıltıyla. "Karşılığında beni rahat bırakacaksın." Birkaç saniye durdu ve devam etti. "Biri beni duymadan kapatmam gerek."

Duyduklarımın ne anlama geldiğini anlamasam da korkuyla dolmuştum. Ama Kuzey ona güveniyordu İçerideki herkes ona güveniyordu. Tüm bu yaşananları, Atakanı affederek ailesine, Kuzey'e ihanet ediyor olamazdı. Hızlıca içeriye doğru ilerledim ve hiçbir şey yokmuş gibi koltuğuma oturdum. Az sonra Efla içeri girdiğinde kimseye bir şey söylemedi. Bir şeyler karıştırdığı belliydi ve Kuzey'i uyarmalıyım. Tam ayaklandığım sırada Kuzey içeri girdi ve herkes ayaklandı.

Hızla yanına gittim ve kısık bir sesle, "Konuşabilir miyiz?" dedim. Kimseden çekincesi olmadığı için yüzüme baktı ama herkesin içinde Efla'dan kuşkulandığımı söyleyemedim.

"Çıkmanız gerekiyor," dedi Kenan Baba. "Yoksa geç kalacağız."

Efla bir şeylerden kuşkulanmışçasına dik bir şekilde suratıma bakarken Kuzey, Kenan Baba'ya, "Tamam," dedi ve dışarıya doğru yöneldik. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki ne yapacağımı bilemiyordum.

Arabalara binmeden önce, çok kısa bir an Kuzey yanıma geldi. "Arabanın taranma riskine karşılık seni tehlikeye atmak istemiyorum. İmge seni kollayacak ve güvende olacaksın."

"Kuzey!" dedim hızlıca. "Efla sana ihanet ediyor olabilir! Onu telefonla konuşurken duydum!"

Kuzey hiç dikkate almayarak kafasını salladı. "Her ne duyduğunu sanıyorsan minik kelebek, yanıyorsundur. Efla asla böyle bir şey yapmaz. Korkmanı anlıyorum ama merak etme. Her şey yoluna girecek."

"Kimseye güvenmemem gerektiğini bana sen söyledin. Bir kez daha aynı hataya düşme."

"Merak etme, her şey yolunda gidecek." Hızlıca beni alnımdan öptü ve aracına doğru ilerledi.

İmge beni kolundan çekştirip arabaya bindirirken, tüm vol beyuna vanlıyor olmayı diledim

Sonunda Atakan'ın gelmemizi istediği yere geldiğimizde gece karanlıktı ve ortada kimse görünmüyordu. Tam dörtte burada olmamız ve aynı anda savaşmamız gerekiyordu ama hiçbir şeyi riske atacak durumda değildik. O yüzden erken gelip onlara pusu kuracak ve Barlasları kısıkvrak yakalayacaktık. Böylece tüm kâbus sona erecekti ve ben Bilge'ye kavuşmuş olacaktım...

Usulca arabalara binip, daha önce planlanan konumlara doğru giderken kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Bir şeylerin yanlış gideceği hissi hiç olmadığı kadar su yüzüne çıkmış, beni esir almıştı. Korku ve adrenalinle dişlerim birbirine çarparken verilen tüm talimatları yerine getirmeye çalışıyordum ve İmge'nin yanından ayrılmıyordum.

Bir asır gibi gelen bir bekleyişin ardından korkularımın gerçeğe dönüştüğünü ve bir şeylerin ilk ters gittiği anı düşündüm.

Herhâlde o ilk silah sesi her şeyi başlatan bir komut niteliğindeydi.

Bulunduğum yere yatarak ne olduğunu anlamaya çalışırken, birbiri ardına silahlar patladığında olduğum yere sindim. Gözlerim Kuzey'i arıyordu. Tek düşündüğüm daha saatin gelmediği idi.

İçimden sürekli, *"Şimdi değil, çok erkendi, şimdi değil..."* diye tekrarlayıp duruyordum. İmge yanıma eğildiğinde, sürekli aynı şeyleri ona da tekrarlamaya başladım.

"Tuzağa düşürüldük!" diye bağırdı İmge. *"Beste, kaçman gerek!"*

İlk kez bir deli gibi sayıklamayı bırakıp İmge'ye odaklandım. Herhâlde bir tür şok geçiriyor olmalıydım ama dediği beni kendime getirdi. *"Ne?"* dedim isyanla.

“Bir şekilde erken geleceğimizi öğrenmişler. Benim onlara yardım etmem gerek, Beste. Al bu arabanın anahtarını ve var gücünle kaç. Gerekirse şehir değiştir, depo dolu. Yeter ki kaç!”

Derin bir uykudan uyanır gibi gözlerimi açtım. Etrafta silah sesleri birbiri ardına patlarken İmge devam etti. “Kuzey’i göremiyorum! Kuzey düşerse hepimiz ölürüz! Yanında olmam gerek lanet olası, siktir git diyorum yoksa öleceksin!”

“Efla’ydı!” diye haykırdım. “Size ihanet eden Efla’ydı! Onu duydum! Kuzey’i uyarmaya çalıştım ama beni dinlemedi!”

İmge şok içinde birkaç saniye bana baktıktan sonra kendini topladı. “Git!”

“Hiçbir yere gitmiyorum! Öleceksek de beraber öleceğiz, duydun mu?”

İmge birkaç saniye tereddüt ettikten sonra belimdeki silahı çıkardı ve ayarlayıp elime tutuşturdu. “Öyleyse, gerekirse bunu kullanmaktan hiç çekinme!” Birbirimize gerçekten kardeşmiş gibi cesaretle ve güçle baktık.

Hafifçe dizlerimizin üzerinde doğrularak tanıdık birilerini görmeye çalıştım. Kuzey, Atakan veya en önemlisi Bilge ortalarda yoktu. Lanet olsun, neredeydiler?

İmge önümüze gelen bir adamı hiç acımadan öldürdüğünde, gerçeğin buz gibi akan soğukluğunu damarlarımda hissedebiliyordum. Amansız bir savaşın ortasındaydık.

Sonunda gerçekleşiyordu işte.

Şu an.

Karmaşa ve kaos içindeydik.

Az ileride Burak’ı gördüm. Bir kamyonun arkasına geçmiş ve ona doğrultulan mermilerden kaçmaya çalışıyordu. Onun arkasında Kenan Baba’yı gördüm ve acı içinde haykırdım. Kan kaybediyordu, vurulmuştu. Kimse yardımına

koşmuyordu. Hareketlendiğim sırada İmge beni yakaladı ve durdurdu. "Yapacak bir şeyimiz yok, yanımdan ayrılma!"

İmge'yle kendimizi koruyabileceğimiz bir yerin arkasındayken çevreme bakınmayı sürdürüyordum. Cığerlerim patlayacak gibiydi, daha çok oksijene ihtiyacım vardı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kenan Baba'nın yığıldığını gördüğümde bir çığlık attım. Onun hemen çaprazında Sarp ve Mete çatışıyorlardı. Karşılarındaki adamların birer birer yere yığılışını izliyordum.

Tam kendilerini koruyacakları sırada bir adam görüş açısına girdi ve dünya paramparça oldu.

Bir kurşun Sarp'ın alnında delik açarken ellerimi istemsizce ağzıma götürdüm. "Hayır, hayır, hayır!" O kadar ani ve şiddetliydi ki olduğum yerde kaldım.

İmge'nin bir çığlık attığını işittim. Onu bulunduğu şoktan kurtarmak için şiddetle sarsarken, gerçek tüm ağırlığıyla üzerime oturdu. Dolunay soluk soluğa yanıma geldiğinde İmge'ye sarıldı. Dolunay da yaralanmıştı ama mermi onu sadece sıyırmıştı.

Ölüyorduk!

Kaybediyorduk!

İmge, Sarp'ın cesedine doğru hareketlenirken bu defa onu ben tuttum. "Onun için bir şey yapamayız! Devam etmek zorundasın! Yaşamak zorundasın! Hadi gidelim, hemen!"

Böylece mermilerin bize isabet edemeyeceği artık kullanılmayan, pert olmuş bir arabanın arkasındaki girintiye çekildik. "Efla nerede?"

"Bir anda kayboldu, bilmiyorum!" dedi dehşet içinde. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Yardım etmemiz gerek!" diye acıyla bağırdı İmge. "Onları öldürmemiz gerek! Savaşmalıyız!"

Avlem Güngördü

"Dinle!" diye bağırdım, soğukkanlı olmaya çalışarak
"Hepimiz buradayız, savaşacağız!"

Dolunay hızla ayağa kalktı ve silaha hoyratça sarıldı. Ku-
lağımın yanında patlayan mermiler neredeyse beni sağırt-
mek üzereydi. Silahımı elime aldım ve hızla ayağa kalkmaya
yeltendim çünkü benim Bilge'yi bulmam gerekiyordu. Aya-
ğım tökezleyip yere düşerken, yavaş bir açıyla kafamı kal-
dırdım. Atakan ve Bilge binanın tepesindeydi ve Kuzey aci-
masızca onlara doğru ilerliyordu. Gördüğüm görüntüyle çok
içinde kalırken ağzımdan çok yüksek sesli bir çığlık koştı.

"Kuuuuzzeeeeeyyyyyy!"

Biliyordum, ölecekti. Az sonra Atakan onu infaz ederken
gözlerimin önünde son nefesini vermesini istemiyordum.
Onu kaybetmek istemiyordum! Artık olmazdı, kaldıramaz-
dım.

Bir anda kafaları bana doğru dönerken, Bilge'yle göz
göze geldim. Gözyaşlarım istemsizce gözlerimi bulanıklaştı-
rırken, nefretle onlardan kurtulmaya çalışarak tekrar ayağa
kalkmaya çalıştım ama o kadar büyük bir keder içindeydim
ki dizlerim beni yarı yolda bırakarak yığılmama sebep oldu.

İmge'nin boğuk sesleri dış kulağımdan havaya karışır-
ken hiçbir şey algılayamıyordum. Atakan, Bilge'nin saçlarına
yapışırken diğer elindeki silahı Kuzey'e doğrultmuştu. Bilge
dudaklarını okumamı işaret ederken bir yandan da Kuzey'i
işaret ediyordu.

Anlamaya çalıştım.

Sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi dudaklarına odak-
landım ve bir anda tüm sesler kesildi. Tüm dünya yok oldu.
Bilge'nin dudaklarından havaya dökülen ama kulağıma ulaş-
mayan o cümleler âdeta beynimi bir mermi gibi deldi. Çok
iyi bildiğim sesini fiziksel olarak duyamasam da zihnimde
yankılandı. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde okudum kız
kardeşimin dudak hareketlerini.

Olduğunu sandığım evren paramparça oldu

Yok oldu

Yok oldum.

"Ailemizi...

Öldüren...

Kişi...

Kuzey..."

O sırada Atakan ani bir şekilde silahı bize doğru doğrulttu ve büyük bir patlama oldu. Vücuduma sıçrayan kanlarla birlikte irkilirken, İmge birden yere düştü.

Korkuyla ona dönerken, Atakan'ın ve Bilge'nin çatıdaki kapıdan bir yere girdiklerini ve Kuzey'in onların peşinden yöneldiğini gördüm. Düşünecek bile zamanım yoktu ama beynimin içinde o gece ailemi öldüren kişinin Kuzey olduğu yankılanıyordu. Hayatımda ilk kez sesli olarak anlattığım, içimi döktüğüm kişi aslında o gecenin en yakından şahidi miydi?

O sesi bastırarak İmge'ye yöneldim ve biraz daha çekiştirerek daha kuytu bir yere doğru girmemizi sağladım. Dolunay acı içinde bağırıyor ve ağlıyordu. "Böyle olmamalıydı!"

Boynundan vurulmuştu ve oluk oluk kan akıyordu. Aklına ne geldiğini bilmiyordum ama gülümsedi ve bana baktı.

Gözlerim sevgi ve şefkatle sarmalanırken yüzüne baktım. Belki de o evde yaşamamın en katlanılabilir tarafıydı o. Onun da ellerimden yok olup gideceğini anladığımda mideme keskin bir ağrı saplandı. Gözyaşlarım yüzümü yıkarken nefesimi tuttum. Zar zor nefes alırken bakışlarını bana dikti ve kesik kesik konuşmaya çalıştı.

"Haklıydın... Efla... bize ihanet... etti..."

Derin bir soluk almaya çalıştı. Dolunay şok içinde bize bakıyordu şimdi.

“Kuzey... kötü biri... değil... bizi kurtardı... bize bir... hayat... bağışladı...”

Üzerimdekini aceleyle yırtıp, boynuna bastırarak akan kanı durdurmaya çalıştım ama nafile çabalarımın sonuç veremeyeceğini hissediyordum. O ölüyordu.

“Onun sayesinde... Sarp psikiyatrist... Mete iş adamı... Dolunay doktor... Efla... terzi oldu... Biz sağ kalan çocuklarız ama... daha binlercesi... Kuzey’in koruması altında... çocuklar için yurtları var... destek oluyor...” Konuşması iyice kötüleşirken susması için yalvardım. Kendini zorlamamalıydı, huzur içinde ölmeliydi.

Dolunay ayaklanıp, Mete’ye gelmesi için çılgınca bağıyordu şimdi. Ama İmge oralı bile değildi. Kuzey’e o kadar bağlıydı ki son nefesinde bile onu korumaya çalışıyordu.

“Bize ihanet eden... Efla’ydı... Efla onunla... birlikte olmak istedi... Kuzey’i o... yüzden öptü...” Derin bir soluk daha aldı. “Kuzey onu... reddetti ve... *seni sevdiğini*... söyledi...”

“Sana anlatacaktı... ama cesaretini... toplayamadı...”

O sırada Mete koşarak yanımıza çömeldi ve korkunç bir feryat etti. “Bunu Atakan mı yaptı? Onu öldüreceğim!”

“Yemin ederim, onu öldüreceğim!” diye fırlayan Dolunay gözden kaybolurken, Mete kendini kaybetmişçesine ağlıyor, keder içinde boğuluyordu.

“Ailenin katili... Kuzey değil... Asla... Buna inanma... Senin... ailenin katili...”

Tam o sırada İmge’nin gözleri kaydı ve başı masumca yanına düştü.

“Hayır, lanet olsun hayırrrr!” Mete, İmge’nin üzerine kapanırken her yeri kan gölü olan yere baktım. Biliyordum, o gece gördüğüm gözler onun değildi. Ailemin katili o değildi! Kuzey değildi!

Göz yaşlarımı saldı ve içim okkeyle taşarken hızla ayağa kalktım. Binaya doğru ilerlerken yanımdan hızla geçen merdivenlerin sesini duyabiliyordum ama umurumda değildi! Her ne delikteyseler onları bulacaktım.

Binanın yanına geldiğimde silahımın kabzasıyla cama güçlü bir şekilde vurdum ve içeri atladım. Burada kimseler yoktu. Burada sadece Kuzey, Atakan, Bilge ve ben vardık ve onları bulacaktım. Ölmek pahasına bile olsa onları bulmak zorundaydım.

“Bilgeeeeeeee!” diye bağırdım karanlığa doğru.

Üst kattan bir çığlık sesi geldiğinde hızla merdivenlere doğru yöneldim. Koştum, koştum, koştum. Nefesim tükenene kadar koşarak yukarılara tırmandım ve onları aradım.

Bir el beni kolumdan tuttu, odanın içine çekerek duvara yapıştırdı. Kapıyı kapatırken, Kuzey’i karşımda sapasağlam gördüğümde, o da rahat bir nefes alarak bir an iki parmağını gözlerine koydu ve başını aşağı doğru eğdi. Fısıldadı ve eliyle yavaş olmamızı işaret etti. “İyisin!”

“Değilim! Sana ihanet eden Efla’ydı ve Bilge dedi ki...”

Tekrar sessiz olmamı sağlayarak gözlerini kapıya dikti ve sesleri dinledi. Binanın içinden ses duyulmuyor, dışarıda çatışma devam ediyordu.

“Bana verdiğin sözü şimdi tutmanı istiyorum senden, Beste!” dedi fısıltıyla ve aceleyle. “İşin buraya kadar varacağını biliyordum. En başından beri ölene kadar sana âşık olacağımı da! Verdiğin sözü tutma zamanın geldi. Beni *affetmeni* istiyorum. Senden bunu istemeye hakkım yok ama ne olursa olsun, beni *affetmeni* istiyorum. Şimdi hatırım için buradan git. Ve şunu unutma, hiçbir şeyi isteyerek yapmadım, her şey koca bir hataydı! Bilmiyordum, yemin ederim, bilmiyordum! Beni oyuna getirdi! Bana inanmalısın!”

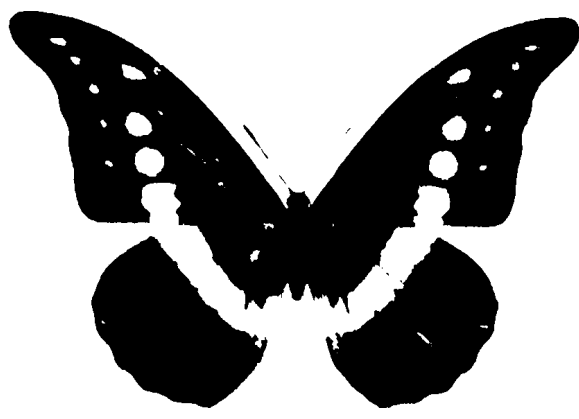
“Neyi bilmiyordun? Seni neden *affetmemi* istiyorsun?”

“Git! Şimdi!”

Aytem Gungordü

Havır, asla! Kuzey, ölüyorlar!" dedim bağırarak. "Şışttt!" dıverek elivle ağzımı kapattığı sırada odanın kapısı şiddetle açıldı ve içeriye Atakan'la Bilge girdi.

Sonunda dördümüz aynı odadaydık ve kapı üzerimize kapanmıştı...

36. BÖLÜM

“YÜZLEŞME”

“Ertan nerede?” dedi Atakan hemen konuya girerek. Atakan’ın nefret ettiğim sesi kulaklarımı tırmalarken, Bilge’yi görünce derin bir nefes aldım. Sonunda yanımdaydı ve yaşıyordu. İçimden belli belirsiz bir sevinç taşarken aynı anda ağlıyordum.

Kuzey benim önüme doğru geçerken Bilge yere çömelmiş, gözlerini bana dikmişti. Onun da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordum. En başından beri haklıydım, bana ihanet etmemişti. Bunu Kuzey’e kanıtlayacaktım. İkimiz de birbirimize sarılmak için tutuşuyor, gözlerimizin içine bakıyor ama en ufak bir hareket etmekten korkuyorduk.

Atakan’la Kuzey silahlarını birbirlerine doğrultmuşlardı ve öfke saçan gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

“Güvenli bir yerde. Kızları bırakırsan Ertan’ı sana vereceğim.”

Atakan o uyuz suratıyla bir kahkaha fırlattı ve bakışlarını bana dikti. “Vay vay vay! Beste’ye bakın! Elindeki silahla avcılardan biri olmuş. Sen zaten her zaman sinsi bir yilandın!”

“Kapa çenenini!” diye hırladım.

Tekrar bir kahkaha atarken Bilge'ye döndü. "E ağlama artık. kavuştunuz işte. Ne söyleyeceksen söyle. Beste'nin bil-meye hakkı var!"

Umutsuzca başımı sallarken Bilge'ye döndüm. "Bana dürüst olmanı istiyorum! En başından beri bu adamla iş birliği yapıyor muydun?"

Bilge hıçkırıklarının arasından hayal kırıklığıyla bana baktı. "Asla! Seni pek takan bir abla olamadım ama seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim! Atakan'la gerçekten bar-da tanıştım, Beste. Bunların hiçbirinden haberim yoktu, bana inanmalısın."

"Sana inanıyorum!" Cesaretimi toplayıp yanına koştum ve ona sarıldım. "Sana inanıyorum!" diye fısıldadım kulağına doğru. Sonunda olmuştu, aylar süren çabalarımın sonunda Bilge'ye kavuşmuştum.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak beni kendinden ayırdı ve suratıma baktı. "Tek bildiğim, bu adamı evimize aldığı-mızda hiçbir şeyden haberim olmadığı. Sen hep bir şeylerden şüphelenmiştin ama seni asla dinlememiştim. Hep yıldızının barışmadığını ama bir gün bunu halledebileceğimizi düşün-müştüm.

Atakan bana bir tatile çıkacağımızı söyledi, Beste. Evlenmeden önce küçük bir balayı gibi düşünecektim bunu. Kim-seyle iletişim kurmayacak, kafa dinleyecektik. Sana evlenme teklifi aldığımı söyleyememiştim çünkü senin onaylamayaca-ğını biliyordum. Bu konuşmayı biraz daha ertelemek istedim sadece. Senin işten kovulmanın sebebi o çünkü benim yerime bara geçmeni planlamıştı, anlıyor musun? Aramızdaki ben-zerlikten dolayı, Kuzey'in benim yerime seni öldürmesini planlamıştı. Sen de benim yerime geçmeyi parasız kalmamak için kabul ettin! Sana her türlü beladan uzak kalmanı tembih-ledi çünkü direkt Kuzey'in ağına düşmeni hedefliyordu."

Sanki yeni öğreniyormuşum gibi dehşet içinde anlatıyordu ama umutunda bile değildi odaklanamıyordum. Bilge'nin yanından olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. "Sana zarar verdi mi? Sen de pazarlamaya çalıştın mı?"

"Hayır... Tatile çıktığımızda bir süre sonra kafa dinleme olayından hoşlanmadım. Atakan telefonumu almıştı ama ben bir telefon bulup sana ulaşmaya çalıştım. Sürekli telefonun kapalıydı ve sana ulaşamıyordum. İnan bana, denedim, Beste! Sana gelmek için her şeyi yaptım!"

Dinle, bunu anlamak zorundasın. Çocukken mutfak dolabına saklandığımızda ailemizin ölümünü bize seyrettiren kişi bu adamdı! Kuzey Bozkurt'tu!"

"Hayır Bilge, hayır!" dedim onusakinleştirmeye çalışarak.

"Atakan bana, Kuzey'in ailemizi öldürdüğünü söyledi ve seni kaçırdığına dair kanıtlar getirdi. Bir dağ evinde drone ile çekilmiş fotoğrafların vardı. Seni kaçırmıştı, seni tutsak etmişti! O ana kadar Atakan'a tam anlamıyla güvendim ama karşılaştığımız o fabrikada bir şeylerin ters gittiğini anladım. Atakan'a rest çekerek sana ulaşmaya çalıştım ama Atakan beni kaybederse Kuzey'e olan tüm kozunu kaybedecekti. Kuzey'in ikimizi de ele geçirmek ve öldürmek istediğini söyledi. Atakan beni rehin aldı ve çenemi kapatmazsam seni vuracağını söyledi. Eğer ikimiz de ölü olursak hiçbir işe yaramamışız ama sadece sen ölü olursan fark etmezmiş. Kafama bir silah dayayıp zorla helikoptere bindirdi... Ama o gün seni Kuzey'in yanında gördüğümde senin bu adamdan nefret etmek yerine onun yanında olduğunu gördüm, Beste! Ailemizin katilini sevemezsin!"

Atakan yüzünde pis bir gülümsemeye bizi dinlerken, Bilge hızını alamayıp Kuzey'e doğru ayaklandı. "Seni şerefsiz, orospu çocuğu! Ne istedin bizden!"

"Bilge süssü!" diye haykırdım. Şok içinde bana dönerken nefret dolu gözlerim Atakan'ınki ile çarpıştı.

Ailemizin katili Kuzey değil, Bilge! Ailemizin katili Atakan! O gece dolapta olduğumuzu biliyordu ve sırf bize omrumuz boyunca işkence olsun diye bizi seyirci bıraktı. O gözlerim bu verden tanıdık olduğunu biliyordum ama hatırlamıyordum. Şimdi biliyorum, en başından beri sendin o! Ailemizin katili sensin!"

"Yanılıyorsun..." dedi Atakan.

"Yalan söyleme, seni tanıdım! İtiraf et, artık yolun sonundayız!"

"Yanılıyorsun, prenses... Ben sadece ailenizi öldüren bir eldim. Tabancayı ateşleyen parmaktan ibaretim... Ailenizin ölüm emrini veren işte yanında! Kuzey Bozkurt'un ta kendisi!"

"Ne?" dedim afallayarak ve Kuzey'e döndüm. "Bunu yapmış olamazsın..."

"Anlatamadın, değil mi?" diye devam etti Atakan. "Beste'ye bunu açıklayamazdın çünkü senden nefret ederdi. Âşık olduğun kadının ailesinin ölüm emrini vermek nasıl bir his? Gerçekten Beste'yle bir ömür mutlu olacağınızı düşünmemiştin herhâlde?"

"Kapa çeneni!" diye hırladı Kuzey.

Şok olmuş bir şekilde yere yığıldım. Bacaklarım beni taşıyamayacak durumdaydı.

"Öyleyse ben anlatayım," dedi Atakan. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. Eğleniyor gibiydi, haz alıyordu.

"Ailem öldürüldükten sonra, Ertan'ı yurt dışında bir yere sakladım ve gizlice ona baktım. Babam, kendisinin ölümü ihtimaline karşı bizi korumak için herkesten bir sır gibi saklamıştı. Karısını her hamile bırakışında onu yurt dışına gön-

de ver ve evlatları olduğunu bile saklıyordu. Babam olunca bu planı yaptım. Kuzey'e geldim. Tam da buraya, bu binaya.

Kuzey beni huzuruna kabul etti. Ona öldürülen avcılardan birinin metresinden olma çocuğu olduğunu söyledim. Önce hiç güvenmedi, asla da güvenmeyeceğini biliyordum. O yüzden planımı çok geniş bir zamana yaymalıydım. Kuzey benim hiçbir açığımı bulamamıştı ama ben bir açık bulmuştum. Kuzey'in babasının yakın dostları... Güngördü ailesi... Kaçmayı başarmışlardı. İki tane de kızları vardı. Güngördü ve Bozkurt aileleri o kadar yakındı ki bir gün çocuklarını evlendirmeyi bile umuyorlardı. Kuzey başa yeni geçtiği için tüm aileleri babası kadar iyi bilemiyordu. Ama benim babam benimle her şeyini paylaşıyordu ve vârisinin ben olduğumu söylüyordu. Zaten Kuzey, o öldürülen avcıların çocuklarının peşine düşmüştü. İmge'yi, Mete'yi, Efla'yı, Dolunay'ı ve diğerlerini himayesi altına almıştı.

Güngördü ailesi bir gün sonra yurt dışına kaçıp izlerini kaybettirmeyi planlıyorlardı. O yüzden elimi çabuk tutmalıydım. Kuzey'e gidip kaçmak üzere olan bir ailenin olduğunu söyledim. Onların düşman olduğunu ve ölmeleri gerektiğini söyledim. Kuzey, o kadar öfkeliydi ki araştırma zahmetine bile girmeden öldürmemi söyledi. Zaten Kuzey'in ne zaman gözü dönse ölümcül hatalar yapar, değil mi? Beste'nin de Bilge olduğunu anlamamak gibi mesela!

Gidip ailenizi öldürdüm, evet. Aslında sizi de öldürmeyi ve ormanlık bir alana gömmeyi planlıyordum. Daha sonra... Belki işe yarayabileceğinizi düşündüm ve sizi son anda seyirci bırakmaya karar verdim. Kim bilir, belki Kuzey ileride bu kızları yetim ve öksüz bıraktığını anlayarak üzülecekti? Belki de büyük planıma onları da dâhil edebilirdim? Belki de pazarlardım? Kuzey olur da babasının yakın bir aile dostunun iki kızı olduğunu sonradan duyarsa, bu aile olduğundan şüphelenmemesi için onların sadece bir kızları olduğunu söyledim. Aynı aile olduğunu anlamasını istemiyordum. Bilge'yi

Aytem Güngördü

ve seni yetiştirme yurtlarına aldırırken bu yüzden sadece Bilge adına para yatırdı Kuzey

Tam on iki yıl, Kuzey'in yanında çalışmaya devam ettim. Öyle sessiz saklandım ki Kuzey'in bana güvenmekten başka çaresi yoktu. Ancak bu sırada ben de boş durmadım. Sen bir kaç yılda öldürülen ailelerin çocuklarını topladım tek tek Kutay, Cahit, Buğra... Kuzey'in kurduğu yalancı imparatorluğu verile bir etmek ve Türkiye'nin en büyük ticaret ağı olmak için birleştik.

Planımı tasarlarken, Bilge'yle senin nasıl aşırı benzediğini ve bunu nasıl avantaja çevirebileceğimi fark ettim. Bilge'yi sen sanacaktı ama senin Beste olduğunu öğrendiğinde vicdan azabıyla yok olacaktı. Dahası sana âşık olması işleri bombok etti."

Gülümsedi.

"Planımı uygulamaya kalktığım sırada, Kuzey'in karşısına bir kadınla evlenmek istediğimi söyleyerek çıktım. Önce herkes coşkuyla karşıladı, ta ki onun öldürdüğüm Güngördü ailesinin tek kızı olduğunu söyleyene kadar. Tabii ki şiddetle karşı çıktı çünkü o kadar salaktı ki beni sevdiğini bile söyleyebilirim. Ona senin fotoğrafını verdim. Sonra Bilge'yi de alıp kaçtım ve her şeyi öğrenmesini sağladım.

Tabii bir anda her şeyi anlamaya başladı. Öldürdüğü ailelerin hiçbirinin çocukları göz önünde değildi ve biraz araştırınca intikam için toplandığımızı anlaması zor olmamıştı. Ona ihanet etmemin acısıyla bara geldi ve seni kaçırdı. İşte olaylar böyle başladı. Benden intikam alması için seni öldüreceğini ummuştum çünkü ablanın peşinden koşup ortalığı karıştıracağını biliyordum ama sana âşık olması da bir o kadar etkili oldu..."

Bilge, hurs dolu bir şekilde ayağa kalktığında Kuzey, bana doğru döndü ama kendimde değildim. Tüm o travmalarımı yaşarken, o evde oturmuş ona o geceyi baştan sona anlatır-

ben bundan sorumlu olduğumun farkındaydı. Ailemizin hangisi tarafta ver aldığı sorduğunda yalan söylemişti. Ailemin sadece okuduklarını değil, kim tarafından öldürüldüklerini de biliyordu! Ve benden asla tutamayacağım bir sözü aylar önceden almıştı. Şimdi yüzüstü gibi onu affetmemi istiyordu benden! Bağışlanılmayı bekliyordu. Korkunç bir öfke dalgası üzerine yayılırken, bana doğru bir adım attığında geriledim.

"Beste, anlamak zorundasın! Bana sizi düşman gibi gösterdi, bilmiyordum! Yemin ederim, bilmiyordum!"

"Hayır..." dedim birkaç adım daha gerileyerek.

"Bunları hemen öğrenemezdin çünkü kaldıramazdın. Anlatmayı istemediğimi mi sanıyorsun? Her lanet gün sana daha çok çekilirken bunun beni mahvetmediğini mi? Ağzımdan çıkan tek kelimenin senin hayatını yerle bir ettiğini düşünmediğimi mi? İyi bir şey yapmaya çalışıyordum."

Atakan bir kahkaha daha fırlattı. "Çok dokunaklıymış. Yıllarca bir aptal olmana gülmüştüm, şimdi de gülüyorum. Sen her zaman iyi bir şey yaptığını sanan bir pislik olacaksın. Baban herkesin işine burnunu sokmayı canıyla ödedi. Şimdi sen de onunla aynı yere gidiyorsun!"

Kuzey ellerini kaldırarak soldaki camı işaret etti. Atakan temkinli bir şekilde cama yaklaşıırken, bir yandan da silahını üçümüze doğru doğrultmaya devam ediyordu. Bilge, kendinden geçmişçesine ağlarken ona sarıldım ve bu kâbusun bir an önce son bulmasını diledim.

Kuzey birkaç adım atarak ileriye işaret etti. Karanlıktı ama gayet net anlaşılıyordu. Kanlar içindeki Mete bir adamın başında ayakta duruyordu. Yanındaki adam diz çöküp bize bakmaya zorlanmıştı. Diz çöken adamın, Atakan'ın kardeşi Ertan olduğunu anlamak zor değildi.

"Ertan'a karşılık Bilge'yi vereceğini söylemiştin! Bırak kızları, gitsinler!"

"Yoksa?"

Aylem Güngördü

“Ertan ölür!”

“Yapamazsın, Kuzey!”

“Üzerimde dinleme cihazı var geri zekâlı, sadece tek bir komutuma bakıyor! Sözünü tut. Kızları bırak, ben de sana Ertan’ı vereyim. Bu savaş ikimiz arasında bitsin. Ya sen öleceksin ya da ben. Başka yolu yok!”

Sonunda kurtulacağımızı ümit etmiştim. Her şeyin biteceğini. Bilge’yle yeni bir hayata başlayacağımızı ümit etmiştim. Şu anda bile kan ter içindeyken, gözlerimi kapattığımda o istediğim hayatı görebiliyordum.

Sahil kasabasında, küçük bir evde, yüzüme vuran sıcak güneşin mandalinamsı kokusunu dilimde hissedebiliyordum. Kuşların ötüşünü, rüzgârın tenimi okşamasını, bir tutam saçımın havalanışını hayal edebiliyordum. Sonra gülümseyerek Bilge geliyordu yanıma. Ailemizin yaşadığı zamanlardaki gibi gülüşüyor, birbirimize sarılıyorduk. Kahvemizi içerek denizi seyrediyorduk. Öylece yaşlanıyorduk...

“Bunu düşünebilirdim.” Gözleri şimdi tehlikeli bir şekilde büyümüş, kıvılcımlar saçarken hafifçe gülümseyerek Kuzey’e bakıyordu.

“Tabii elindeki gerçekten Ertan olsaydı... Ama kaçırdığın kişi en başından beri Ertan değildi!” Yüzündeki hain gülümseme daha da büyürken, bir an için Kuzey’le göz göze geldim.

“Yine yanlış kişiyi kaçırdın, Bozkurt! Ne yaparsan yap, sen babanın yönettiği bu dünyaya ait değilsin ve asla da öyle olamayacaksın.

Oyun bitti.

O gece yarım bıraktığım işi tamamlamak zorundayım. Kızların yaşaması en başından beri büyük bir hataydı.”

Atakan silahını bize doğru doğrulttuğunda Bilge’ye baktım. Yıllar önce yarım bıraktığı işini tamamlamaya gelmişti. Bilge’yle birbirimize sarılırken ben dokuz, o ise on bir yaşına

geri donmuş gibiydi. Bubunumuzın gözlerinin içine bakarken vedalaştık. Hayatımda yaşadığım en zor saniyeydi belki de. Çaresizliğin, olacakları engelleyememenin, göz göre göre ölümüne gitmenin ne demek olduğunu dibine kadar yaşıyordum.

Bana bir şeyler anlatmak istermiş gibi gözlerini açtı ama anlamadım ve sonumu kabullenerek gözlerimi kapattım. Bilge'nin bir çığlık atarak kollarımdan ayrıldığını hissettiğimde gözlerim açıldı. Atakan'ın üzerine doğru koşuyordu.

Aynı anda üç şey oldu.

Kapı büyük bir gürültüyle kırıldı ve içeri biri girdi.

Üç el farklı silah sesi duyuldu.

Ve ben korkunç bir acı hissettim.

Dizlerim beni daha fazla taşıyamayarak pes etti ve yere çöktüm.

Tüm sesler yok oldu...

*“Ancak avcının kendisi de avlanmıştı
Çünkü yayımdan çıkan okların pek çoğu kendi göğsüme
saplandı.”*

Halil Cibran- Ermiş

Teşekkürler

Öncelikle her kitabımda olduğu gibi bu kitabımda da beni yalnız bırakmayan değerli okurlarıma çok teşekkür ediyorum.

Başta annem Özlem Güngördü, babam Aycan Güngördü ve kardeşim Aygün Güngördü'ye sonsuz teşekkürler. Sizin değerli varlığınız, yazarlığa duyduğum ilgiyi anlayıp bana verdiğiniz sonsuz destekle nice kitaplar yazacağıma eminim.

Bu kitabı yazarken en çok danıştığım; fikirleriyle, karakteriyle ve zekâsıyla bana ışık saçan, her işimde bana en büyük desteği veren yol arkadaşım Emir Hüseyin Bozkurt'a sonsuz teşekkürler. İyi ki varsın. (Evren $\infty + 1$)

Beni Wattpad'le tanıştıran ve kitap çıkarmama vesile olan sevgili Ayşegül Uzcan Turnalar'a ve Esra Uzcan Öner'e bir teşekkürü borç bilirim.

Sevgili dayım Hakan Bütünler, Özlem Bütünler ve Kuzey Bütünler; her daim benden desteğinizi esirgemediğiniz için teşekkür ederim.

Bu kitabı çıkarmama vesile olan, yapmak istediklerim konusunda beni hiç kırmayan yayınevime ve Ahmet Bey'e ve Celal Bey'e sonsuz teşekkürler.

Grafikerim Yaren Uludağ, senin sayende hayalimdeki kitap kapağına sahibim. Gerçekten bir kapak ancak bu kadar kitabı temsil edebilirdi.

Aylem Cilingördü

Ve editörüm Zeynep Albanaç, benimle dünyanın en eğlen-
ci kitâp düzenlemesini gerçekleştirdim. Çarkı Geride Bırak
ayrıcâ tezekkürler

Bu kitabı kozamdan çıkıp büyük, güzel ve güçlü bir ke-
lebeğe dönüştürme cesareti gönderen herkese hediye ediyorum.

Sevgiler,

Aylem Cilingördü,

Serinin 2. kitabı AVCT’da görülmek üzere...